บทความศึกษาพระธรรมสุภาษิต

ฉบับ 2015

ดร. โทมัส แอล คอนสเตเบิล

บทนำ

ชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องของพระธรรมนี้ในพระคัมภีร์ ฉบับภาษา ฮีบรูคือ “สุภาษิตของซาโลมอน ” บุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในอิสราเอล ” (เปรียบเทียบ 1:1) ฉบับเซปทัวจินต์ที่ เป็นภาษากรีกได้เรียกพระธรรม นี้ว่า “สุภาษิตของซาโลมอน” ฉบับวัลเกต ที่เป็นภาษาลาตินได้ตั้งชื่อว่า “พระธรรมสุภาษิต” บรรดาผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษก็ใส่สุภาษิตไว้ท่ามกลาง พระธรรมที่เป็นบทกวี (สดุดี-บทเพลงซาโลมอน) ในขณะที่ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูนั้น พบได้ท่ามกลาง “งานเขียน” ซึ่งก็คือส่วนหลักที่สามและสุดท้าย

มีข้อโต้แย้งบางอย่างเกี่ยวกับว่า 1:1 เป็นชื่อเรื่องของพระธรรมทั้งเล่มหรือแค่ชื่อเรื่องของ ส่วนหลักแรก (บทที่ 1—9) มุมมองแรกชื่นชอบข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูได้ถือว่าข้อเป็นชื่อเรื่องของพระธรรม ตามมุมมอง นี้ ข้ออ้างอิงถึงซาโลมอนใน 1:1 ก็เป็นข้อบ่งชี้ว่าเขาเป็นผู้เขียนหลักของสุภาษิตใน พระธรรมนี้[1] มุมมองที่สองก็คือว่า 1:1 เพียงแค่แนะนำส่วนหลักแรกของพระธรรมนี้ [2] การสนับสนุนสำหรับมุมมองนี้ก็คือว่า ส่วนที่ตามมาบางส่วนนั้นก็เริ่มต้นด้วยหัวข้อที่คล้ายกัน (เปรียบเทียบ 10:1; 24:23; 25:1; 30:1; 31:1) อย่างไรก็ตาม บทที่ 1—9 ก็ไม่มี “สุภาษิตต่างๆ” เช่นนั้น แต่มีคำพูดทางปัญญาที่ยาวกว่า ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม พระธรรมนี้ได้รับชื่อเรื่องมาจากสุภาษิตต่างๆ ที่มี พระธรรมทั้งหมดคือพระธรรมแห่งสุภาษิตต่างๆ ดังนั้นชื่อเรื่องก็เหมาะสมแล้ว

ผู้เขียน

สุภาษิตอ้างว่าเป็น บทคัดย่อของ คำกล่าวที่ฉ ลาดของหลายบุคคลที่แตกต่างกัน สุภาษิตและสดุดีในพันธสัญญา เดิมเท่านั้นที่อ้างการประ พันธ์ที่ประกอบขึ้นจากหลายส่วน ซาโลมอนได้ก่อให้เกิดบางสุภาษิต (10:1-22:16 และบทที่ 25-29 อย่างแน่นอน และบางที บทที่ 1-9 อีกด้วย)[3] คนฉลาด (นักปราชญ์) ที่ไม่มีชื่อได้เขียนส่วนอื่นๆ (22:17-24:34 อย่างแน่นอน และบางที บทที่ 1-9) คนของเฮเซคียาห์ได้ คัดลอกบางสุภาษิต ของซาโลมอนและได้เพิ่มสิ่งเหล่านั้นเข้าไปในการรวบรวมนี้ (บทที่ 25-29) อากูร์และกษัตริย์เ ล-มูเอลได้ ผลิตบทที่ 30 และ 31 ตามลำดับ เราไม่รู้ว่านักปราชญ์ผู้ได้เขียน 22:17-24:34 นั้นเป็นใคร และเราก็ไม่รู้ชื่อของคนที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้แนะนำให้รวบรวมคำพูดบางอย่างของซาโลมอนไว้ อากูร์และเลมูเอล

นั้นไม่เป็นที่รู้จักแก่เราอีกด้วย แม้ว่าเลมูเอลดูเหมือนว่าจะ ได้เป็นกษัตริย์ที่ไม่ใช่ คนอิสราเอล[4] ดูเหมือนว่าบางสุภาษิตถูกคัดลอกหรืออย่างน้อยได้รับอิทธิพลจากหนังสือแห่งปัญญาของ เมโสโปเตเมียและอียิปต์ตอนต้นๆ[5]

> ". . . อะไรก็ตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ดลใจให้บรรดาผู้เขียนสมัยโบราณที่จะรวมไว้นั้นก็ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้า การรวมเข้าไว้ด้วยกันเช่นนั้นก็รับเอาความหมายใหม่และยิ่งใหญ่กว่าเมื่อสิ่งเหล่านั้นได้ก่ อให้เกิดส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์กล่าวอย่างสั้นๆ คือ สิ่งเหล่านั้นเป็นที่เชื่อถือได้และผูกมัด ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารน้ำพระทัยของพระเจ้า"[6]

> "ข้อคิดเห็น. . .ของรับบีโยนาธานว่า แรกสุดซาโลมอนได้เขียนเพลงทางศาสนาสั้นๆ จากนั้นเป็นสุภาษิตและสุดท้ายคือปัญญาจารย์ดังนั้นพระธรรมเล่มแรกก็สอดคล้องกับฤดูใบไม้ผลิแห่งวัยหนุ่มสาว พระธรรมเล่มที่สองก็สอดคล้องกับปัญญาของวัยผู้ใหญ่ และพระธรรมเล่มที่สามก็สอดค ล้องกับความผิดหวังของวัยชรา ก็พบได้ในการคาดคะเนถึงเอกภาพของพระธรรมเล่มนี้และ ผู้ประพันธ์ที่เป็นซาโลมอน"[7]

<u>วันเวลาที่เขียน</u>

ซาโลมอนได้ครองราชย์จาก 971 ถึง 931 กคศ. และเฮเซคียาห์ได้ครองราชย์จาก 715 ถึง 686 กคศ.[8] เราไม่ทราบว่านักปราชญ์อากูร์หรือเลมูเอลได้มีชีวิตอยู่เมื่อไหร่ พระธรรมสุภาษิตได้อยู่ในรูปแบบสุดท้ายของมัน แรกเริ่มที่สุดในสมัยของเฮเซคียาห์ แต่มันคงได้ไปสู่สถานะนี้หลังจากนั้น เราไม่มีทางที่จะบอกได้เนื้อหาของพระธรรมนี้คงเกิดขึ้นในชั่วชีวิตของซาโลมอน แม้ว่าไม่ได้ถูกรวบรวมเข้าไว้ในการ รวบรวมที่เรารู้จักกันว่า พระธรรมสุภาษิตก็ตาม

ตาม 1 พงศ์กษัตริย์ 5:12 นั้น ซาโลมอนได้กล่าวสุภาษิต 3,000 ข้อ แต่พระธรรมสุภาษิตมีสุภาษิต 800 ข้อเท่านั้น[9]

<u>ประเภทและลักษณะที่แตกต่าง</u>

"ความรู้เกี่ยวประเภทก็สำคัญต่อการตีความ "[10] สุภาษิตเป็นประเภท (ประเภทของว รรณกรรม) ที่แตกต่าง คำฮีบรูที่แปลว่า "สุภาษิต" (*มาชาล*) โดยพื้นฐานแล้ว หมายถึงการเปรียบเทียบ อย่างไรก็ตาม โดยทางการใช้นั้น มันได้หมายถึง การประกาศที่ลึกซึ้งใดๆ ซึ่งรวมถึง หลักคำสอน การสังเกต คำเทศนา (เช่น

บทที่ 5) แม้กระทั่ง คำคม (เปรียบเทียบ อสค. 18:2) และ การเปิดเผยจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 49:4)[11] ในทางประวัติของคำนั้น คำภาษาอังกฤษหมายถึง "ในที่ของ (นั่นคือ สำหรับ) ถ้อยคำ" ตามปกติ แล้ว สุภาษิตเป็นข้อความรวบรัดที่อยู่ในที่ของการอธิบายที่ยาวและแสดงออกถึงความจริงเกี่ยวกับความเป็น จริง

อย่าง ที่ได้อ้างอิงไป ข้างต้นนั้น คำภาษาอังกฤษ "proverb" เป็นการแปลของคำฮีบรู *มาชาล* ซึ่ง หมายถึงความคล้ายคลึง สุภาษิตเป็นข้อความที่วาดภาพถ้อย คำของสิ่งที่ชีวิตเป็นเหมือน สุภาษิตเป็นรูปถ่าย ของชีวิต อย่างไรก็ตาม เหมือนกับทุกๆ รูปถ่ายนั้น สุภาษิตไม่ได้แสดงถึงสิ่ งที่ชีวิตเป็นเหมือนเสมอไป ภาพหนึ่งไม่ได้ ครอบคลุมทุกสิ่ง สุภาษิตที่ดีก็เหมือนกับรูปถ่ายที่ดี ซึ่งจะครอบคลุมสิ่งที่เป็นพื้นฐาน

มีข้อยกเว้นบางอย่างสำหรับสุภาษิต สิ่งเหล่านั้นไม่เป็นจริงเสมอไป แต่โดยปกติสิ่งเหล่านั้นก็เป็น จริง สิ่งเหล่านั้นแสดงถึงชีวิต อย่าง แม่นยำ แต่ไม่สมบูรณ์ จงจินตนาการถึงภาพถ่ายของน้ำตก มันแสดงถึง น้ำตก โดยพื้นฐานอย่าง แม่นยำ แต่มันไม่ได้แสดงภาพทุกๆ ลักษณะของทุกๆ น้ำตก แม้กระทั่งทุกๆ น้ำตก ใน ท้องถิ่นที่ที่ได้มีการถ่ายภาพนั้น น้ำตกบางแห่งก็ดูค่อนข้างแตกต่าง ถึงแม้ว่าน้ำตกเหล่านั้นก็มีบ างอย่าง ที่ คล้ายคลึงกันที่เห็นได้ในรูปภาพ

สุภาษิตเป็นรูปแบบของวรรณกรรม (ประเภท) ที่โดยพื้นฐานนั้นแตกต่างจากพระสัญญา หนึ่งใน ความผิดพลาดโดยทั่วไปที่คริสเตียนหลายคนทำเมื่อพวกเขาอ่านสุภาษิตก็คือ จะถือว่าสุภาษิตเป็นพระ สัญญา บางสุภาษิตก็เป็นพระสัญญา เมื่อสุภาษิตแสดงถึงความ จริงที่สอดคล้องอยู่เสมอ แต่เป็นสิ่งที่สำคัญที่ จะ สามารถแยกแยะสุภาษิตจากพระสัญญา พระสัญญาเป็นข้อความที่ตรงไปตรงมาของความแน่ใจที่รับรอง ว่า ผลลัพธ์ต่างๆ ที่ได้กล่าวไว้จะติดตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บา งพระสัญญาก็มีเงื่อนไข และบางพระ สัญญา ก็ไม่มี เงื่อนไข สุภาษิตและพระสัญญาก็เป็นรูปแบบที่แตกต่างกันของ ถ้อยคำและประเภทของ วรรณกรรม ให้ข้าพเจ้าอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างสุภาษิตและพระสัญญา

ถ้าคุณได้ขับรถไปตาม ถนนชนบท และได้เห็นเพิ งที่ใหญ่และยาวพร้อมกับถ้อยคำว่า "ไก่" เหนือ ประตู บางทีคุณจะ สรุปว่าไก่อยู่ข้างใน ถ้าคุณได้ออกไปจากรถ เดินไปยังเพิงนั้นและมองไปภายใน บางที คุณจะเห็นไก่ที่มีขน สีขาวเป็น ร้อยๆ ที่ร้องกุ๊กๆ แต่ถ้าเพื่อนร่วมเดินทางของคุณได้กล่าวว่า "พวกมันไม่ใช่ ไก่ พวกมันเป็นหมู" คุณจะกล่าวว่าเขาเป็นบ้า นั่นคือสิ่งที่คริสเตียนหลายคนกล่าวเ มื่อพวกเขามองดูที่ พระ ธรรมที่มีชื่อว่า "สุภาษิต" พวกเขาก็กล่าวว่า "สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สุภาษิต สิ่งเหล่านั้นเป็นพระสัญญา"

ขอยกอีกตัวอย่างหนึ่ง สุภาษิต 3:5-6 นี่เป็นสุภาษิตพร้อมกับระดับที่สูงมากของความเป็นไปได้ เพราะว่ามันกล่าวซ้ำความจริงที่พระเจ้ารับรองว่ าเป็นจริงอย่างแท้จริงในที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ ในเกือบ ทุกๆ พระธรรม ของพระคัมภีร์นั้น เรามีหลักฐานที่ว่าผู้ที่วางใจในพระ เจ้าด้วยสุดใจ และไม่ได้พึ่งพาตัวเอง

ตามลำพัง ก็ได้รับกา รนำพาจากพระองค์ (เปรียบเทียบ กท . 5:16) เป็นคว ามจริงที่ชัดเจนจนเมื่อเราอ่าน สุภาษิตนั้น เรา ควรรู้ว่ามันเป็น “สุภาษิต” ที่แสดงออกถึงบางสิ่งที่เป็นจริงอย่างต่อเนื่อง มันยังแสดงออกถึงสิ่งที่พระเจ้า สัญญาในที่อื่นๆ ในพระวจนะ ของพระองค์อีกด้วย นี่หมายถึงว่า การตีความสุภาษิตอย่างแม่นยำนั้นก็ เรียกร้องความรู้บางอย่างของสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในที่อื่นๆ ในพระวจนะของพระองค์ นี่เป็นขั้นตอนที่ เกี่ยวพันกันในการศึกษาพระคัมภีร์

จงถามตัวคุณเอ งว่า “นี่เป็นพระสัญญาในที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ไหม ?” ถ้าเป็นสุภาษิตก็แสดงถึง การสังเกตที่เป็นจริงอย่างต่อเนื่อง เราอาจกล่าวได้ว่าบางสุภาษิตมีระดับความแม่นยำมากกว่าบางสุภาษิต

ความแตกต่างนี้ระหว่างสุภาษิตและพระสัญญาก่อให้เกิดบางคำถาม ถ้าสุภาษิตเชื่อถือไม่ได้ 100 % และพวกมันก็เป็นพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ก็เชื่อถือได้ต่ำกว่า 100 % ใช่ไหม? ไม่ใช่สุภาษิตไม่ได้อ้างที่จะเชื่อถือได้ 100 % พวกมันอ้างที่จะเป็นการนำ พาที่ปลอดภัยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามปกติ มันเป็นภาพถ่ายของชีวิต ไม่ใช่ข้อความซึ่งอ้างที่จะสะท้อนถึงสิ่งที่ชีวิตเป็นเหมือนอยู่เสมอ และพวกมันเป็นการนำพาที่ปลอดภัยเพราะว่าพวกมันแสดงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตตามปกติ

อีกคำถามหนึ่งคือ “เรากำลังไม่เชื่อฟังพระคัมภี ร์และกำลังทำบาปถ้าเราไม่ได้ทำตามสุภาษิตใช่ไหม?” ตัวอย่างเช่น บางสุภาษิตกล่าวว่า อย่าลงนามร่วมการกู้กั บคนแปลกหน้า ถ้าเราทำอย่างนั้น เรากำลังทำบาป ไหม? ไม่ สุภาษิต ไม่ใช่คำสั่ง พวกมันเป็นการเปิดเผยของสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามปกติถ้าเราทำบางสิ่ง เราอาจ เลือกที่จะลงนามร่วมกับคนแปลกหน้าภายใต้สถานการณ์บางอย่าง แต่สุภาษิตเตือนเราถึงสิ่งที่เราสามารถ คาดหวังที่จะเกิดขึ้นตามปกติในกรณีส่วนใหญ่ถ้าเราทำ อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ การเป็นหนี้ มันไม่ใช่บาปที่จะ เป็นหนี้ แต่มันไม่ฉลาดในกรณีส่วนใหญ่

ศาสนาศาสตร์แบบ “ระบุมันและอ้างเอามัน” ได้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อคริสเตียน จำนวนมากมายที่จะป ฏิบัติต่อสุภาษิตว่าเป็นพระสัญญา ซึ่งมีความล้มเหลวโดยทั่วไปที่จะแยกแยะสุภาษิตว่าเป็นประเภท ที่พิเศษ

> “รากฐานต่อรูปแบบ [ประเภท] ที่เป็นสุภาษิตก็คือข้อเท็จจริงที่ว่ามันมีความจริงที่ได้ถูกทดสอบโดยเวลามาแล้ว” [12]

<u>ลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์</u>

ลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของสุภาษิตก็คือว่าผู้รวบรวมของการรวบรวมสุภาษิตได้

เชื่อมโยงสุภาษิตที่คล้ายกันหรือเกี่ยวข้องกันไปสู่โซ่หรือเรื่องชุดของสุภาษิต ดังนั้นก็มีเรื่องชุดของสุภาษิตที่ผูกรวม กันในบางแง่อยู่บ่อยๆ บางครั้งการเชื่อมโยงก็คือหัวข้อ (เช่น คนโง่, 26:1-12; คนขี้เกียจ, 26:13-16; คนนินทา, 26:20-22; คนมุ่งร้าย, 26:23-28) และบางครั้งการเชื่อมโยงก็คือแนวคิด คคำฮีบรูหรือแม้กระทั่งตัวอักษรฮีบรู[13]

ลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า การกล่าวซ้ำของสุภาษิตภายในพระธรรมสุภาษิต และแม้กระทั่งภายในการรวบร วมของสุภาษิตภายในพระธรรมสุภาษิต ก็ไม่ใช่ไม่ธรรมดา ในบางกรณีนั้น สุภาษิต ทั้งหมดถูกกล่าวซ้ำในถ้อยคำเหมือนกันอย่างแท้จริง (เช่น 14:12 และ 16:25) บางครั้งสุภาษิตก็ปรากฏ ใหม่ด้วยการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเท่านั้นในการใช้ถ้อยคำ (เช่น 10:1 และ 15:20) สุภาษิตบางข้อก็เกือบ เหมือนกันในรูปแบบ แต่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งก็แตกต่างในความหมาย (เช่น 10:2 และ 11:4) ในบางกรณี บรรทัดแรกเท่านั้นที่เหมือนหรือคล้ายกัน (เช่น 10:15 และ 18:11) ในกรณีอื่นๆ บรรทัดที่สองเท่านั้นที่เหมือนหรือคล้ายกัน (เช่น 10:6 และ 10:11) ในกรณีอื่นๆอีกนั้น หนึ่งในหลายบรรทัดก็เหมือนกัน (เช่น 11:13 และ 20:19) [14] ปรากฏการณ์นี้ก็สอดคล้องกับธรรมชาติของการรวบรวมคำกล่าวที่ฉลาด คำเหล่านั้นมีการกล่าวซ้ำเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงนั้นมันก็มีจุดประสงค์คือ ที่จะแสดงออกถึงประเด็นที่แตกต่างเล็กน้อย

> “ในรูปแบบพื้นฐานของมันนั้น สุภาษิตก็เป็นคำกล่าวสมัยโบราณที่ใช้ปัญญาและให้ความแข็งขันของวัยหนุ่มสาว ตัวอย่างเช่น ด้วยวลีที่คมคายนั้นสุภาษิตก็ห่อหุ้มแนวคิดหรือความจริงเชิงปฏิบัติในแนวทางที่ จะยกสิ่งที่ธรรมดาไปสู่ร ะดับใหม่ของจิตสำนึกทางความคิด มันปะติดปะต่อแนวคิดที่เก่าแก่และแสดงถึงสิ่งที่ธรรมดาว่าเป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาอย่างมาก”

> “ที่จะอ่านตลอดสุภาษิตบางบท ก็เหมือนกับการพยายามที่จะมีการสนทนากับใครคนหนึ่งผู้ ซึ่งตอบด้วยคำพูดสั้นๆอยู่เสมอ” [15]

> “พระธรรมสุภาษิตได้ถูกถือว่าบรรจุการสะสมอันเข้มข้นแห่งศีลธรรมของอิสราเอลสมัยโบราณ” [16]

ริชาร์ด เทรนช์ ผู้ซึ่งได้ออกความคิดเห็ นเกี่ยวกับสุภาษิตโดยทั่วไป เชื่อว่าสุภาษิตก็มีคุณลักษณะ สี่อย่างเสมอคือ ความสั้น ความรู้สึก เกลือ และความเป็นที่นิยม[17]

นอกเหนือไปจากสุภาษิตต่างๆ แห่งความยาวที่หลากหลายนั้น พระธรรมนี้ก็ประกอบด้วยข้ อมูล ที่เป็นเรื่องเล่าอีกด้วย นักวิชาการส่วนใหญ่ตระหนักว่าพระธรรมสุภาษิตเป็นพระธรรมแห่งบทกวีและวรรณกรรมปัญญาทางการสอน

"เรากำลังมีชีวิตอยู่ใน 'ยุคข้อมูล' แต่แน่นอนว่าเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ใน 'ยุคแห่งปัญญา' หลายคนผู้ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในคอมพิวเตอร์ของพวกเขาดูเหมือนจะเป็นมือสมัครเล่น เมื่อมันมาสู่การสร้างความสำเร็จจากชีวิตของพวกเขา คอมพิวเตอร์สามารถเก็บข้อมูลและเชื่อฟังสัญญาณต่างๆ ได้ แต่มันไม่สามารถให้ความสามารถแก่เราที่จะใช้ความรู้นั้นอย่างฉลาดได้ สิ่งที่จำเป็นในทุกวันนี้คือปัญญา"

"พระธรรมสุภาษิตเป็นเรื่องของปัญญาในทางธรรม คือวิธีที่จะได้รับและวิธีที่จะใช้ปัญญานั้นมันเป็นเรื่องของลำดับความสำคัญและหลักการต่างๆ ไ ม่ใช่แผนการที่จะร่ำรวยอย่างรวดเร็ว หรือสูตรความสำเร็จ พระธรรมสุภาษิต ไม่ใช่บอกคุณถึงวิธีที่จะ หาเงินเลี้ยงชีพ แต่บอกถึงวิธีที่จะมีทักษะในศิลปะที่สูญหายแห่งการสร้างชีวิต" [18]

มีการกล่าวไว้ว่า ผลรวมของข้อมูลของมนุษย์ในปัจจุบันนี้ก็เพิ่มขึ้นประมาณสองเท่าทุก ๆ ปีครึ่ง เมื่อ พิจารณาถึงสิ่งนี้ คำถามต่างๆ ของ ที . เอส. อีเลียต ก็เหมาะกับเวลาในทุกวันนี้มากกว่าเมื่อเขาได้เขียนพวกมันขึ้น

"ปัญญาที่เราได้สูญเสี ยไปในความรู้นั้นอยู่ที่ไหน ? ความรู้ที่เราได้สูญเสียไปในข้อมูลนั้นอยู่ที่ไหน?" [19]

<u>รูปแบบ</u>

สามสิ่งที่แสดงถึงบทกวีตามพระคัมภีร์ และสิ่งเหล่านี้ ก็แพร่หลายในพระธรรมสุภ าษิต คือ ความกระชับ มโนภาพ และสิ่งเปรียบเทียบ [20] *ความกระชับ* หรือความกะทัดรัดก็เป็นที่สังเกตได้ในพระธรรมสุภาษิตในคติพจน์ของมัน (การบัญญัติที่กระชับของความจริง) ที่เป็นคำคมอีกด้วย (คำกล่าวที่กระชับ ฉลา ด หลักแหลมและบางครั้งก็ขัดกัน) *มโนภาพ* เป็นภาษาเปรียบเทียบ ที่สั้นและที่ทำให้รำลึกถึงภาพเหตุการณ์ต่างๆ คำเปรียบเทียบที่สำคัญบางอย่างในพระธรรมสุภาษิตคือความคล้ายคลึงกัน คำอุปมา การแฝงคติ การเชื่อว่าเป็นของความรู้สึกของมนุษย์ที่ มีต่อสิ่งต่างๆที่ไม่ใช่มนุษย์ การถือเอารูปร่างและลักษณะของคน หรือสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่มีชีวิตให้เป็นพระเจ้า คำเปรียบเทียบการเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดยใช้อีกสิ่งหนึ่งแทน การทำให้ เป็นบุคคล คำพูดที่ขยายเกินความจริง อุปนิเสธ คำประชด [21] *สิ่งเปรียบเทียบ* แสดงถึงบทกวีฮีบรู ในความ ตรงข้ามกับกาพย์แล ะจังหวะซึ่งแสดงถึงบทกวีอังกฤษ สิ่งเปรียบเทียบในพระธรรมสุภา ษิตอ้างอิงถึงความสอดคล้องระห ว่างสองส่วนของสุภาษิตหนึ่งข้อ บางครั้งเสียงหรือพยางค์ก็คล้ายกัน แต่ส่วนใหญ่แล้ว แนวคิด คล้ายกัน

นักวิชาการหลายคนได้ระบุถึงรูปแบบ หลากหลายของสิ่งเปรียบเทียบในพระธรรมสุภาษิต รูปแบบ ต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานคือ พ้องกัน (ที่ซึ่งบรรทัดที่คล้ายกันแบ่งปันถึงความคิดอย่างเดียวกัน ในถ้อยคำที่ แตกต่างกัน เช่น 1:8) ตรงกันข้าม (ที่ซึ่งความคิดของบรรทัดที่สองเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับบรรทัดแรก เช่น 3:33) และสังเคราะห์ (ที่ซึ่งบรรทัดที่สองขยายหรือเพิ่มความคิดต่อความคิดของบรรทัดแรก เช่น 3:12) รูปแบบอื่ นๆของสิ่งเปรียบเทียบคือ เป็นอันเดียวกัน (ที่ซึ่งบรรทัดที่สองทำให้ความคิดของบรรทัดแรกสมบูรณ์ เช่น 11:31) เทียบเคียง (ที่ซึ่งการเปรียบเทียบเกิดขึ้นระหว่างประเด็นทางจริยธรรมกับสิ่งที่ธรรมดาในธรรมชาติและชีวิตประจำวัน เช่น 15:17; 26:3; 26:8) และสัญลักษณ์ (ที่ซึ่งการเปรียบเทียบเกิดขึ้นระหว่างประเด็นทางจริยธรรมกับสิ่งของหรือสิ่งของต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้ในฐานะเป็นสัญลักษณ์หรือสัญลักษณ์ต่างๆ เช่น 27:15) รูปแบบอันหลังทั้งสองอย่าง (สิ่งเปรียบเทียบแบบเทียบเคียงและสัญลักษณ์) ได้ถูกเรียกว่า สิ่งเปรียบเทียบเชิงอุปมา อีกด้วย[22] นอกจากนี้ ก็มีคำกล่าวที่รวมถึงการเปรียบเทียบ (เช่น 3:35) คำกล่าวเชิงตัวเลข (เช่น 30:18) การตักเตือน (เช่น 3:1ข-2) และการห้าม (เช่น 1:15-16) คำถามเชิงโวหาร (เช่น 6:27) การเรียกให้สนใจ (เช่น 5:1) การไตร่ตรองถึงประสบการณ์ (เช่น 4:3-9) เรื่องราวของ การสังเกตส่วนตัว (เช่น 7:6-23) สุขคติ (เช่น 3:13-14) และการแฝงคติหรือคำอุปมาที่ขยายความ (เช่น 5:15-23) ก็เป็นรูปแบบทางวรรณกรรมที่ผู้เขียนได้ใช้[23]

อีกแนวทางหนึ่งที่จะอธิบายถึงรูปแบบของพระธรรมสุภ าษิตก็กำหนดโดยจำนวนของบรรทัด สิ่งที่ธรรมดาที่สุดคือสุภาษิต สองบรรทัด มีคำอุปมาที่มีสาม สี่ ห้า หก เจ็ดและแปดบรรทัดอีกด้วย คือ คำอุปมาสามบรรทัด คำอุปมาสี่บรรทัด และอื่นๆ[24]

สุภาษิตบางข้ออธิบายถึงชีวิตอย่างที่มันเป็น สุภาษิตเหล่านั้นช่วยผู้อ่านมองชีวิตอย่างรู้จักสภาพที่เป็นจริง ส่วนใหญ่ของสุภาษิตเหล่านั้นก็ไปไกลกว่ าการแค่สังเกตและสนับสนุนการกระทำบางอย่างไม่ว่าอย่างเป็นนัยหรืออย่างชัดเจน คือ สุภาษิตเหล่านั้นสนับสนุนศีลธรรม สุภาษิตบางข้อก็เปรียบเทียบสิ่งที่ดีกับสิ่งที่ดีกว่า เพื่อว่าผู้อ่านสามารถทำการตัดสินที่มีค่าและกระทำอย่างสอดคล้องได้ สุภาษิตบางข้อปรากฏในรายชื่อตามตัวอักษร เป็นที่ชัดเจนว่าเพื่อจะแสดงออกถึงความเต็มที่ของความคิดหรือในฐานะเป็นตัวช่วยต่อการจดจำ[25]

<u>โครงร่าง</u>

I. การรวบรวมที่ 1: การอภิปรายถึงปัญญา บทที่ 1—9
   ก. บทนำสู่พระธรรม 1:1-7
      1. ชื่อเรื่องของพระธรรม 1:1
      2. จุดประสงค์ของพระธรรม 1:2-6
      3. ข้อสรุปของพระธรรม 1:7

ข. คำแนะนำสำหรับเยาวชน 1:8—8:36

1. คำเตือนต่อการคบกับคนบาป 1:8-19
2. คำขอร้องของปัญญา 1:20-33
3. ปัญญาเป็นเหมือนสมบัติ บทที่ 2
4. พระสัญญาของพระเจ้าและพันธะของมนุษย์ 3:1-12
5. คุณค่าของปัญญา 3:13-35
6. การสอนให้รักปัญญา 4:1-9
7. สองเส้นทาง 4:10-19
8. ความสำคัญของความพากเพียร 4:20-27
9. คำเตือนต่อความไม่สัตย์ซื่อในการสมรส บทที่ 5
10. การทดลองอื่นๆที่อันตราย 6:1-19
11. ความผิดของการล่วงประเวณี 6:20-35
12. การล่อลวงของการล่วงประเวณี บทที่ 7
13. หน้าที่ของปัญญา บทที่ 8

ค. ความตรงกันข้ามของปัญญาและความโง่เขลา บทที่ 9

1. งานเลี้ยงของปัญญา 9:1-6
2. จิตใจที่เปิดหรือปิด 9:7-12
3. งานเลี้ยงของความโง่เขลา 9:13-18

II. การรวบรวมที่ 2: คู่เหมือนต่างๆของซาโลมอนที่แสดงถึงปัญญา 10:1—22:16

ก. เครื่องหมายของการดำเนินชีวิตที่ฉลาด บทที่ 10—15

1. สิ่งต่างๆที่ก่อให้เกิดประโยชน์ 10:1-14
2. สิ่งต่างๆแห่งคุณค่าที่แท้จริง 10:15-32
3. การดำเนินชีวิตที่ฉลาดในหลายบริบท 11:1-5
4. การลงทุนที่ฉลาด 11:16-31
5. คุณค่าของความชอบธรรม 12:1-12
6. การหลีกเลี่ยงปัญหา 12:13-28
7. ผลต่างๆ ของการดำเนินชีวิตที่ฉลาด บทที่ 13
8. คำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการดำเนินชีวิตที่ฉลาด บทที่ 14-15

ข. วิธีที่จะทำให้พระเจ้าโปรดปราน 16:1—22:16

1. การวางใจพระเจ้า บทที่ 16
2. ผู้สร้างสันติและผู้ก่อปัญหา บทที่ 17
3. มิตรภาพและความโง่เขลา บทที่ 18

4. คำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการทำให้พระเจ้าโปรดปราน 19:1—22:16

III. การรวบรวมที่ 4: หกคำกล่าวที่เพิ่มเติมของผู้ฉลาด 24:23-24

ก. บทนำสู่ 30 คำกล่าว 22:17-21

ข. 30 คำกล่าว 22:22—24:22

IV. การรวบรวมที่ 4: หกคำกล่าวที่เพิ่มเติมของผู้ฉลาด 24:23-24

V. การรวบรวมที่ 5: หลักคำสอนของซาโลมอนที่แสดงถึงปัญญา บทที่ 25—29

ก. บทนำของการรวบรวมของซาโลมอนในภายหลัง 25:1

ข. การเปรียบเทียบแบบสั่งสอน 25:2—27:22

1. การประพฤติที่ฉลาดและโง่เขลา 25:2-28

2. คนโง่และความโง่เขลา บทที่ 26

3. คุณธรรมและความชั่ว 27:1-22

ค. การอภิปรายเรื่องความสุขุม 27:23-27

ง. การเปรียบเทียบแบบสั่งสอน บทที่ 28—29

VI. การรวบรวมที่ 6: ปัญญาของอากูร์ บทที่ 30

ก. บทนำของอากูร์ 30:1

ข. ปัญญาของพระเจ้า 30:2-9

ค. ปัญญาเกี่ยวกับชีวิต 30:10-33

VII. การรวบรวมที่ 7: ปัญญาของเลมูเอล บทที่ 31

ก. บทนำของเลมูเอล 31:1

ข. กษัตริย์ที่ฉลาด 31:2-9

ค. ผู้หญิงที่ฉลาด 31:10-31

<u>เนื้อหา</u>

พระธรรมสุภาษิตไม่มีประวัติศาสตร์เลย มันเป็นการสั่งสอนอย่างแท้จริง มันเป็นพระธรรมแห่งการแนะนำที่ชัดเจน เหมือนกับพระธรรมทางปัญญาเล่มอื่นๆ ของพันธสัญญา เช่น โยบ และปั ญญาจารย์นั้น มันไม่มีการอ้างอิงถึงธรรมบัญญัติ พิธีกรรม การถวายบูชา หรือพิธีต่างๆ ของอิสราเอล มันกล่าวถึงปรัชญาเป็นหลัก โดยคำนิยามนั้น นักปรัชญาคือ ผู้รักปัญญา สุภาษิตเป็นพระธรรมที่จดจ่อที่ปัญญาเป็นหลัก อย่างที่โยบและปัญญาจารย์จดจ่อนั้น ในแง่นี้ พระธรรมเหล่านี้ก็เป็นปรัชญา

มีความแตกต่างพื้นฐานระหว่างปรัชญาที่ พบในพระธรรมเหล่านี้และปรัชญาอื่นๆ ทั้งหมด ปรัชญา

อื่นๆ เริ่มต้นด้วยคำถาม ปรัชญาของ ฮีบรูเริ่มต้นด้วยการยืนยัน การยืนยันพื้นฐานของมันก็คือว่า พระ เจ้ามีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นเราสามารถรู้จักความจริงสูงสุดโดยการเปิดเผยของพระเจ้าเท่านั้น

สำหรับหลายคนนั้น พระธรรมสุภาษิตดูเหมือนจะเป็นการรวบรวมคำกล่าวที่ฉลาดที่ขาดระบบหรือระเบียบใดๆอย่าง ไรก็ตาม ในแง่หนึ่งนั้น นี่เป็นการรวบรวมที่ระมัดระวังมากที่สุดของพระธรรมทั้งหมดของ พันธสัญญาเดิม

ข้อแรกเป็นหน้าชื่อเรื่อง ข้อ 2-7 เป็นบทนำ ซึ่งประกอบด้วยการอธิบายถึงจุดประสงค์ของพระธรรม วิธีของผู้เขียนและข้อสรุปพื้นฐานของพระธรรมนี้ (ในข้อ 7) จากนั้นก็เป็นสามส่ว นของเนื้อเรื่องของ พระธรรมนี้ แรกสุดมีการอภิปรายต่างๆ เกี่ยวกับคำแก้ต่างและการประยุกต์ใช้ของข้อสรุปพื้นฐาน (1:8 —บทที่ 9) จากนั้นเราก็มีสุภาษิตที่ซาโลมอนได้รวบรวมและเรียบเรียงเพื่อที่จะจัดเตรียมปัญญาให้ (บทที่ 10—24) ถัดไปก็มีถ้อยคำที่ฉลาดซึ่งเพิ่มเข้า มาจากซาโลมอนซึ่งคนอื่นๆ ได้รวบรวมหลังจากที่ซาโลมอนได้ตายไป (บทที่ 25—29) ภาคผนวกที่ประกอบไปด้วยถ้อยคำที่เจาะจ งแห่งปัญญาโดยนักปร าชญ์สองคน คือ อากูร์และเลมูเอลก็สรุปพระธรรมนี้ (บทที่ 30—31)[26]

สุภาษิตเป็นหนึ่งในพระธรรมของพันธสัญญาเดิมที่ไม่มีกาลสมัยมากที่สุด ผู้อ่านก็ต้องการความรู้ที่น้อยอย่างมากเกี่ยวกับชีวิตและวัฒนธรรมของคนฮีบรูโบราณ เพื่อจะเข้าใจและชื่นชมกับมั น เราสามารถเข้าใจ เนื้อหาอย่างพอสมควรอย่างง่ายๆได้ และสามารถประยุกต์ใช้สิ่งเหล่านั้นกับชีวิตสมัยใหม่โดยตรงได้ ปัญหา ของเราก็ไม่ใช่การเข้าใจสุภาษิตมากเท่ากับการประยุกต์ใช้สุภาษิต

จงพิจารณาข้อสรุปพื้นฐานก่อน และจากนั้นก็สังเกตถึงการประยุกต์ใช้ของ ข้อสรุปนั้น ว่าเปิดเผยในบทต่อๆ มาอย่างไร การรับรองพื้นฐานเป็นความเข้าใจถ่องแ ท้ที่ลึกซึ้งที่สุดในปรัชญาฮีบรู (1:7 “ความยำเกรง พระเจ้าเป็นบ่อเกิดของความรู้ ”) มีข้อสันนิษฐานในประโยคนี้ นั่นก็คือว่าพระเจ้าเป็นที่เก็บของปัญญา ในที่สุดแล้วเราสามารถพบปัญญาในพระเจ้ าได้เท่านั้น ข้อสันนิษฐานนี้ก็รองรับสิ่งทั้งหมดที่เราอ่านในโยบ และปัญญาจารย์เช่นเดียวกับในสุภาษิต ยิ่งไปกว่านั้นอีก คนฮีบรูได้ทึกทักเอาว่าพระเจ้าได้แสดงออกถึงปัญญาของพระองค์ในงานทั้งสิ้นของพระองค์และในวิธีทั้งสิ้นของพระองค์ พวกเขาได้เชื่อว่าปรากฏการณ์ ทางธรรมชาติทั้งหมดได้เปิดเผยปัญญาของ พระเจ้า ที่ไหนก็ตามที่พวกเขาได้มอง พวกเขาก็เห็นพระเจ้า คือ บนแผ่นดิน ที่ทะเล ในโลก หรือบนท้องฟ้า เราเห็นมุมมองแบบนั้นอย่างชัดเจนในปฐม - กาล 1:1 (เปรียบเทียบ ยอห์น 14:6)

การรับรองพื้นฐานนี้ยังประกอบด้วยการอ นุมานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้อีกด้วย นั่นคือ ถ้าปัญญานั้น

สมบูรณ์ ในพระเจ้า จากนั้นปัญญาในมนุษย์ก็ประกอบด้วยความยำเกรงพระเจ้า บุคคลหนึ่งนั้นฉลาด ในขอบเขตที่ว่าเขาหรือเธอเข้าใจและยำเกรงพระเจ้า "ความยำเกรง" พระเจ้าไม่ได้หมายถึงความกลัวซึ่งส่งผลให้เกิดการซ่อนตัวจา กพระเจ้า มันคือการยอมรับพระเจ้าทางอารมณ์ นั่นเป็นประเภทของความยำเกรงที่ก่อให้เกิดคุณลักษณะที่บริสุ ทธิ์และความประพฤติที่ชอบธรรม ความยำเกรงพระเจ้าทางปัญญาก็นำหน้า การยอมรับทางอารมณ์นี้และการยอมจำนนอย่างตั้งใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าก็ติดตามมัน เมื่อบุคคลหนึ่ง มาสู่การยอมรับพระเจ้าทางอารมณ์นั้น เขาหรือเธอก็มาสู่ เงื่อนไขของการที่จะฉลาด ไม่ใช่ว่าในการทำนั้น เขาหรือเธอจะฉลาด เราสามารถเริ่มต้นที่จะฉลาดได้เมื่อเรามาสู่ความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพระเจ้าในฐานะปัญญาที่สูงที่สุดเท่านั้น

เริ่มต้นด้วย 1:8 และดำเนินไปจนถึงตอนจบของพระธรรมนี้ สิ่งที่เรามีก็คือการประยุกต์ใช้ของ การรับรองนั้นกับสถานการณ์และเหตุการณ์ที่หลากหลายของชีวิต

จงพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยที่นี่ในสามขอบเขตของชีวิตที่ถูกกล่าวถึงในพระธรรมนี้ คือ บ้าน มิตรภาพและโลก ในบ้านนั้นลูกๆ ต้องเรียนรู้ปัญญา ในมิตรภาพนั้นเยาวชนต้องประยุกต์ใช้ปัญญา ในโลกนั้นผู้ใหญ่ต้องแสดงออกถึงปัญญา

ขอบเขตแรกก็คือขอบเขตของบ้าน (เปรียบเทียบ 1:8-9) พระเจ้าได้สอนความรับผิดชอบของบิดาและมารดาที่นี่ แต่ได้ทึกทักเอาว่าพ วกเขาจะสั่งสอนลูกๆ ของพวกเขา ลูกต้องฟังคำแนะนำของบิดามารดาเพื่อจะดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้า เด็กเล็กๆ ไม่สามารถ เข้าใจแนวคิดแบบนามธรรมได้ สำหรับพวกเขาแล้วพระเจ้าก็เป็นตัวเป็นตนในบิดาและมารดา บิดาและมารดาก็สะท้อนถึงฉายาของพระเจ้า ต่อลูกๆ ของพวกเขา บิดามารดาต้องเปิดเผยพระเจ้าแก่ลูกอย่างเต็มที่ ลูกๆ เห็นพระลักษณะของพระเจ้าบางอย่าง ในท่าทีและการกระทำของมารดา (เปรียบเทียบ มัทธิว 23:37) พวกเขาก็เห็นด้านอื่นๆ ของลักษณะของ พระเจ้าในบิดา บิดามารดาไม่ต้องพยายามที่จะสอนศาสนศาสตร์ระบบแก่ลูกที่ยังเล็กอยู่ของพวกเขา พวก เขาก็แค่ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าด้วยตัวขอ งพวกเขาเอง และลูกของพวกเขาจะเรียนรู้สิ่งที่เขา หรือเธอจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าสำหรับช่วงนั้นของชีวิตของพวกเขา โดยการสังเกตบิดาและมารดา ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึง ที่จะกันคำแนะนำทางคำพูดอ อกไป ประเด็นของข้าพเจ้าก็คือว่าเด็กเล็กๆ ก็เรียนรู้ปัญญา โดยการสังเกตบิดามารดาของพ วกเขาเช่นเดียวกับการฟังพวกเขา เราทุกคนก็ใช้อิทธิพลในสองทางคือด้วย ถ้อยคำของเราและด้วยการงาน (การกระทำ) ของเรา

ขอบเขตที่สองของชีวิตคือมิตรภาพ (เปรียบเทียบ 1:10-19) วันหนึ่งต้องมาถึงเมื่อเด็กในขบวนการตามธรรมชาติของการพัฒนานั้นก็ย้ายออกไปสู่แวดวงที่กว้างขึ้นของประสบการณ์

พระคัมภีร์นำเสนอหน้าที่สองอย่างที่ลูกๆ ควรมีต่อบิดามารดาของพวกเขา เมื่อขอบเขตของชีวิตเด็กคือบ้านของเขา เขาจะต้องเชื่อฟังบิดามารดาของเขา อย่างไรก็ตาม หน้าที่นั้นก็ไม่ได้ดำเนินไปเป็นนิตย์ เมื่อเขา ย้ายไปสู่ขอบเข ตที่ใหญ่ขึ้นของชีวิตนอกบ้านนั้น หน้าที่ของเขาก็คือที่จะให้เกียรติบิดามารดาของเขา หน้าที่ นี้ดำเนินไปเป็นนิตย์

เมื่อเด็กเข้าสู่ช่วงที่สองของชีวิตนี้ ซึ่งได้รับ การนำพาโดยคำปรึกษาของบิดามารดา แต่จากนั้นในที่สุด แล้ว โดยตัวเขาเองนั้น ปัญญาก็ให้คำแนะนำที่สำคัญ (เปรียบเทียบ 1:10) เขาควรหลีกเลี่ยงมิตรภาพบางอย่าง เขาควร ระมัดระวัง ในเรื่องผู้ คนที่แสวงหาที่จะสร้างเพื่อนกับเขา เนื่องจากว่าพวกเขามีความสนใจที่ เห็นแก่ตัว และแรงจูงใจที่ไม่มีหลักศีลธรรม มีคำเตือนมากมายต่อผู้คนที่ ไม่ได้เป็นเพื่อนแท้ในสุภาษิต ไม่มีช่วงใดที่สำคั ญ ในการพัฒนาของบุคคลที่เยาว์วัยไปมากกว่าเมื่อเขาห รือเธอเริ่มต้นที่จะเลือกเพื่อน จากนั้น และจากนั้นเป็น ต้น ไป เขาหรือเธอต้องทำตามปัญญาที่ มาจากความยำเกรงพระเจ้า เยาวชนต้องยอมจำนนต่อปัญญาของ พระเจ้าหลังจากที่ได้เรียนรู้สิ่งนั้นในบ้าน เพื่อจะสำเร็ จในขอบเขตที่ใ หญ่ขึ้นของชีวิต การเลือกเพื่อนเป็นหนึ่ง ในการตัดสินใจเกี่ยวกับเพื่อนเหล่านี้ บิดามารดาควรช่วยลูกๆ ของพวกเขาด้วยค่านิยมเหล่านี้ และคุณสมบัติ ต่างๆ ที่ควรมองหาในเพื่อน

ขอบเขตที่สามของชีวิตคือโลก ซึ่งใช้ สัญลักษณ์เป็นถนน ประตู และเมืองในสุภาษิต (เปรียบเทียบ 1:20-33; บทที่ 2—9)

ถ้อยคำแรกของคำเตือนต่อเยาวชนผู้ละบ้านเพื่อเข้าไปสู่โลกด้วยตัวเขาเองคือสิ่งนี้ จงระมัดระวังในเรื่องทางที่ชั่วร้ายของผู้ที่ไม่ได้ยำเกรงพระเจ้า (1:20-32) มีพระสัญญาที่ กรุณาอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1:33) ปัญญาไม่ได้กล่าวว่าจงถอนตัวจากโ ลก ปัญญากล่าวว่าจงจดจำถึง จุดหมายปลายทางของผู้ที่ลืมพระเจ้า ปัญญาสัญญาว่าผู้ที่ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าจะสงบและปลอด ภัย แม้กระทั่งในความโกลาหลของ โลก มันชัดเจนว่า การตระเตรียมสำคัญอย่างไรสำหรับการดำ เนินชีวิตในขอบเขตนี้ของชีวิต ลูกๆ ต้องเรียนรู้ ที่จะคิดคำนึงถึงพระเจ้าในบ้าน และจากนั้นในมิตรภาพของพวกเขาก่อนที่พวกเขาจะออกไปสู่โลก การ แนะนำนี้คือสิ่งที่ตระเตรียมพวกเขาสำหรับชีวิตอย่างแท้จริง

ชุดของการอภิปรายต่างๆ ที่เริ่มต้นด้วย “บุตรชายของเราเอ๋ย ” แสดงถึงเสียงของบ้านที่เปล่งเสียงในหูของเยาวชน ผู้ซึ่งได้จากบ้านไปและกำลังดำเนินชีวิตในโลกอยู่ (บทที่ 2—7) บิดาบอกบุตรชายของเขาถึงการที่บิดาของเขาได้แนะนำเขาในปัญญาอย่างไร และการที่สิ่งนี้ได้ช่วยให้เขาที่จะดำเนินชีวิตในโลกอย่างประสบความสำเร็จอย่างไร จากนั้นคำเตือนที่เจาะจงก็ตามมา ซึ่งก็เกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ ความเกียจคร้าน

เพื่อนที่ไม่ดีและการล่วงประเวณี ขณะที่ชายหนุ่มปีนไปสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นในชีวิตนั้น ปัญญาก็มาหาเขาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีที่เขาสามารถหลีกเลี่ยงหลุมพรางของช่วงนั้นในชีวิตของเขาได้ (บทที่ 8) การอภิปรายต่างๆ ก็จ บลงด้วยการเปรียบเทียบซึ่งซาโลมอนได้ทำให้ปัญญาและความโง่เขลาเป็นบุคคลเช่น ผู้หญิงสองคน (บทที่ 9) คนหนึ่งเป็นผู้หญิงแห่งคุณความดีและความสวยงาม และอีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิงแห่งความชั่วร้ายและความน่าเกลียด ซาโลมอนได้เปรียบเทียบ คุณค่าและชัยชนะของปัญญากับความหายนะ และความพ่ายแพ้ของความโง่เขลา เขาได้เปรียบเทียบปัญญาของความยำเกรงพระเจ้ากับความโง่เขลา ของการลืมพระเจ้า

ข้าพเจ้าจะสรุปเนื้อหาของสุภาษิตดังต่อไปนี้ บุคคลที่เรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้า (นั่นคือ คิดคำนึงถึง พระเจ้า) ในทุกๆ ขอบเขตของชีวิตจะประสบผลสำเร็จ แต่ผู้ที่ลืมพระเจ้าจะล้มเหลว ความยำเกรงพระเจ้า หมายถึง การคิดคำนึงถึงพระเจ้า การตระหนักถึงความเป็นจริงและการทรงสถิตของพระองค์ และการทำการ ตัดสินใจต่างๆ เมื่อพิจารณาถึงการดำรงอยู่และการเปิดเผยของพระเจ้า

แนวคิดที่กระตุ้นชีวิตแห่งปัญญาก็มีศูนย์กลางที่ 3:1-10 เนื้อหานี้จดจ่อที่หัวข้อนั้น สุภาษิต 3:5-6 เป็นหนึ่งในคำแนะนำที่ดีที่สุดที่ใครก็ตามเคยให้มา การปฏิบัติของปัญญามีศูนย์กลางที่ 8:32-36 พลังสำหรับการดำเนินชีวิตแห่งปัญญามีศูนย์กลางที่ 1:8 (เปรียบเทียบ ยก. 1:5; 3:17; คส. 2:3)[27]

การอรรถาธิบาย

I. การรวบรวมที่ 1: การอภิปรายถึงปัญญา บทที่ 1—9

พระธรรมสุภาษิตเป็นการรวบรวม กลุ่มสุภาษิตที่แยกกันอย่ างน้อยเจ็ดกลุ่ม มีสองกลุ่มที่ซาโลมอนได้กล่าวหรือเขียน (บางทีเป็นบทที่ 1—9 และแน่นอนว่าเป็น 10:1 —22:16)

> "สิ่งชวนใจต่อการดำเนินชีวิตที่ฉลาด และตัวอย่างประกอบของสิ่งที่ส่งผลซึ่ งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นั้น สองหัวข้อเหล่านี้ก็คือ ประเด็นและประเด็นตรงข้ามของเก้าบทแรกที่ซึ่งการหนุนใจที่สว่างและการ เตือนที่มืดมนพบความสัมพันธ์กันที่มีทักษะ"[28]

> "บรรดาผู้อ่านสดุดีของดาวิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งสดุดีเหล่านั้นที่อยู่ตอนปลายในส่วนหลัง ๆ ก็จะถูกทดลองให้คิดว่าศาสนาเป็นการถูกรับขึ้นไปทั้งสิ้น และไม่ประกอบด้วยสิ่งใดยกเว้นความปลาบปลื้มและอาการเคลิ้มของการภาวนาและอย่างไม่สงสัยเลยว่าก็มีเวลาสำหรับสิ่งเหล่านั้น แต่ในขณะที่เราอยู่บนโลกนี้เราก็มีชีวิตที่จะดำเนินในเนื้อหนัง ต้องมีการพูดคุยในโลก และตอนนี้เราต้องได้รับการสอนที่จะปฏิบัติศาสนาของเราซึ่งเป็นสิ่งที่มีเหตุผล และซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการปกครองชีวิตมนุษย์ที่จะทำให้ใบหน้าส่องแสงต่อหน้าผู้คน ในการพูดคุยที่สุขุม จริงใจและเป็นประโยชน์และทำให้ใจร้อนรนต่อพระเจ้าในความรักใคร่ที่บริสุทธิ์และศรัทธา"[29]

ก. บทนำสู่พระธรรม 1:1-7

ข้อเหล่านี้เปิดเผยถึงชื่อเรื่อง จุดประสงค์และข้อสรุปของพระธรรมสุภาษิต แทนที่จะเป็นสิ่งผสมของคำกล่าวต่างๆ นานา พระธรรมนี้ก็ให้หลักฐานของการรวบรวมที่ระมัดระวังในส่วนเริ่มต้นนี้

1. ชื่อเรื่องของพระธรรม 1:1

ข้อ 1 แนะนำพระธรรมโดยรวมและบทที่ 1-9 อย่างเจาะจง

สุภาษิตคืออะไร? คำภาษาอังกฤษ "proverb" เป็นการแปลของคำนามภาษาฮีบรู *มาชาล* รูปกริยาของคำฮีบรูนี้หมายถึง "ที่จะปกครอง" แนวคิดก็คือว่าสุภาษิตต่างๆ และพระธรรมนี้ก็ ช่วยปกครองชีวิต และความประพฤติ *มาชาล* ยังหมายถึง "ความคล้ายคลึง" อีกด้วย คำอุปมาเป็นความคล้ายคลึง หลายสุภาษิต ก็

เป็นคำอุปมาที่เข้มข้น คำภาษาอังกฤษ “proverb” หมายถึงคำกล่าวสั้นๆ ที่กล่าวอย่างมากในเนื้อที่เล็กน้อย มันมาจากคำลาติน *pro verba* ซึ่งหมายถึง “เพื่อ (ในที่ของ) ถ้อยคำ”

> “สุภาษิตเป็นคำกล่าวที่ฉลาด ที่ซึ่งบางคำถู กเลือกแทนที่หลายคำ พร้อมกับการออกแบบที่จะย่อปัญญาไปสู่รูปแบบรวบรัดเพื่อช่วยเหลือความทรงจำและกระตุ้นการศึกษา”[30]

คำนิยามอีกอย่างหนึ่งของสุภาษิตคือ ถ้อยคำสั้นๆ ที่สรุปการอธิบายที่ยาวกว่า

2. จุดประสงค์ของพระธรรม 1:2-6

> “พระธรรมสุภาษิตมีสองจุดประสงค์ เพื่อจะให้ความมีทักษะทางศีลธรรม และเพื่อจะให้การหยั่งรู้ทางความคิด จุดประสงค์แรกถูกพัฒนาในข้อที่ 3-4 จากนั้น หลังจากการแนะนำที่สอดขึ้นกลางประโยคในข้อที่ 5 นั้น จุดประสงค์ที่สองก็ถูกพัฒนาในข้อที่ 6”[31]

> “จุดประสงค์ของส่วนเหล่านี้ทั้งหมด [ส่วนทั้งหมดของพระธรรมนี้] เป็นการพร่ำสอนของ คุณความดีทางสังคมที่สำคัญบางอย่าง เช่น ความขยันหมั่นเพียร ความประหยัด ความสุขุม ความซื่อสัตย์ ความจริงใจ ความบริสุทธิ์ ความกรุณา คำเตือนต่อความชั่วร้าย ต่างๆ ที่คล้ายกัน และคำสรรเสริญปัญญาในฐานะที่เป็นหลักการนำพาชีวิต”[32]

พระธรรมนี้อ้างที่จะนำเสนอปัญญา (คำฮีบรู *ฮกมาห์*) แก่ผู้อ่าน คำว่า “ฉลาด” และ “ปัญญา” ปรากฏประมาณ 125 ครั้งในสุภาษิต เป็นปัญญานี้ เองที่อัครทูตเปาโลได้สั่งให้คริสเตียนที่จะดำเนินชีวิตด้วย (เปรียบเทียบ อฟ. 5:15)

> “ปัญญาเป็นระเบียบที่แน่นอนสำหรับชีวิต ซึ่งเป็นระเบียบที่คัดค้านความยุ่งเหยิงและความตาย”

> “ปัญญาไม่สามารถถูกจำกัดความอย่างเรียบง่ายว่า “การประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติของความรู้ ” อีกต่อไป ตรงกันข้าม ปัญญาต้อง ถูกพิจารณาถึงในแง่ของแนวคิดทางศาสนศาสตร์ที่กว้างขวาง ซึ่งแสดงถึงระเบียบอันชอบธรรมที่แน่นอนซึ่งคนฉลาดยอมจำนนชีวิตของเขาต่อ”[33]

> “‘ปัญญา’ (*ฮกมาห์*) หมายถึงโดยพื้นฐานว่า ‘ทักษะ’”[34]

“. . . ปัญญาหมายถึงการมีทักษะและการประสบผลสำเร็จในความสัมพันธ์และความรับผิดชอบ ของบุคคลหนึ่ง มันเกี่ยวข้องกับก ารสังเกตและการทำตามหลักการต่างๆ แห่งระเบียบของพระผู้สร้าง ในจักรวาลทางศีลธรรม”[35]

“อย่างที่การศึกษาก็สำคัญนั้น มันไม่เพียงพอแค่ ได้รับการศึกษาและมีความรู้ เราต้องมีปัญญา ซึ่งก็คือ ความสามารถที่จะใช้ความรู้อีกด้วย บรรดาผู้ชายและผู้หญิงที่ฉลาดก็มีความสามารถที่จะรับรู้ความหมายของสถานการณ์และเข้าใจสิ่งที่จะทำและวิธีที่จะทำมันในแนว ทางที่ถูกต้อง ณ เวลาที่เหมาะสม. . .”

“หลายหน้าของประวัติศาสตร์ก็เต็มไปด้วยชื่อของผู้คนที่ฉลาดและมีความสามารถ ผู้ซึ่ง *ฉลาด* พอที่จะร่ำรวยและมีชื่อเสียง แต่ไม่ฉลาดพอที่จะสร้างชีวิตที่ ประสบผลสำเร็จและพึงพอใจได้ ก่อนการตาย ของเขานั้น หนึ่งในชายที่ร่ำรวยที่สุดของโลกได้กล่าวว่า เขาน่าจะให้สมบัติทั้งหมดของเขาที่จะทำให้หนึ่งในชีวิตสมรสทั้งหก ครั้งของเขานั้นประสบผลสำเร็จ เป็นสิ่งหนึ่งที่จะหาเงินเลี้ยงชีพ แต่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะสร้างชีวิต”[36]

“เมื่อมนุษย์รู้สิ่งที่ถูกต้องและทำสิ่ งที่ถูกต้องเขาก็เป็นคนฉลาด มันเป็นการ นำมาประสานกันของการรู้และการทำ-มันเป็นจุดเชื่อมต่อของความดีและความจริง”[37]

นี่ไม่ใช่ที่จะกล่าวว่าทุกคนที่ยอมจำนนต่อพระเจ้าสามารถที่จะทำการตัดสินใจต่างๆ ที่ฉลาดอย่างเท่าเทียมกันในชีวิตได้ ตัวอย่างเช่นคริสเตียนบางคนก็แสดงออกถึงปัญญามากกว่าคนอื่นๆ นี่คืออีกแง่หนึ่งที่สุภาษิตใช้คำว่าปัญญา อย่างไรก็ตามโดยพื้นฐานแล้ว ปัญญาก็เป็นการปรับตัวที่ มีทักษะหรือที่เหมาะสม ต่อพระเจ้า[38]

“ปัญญาแบบสุภาษิตก็ถูกแสดงลักษณะโดยข้อความที่สั้นและแหลมคม แต่ปัญญาแบบความคิดเช่นปัญญาจารย์หรือโยบก็ใช้การพูดแบบคนเดียวและบทสนทนาที่ย าวเพื่อจะ ตรวจสอบความหมายของชีวิต ปัญหาของความดีและความชั่ว และความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและผู้คน”[39]

คำไขต่างๆ ในข้อที่ 2 ถึง 4 ก็มีความหมายดังต่อไปนี้

ถ้อยคำ	ข้อ	ความหมาย
ปัญญา	2ก	การมีทักษะ
วินัย	2ก	การอบรมบุตร
ความเข้าใจ	2ข	การตัดสินใจดี
ความชอบธรรม	3ข	อุปนิสัยที่ถูกต้อง
ความยุติธรรม	3ข	การตัดสินใจที่ถูกต้อง
ความเที่ยงธรรม	3ข	ความสัตย์สุจริตทางศีลธรรม
ความหยั่งรู้	4ก	ความรู้สึกไวในเรื่องราวทางปฏิบัติ
ความเฉลียวฉลาด	4ข	ความรอบคอบ

"ในถ้อยคำ . . . เหล่านี้เรามีคำอธิบายถึงคุณลักษณะ หลายอย่าง และเ ป็นสิ่งสำคัญที่จะจดจำไว้ว่าการศึกษาและการปฏิบัติความจริงของพระเจ้าเท่านั้นสามารถก่อให้เกิดสิ่งนั้นได้"[40]

" 'ฟัง' เป็นหนึ่งในคำกริยาที่มีบ่อยครั้งมากที่สุดในคำศัพท์เกี่ยวกับปัญญา แสดงถึงการฟังที่กระฉับกระเฉง ซึ่งก็คือการเชื่อฟัง"[41]

ที่จริง 'ฟัง' ในพระธรรมสุภาษิตคือ เชื่อฟัง

จุดประสงค์ที่สองของพระธรรมนี้ก็คือที่จะไขปริศนา คือปัญหาต่างๆ ที่กระตุ้นความคิดเกี่ยวกับชีวิตปริศนาที่กล่าวถึง (ข้อ 6) ก็เป็นปริศนาใดๆ ที่ไม่ชัดเจน และต้องการการตีความหมาย ไม่ใช่แค่สิ่งที่เราเรียกว่าปริศนาในทุกวันนี้เท่านั้น (เปรียบเทียบ กดว . 12:8; วนฉ. 14:12; 1 พกษ. 10:1; อสค. 17:2; ฮบก. 2:6)[42]

ข้อ 2 - 6 ก็จัดตั้งสี่เป้าหมาย พระเจ้าได้ให้สุภาษิตเหล่านี้แก่เราเพื่อที่จะให้ความคุ้นเคยที่สนิทสนมกับปัญญาและวินัย (ข้อ 2ก) และที่จะให้ความเข้าใจถึงคำกล่าวที่เป็นปัญญา (ข้อ 2ข, 6) พระองค์ยังต้องการจะให้ความเข้าใจถ่องแท้ทางศีลธรรม (ข้อ 3) และระบุถึงผู้รับปัญญาที่ได้ตั้งใจไว้อีกด้วย (ข้อ 4)[43]

“พระธรรมสุภาษิตไม่ได้ ตั้งใจให้ถูกอ่านในฐานะหนังสือที่ละเอียดถี่ถ้วนแห่งการกระทำที่ถูกต้อง แต่ ในฐานะตัวอย่างที่เลือกสรรไว้แห่งปัญญาในทางธรรม”[44]

3. ข้อสรุปของพระธรรม 1:7

ข้อนี้ก็ชื่นชมกับ การเป็นที่รู้จักแบบเกือบเป็นสากลในฐานะถ้อยคำที่สำคัญ ไม่ใช่ในสุภาษิตเท่านั้น แต่ในวรรณกรรมทางปัญญาทั้งหมดของพระคัมภีร์อีกด้วย (เปรียบเทียบ 9:10; 15:33; โยบ 28:28; สดด. 111:10; ปญจ. 12:13) บางคนคิดว่ามันเป็น คำขวัญของพระธรรมนี้ คนอื่นๆ ก็คิดว่าเป็นหลักการพื้นฐาน และคนอื่นๆ ก็คิดว่าเป็น ข้อตั้งหลัก หรือบางสิ่งที่คล้ายกัน ข้อนี้ประกอบด้วยถ้อยคำในแง่บวกที่ติดตาม มาด้วยผลซึ่งตามมาในแง่ลบของมัน

“ความยำเกรงพระเจ้า” ปรากฏอย่างน้อย 18 ครั้งในสุภาษิต (1:7, 29; 2:5; 3:7; 8:13; 9:10; 10:27; 14:2, 26-27; 15:16, 33; 16:6; 19:23; 22:4; 23:17; 24:21; 31:10) “ยำเกรง” รวมถึงไม่ใช่แค่แนวทางที่ถูกต้องของการคิดเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น แต่รวมถึงความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระยาเวห์อีกด้วย มันเป็นการนับถืออย่างรักใคร่ที่ส่งผลให้เกิดกา รเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถ่อมใจ มันเป็นความปรารถนาที่จะไม่ทำบาปต่อพระองค์เพราะว่าพระพิโรธของพระองค์ก็น่ากลัวอย่างมาก และความรักของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่อย่างมาก

“[ความยำเกรงพระเจ้า] คือการอยู่ใต้บังคับที่มีความเคารพต่อ ผู้ควบคุมทุกสิ่ง และ . . . ต่อพระเจ้าองค์เดียว พระผู้สร้าง และผู้ปกครองของโลก. . .”[45]

“เริ่มต้น” ไม่ได้หมายถึงว่า ความยำเกรงพระเจ้าคือจุดที่คนหนึ่งเริ่มต้นเรียนรู้ถึงปัญญา แต่จากนั้นเขาหรือเธอก็สามารถออกไปจากมันอย่างเ ช่นจากจุดเริ่มต้นในการวิ่งแข่ง ตรงกันข้าม ความยำเกรงพระเจ้าเป็นหลักการที่ควบคุม ซึ่งเป็นรากฐานที่คนหนึ่งต้องสร้างชีวิตแห่งปัญญาขึ้นบนนั้น

“สิ่งที่ตัวอักษรเป็นต่อการอ่าน ตัวโน๊ตเป็นต่อการอ่านดนตรี และตัวเลขเป็นต่อคณิตศาสตร์นั้น ความยำเกรงพระเจ้าก็เป็นการบรรลุความรู้ที่ได้เปิดเผยของพระธรรมนี้”[46]

“ความรู้” คือความสัมพันธ์ที่ขึ้นอยู่กับการเปิดเผยและแยกออก ไม่ได้จากคุณลักษณะ แม้ว่าผู้ไม่เชื่อมากมายได้รับข้อมูลมากโดยปราศจากความยำเกรงพระเจ้า ความรู้แท้ก็ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับพระเจ้า ที่

การเปิดเผยสนับสนุน เราสามารถเรียนรู้บทเรียนต่างๆ ที่สำคัญอย่างแท้จริงในชีวิตได้ใน ทางนี้เท่านั้น ที่นี่ “ความรู้” หมายถึง “ปัญญา” (เปรียบเทียบ 9:10; โยบ 28:28; สดด. 111:10)[47]

ประเทศอื่นๆ ทางตะวันออกใกล้โบราณก็ได้ผลิตวรรณกรรมทางปัญญานอกเหนือไปจากสิ่งที่เรามีในพันธสัญญาเดิมของเรา[48] อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมทางปัญญาภายนอกอิสราเอลนั้นก็ไม่ไ ด้ประกอบด้วยคำแนะนำที่จะมองไปที่ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้าว่าจำเป็นต่อการบรรลุปัญญา ข้ออ้างอิงถึงความ ยำเกรงพระเจ้าในสุภาษิต รวมทั้ง 1:7 ก็พิเศษและทำให้พระธร รมนี้แตกต่างและตรงประเด็นทางศาส นศาสตร์ การเรียกร้องความเ ชื่อก็รองรับพระธรรมนี้ทั้งหมด โดยความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าแท้และ ทรงพระชมม์อยู่เท่านั้นที่คนหนึ่งสามารถเข้าไปสู่ระเบียบอันชอบธรรม ที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า สำหรับชีวิตและพบความสำเร็จและความสุขแท้ ได้ คนโง่ก็ดูหมิ่นระเบียบที่ได้เปิดเผยของพระเจ้าสำหรับ ชีวิตและคำแนะนำที่จะนำเขาหรือเธอไปยังมัน (ข้อ 7ข)

คนฮีบรูได้เชื่อว่าผู้คน สามารถได้รับความรู้ในสามวิธี วิธีที่หนึ่งก็โดยทางการสังเกตธรรมชาติและอุปนิสัยของมนุษย์ อีกวิธีหนึ่งก็โดยการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันระหว่างความเชื่อถือแบบธรรมเนียม (เช่น หลักความเชื่อ) และความเป็นจริง วิธีที่สามก็โดยทางเผชิญหน้ากับพระเจ้าที่เหนือธรรมชาติ[49]

> “นี่เป็นบทนำที่สง่าต่อพระธรรมนี้ มันค่อนข้างผิดปกติอีกด้วยที่ว่าไม่มีชิ้นงานในพระคัมภีร์ ชิ้นงานอื่นที่เริ่มต้นด้วยถ้อยคำแห่งจุดประสงค์ที่ชัดเจนอย่างนี้”[50]

<u>ข. คำแนะนำสำหรับเยาวชน 1:8-8:36</u>

สองทาง (เส้นทาง โลกทัศน์) ที่ถูกแนะนำใน 1:7 ก็ขยายออกไป ต่อหน้าผู้อ่าน (เปรียบเทียบ มธ. 7:13-14) ในส่วนนี้ซาโลมอนได้กล่าวต่อบุตรชายของเขา ซึ่งนำพาเขาไปสู่ทางของพระเจ้า “บุตรชายของเราเอ๋ย” ได้เป็นและเป็นวิธีที่เป็นธรรมเนียมของการกล่าวต่อสาวก

> “มันมาจากแนวคิดที่ว่า พ่อแม่มีความรับผิดชอบสำ หรับการแนะนำทาง ศีลธรรมเป็นหลัก (สภษ. 4:3-4; ฉธบ. 6:7)”[51]

การปรากฏซ้ำบ่อยๆ ของวลี “บุตรชายของเราเอ๋ย ” ในส่วนนี้ของสุภาษิตบ่งบอกว่า คำแนะนำ ก็เหมาะสมสำหรับเยาวชน โดยเฉพาะชีวิตของบุคคลนี้ก็อยู่ต่อหน้าเขา และเขาได้เผชิญกับการตัดสินใจหลั ก

ต่างๆ ที่จะตั้งแนวทางของชีวิตของเขาตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป แม้ว่าพระธรรมสุภาษิตทั้งเล่ม ก็ให้การ ช่วยเหลือแก่เยาวชน บทที่ 1-7 ก็กล่าวถึงพวกเขาโดยเฉพาะและสามารถเป็นผลประโยชน์ที่เจาะจงสำหรับพวกเขาได้

โดยดั้งเดิมนั้น คำแนะนำที่ตามมาก็เป็นประเภทของคำปรึกษาที่ บิดาผู้ซึ่งเป็นข้าราชการได้ให้แก่บุตร ชายหรือพวกบุตรชายในบ้านของเขา นี่ดูเหมือนจะเป็นรูปแบบตามธรรมเนียมของการศึกษาทางตะวันออก ใกล้โบราณ โดยเฉพาะอ ย่างยิ่งท่ามกลางชนชั้นปกครอง ในอิสราเอล บิดามีความรับผิดชอบพื้นฐานสำหรับ การฝึกฝนลูกๆ ของเขา[52] คำแนะนำนี่ไม่ได้แทนที่การศึกษาแบบเป็นทางการแต่ได้เสริมมัน[53] ตัวอย่างเช่น ในอียิปต์ “บรรดาผู้เขียน ‘คำสอน’ [ปัญญา] ก็ไม่ได้นำเสนอ พวกเขาเองในฐานะปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะ พวกเ ขาปรากฏในฐานะเจ้าหน้าที่สูงอายุ ณ ตอนปลายของอา ชีพที่แข็งขันและประสบความสำเร็จซึ่ง ปรารถนาที่จะให้ลูกๆ ของพวกเขาได้รับผลประโยชน์โดยประสบการณ์ของพวกเขา”[54]

แรกๆ นั้น เป็นที่ชัดเจนว่า เจ้าหน้าที่คนอัคเคเดียนได้ปฏิบัติธรรมเนียมเช่นเดียวกันนี้

> “คำแนะนำที่ได้ให้มาในส่วน ‘บุตรชายของเราเอ๋ย ” สามารถมีการเข้าประเด็นสำหรับผู้คนจำนวนน้อยมากได้. . . .นี่บ่งบอกว่าเราจะต้องตีความตัวบทในฐานะที่อยู่ในรูปแบบของคำแนะนำบางอย่างที่มีค่าต่อบุตรชายของเขาผู้ซึ่งจะสืบทอดเขาในฐานะขุนนางผู้ใหญ่ไปจนถึงผู้ปกครอง”[55]

หลักฐานอย่างอื่นที่มีอยู่ก็บอกว่ามันเป็นเรื่องปกติตลอดโลกตะวันออกโบราณสำหรับเจ้าหน้าระดับสูงที่จะส่งต่อคำแนะนำ ที่พิเศษนี้ไปยังทายาทของพวกเขา ในสุภาษิต เราก็มีการบันทึกถึงสิ่งที่ซาโลมอนได้ บอกเรโหโบอัมบุตรชายของเขาและบางทีก็เป็นบุตรชายคนอื่นๆ ของเขาอีกด้วย

> “. . . พระธรรมสุภาษิตมีจุดจดจ่อที่ผู้ชายอย่างเจาะจง เพราะว่าในสังคมยิวสมัยโบราณนั้น ตามปกติแล้วลูกผู้หญิงจะไม่ได้รับการศึกษาสำหรับเรื่องราวของชีวิต ส่วนใหญ่ พวกเขาก็ได้ถูกเก็บตัวและเตรียมตัวเพื่อการแต่งงานและการ เป็นแม่ สำหรับส่วนใหญ่แล้ว เมื่อคุณอ่าน ‘ผู้ชาย’ ในสุภาษิต จงตีความโดยทั่วไปและอ่านว่า ‘บุคคล’ ไม่ว่าชายหรือหญิง สุภาษิตไม่ใช่หนังสือ ที่กีดกันทางเพศแต่มันได้ถูกเขียนขึ้นในบริบทของสังคมที่เน้นผู้ชายอย่างหนักแน่น”[56]

ในคำ สอนที่ติดตามมานั้น ก็มีคำแนะนำสำหรับหลายสถานการณ์ที่กษัตริย์จะเผชิญและจะต้องจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เรื่องราวเหล่านี้ได้รวมถึงการบริหารจัดการความยุติธรรม การเป็นผู้นำ อุปนิสัยเช่นเดียวกับความเป็ นห่วงเกี่ยวกับเมืองและกสิกรรม ดังนั้น ดูเหมือนจะไม่มีเหตุผลที่จะถือว่าการอ้างอิงเหล่านี้ถึง “บุตรชายของเราเอ๋ ย” เป็นสิ่งใดก็ตามนอกจาก สิ่งเหล่านั้นปรากฏว่ามีคุณค่าตามที่อ้าง (เปรียบ

เทียบ ปฐก. 18:19; อพย. 12:24; ฉธบ. 4:9-11)

ในบางส่วนของโลกสมัยโบราณ มารดาก็ได้แบ่งปันหน้าที่ของการสั่งสอนบุตรชายกับบิดา (เปรียบเทียบ 1:8; 4:3; 6:20; 31:1, 26)[57]

> "ที่นี่บิดาและมารดาก็ถูกตั้งไว้บนฐานะเดียวกันในฐานะครูของพวกลูกๆ ของพวกเขา การใช้ถ้อยคำในประโยคเหล่านี้เกือบเข้ากันได้อย่างแท้จริงกับการใช้ถ้อยคำ ของฉบับเทียบของอียิปต์ และนี่ก็โยน ลักษณะหนึ่งที่พิเศษอย่างสิ้นเชิงในฉบับเทียบเหล่านั้นไปสู่ การผ่อนคลายที่ใหญ่ขึ้นนั่นคือ การอ้างอิง ถึงมารดา มันยากที่จะหลีกเลี่ยงการสรุปที่ว่าลักษณะนี้เป็นตัวอย่างของการดัดแปลงธรรมเนียมของ อียิปต์ไปสู่สถานการณ์ที่แปลกที่ซึ่ งคำสั่งสอนของอิ สราเอลได้ถูกรวบรวมขึ้น นั่นคือสถานการณ์ ภายในครอบครัวที่ซึ่งบิดาและมารดาได้แบ่งปันความรับผิดชอบสำหรับการศึกษาของลูกร่วมกัน"[58]

นักโบราณคดีได้พบส่วนใหญ่ของเอกสารต่างๆ ที่ประกอบด้วยคำสั่งสอนนอกเหนือจากพระคัมภีร์ในรูปแบบ "บุตรชายของเราเอ๋ย" ในโรงเรียนต่างๆ ของพวกอาลักษณ์ที่ได้ถูกขุดค้นขึ้น สิ่งนี้บ่งบอกว่าแม้ว่าการสอนได้เกิดขึ้นในบ้าน บรรดาครูได้สงวน คำสั่งสอนของพวกเขาไว้ในงานเขียน พร้อมกับมุมมองที่จะแบ่ง ปันสิ่งเหล่านั้นกับผู้คนนอกแวดวงของครอบครัว นี่บ่งบอกว่าสิ่งที่เรามีในสุภาษิตไม่ใช่ผิด พวก บางทีเมื่อ ซาโลมอนได้บันทึกคำปรึกษาของเขา ให้แก่บุตรชายของเขานั้น เขาก็ได้ดัดแปลงมันไปสู่ผู้ฟังที่อ่านโดยทั่วไป มากขึ้น นั่นคือคนทั้งหมดของอิสราเอล ในที่สุดทุกคนก็ได้ผลประโยชน์จากมัน

> "หลักการต่างๆ ที่ได้ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนตลอดพระธรรมนี้ก็มีประโยชน์ สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน เท่ากับการที่สิ่งเหล่านั้นได้จัดเตรียมการนำพาสำหรับชุมชนที่ปกครองโดยพระเจ้าในสมัย โบราณของอิสราเอล"[59]

1. คำเตือนต่อการคบกับคนบาป 1:8-19

ส่วนนี้เริ่มต้นด้วยการวิงวอนให้ฟังคำเตือนเพื่อที่จะทำตาม (ข้อ 8) พร้อมกับสัญญาที่ว่าการเอาใจใส่ คำเตือนนั้นจะดีสำหรับหนุ่มสาว (ข้อ 9)

> "ที่ทั้งพ่อแม่ถูกอ้างอิงถึง [ข้อ 8] ก็เป็นคำสรรเสริญแก่บทบาทที่โดดเด่นของบรรดาแม่ของอิสราเอล

เราไม่พบการอ้างอิงคล้ายกันถึงแม่ในฐานะครูในวรรณกรรมทางปัญญาของบาบิโลนหรืออียิปต์"[60]

"ควรมีการเน้นว่า 'บุตรชายของเรา' ไม่ใช่ถือว่าอยู่ในแง่เฉพาะเพศ"[61]

คำเตือนเองก็ปรากฏสองครั้ง (ข้อ 10, 15) คำอธิบายถึงวิธีที่การชักชวนอันตรายจะมา (ข้อ 11-12) ก็ตามหลังการตักเตือนครั้งแรกที่จะไม่เอาใจใส่มัน (ข้อ 10) เหตุผลสามประการสำหรับการละเลยมัน (ข้อ 16-18) ก็ตามหลังการกล่าวซ้ำของคำเตือน (ข้อ 15) ข้อสุดท้ายเป็นการสรุป (ข้อ 19; เปรียบเทียบ โยบ 8:13)

"ถ้อยคำของข้อที่ 16 [เปรียบเทียบ 6:17ข, 18ข, อสย. 59:7ก] ตั้งอยู่บนการไร้ศีลธรรมของพฤติกรรม ของคนล่อลวง ถ้อยคำของข้อที่ 17 ก็ตั้งอยู่บน ความไม่เกรงกลัวของการล่อลวง และตอนนี้ [ในข้อ 18] ถ้อยคำก็ตั้งอยู่บนการทำลายตนเองซึ่งคนปล้นและคนฆ่าคนนำมายังพวกเขาเอง. . ."[62]

"หลีกเลี่ยงจุดเริ่มต้นของความบาป (บทที่ 4:14; สดด. 1:1; 119:101)"[63]

ในส่วนนี้ หนทางที่ฉลาด (การทำตามกฎทางศีลธรรมโดยทั่วไป ข้อ 8-9) ก็ไม่มีการอ้อนวอนส่วนตัว หรือความตื่นเต้นและความหวังแห่งอำนาจ ที่หนทางที่สองมี (ข้อ 10-19) รางวัลเดียวของมันก็คือความดีซึ่ง ตรงกันข้ามกับการยอมรับโดยเพื่อนของบุคคลหนึ่ง

"พระคัมภีร์เป็นตำราเรียนพื้นฐานในบ้าน ครั้งหนึ่งมันได้เป็นตำราเรียนในระบบการศึกษา แต่แม้กระทั่งว่าสิ่งนั้น ยังเป็นจริงอยู่ พระคัมภีร์ในโรงเรียนก็ไม่สามารถแทนที่ พระคัมภีร์ในบ้านได้ ข้าพเจ้า สังเกตว่าบรรดาพ่อแม่สมัยใหม่เสียสละเวลาและเงินของพวกเขาที่จะช่วยลูกๆ ของพวกเขาที่จะเก่ง ในดนตรี กีฬา และกิจกรรมต่างๆ ทางสังคม ข้าพเจ้าหวังใจว่าพวกเขาจะเป็นห่วงมากขึ้นที่ลูกๆ ของ พวกเขาจะเก่งในการรู้จักและการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า"[64]

"ข้อเท็จจริงของสัญญาณบอกเหตุ ถึงอันตรายของเพื่อนที่ไม่ดี เป็นการเตือนที่เจาะจงอันแรกซึ่งได้ถูกกล่าวไว้ในพระธรรมสุภาษิต แนะนำว่าความโง่เขลาไม่ใช่แค่เรื่องราวของแต่ละบุคคลแต่เป็นเรื่องราวของสังคมอีกด้วย เราเดินทางเป็นกลุ่ม ไม่ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนทางสังคมของเรา สโมสรบริการของเรา ผู้ร่วมในการอธิษฐานของเรา ชุดเทนนิส เพื่อนนักธุรกิจของเรา หรือหมู่คนตามถนนของเรา สิ่งที่เรากลายมาเป็นนั้นก็ถูกกำหนดในระดับที่สำคัญโดยเพื่อนที่เราคบ"[65]

ข้อ 19 กล่าวอย่างชัดเจนถึงประเด็นของการเปรียบเทียบ คำฮีบรูที่แปลว่า “ได้รับ” (ข้อ 19) บ่งบอกถึงท่าทีที่ฉกฉวยเงิน (เปรียบเทียบ 15:27)

2. คำขอร้องของปัญญา 1:20-33

“หลังจากที่ครูแห่งปัญญาได้เตือนสาวกของเขาถึงการยั่วยวนของบาปที่ทำลายตนเอง ซึ่งธรรมชาติ ที่เหมือนปีศาจอันร้ายกาจนั้นลงเอยที่การฆ่าและการ ปล้นนั้น เขา แนะนำปัญญา เองซึ่งกล่าวว่าโดยสัญญาที่ล่อลวง และการคุกคามที่ขัดขวางนั้นเธอก็เรียกคนโง่และคนตลบตะแลงไปสู่การกลับใจ ปัญญาถูกทำให้เป็นบุคคลที่นี่นั่นคือ ถูกแสดงในฐานะบุคคล แต่การทำให้เป็นบุคคลนี้คาดคะเนว่า สำหรับกวีนั้นปัญญาก็เป็นมากกว่าทรัพย์สมบัติและคุณภาพของความคิดฝันของมนุษย์นั่นคือ เธอ เป็นสำหรับเขาในฐานะอำนาจขอ งพระเจ้า ซึ่งเป็นอยู่อย่างอิสระ ที่จะจำนนต่อสิ่งที่เป็นความสุขของมนุษย์ และที่จะปฏิเส ธสิ่งที่เป็นการทำลายของพวกเขา สำหรับการปรากฏในที่สาธารณะ ของปัญญา อย่างที่มันถูกแสดงถึงที่นี่ นั้น มันจะต้องมีความเป็นจริง อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง ปรากฏ ถ้าปราศจากมันแล้ว อำนาจของการทำให้สำนึกก็จากไปจากภาพ”[66]

“มี ‘ผู้หญิง’ สี่คนในพระธรรมสุภาษิต ที่เด่นมากที่สุดคือผู้หญิงปัญญา (1:20-33; 3:13-20; 4:5-9; 7:4; 8:1-36; 9:1-6) เครื่องหมายที่ตรงข้ามของเธอคือ ผู้หญิงโง่เขลา (9:13-18) ยิ่งไปกว่านั้นอีก มีผู้หญิงผู้ซึ่งเป็นผู้ร่วมแต่งงานของบุคคลหนึ่ง (5:15-19) และ สุดท้าย ‘คนแปลกหน้า’ (2:16-19; 5:1-14, 20; 6:24-32 (35); 7:25-27)”[67]

นี่เป็นหนึ่งในหลายตอนในสุภาษิตที่ผู้เขียนได้ทำให้ปัญญาเป็นบุคคล การเรียกของเธอก็ไปสู่ผู้คนในตลาด ในความรีบเร่งและความพลุกพล่านของชีวิต ไม่ใช่ใน ความสันโดษของบ้านหรือสถานนมัสการ (เปรียบเทียบ ข้อ 8)[68]

“ปัญญากล่าวต่อใคร ? ต่อคนบาปสามประเภท คือ คนโขลา ผู้ดูหมิ่น (คนมักเยาะเย้ย ผู้ล้อ เลียน NIV) และคนโง่ (ข้อ 22) คนเขลาเป็น คนซึ่งไม่มีประสบการณ์ที่เชื่อสิ่งต่างๆ (14:15) แต่ไม่ตรวจสอบ สิ่งใดเลย พวกเขาโดนหลอกง่ายและถูกนำให้หลงไปได้อย่างง่ายๆ ผู้ดูหมิ่นคิดว่าพวกเขา รู้ทุกสิ่ง (21:24) และหัวเราะเยาะใส่สิ่งต่างๆ ที่สำคั ญอย่างแท้จริง ในขณ ะที่คนโง่ไม่มีอะไรบนใบ หน้าของเขา ผู้ดูหมิ่นก็สวมใส่การเยาะเย้ย คนโง่เป็นคนที่ไม่รู้ความจริงเพราะว่าพวกเขาเชื่องช้า และดื้อดึง ปัญหาของพวกเขาไม่ใช่ไอคิวต่ำหรือการศึกษาต่ำ ปัญหาของพวกเขาคือการ

ขาดความ ปรารถนาฝ่ายวิญญาณที่จะแ สวงหาและค้นพบปัญญาของพระเจ้า คนโง่ชื่นชมกับความโง่เขลาของ พวกเขาแต่ไม่รู้ว่าพวกเขาโง่เขลาแค่ไหน ! มุมมองของคนโง่นั่นก็เกี่ยวกับวัตถุนิยมและมนุษยนิยม อย่างสิ้นเชิง พวกเขาเกลียดความรู้และไม่มีความสนใจในสิ่งต่างๆ ที่นิรันดร์"[69]

มันชัดเจนที่นี่ว่าผู้คนมีทางเลือก เกี่ยวกับทางไหนที่พวกเ ขาจะไป ชีวิตของพวกเขาก็ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ ของการเลือกต่างๆ ของพวกเขาเป็นอย่างมาก

"การเลือกต่างๆ ครูที่ฉลาดก็นำเรากลับไปสู่หัวข้อที่คุ้นเคยนั้น คือ การเลือกระหว่างอุปนิสัยที่ฉลาดและที่โง่เขลา ระหว่างพฤติกรรมที่ชอบธรรมและที่ชั่วร้ายมีผลลัพธ์ต่างๆ ที่ทำให้ความคิดสับสน"[70]

คนโง่ก็โง่โดยความผิดของเขาเอง ไม่ใช่โดยการกำหนดไว้ (ข้อ 30-31)[71] ปัญญาก็หัวเราะเย้ยความหายนะของคนโง่ (ข้อ 26) ไม่ใช่เพราะว่าเธอโหดร้าย แต่เพราะว่ามันไร้ความหมายอย่างมากที่จะเลือกความโง่เขลา (ข้อ 26)

"ภาพของการหัวเราะเปิดเผยการเลือกวิถีชีวิตอย่างโง่เขลา และการไม่ได้ตระเตรียมอะไรเลยสำหรับความหายนะ"[72]

ข้อ 32 และ 33 เปรียบเทียบการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงของผู้ที่ไม่ตอบสนองกับสภาพที่สงบสุข ของผู้ที่ตอบสนอง เดลลิทซ์ได้สังเกตความคล้ายกันระหว่างการกล่าวของปัญญาในพระธรรมสุภาษิตและ การกล่าวของพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์น[73]

3. ปัญญาเป็นเหมือนสมบัติ บทที่ 2

บทที่ 2 เป็นการบรรยายที่ชี้แจงถึงพระพรที่ปัญญายื่นให้ บทนี้หนุนใจ "การพยายามอย่างจริงจัง ที่จะรับปัญญาในฐานะหนทางไปสู่ความยำเกรงพระเจ้าและคุณความดี "[74] ในสองส่วนก่อนหน้านั้น ปราชญ์ได้เตือนและคุกคาม ตอนนี้การตักเตือนของเขาก็เป็นเชิงบวก และเขาแสดงถึงพรที่มาจากการติดตามหนทางแห่งปัญญา เขาได้ทำสิ่งนี้โดยการทอเงื่อนไขและสัญญาเข้าด้วยกัน

"สิ่งที่ไร้ข้อกังขาในสุภาษิตทั้งหมดนั้น บทที่ 2 ก็ทำให้ไร้ข้อกังขาอย่างเฉิดฉาย คือ ปัญญามาจากพระเจ้าและไม่มีใครสามารถชื่นชมปัญญาได้ถ้าไม่เลือกแนวทางของพระเจ้า"[75]

"ความเข้มข้นของการชักชวนก็เข้ากับกับความเข้มข้นของถ้อยคำโมเสสในเฉลยธรรมบัญญัติ"[76]

ความยุ่งยากของการได้รับปัญญา 2:1-5

แม้ว่าปัญญาต้องการให้ผู้คนที่จะรับเอาเธอ (1:20-33) เธอก็ยากที่จะได้รับ บุคคลที่ต้องการเธอนั้นก็จะต้องพยายามอย่างมากเพื่อจะได้เธอ (ข้อ 3) ถ้าความเข้าใจไม่ได้มาอย่างง่ายดาย คนหนึ่งควรพยายามอย่างมากเพื่อจะได้รับมัน[77] เขาหรือเธอต้องเริ่มต้นด้วยการเปิดเผย และศึกษามันอย่างขยัน ขันแข็งในการ จะได้รับปัญญาฝ่ายวิญญาณมากกว่าปัญญาทางวิชาการ "ความยำเกรงพระเจ้า" เน้นถึง ความกลัวเกรง และ "ความรู้ของพระเจ้า" เน้นถึง ความสนิทสนม (บทที่ 5)[78]

"ถ้าคุณต้องการปัญญา คุณต้องฟังพระเจ้าอย่างตั้งใจ (มธ. 13:9) เชื่อฟังพระองค์อย่างถ่อมใจ (ยน. 7:17) ถามพระองค์อย่างจริงใจ (ยก. 1:5) และแสวงหาพระองค์อย่า งขยันขันแข็ง (อสย. 55:6-7) อย่างแนวทางที่คนขุดแร่เสาะหาเงินและทอง"

"การได้รับปัญญาฝ่ายวิญญาณไม่ใช่งานอดิเรกสัปดาห์ ละครั้งมันเป็นวินัยประจำวัน ตลอดชีวิต แต่ใน ยุคของเตาไมโครเวฟ อาหารจานด่วน หนังสือที่รวบรวมบทความและหนังสือ "ทำแบบง่ายๆ" จำนวนมากมายนั้น หลาย คนก็ออกจากนิสัยของการลงทุนประจำวันในเรื่องเวลาและพลังงานในการขุดลึกลงไปในพระคัม ภีร์และเรียนรู้ปัญญาจากพระเจ้า ขอบคุณโทรทัศน์ ระยะเวลาของความสนใจของพวกเขาก็สั้น ขอบคุณความบันเทิงทางศาสนาที่ส่งผ่านไปยังการนมัสการ ความอยากฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็อ่อนแอ และคว ามรู้ฝ่ายวิญญาณก็ไม่ 'น่าพอใจต่อจิตวิญญาณของ พวกเขา' มันจึงไม่แปลกใจที่ผู้คนน้อยลงและน้อยลง 'ใช้เวลาที่จะบริสุทธิ์' และผู้คนมากขึ้นและ มากขึ้นก็ตกเป็นเหยื่อของพวกศัตรูที่ซุ่มโจมตีระหว่างทาง"[79]

ผู้ให้ปัญญา 2:6-9

ผู้ที่แสวงหาปัญญาจะพบสิ่งที่พระเจ้าให้เมื่อเขาหรือเธอแสวงหาการเปิดเผยของพระเจ้า (ข้อ 6)

"บุคคลหนึ่งต้องพยายามบรรลุเป้าหมาย ทั้งยังต้องตระหนัก ด้วยอีกว่าปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า"[80]

ความรู้ถึงวิธีที่จะดำเนินชีวิตมาพร้อมกับความรู้ของพระเจ้า (ข้อ 7) ความสำเร็จในที่นี่คืออุปนิสัยที่ถูกต้อง (ข้อ 7-9) ผู้รักปัญญาก็อยู่ในทางธรรม (ข้อ 8, คำฮีบรู *ฮาซิดิม* คือ บุตรชายที่จงรักภักดีแห่ง พันธสัญญา)

นี่เป็นอีกตอนหนึ่งที่ซึ่งเราสามารถเห็นถึงความแตกต่างระหว่างวรรณกรรมทางปัญญาของฮีบรูและวรรณกรรมทา งปัญญาของชนชาติสมัยโบราณอื่นๆ ซาโลมอนได้ระบุว่ าพระ ยาเวห์เป็นที่มาของปัญญา บุคคล หนึ่งสามารถฉลาดอย่างแท้จริงและ ประสบกับพระพรของปัญญา ได้ โดยทางความสัมพันธ์กับพระองค์ เท่านั้น

ผลของความสัตย์สุจริตทางศีลธรรม 2:10-22

ปัญญาปกป้องบุคคลทางศีลธรรม ส่วนแรกของส่วนนี้ก็แสดงถึงวิธีที่พระเจ้าปกป้องคนฉลาด (ข้อ 10-11; เปรียบเทียบ ข้อ 7ข-8) "ความสุขุม" คือความสามารถที่จะกระทำอย่างฉลาด และ "ความเข้าใจ" คือความสามารถที่จะทำการเลือกที่ฉลาด นี่เป็นการทำให้เป็นบุคคลที่มากขึ้น

ส่วนสุดท้ายแสดงถึงการทดลองต่างๆ ที่บุคคลหนึ่งสามารถพิชิตได้ขณะที่เขาแสวงหาปัญญา (ข้อ 12-15 และ 16-19) เมื่อบุคคลหนึ่งยอมจำนนตัวเขาเองหรือตัวเธอเองต่อพระเจ้าและได้รับปัญญา วิถีทางต่างๆ ของคนชั่วร้ายจะสูญเสียความน่าดึงดูดใจของมันบางอย่างไป บุคคลที่ฉลาดจะเห็นว่า หญิงนักเที่ยว ผู้ซึ่งสัญญาถึงความตื่นเต้นก็กำลังนำเสนอบางสิ่งที่เธอไม่สามารถให้ได้ ยกเ ว้นในความรู้สึกเกี่ยวกับตัณหาราคะทันทีทันใดมากที่สุด

"ชาย" ชั่วร้ายเป็นศัตรูคนหนึ่ง (ข้อ 12) และ "ผู้หญิง" แปลกหน้าก็เป็นศัตรูอีกคนหนึ่ง (ข้อ 16) หญิง "แปลกหน้า" (ข้อ 16) เป็นผู้หนึ่งที่อยู่ "นอกแวดวงของความสัมพันธ์ที่ถูกต้องของเขา [ของผู้ชาย] นั่นคือ โสเภณีหรือหญิงชู้"[81] คำนี้ไม่จำเป็นที่จะห มายถึงว่าเธอเป็นคนต่างประเทศ บางทีเธอเป็นคนแปลก หน้าต่อระเบียบแบบแผนของชีวิตส่วนรวมของอิสราเอล[82]

> "การเป็นโสเภณีได้รับการอนุญาตเป็นบางส่วนในวัฒนธรรมของคนมีเดียน คนซีเรีย และชนชาติอื่นๆ ที่เป็นเพื่อนบ้านของอิสราเอล ดังนั้นก็ถือว่าไม่น้อยไปกว่าธรรมเนียมตรงกันข้าม ในอิสราเอลนั้น ธรรมบัญญัติ (ฉธบ. 23:18) ได้ห้ามสิ่งนี้ภายใต้การลงโทษ และ ดังนั้นก็ได้กระทำโดยผู้หญิงต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ (23:17. . .). . ."[83]

"ถ้าคนชั่วใช้ถ้อยคำที่ตลบแตลงเพื่อจะล่อจับคนที่ไม่ระวัง [ข้อ 12] หญิงชู้ก็ใช้ถ้อยคำที่ประจบประแจง ใครคนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่าการประจบประแจงไม่ใช่การสื่อสารมันคือการบงการ คือผู้คน ที่บอกเราถึงสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวเราเองที่เรายินดีที่จะฟังและปรารถนาว่าเป็นจริง"[84]

"พันธสัญญา" ที่เธอได้ทอดทิ้ง (ข้อ 17) ดูเหมือนจะอ้างอิงถึงพันธสัญญาการแต่งงานของเธอเอง (มลค. 2:14) แทนที่จะเป็นกฎหมายแบบพันธสัญญาที่ห้ามการล่วงประเวณี (อยพ. 20:14)[85] "แผ่นดิน" (ข้อ 21-22) คือแผ่นดินแห่งพระสัญญาของคานาอัน

เหมือนกับบทก่อนหน้านั้น บทนี้ก็จบลงด้วยการเปรียบเทียบจุดจบของคนชั่วร้ายกับจุดจบของคนชอบธรรม (ข้อ 21-22; เปรียบเทียบ 1:32-33) มันเป็นบทกวีที่ยาวซึ่งวิงวอนผู้อ่านให้ ติดตามปัญญา และจากนั้นก็ระบุถึงผลประโยชน์ ต่างๆ ของการติดตามปัญญา บทที่ 2 เน้นถึงเสถียรภาพทางศีลธรรมในฐานะผลของปัญญา

4. พระสัญญาของพระเจ้าและพันธะของมนุษย์ 3:1-12

"การอภิปรายเชิงอุปมาที่ ได้กล่าวมาก่อนแล้วก็แสวงหาการ ปกป้องคนหนุ่มสาวต่อมิตรภาพที่ทำลาย
อย่างเจาะจงมากขึ้นนั้น สิ่งนี้ชี้ให้พวกเขาเห็นถึงความสัมพันธ์ต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่สามารถทำให้พวกเขาเป็นสุขอย่างแท้จริงได้, ข้อ 1-4"[86]

ส่วนใหญ่แล้วส่วนนี้ กล่าวถึงสันติสุขในฐานะประโยชน์ ของการดำเนินชีวิตที่ฉลาด แต่ จบลงด้วยการวิงวอนอีกครั้งหนึ่งที่จะแสวงหาปัญญา ในขณะที่คำกล่าวเกี่ยวกับปัญญาในบทที่ 2 เตือนถึงการโจมตีภายนอกเป็นส่วนใหญ่ คำกล่าวเกี่ยวกับปัญญาในบทที่ 3 นี้ก็จดจ่อมากขึ้นที่การโจมตีภายในซึ่งมาจากภายใน ของบุคคลนั้นๆ

"บทนี้เป็นหนึ่งในสิ่งที่ยอดเยี่ยมมากที่สุดในพระธรรมนี้ สำหรับข้อโต้แย้งที่จะชักชวนให้เราที่จะเคร่งครัดในศาสนาและสำหรับคำแนะนำในที่นั้น[87]"

ผลของความสงบสุข 3:1-10

การวางใจของบุตรชายที่ฉลาด (ข้อ 5-6) มาจากการเอาใจใส่คำสอนที่ถูกต้อง (ข้อ 1-4) และนำไปสู่การเชื่อฟังที่มั่นใจ (ข้อ 7-9)

"คำสอน" (ข้อ 1 คำฮีบรู *โทราห์*) หมายถึง "บัญญัติ" หรือ โดยพื้นฐานมากขึ้นก็คือ "คำสั่งสอน" หรือ "คำแนะนำ" ที่นี่บริบทบ่งบอกว่าเป็นคำสอนของพ่อแม่แทนที่จะเป็น บัญญัติของโมเสส แม้ว่าในอิสราเอลนั้น คำสั่งสอนของพวกเขาจะขึ้นอยู่กับโทราห์ของพระเจ้า

> "ที่ที่มัน [*โทราห์*] ดูเหมือนว่าไร้คุณสมบัติ (28:9; 29:18) มันก็เป็นพระบัญญัติของพระเจ้า อย่างชัดเจน (มันยังเป็นคำศัพท์ของคนยิวสำหรับคำว่าเพ็นทาทูคอีกด้วย) แต่บัญญัติของเรา 'บัญญัติของแม่เจ้า' (1:8) และอื่นๆ ก็อ้างอิงถึงหลักคำสอนในปัจจุบันและคำสอนในบ้าน ซึ่งขึ้นอยู่กับ พระบัญญัติอย่างแท้จริง แต่ไม่ได้เป็นแบบเดียวกันกับพระบัญญัติ"[88]

ข้อที่ 3 พรรณนาถึงการอุทิศตนต่อความกรุณาและความจริง (เปรียบเทียบ ฉธบ. 6:8-9) ซึ่งกล่าวว่าพระบัญญัติของพระเจ้าควรได้รับการอุทิศตนอย่างเดียวกัน) "ความกรุณา" และ "ความจริง" แปลคำฮีบรู *เฮเสด* ซึ่งอ้างอิงถึง ความสัตย์ซื่อต่อพันธะต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์[89] "ความจริง" หรือ "ความสัตย์ซื่อ" (คำฮีบรู '*เอเมท*) อ้างอิงถึงสิ่งที่คนหนึ่งสามารถพึ่งพาได้เพราะว่ามันมั่นคง[90] เมื่อรวมกันแล้ว สอง คำนี้ก็ก่อให้เกิดคำเปรียบเทียบที่ถูกใช้ เพื่อการเน้น: ความกรุณาแท้หรือความรักที่สัตย์ซื่อ "ชื่อเสียง" (ข้อ 4) มีความหมายว่าความสำเร็จอย่างเช่นใน สดุดี 111:10

> "ข้อ 6 อาจมีอิทธิพลต่อคำพูดสรุปของลูกาเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของพระเยซู (ลูกา 2:52)"[91]

"วางใจ" และ "พึ่งพา" (ข้อ 5) มีความหมายใกล้เคียงกันอย่างมาก การวางใจหมายถึง ที่จะวางตนเองภายใต้การคุ้มครองของอีกคนหนึ่งอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ ยรม. 12:5ข; สดด. 22:9ข) การพึ่งพาไม่ใช่แค่การพิงบางสิ่ง แต่เป็นการพึ่งพาสำหรับการสนับสนุนอย่างสิ้นเชิง[92]

> "ในการวิเคราะห์สุดท้ายแล้ว ทุกรัฐบาล ทุกเศรษฐกิจ ทุกเงินตราและการธนาคาร ทุกสถาบัน และทุกการสมรส ทุกความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ก็ถูกควบคุมโดยการวางใจเป็นพื้นฐาน ปราศจากการวางใจแล้วสังคมก็เสื่อมไปสู่ความหวาดระแวง ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ว่าทุกคนกำลังเล่นงานคุณ"[93]

> “มีสองด้านของเรื่องราวของการวางใจ มันมีการตัดสินใจของการวางใจและนิสัยของการวางใจ ด้านแรกเรียกว่า ‘การอุทิศตน’ ด้านที่สองเรียกว่า ‘วางใจ’ การวางใจติดตามการอุทิศตน ไม่ใช่ทันที ทันใดเสมอไปแต่มันเริ่มต้นที่นั่น ในท่ามกลางของความกลัวของเรานั้น เราก็ทำ การตัดสินใจที่จะวางใจนี่ก็ไม่ได้นำมาซึ่งนิสัยของการวางใจแบบทันทีทันใด แต่ถ้าเราจะรวบรวมความกล้าหาญที่จะอุทิศหนทางของเราต่อพระเจ้าไม่นานเราจะเรียนรู้ที่จะวางใจ”[94]

“ยอมรับ” (ข้อ 6) หมายถึงที่จะตระหนักและมีการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่แค่ที่จะ นับถือพระองค์เท่านั้น มันรวมถึงการเชื่อฟังน้ำพระทัยทางศีลธรรมของพระเจ้าอย่างที่พระองค์ได้เปิดเผย พระสัญญา (ข้อ 6ข) หมายถึงว่าพระเจ้าจะทำให้เส้นทาง ชีวิตของบุคคลเช่นนั้นสำเร็จในสายพระเนตรของ พระเจ้าอย่างแท้จริง นี่เป็นพระสัญญาเช่น เดียวกับสุภาษิต และ อ้างอิงถึงจำนวนรวมของประสบการณ์ชีวิต ของบุคคลหนึ่ง มันไม่ได้รับรองว่าคนหนึ่งจะไม่ทำความผิดพลาดเลย ดาวิดได้เป็นตัวอย่างของสุภาษิตนี้เมื่อเขาได้แสวงหาพระเจ้าสำหรับการนำพาหลังจากการตายของซาอูล (2 ซมอ. 2:1)

เราสามารถบอกว่าสุภาษิตเป็นพระสัญญาเช่ นเดียวกับสุภาษิตได้ อย่างไร? เราสามารถบอกได้โดยการพิจารณาส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ ถ้าสุภาษิตแสดงความจริงที่ได้สัญญาไว้ในที่อื่นๆในพระคัมภีร์ เราก็รู้ว่าเราสามารถพึ่งพาได้ว่าเป็นจริงอย่างสิ้นเชิง โดยคำนิยามแล้ว สุภาษิตเป็นคำกล่าวที่แสดงถึงสิ่งที่เป็นจริงอย่างแท้จริง ไม่ใช่สิ่งที่เป็นจริงโดยปราศจากข้อยกเว้น ตัวอย่างเช่น สุภาษิต “ทานแอปเปิ้ลหนึ่งผลก็ไม่ต้องวนไปพบหมอ” สอนว่าการทานผลไม้เป็นประจำจะช่วยให้คุณมีสุขภาพที่แข็งแรง มันไม่ใช่สัญญาที่ว่าถ้าคุณทานแอปเปิ้ลหนึ่งผลทุกวัน คุณจะไม่เจ็บป่วยหรือไม่ต้องไปหาหมอเลย สุภาษิตเป็นชิ้ นส่วนต่างๆ ของชีวิตที่พรรณนาถึงสิ่งที่ชีวิตเป็นเหมือนโดยทั่วไป ในกรณีของ 3:5-6 เราก็มีการกล่าวซ้ำของพระสัญญาที่ได้ทำไว้หลายครั้งในพระคัมภีร์ที่ผู้คนผู้ซึ่งวางใจพระเจ้าจะประสบกับการนำพาของพระองค์ตลอดชีวิต (เปรียบ เทียบ ฮบ. 11 และที่อื่นๆ) ในความพยายามของเราที่จะ “ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15) เราต้องแยกแยะสุภาษิตต่างๆ ที่กล่าวซ้ำพระสัญญาจากสุภาษิตต่างๆ ที่ไม่ได้กล่าวซ้ำและเป็นแค่สุภาษิตเท่านั้นอย่างระมัดระวัง ความล้มเหลวที่จะแยกแยะสุภาษิตต่างๆ จาก พระสัญญาต่างๆ ได้นำไปสู่ความสับสนและความผิดหวังสำหรับผู้อ่านหลายคนของประเภทของงานเขียนนี้

> “แต่ละสุภาษิตนั้นต้องถูกตีความและประยุกต์ใช้ภายในบริบทของพระธรรมทั้งเล่ม และจริงๆ แล้ว ทั้งพระคัมภีร์ สุภาษิตเหล่านั้นไม่ใช่พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับปัจจุบัน แต่เป็นการสังเกตที่แท้จริงที่เวลาจะรับรอง”[95]

ข้อที่ 7-10 แนะนำถึงบางหนทางที่พระเจ้าให้รางวัลแก่การอุทิศตนของข้อที่ 5-6 ข้อที่ 7ก ให้ความตรงกันข้ามกับข้อที่ 5ก และ ข้อที่ 7ข กล่าวซ้ำ ข้อ 6ก (เปรียบเทียบ รม . 12:16) นี่คือการกระทำของ การยอมรับพระเจ้าในทุกทางของบุคคลหนึ่ง

"ไม่มีคนฉลาดคนไหนหยิ่งยโส"[96]

ข้อที่ 8 อธิบายในเชิงบทกวีถึงการทำให้ชุ่มชื่นส่วนตัว

"บ่อยครั้งพระคัมภีร์ใช้ร่างกายทางกายภาพอธิบายถึงความรู้สึกทางวิญญาณหรือทางจิตใจภายใน"[97]

ข้อที่ 9 ประยุกต์ใช้หลักการของการยอมรับพระเจ้าในด้านการเงินของชีวิต

"ที่จะ 'รู้จัก' พระเจ้าใน 'แนวทางต่างๆ' ทางการเงินของเราก็คือที่จะเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ให้เกียรติแด่พระองค์"[98]

"ความหายนะกับหลายคนก็ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่ได้อ้ างว่ามีพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา แต่ที่ว่าในขณะ ที่พวกเขามีพระองค์นั้น พวกเขาก็ไม่ได้วางใจพระองค์ เครื่องแสดงที่บ่งชี้ว่ามีอยู่ จริงที่สำคัญที่สุด ของการขาดความวางใจก็คือว่า พวกเขาไม่ได้ ไปไหนมาไหนโดยการ ให้เกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์ สินของพวกเขาเลย เราต้องการที่จะทำให้แน่ใจว่าครอบครัวมีความมั่นคงและเราไม่เพิ่มเข้าไปกับ ความมั่นคงโดยการ เอาก้อนใหญ่ของมัน ออกมาและวางมันในถาดถวาย นอกจ ากว่าเราเชื่ออย่างแท้ จริงว่าพระเจ้าเป็นความมั่นคงของเรา"[99]

การคาดหวังถึงรางวัลทางวัตถุ (ข้อ 10) เป็นพระสัญญาแก่คนอิสร าเอลในทางธรรม (เปรียบเทียบ ฉธบ. 28:1-14; มลค. 3:10) "เหล้าองุ่นใหม่" อ้างอิงถึงน้ำองุ่นก่อนการหมัก [100] คริสเตียนควรตระหนักว่าข้อนี้ เป็นสุภาษิต แทนที่จะเป็นพระสัญญา เนื่องจากว่าพระเจ้าได้เปิดเผยว่าในฐานะคริสเตียนนั้น เราควรคาดหวัง การข่มเหงที่มีต่อความเชื่อของเราแทนที่จะเป็นความมั่งคั่งทางวัตถุ (2 ทธ. 3:12; ฮบ. 12:1-11)

"ความมั่งคั่ง การสำนึกคุณ และการกุศลเป็น คณะสามซึ่งไม่อาจแบ่งแยกได้ของ ประสบการณ์ต่างๆ ในความคิดตามพระคัมภีร์ และในพระธรรมสุภาษิตโดยเฉพาะ (ดูบทที่ 11 และ 25)"[101]

ความสำคัญของการดำเนินการที่จะแสวงหาปัญญาต่อไป 3:11-12

แม้ว่าราคาที่บุคคลหนึ่งต้องจ่ายสำหรับปัญญา (นั่นคือ ชีวิตภายในน้ำพระทัยของพระเจ้า) รวมถึงการยอมจำนนการขัดเกลาของพระเจ้า (ข้อ 11-12) มันก็คุ้มค่า (ข้อ 13-20) "เบื่อหน่าย" (ข้อ 11ข) หมายถึง ที่จะถอยกลับจาก (เปรียบเทียบ ฮบ. 12:5-6) การปฏิเสธด้วยความตั้งใจและการถอยกลับทางอารมณ์ เป็น การกระทำที่ตรงกันข้ามกับการวางใจ (ข้อ 5) การขัดเกลาของพระเจ้าอาจไม่ได้ก่อให้เกิดสิ่ งทั้งหมดที่ พระเจ้าต้องการถ้าเราตอบสนองต่อมันอย่างไม่เหมาะสม (เปรียบเทียบ โยบ 5:17)

> "นอกเหนือจากพระธรรมโยบนั้น ก็ไม่มีคำขวัญที่เหมาะสมมากกว่าบทหนึ่งของกวีซึ่งมี 4 บทนี้ ซึ่งแสดงออกถึงความคิดพื้นฐาน ว่ามีการถูกสั่งสอนและถูกทดสอบโดยการทนทุกข์ซึ่งมีความรั กของพระเจ้าเป็นแรงจูงใจ และไม่ได้กันการเป็นบุตรออกไป คนหนึ่งอาจกล่าวว่าข้อที่ 11 แสดงถึงปัญหาของพระธรรมโยบ และข้อที่ 12 เป็นการแก้ไข"[102]

5. คุณค่าของปัญญา 3:13-35

> "พวกนักปราชญ์ก็สงวนการร้องอุทานที่แสดงการสรรเสริญ ว่า *เป็นสุขจริงหนอ* (คำฮีบรู *'เอเชอร์* [ข้อ 13]) ไว้สำหรับผู้คนที่ประสบกับชีวิตอย่างเหมาะสมตามที่พระผู้สร้างได้ตั้งใจไว้"[103]

ข้อที่ 13 ย้ำเตือนถึงหนึ่งในคำอุปมา ของพระเยซูใน เรื่องทรัพย์สมบัติ ที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนาและไข่มุกราคาแพง (มธ. 13:44-46) "กำไร" (ข้อ 14) หมายถึงปัญญาเอง ไม่ใช่ประโยชน์ที่ปัญญาให้[104] ชีวิตยืนยาว ความมั่งคั่งและเกียรติยศ (ข้อ 16) เป็นรางวัลที่พระเจ้าได้สัญญา แก่คนในทางธรรมภายใต้พันธสัญญาเดิม ภาพต้นไม้แห่งชีวิต (ข้อ 18) บ่งบอกว่าปัญญาเป็นแหล่งและสิ่งค้ำจุนของชีวิตยืนยาวและเป็นประโยชน์ (เปรียบเทียบข้อ 16)[105] ประเด็นก็คือว่าโดยการติดตามแนวทางของปัญญานั้น บุคคลหนึ่งสามารถได้รับสิ่งต่างๆ ที่ดีที่สุดซึ่งพระเจ้าจะนำเสนอแก่เขาหรือเธอได้

> "เป็นการดีที่จะมี สิ่งต่างๆ ที่เงินสามารถซื้อได้ ซึ่งเป็นการจัดเตรียมว่าคุณจะไม่สูญเสียสิ่งต่างๆ ที่เงิน ไม่สามารถซื้อได้ บ้านราคาแพงจะดีอย่างไร ถ้าไม่มีครอบครัวที่เป็นสุขภายใน บ้านนั้น ? ความสุข ความสบายและสันติภาพไม่ได้เป็นผลพลอยได้ซึ่งได้รับก ารรับรองของความสำเร็จทางการเงิน แต่ สิ่งเหล่านั้นเป็นที่รับรองต่อบุคคลที่ ดำเนินชีวิตโดยปัญญาของพระเจ้า ปัญญากลายมาเป็น 'ต้นไม้ แห่งชีวิต' ต่อผู้เชื่อที่ยึดเธอไว้ และนี่คือการลิ้มรสสวรรค์ล่วงหน้า (วว. 22:1-2)"[106]

ในข้อที่ 21-35 เราสามารถเห็นถึงคุณภาพของความรักในบุตรชายที่ฉลาด

> “ดังนั้น ที่จะยึดถือสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ ยวกับการ ควบคุมใจและชีวิต ก็คือสิ่งที่ถูกยืนยันอย่างต่อเนื่องในหนังสือเชิงปฏิบัติมากที่สุดของหนังสือทั้งหมด [เปรียบเทียบ ข้อ 21-24]” [107]

ข้อที่ 27-30 กล่าวถึงความเป็นมิตร สถานการณ์ที่กล่าวถึงในข้อที่ 27-28 คือสถานการณ์ที่ บุคคลหนึ่งเป็นหนี้เงิน ไม่ใช่สถานการณ์ที่การให้เป็นการกระทำแห่งความโอบอ้อมอารี (เปรียบเทียบ ลนต . 19:13) ประเด็นคือ จงจ่ายหนี้ของคุณทันที[108] เราสามารถประยุกต์ใช้ข้อที่ 30 โดยการถือว่ามันเป็นคำเตือนต่อการลากใครคนหนึ่งไปยังศาลด้วยข้อกล่าวหาที่ไม่น่าเชื่อถือ

> “‘วันพรุ่งนี้’ ไม่ว่าในภาษาฮีบรู อารเมค หรือสแปนิช (มานานา) สามารถเป็นวิธีการของ การเลื่อนออกไปที่ไม่สิ้นสุด” [109]

นอกเหนือไปจากข้อที่ 27 และ 28 แล้วข้อที่ 29 และ 30 เป็นตัวอย่างประกอบอื่นๆ ของสิ่งที่หมายถึง ที่จะรักเพื่อนบ้านของบุคคลหนึ่ง เราสามารถประยุกต์ใช้ข้อที่ 30 ได้โดยการถือว่ามันเป็นการเตือนต่อการ ลากใครคนหนึ่งไปยังศาลเกี่ยวกับข้อกล่าวหาที่หาแก่นสารมิได้[110]

> “เมื่อเพื่อนบ้านกลายมาเป็นการคุกคามต่อซึ่งกันและกัน เราสามารถกล่าวด้วยความแม่นยำ และความเสียใจว่า ‘จบกันแล้วความเป็นเพื่อนบ้าน’” [111]

> “พระธรรมสุภาษิตเป็นคู่มือที่ดีที่สุดที่คุณจะพบในเรื่องทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์เพราะพระธรรม นี้ได้ถูกให้มาโดยพระเจ้าผู้ไ ด้สร้างเรา คือพระเจ้าผู้สามารถสอนเราถึงสิ่งที่เราจำเป็นที่จะรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการสมรส ครอบครัว เพื่อนบ้าน งาน หรือแวดวงที่กว้างขึ้นของเพื่อนๆ และผู้คุ้นเคยของเรา ถ้าเราเรียนรู้และปฏิบัติปัญญาของพระเจ้าที่ได้นำเสนอในสุภาษิต เราจะพบว่าตัวเราเองพัฒนาขึ้นในเรื่องทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และชื่นชมกับชีวิตมากขึ้น” [112]

ข้อที่ 31-35 เตือนถึงการทดลองที่จะใช้ความรุนแรงเมื่อเรารับมือกับเพื่อนบ้าน บุคคลหนึ่งต้องตัดสินใจว่าเขาหรือเธอต้องการที่จะเป็นที่เกลียดชังต่อพระเจ้าหรือที่จะเ ป็นสหายที่ใกล้ชิดของพระองค์ (ข้อ 32) นั่นคือประเด็นในการเลือกแนวทางต่างๆ ของคนชั่วร้ายหรือแนวทางต่างๆ ของคนซื่อตรง

"คำสาป [ข้อ 33] ไม่ใช่แค่การเพิกถอนสิ่งดีต่างๆภายนอกที่ให้ความสุขแก่ชีวิต และการอวยพรไม่ใช่ แค่ความเต็มเปี่ยมของทรัพย์สมบัติต่างๆภายน อก ประเด็นหลักของคำสาปก็อยู่ที่ความไม่สงบที่ ต่อเนื่องของจิตสำนึก และประเด็นหลักของการอวยพรก็อยู่ที่จิตสำนึกที่เป็นสุขที่ว่า พระเจ้าทรงอยู่ กับเราในการพำนักของจิตใจและสันติสุขซึ่งแน่ใจถึงพระคุณและความดีของพระเจ้า"[113]

ยากอบ 4:6 และ 1 เปโตร 5:5 ก็อ้างฉบับเซปทัวจินต์ของข้อที่ 34 บางทีข้อที่ 35 หมายถึงว่าคนโง่แสดงถึงความอัปยศเพราะว่านั่นคือสิ่งที่พวกเขาได้รับสำหรับการเลือกต่างๆ ของพวกเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับคนฉลาด ผู้ซึ่งได้รับเกียรติยศ

". . . กลุ่มของคำเหมือน [ในข้อที่ 33-35 และที่อื่นๆในพระธรรมสุภาษิต] เสริมและขยาย ซึ่งกันและกัน อำนาจของพวกมันก็อยู่ในการสร้างความเข้มข้น ซึ่งได้รับผลกระทบโดยการกล่าวซ้ำ ของพวกมัน แทนที่จะอยู่ในความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ"[114]

6. การสอนให้รักปัญญา 4:1-9

"บทนี้ประกอบด้วยการอภิปรายสามครั้งในเรื่องคุณค่าของปัญญา ซึ่งแต่ละครั้งก็รวมถึงบรรทัดฐานของคำแนะนำ การกระตุ้น คำสั่ง และแรงจูงใจ"[115]

"โซ่ของธรรมเนียมนั้นที่เชื่อมโยงปัญญาของชนรุ่นต่างๆก็เป็นหัวข้อพื้นฐานของคำกล่าวเกี่ยวกับปัญญาครั้งที่สี่นี้ [นั่นคือ บทที่ 4]. . . . บทนี้แสดงให้เราเห็นถึงพ่อแม่ฉลาดในการงาน"[116]

ส่วนแรกของข้อความในบทนี้ แสดงถึงวิธีที่พ่อแม่สามารถส่งต่อความรัก ที่มีต่อปัญญาไปได้ โดยทาง อิทธิพลส่วนตัวเป็นหลัก คำแนะนำของซาโลมอนที่นี่ก็เป็นเชิงบวกอย่างมาก แทนที่จะกล่าวว่า "อย่าทำสิ่งนี้ สิ่งนั้น!" ซึ่งเขาได้กล่าวในที่อื่นๆ (เปรียบเทียบ 3:27-31) เขาก็ต้องการให้ พวกบุตรชายของเขาที่จะตระหนักว่าโดยการเอาใจใส่คำปรึกษาของเขานั้น พวกเขาก็สามารถพบชีวิตที่ดีที่สุดได้ บิดาคนนี้ได้สร้างโครงสร้างช่วงเวลาที่เป็นกิจจะลักษณะของการสั่งสอนสำหรับพวกบุตรชายของเขา เขาไม่ใช่เป็นตัวอย่าง ที่แย่สำหรับบิดาคนอื่นๆ ที่จะทำตาม

คำฮีบรูที่แปลว่า "คำสอน" (ข้อ 2) สามารถหมายถึง "บัญญัติ" อีกด้วย (เปรียบเทียบ 3:1) ตามปกติ

แล้ว ผู้ที่ถือรักษาบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้าก็มีชีวิตอยู่ (ข้อ 4) แต่ก็มีข้อยกเว้น [117] อย่างไรก็ตาม นี่เป็นแรงจูงใจที่ดี นักเขียนคนหนึ่งก็ถอดความข้อที่ 7 ดังต่อไปนี้: "สิ่งที่สำคัญไม่ใช่สมองหรือโอกาส แต่เป็นการตัดสินใจ คุณต้องการมันไหม? จงมาและรับเอามัน"[118] ส่วนที่สองของข้อนี้บางทีหมายถึง "จงเต็มใจที่จะแยกจากสิ่งใดก็ตามที่คุณต้องแยกจากเพื่อจะได้รับความเข้าใจ " ขั้นแรกในการที่จะฉลาด ("การเริ่มต้นของปัญญา") คือการตัดสินใจที่จะแสวงหาปัญญา

7. สองเส้นทาง 4:10-19

ในข้อที่ 10-19 นั้น อีกครั้งหนึ่งที่สองเส้นทางก็อยู่ต่อหน้าคนหนุ่ม นั่นคือ ทางของปัญญา (ข้อ 10-13) และทางขอ งความโง่เขลา (ทางของคนชั่วร้าย ข้อที่ 14-17)[119] การตักเตือนพื้นฐานในส่วนนี้คือ จงหลีกเลี่ยงความรุนแรงที่เป็นอันตรายต่อคนอื่น!

"ปีแห่งชีวิตของเจ้าจะมากหลาย " (ข้อ 10) หมายความ มากกว่าการมีชีวิตที่ยืนยาว มันยังหมายถึงการชื่นชมชีวิตอีกด้วย "[120] ทางที่ "เที่ยงธรรม " (ข้อ 11) เป็นทาง ที่ตรงไปตรงมาแห่งการประพฤติทางศีลธรรม และทางปฏิบัติ ทางของพระเจ้าเป็นทางที่ ดีที่สุดที่จะใช้ (เปรียบเทียบ มธ . 7:13-14) มันนำเสนอหลุม ทางเบี่ยง และอันตรายน้อยที่สุด บรรดาคำสั่งของพระเจ้าก็คล้ายกับเส้นต่างๆ บนถนนทางหลวงสมัยใหม่ เส้นเหล่านั้นช่วยให้ผู้เดินทางที่จะอยู่บนส่วนที่เหมาะสมของถนนเพื่ อว่าพวกเขาจะไม่มีอุบัติเหตุแต่จะไปถึง ปลายทางที่ถูกต้องอย่างปลอดภัย

> "การเปรียบเทียบแบบถนนก็ไม่ได้บรรยายให้เห็นภาพชีวิตจากการเกิดไปถึงการตาย แต่บรรยายให้เห็นภาพถนนสู่ชีวิตนิรันดร์กับถนนสู่ความตายนิรันดร์"[121]

นักเขียนคนหนึ่งได้กล่าวข้อที่ 14-15 ใหม่ดังต่อไปนี้

> "อย่าดำเนินก้าวแรก เพราะว่ าคุณอาจจะไม่ได้เป็นผู้ควบคุมจุดหมายปลายทางของคุณหลังจากนั้น"[122]

> "ผู้นำทางแท้อาจไม่รู้จักก้อนหินทุกก้อนหรือแนวปะการังทุกผืน แต่ปัญญาของเขาก็ประกอบด้วยการใช้ช่องทางที่ปลอดภัย ดังนั้นคริสเตียนไม่จำเป็นต้องทำให้ตัวเขาเองตระหนักถึงความชั่วทั้งหมดของทุกวันนี้ เขาเพียงแค่จะต้องใช้เส้นทางที่ปลอดภัยเท่านั้น. . ." [123]

บุคคลหนึ่งสามารถร้อนรนเพื่อความชั่วมากเท่ากับความดีได้ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นศีลธรรมแบบกลับหัวกลับหาง (ข้อ 16; เปรียบเทียบ รม. 14:21) นักเขียนอีกคนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นต่อข้อ 16-17 ด้วยถ้อยคำเหล่านี้

"มันน่ารังเกียจเพียงไรที่จะพบสันติภาพ ณ ราคาของความเดือดร้อนของอีกบุคคลหนึ่งเท่านั้น!"[124]

ส่วนนี้ปิดด้วยการเปรียบเทียบเชิงสรุปอีกอันหนึ่ง (ข้อ 18-19; เปรียบเทียบ 1:32-33; 2:21-22; 3:35) "วันเต็ม" (ข้อ 18) คือ เที่ยงวัน เมื่อวันนั้นอยู่ ณ ความชัดเจนที่สุดและความสว่างที่สุดของมัน[125]

"ด้วยความดีของพระเจ้าที่ปร ารถนาเพื่อสวัสดิภาพสูงสุดของเรา ปัญญาของพระเจ้าที่จะวางแผนและอำนาจของพระเจ้าที่จะบรรลุผลนั้นเราขาดอะไรไหม ? แน่นอนว่าเราเป็นสิ่งที่โปรดปรานที่สุดแห่งสรรพสิ่งทั้งหมด"[126]

องค์ประกอบที่คัดค้านหลักซึ่งถูกตั้งไว้ในความตรงกันข้ามในข้อที่ 10-19 ก็สลับกันระหว่างความปลอดภัยและอันตราย และระหว่างความแน่นอนและความไม่แน่นอน

8. ความสำคัญของความพากเพียร 4:20-27

ส่วนสุดท้ายของบทนี้เน้นถึงความสำคัญของความพากเพียรในก ารปฏิบัติที่ดีที่นำไปสู่ชีวิตตามปกติ แล้วความสำเร็จมาสู่ผู้ที่จดจ่อและดีพร้อมในพื้นฐานต่างๆ ในงานของพวกเขา การทดลองของเราก็คือ ที่จะ ละสิ่งเหล่านี้เมื่อเราเชี่ยวชาญอย่างเพียงพอและเคลื่อนไปสู่สิ่งต่างๆ ที่เราพบว่าน่าสนใจและตื่นเต้นกว่า ข้อเหล่านี้ให้การตรวจสอบแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับสภาพของเขาหรือของเธอ

ผู้สนับสนุน "ข่าวประเสริฐแบบมั่งคั่ง" ผู้ซึ่งสอนว่า มันไม่เคยเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับ ผู้เชื่อที่จะประสบกับความเจ็บป่วยหรือความขาดแคลน นั้น ก็อาศัยข้อที่ 20-22 เป็นการสนับสนุนสำหรับจุดยืนของพวกเขา (พร้อมกับ อพย. 15:26; 23:25; สดด. 103:3; อสย. 33:24; ยรม. 30:17; มธ. 4:23; 10:1; มก. 16:16-18; ลก. 6:17-19; กจ. 5:16 และ 10:38) พระธรรมโยบและการงานในโลกนี้ในอดีตของพระเยซูก็เป็นสองบทเรียนพร้อมกับหลายบทเรียนในพระคัมภีร์ที่พิสูจน์ว่ามุมมองนี้ไม่ถูกต้อง[127]

"โดยการใช้หู ตาและใจนั้น ครูคนนี้ก็กำลังกระตุ้นให้บุคคลหนึ่งที่จะรับเอาธรรมเนียม"[128]

"รายชื่อของคำนามต่างๆในข้อที่ 20-27 เป็นบทเรียนในเรื่องการวิเคราะห์อย่างละเอียดของการเป็นสาวก"[129]

"ใจที่ถูกควบคุมโดยพระคัมภีร์นั่นเองที่ทำให้แน่ใจถึงการดำเนินในความจริง"[130]

ตามปกติแล้ว "ใจ" หมายถึง "ความคิด" (3:3; 6:32ก; 7:7ข; และอื่นๆ) แต่มันก็มีความหมายที่ กว้างขึ้นซึ่งรวมถึงอารมณ์ (15:15, 30) ความตั้งใจ (11:20; 14:14) และแม้กระทั่งตัวตนภายในทั้งสิ้น (3:5)[131] ที่นี่กล่าวถึงความรักใคร่ ข้อที่ 23 ในการเชื่อมโยงกับข้อที่ 20-22 นั้นก็ช่วยให้เราเห็นว่ าชีวิตที่กล่าวถึงที่นี่ไม่ใช่รางวัลบางอย่างที่ บุคคลหนึ่งได้รับทุกสิ่งแบบทันที ตรงกันข้าม มันเป็นความกระปรี้กระเปร่า ฝ่ายวิญญาณที่กำลังเติบโตซึ่งให้อำนาจแก่บุคคลที่ฉลาดและช่วยให้เขาหรือเธอที่จะยื่นมือออกไป ช่วยเหลือคนอื่นๆ อย่างมีประสิทธิภาพ (เปรียบเทียบ มก. 7:15-23; ลก. 6:45; ยน. 4:14 และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง 7:38) ถ้อยคำของบุคคลหนึ่ง (ข้อ 24) ก็สะท้อนถึงความรักใคร่ของใจของเขาหรือของเธอ เราต้องมีใจเดียวในการติดตาม ปัญญาของเรา (ข้อ 25; เปรียบเทียบ สดด. 101:3; 119:37) เราต้องให้ความสนใจแก่การวางแผนเชิงปฏิบัติ อีกด้วย เพื่อว่าเราจะลงเอยด้วยย่างก้าวต่างๆ ที่เราต้องก้าวเพื่อจะไปถึงจุดหมายปลายทางที่ได้ตั้งใจไว้ของเรา (ข้อ 26-27; เปรียบเทียบ ฮบ. 12:13)

"เราต้องขจัดทุกสิ่งที่สามารถกลายมาเป็นสิ่งกีดขวางทางศีลธรรม หรืออุปสรรคที่อันตรายในเส้นทางชีวิตของเรา เพื่อว่าเราจะทำการก้าวที่ถูกต้องกับเท้าของเรา. . ."[132]

"มันน่าสังเกตที่ว่าพระเจ้าไม่ได้ถูกอ้างอิงถึงในการวิงวอนที่ร้อนรนนี้ 'ที่จะแสดงให้เห็นว่าบางสิ่งเป็นจริงผ่านทางการกระทำ' แต่น้ำเสียงนั้นก็เร่งด่วนเหมือนกับในคำกล่าวของโมเสสหรือพวกผู้เผยพระวจนะ ไม่มีข้อสงสัยที่ว่าภาพของพระเจ้าหรือองค์พระผู้เป็นเจ้าซุ่มซ่อนอยู่หลังบทเหล่านี้"[133]

9. คำเตือนต่อความไม่สัตย์ซื่อในการสมรส บทที่ 5

บทที่ 5-7 กล่าวถึงผลลัพธ์ต่างๆ ของบาปทางเพศ คือ ความผิดหวังในที่สุด (บทที่ 5) การถูกทำลายทีละน้อย (บทที่ 6) และ ความตาย ในที่สุด (บทที่ 7)[134] แรกสุด บทที่ 5 เปิดเผยถึงความน่าเกลียดภายใต้ผิวหน้าของหญิงที่มีเสน่ห์ยั่วยวน ที่ดึงดูดใจ (ข้อ 1-6) จากนั้นมันทำให้ราคาของความไม่ สัตย์ซื่อนั้นชัดเจน (ข้อ 7-14) สุดท้าย มันยกย่องปัญญาของความสัตย์ซื่อในการสมรส (ข้อ 15-23)

อันตรายของการล่อลวง 5:1-6

ริมฝีปากของเยาวชน (ข้อ 2) ก็ตรงกันข้ามกับริมฝีปากของ หญิงที่มีเสน่ห์ยั่วยวน (ข้อ 3) การรู้จักสิ่งที่ถูกต้อง และความสามารถที่จะกล่าวสิ่งนั้นด้วยริมฝีปากของใครคนหนึ่งก็เป็นการปกป้องจากอำนาจของคำพูดของหญิงที่มีเสน่ห์ยั่วยวน (ข้อ 1-6) หญิงล่อลวงก็มาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ (ประจบประแจง) และลื่น (น่ายินดี ข้อ 3)[135] อย่างไรก็ตาม ถ้ารับเข้าไป พวกมันก็ทำให้บุคคลที่ถูกทดลองโดยพวกมันนั้นรู้สึกขมขื่น (อับอาย) และบาดเจ็บ (เจ็บปวด ข้อ 4) แม้กระทั่ง การเกี้ยวพาราสีก็ก่อให้เกิดผลลัพธ์เช่นนี้เป็นบางครั้ง

> "มีคำกล่าวโบราณที่ว่า 'น้ำผึ้งก็หวาน แต่ผึ้งก็ต่อย' และผู้หญิงคนนี้ก็มีเหล็กไนในหางของเธอ"[136]

โดยปกติแล้ว หญิงล่อล วงจะนำบุคคลหนึ่งลงไปสู่เส้นทางที่นำเขาหรือเธอไปสู่ความตายและหลุมฝังศพ (ข้อ 5) แม้ว่าบุคคลนั้นสามารถประสบกับความตายแบบเป็นอยู่ในฐานะผลลัพธ์ของก ารติดตาม เธอเช่นกัน เธอไม่มีความเป็นห่วงเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่มีค่าอย่างแท้จริง แต่เป็นห่วงแค่การได้รับความตื่นเต้นทางร่างกายและอารมณ์แบบทันทันใดบางอย่างเท่านั้น (ข้อ 6)

> "พระเจ้าได้สร้างเพศมาไม่ใช่เพื่อการสืบพันธุ์เท่านั้น แต่เพื่อความสุขอีกด้วย และพ ระองค์ไม่ได้ตั้ง 'กำแพงแห่งการสมรส ' รอบๆ เพศเพื่อจะปล้นความเพลิดเพลินไปจากเรา แต่เพื่อจะเพิ่มพูนความเพลิดเพลินและปกป้องมัน"[137]

ราคาของความไม่สัตย์ซื่อ 5:7-14

ราคาของความไม่ สัตย์ซื่อนั้นสูงมากจนมันมากเกินไป เพราะฉะนั้นบุคคลหนึ่งจะต้องฉลาดที่จะหลีกเลี่ยงการทดลองตัวเขาเองหรือตัวเธอเองโดยการ ที่จะยกย่อง "สินค้า" ต่อไป ความไม่สัตย์ซื่อทางการสม-รสส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องก็ใช้เวลาด้วยกันต่อไป ที่นี่ซาโลมอนได้แนะนำให้หลีกเลี่ยง การคบค้าของหญิงล่อลวง (เปรียบเทียบ ปฐก. 39:10; 2 ทธ. 2:22; มธ. 5:28-29)

> "หลีกเลี่ยงแม้การทดลองเล็กๆ น้อยๆ "[138]

ราคาของความไม่ สัตย์ซื่อไม่ใช่แค่โรคภัยไข้เจ็บทางร่างกาย (ข้อ 11ข) แม้ว่านั่นอาจเป็นส่วนหนึ่งของ มันในหลายกรณี แต่เป็นความเสียหายส่วนตัวอย่างสิ้นเชิง ความไม่ สัตย์ซื่อก็ทำให้พลังทั้งสิ้นของ

บุคคล หนึ่งหมดเปลืองไป (ข้อ 9ก) คนอื่นๆ จะเอาเปรียบเขา (ข้อ 9ข-10) เขาจะเกลียดตัวเขาเอง (ข้อ 11-13) และเป็นไปได้ที่เขาจะประสบกับความหายนะในชุมชนของเขา (ข้อ 14) ข้อ 9ข จะเข้ากับสถานการณ์ที่เกี่ยว ข้องกับการ การขู่ว่าจะเปิดโปงความลับ ซึ่งเป็นสิ่งที่เสริมเข้ามาที่ไม่ใช่ ไม่ธรรมดาต่อความไม่ สัตย์ซื่อทางการ สมรส

> "แม้ว่าการไร้ศีลธรรมทางเพศอาจไม่ได้นำไปสู่การเป็นทาส มันก็ยังคงนำไปสู่ค่าเลี้ยงดูที่ศาลสั่ง ให้จ่ายให้กับคู่ครองหลังการหย่า การช่วยเหลือเด็ก บ้านแตกสาแหรกขาด ความเจ็บปวด ความริษยา ผู้คนที่โดดเดี่ยวและโรคเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์" [139]

> "การใช้ทั้ง 'เนื้อ' และ 'กาย' [ข้อ 11] เน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ร่างกายทั้งสิ้นนั้นหมดเรี่ยวแรง" [140]

> "...เนื้อหนังของเขาถูกผลาญไป เพราะว่าการหลงในเรื่องทางโลกและสิ่งที่รบกวนได้ทำงานร่วมกันเพื่อที่จะลอบทำลายสุขภาพของเขา" [141]

ความสำคัญของความสัตย์ซื่อ 5:15-23

ข้อที่ 15-23 ชี้ให้เห็นถึงทางที่ดีกว่า นั่นคือความสัตย์ซื่อต่อหุ้นส่วนสมรสของบุคคลนั้น ความสัตย์-ซื่อที่เคร่งครัดไม่จำเป็น ต้องส่งผลให้เกิดความไม่เป็นสุขหรือความล้มเหลวที่จะประสบกับสิ่งที่ดีที่สุดใน ชีวิต อย่าง ที่โลกชอบพย ายามที่จะทำให้เราคิด ตรงกันข้าม มันป้องกันเรา ไว้จากใจที่แตกสลายและความหายนะ ที่มาพร้อมกับความสำส่อน ภาพของถังเก็บน้ำและบ่อน้ำ (ข้อ 15) อ้างอิงถึงภรรยาของบุคคลหนึ่ง (เปรียบเทียบ พซม. 4:15) ผู้ซึ่งตอบสนองต่อความปรารถนา

> "ความตรงข้ามระหว่างน้ำผึ้งของหญิงแพศยาที่ขมขื่น (ข้อ 3-4) และน้ำของภรรยาที่หวานอยู่ ("ไหลอยู่") คือประเด็นของบทนี้ทั้งหมด" [142]

> "บุคคลหนึ่งดื่มน้ำเพื่อจะดับ ความ กระหายของเขา แต่ที่นี่การดื่มเป็นภาพของความพึงพอใจแห่งความรักที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยา. . .[เปรียบเทียบ 1 คร. 7:9]" [143]

ตัวบทภาษาฮีบรูนิยมใช้ข้อที่ 16 เป็นข้อความเชิงบวก ("ให้ธารน้ำไหลไป. . .") แทนที่จะเป็นคำถาม อย่างเช่นในฉบับแปล NASB จากนั้นความหมายของข้อที่ 17-18 ก็เป็น "อิทธิพลของผู้ชายที่สัตย์ซื่อ ('น้ำพุ'

ของเขา) ก็กลายมาเป็นพระพรต่อคนอื่นๆ "[144] อีกมุมมองหนึ่งก็คือ ว่า น้ำพุและธารน้ำในที่นี่เป็นของผู้ชายที่ถูกเตือนผู้ซึ่งอาจแบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับผู้หญิงแห่งท้องถนน[145]

"... ภรรยาถูกมองว่าเป็นผู้ให้ความพอใจไม่ใช่ผู้ให้กำเนิดบุตร"[146]

คนอื่นๆถือว่า "น้ำพุของท่าน" เป็นภาพของภรรยาของบุคคลหนึ่งและลูกๆของเธอ[147] "กวางตัวเมีย" และ "เลียงผาตัวเมีย" (ข้อ 19) เป็นการเปรียบเทียบของภาษาอาหรับฮีบรูโดยทั่วไปสำหรับผู้หญิงในเรื่องของแขนขาที่สวยงามและตาที่ดำของพวกเขา[148] ภาษาด้านกามารมณ์ของข้อที่ 19-20 อาจจะน่าประหลาดใจ แต่มันแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ารับรองความยินดีทางเพศในชีวิตสมรส และมันเป็นวิธีป้องกันความไม่สัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:5, 9) ผู้ชายสามารถพบความร่าเริงของเขา (ข้อ 19 นั่นคือ การกระตุ้นทางเพศ ยังแปลว่า ความมัวเมาใน 20:1 และ อสย. 28:7 อีกด้วย) ไม่ว่าในภรรยาของเขาหรือในผู้หญิงคนอื่น คำฮีบรูคำเดียวกันก็อ่านว่า "หลงเจิ่น" ในข้อที่ 23ข ประเด็นก็คือการมีวินัยในตนเองซึ่งได้รับการเสริม ฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณของพระเจ้า การหลงใหลกับ "คนแปลกหน้า" ก็ทำลายความรักสองอย่างคือ ความรักสำหรับคู่สมรสของบุคคลหนึ่ง และความรักที่มีต่อปัญญา[149]

"เราไม่ได้เข้าใจถึงความหมายของวลี นี้ 'พระเจ้าเป็นความรัก' (1 ยน. 4:8) อย่างแท้จริง จนกว่าเราเข้าใจว่าโดยพื้นฐานแล้วชีวิตเป็นความสัมพันธ์ ความอุดมสมบูรณ์ของความสัมพันธ์คือ ความเต็มเปี่ยมของชีวิต ความขัดสนของความสัมพันธ์คือแร้นแค้นของชีวิต"[150]

"การขาดวินัย" (ฉบับแปล RSV ข้อ 23ก) ก็ดีกว่า "การขาดคำแนะนำ" ตามปกติแล้ว ผู้คนไม่สัตย์ซื่อต่อคู่สมรสของพวกเขาไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่รู้ดีกว่า แต่เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เลือกดีกว่า[151]

"... ถ้าชายหนุ่มไม่ได้ ถูกทำให้หลงเสน่ห์ [คำฮีบรู *ชากาห์*] โดยภรรยาของเขา แต่ถูกทำให้หลงเสน่ห์ โดยคนแปลกหน้าในการกระทำที่เป็นบาป จากนั้นความบาปชั่วของเขาเองจะทำให้เขาหลงเสน่ห์ และเขาจะถูกนำไปสู่ความหายนะ"[152]

"คนหนุ่ม พร้อมกับผู้ชายทั้งหมดของเราตลอดหลายศตวรรษก็ได้รับการกระตุ้น ไปสู่ไม่ใช่แค่การอุทิศตนที่ตั้งใจอย่างหนักแน่นหรือสู่ความหยิ่งของความเป็นบิดา"[153]

"ไม่มี 'ความสัมพันธ์ทางเพศที่ปราศจากพันธะ' มีก็แต่การหาประโยชน์ใส่ตัวที่ปราศจากพันธะ"[154]

“ไม่มีความรักที่ได้มาเปล่า จะมีก็แต่การแสวงหาประโยชน์”[155]

10. การทดลองอื่นๆ ที่อันตราย 6:1-19

ซาโลมอนได้ระบุถึงความผิดพลาดที่อันตรายมากขึ้นสองสามอย่างเพื่อจะหลีกเลี่ยง นอกเหนือไปจากความไม่สัตย์ซื่อทางการสมรส สิ่งเหล่านี้รวมถึงจำนวนเงินที่รับผิดชอบสำหรับหนี้สินของคนอื่นๆ (ข้อ 1-5) การขี้เกียจ (ข้อ 6-11) การพูดโกหก (ข้อ 12-15) และการปฏิบัติอย่างอื่นเจ็ดอย่างที่ไม่ต้องการการอธิบาย (ข้อ 16-19)

คำแนะนำในส่วนนี้ตระเตรียมแบบอย่างที่ดีของสิ่งที่ความสุขุมเป็นบุคคลที่สุขุมคือผู้หนึ่งที่สามารถทำการตัดสินที่ดีในเรื่องราวต่างๆ ทางปฏิบัติ เขาหรือเธอก็ระมัดระวังและสุขุมรอบคอบในความประพฤติบรรจงและมีสติ บ่อยครั้งแล้ว เราอธิบายถึงบุคคลที่สุขุมโดยการกล่าวว่าเขาหรือเธอมีสามัญสำนึก บุคคลที่สุขุมสามารถมองเห็นล่วงหน้าถึงผลลัพธ์ต่างๆ ของการกระทำที่เป็นไปได้และก็ปฏิบัติตามนั้น บุคคลในทางธรรม (ฉลาด) สามารถสุขุมได้ เพราะว่าการเปิดเผยของพระเจ้าช่วยให้เราเห็นผลลัพธ์ต่างๆ ตามปกติของการกระทำต่างๆ ของเราก่อนที่เราทำสิ่งเหล่านั้น นี่คือส่วนใหญ่ที่สิ่งที่พระธรรมสุภาษิตช่วยให้เราทำ

“ผู้ประกัน” (ข้อ 1) หมายถึง “เครื่องประกัน” ในแง่ของการรับเอาพันธะของอีกบุคคลหนึ่งว่าเป็นของตนเอง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อบุคคลหนึ่งลงนามร่วมในใบรับรองเพื่อจ่ายเงินกู้ของอีกบุคคลหนึ่ง เปาโลได้เสนอที่จะจ่ายหนี้ในอดีตของ โอเนสิมัส แต่ไม่ใช่หนี้ในอนาคตของเขา (ฟม. ข้อ 18-19) “เพื่อนบ้าน” และ “คนอื่น” (ข้อ 1) หมายถึงใครต่อใคร คนที่ถูกกล่าวถึงในที่นี่ไม่ใช่แค่คน สองประเภทนี้เท่านั้น นี่เป็นคำเปรียบเทียบที่เรียกว่า *เมอริซซึม* ที่ซึ่งสองขั้วที่แตกต่างกันแสดงถึงสิ่งทั้งหมด ซาโลมอนได้แนะนำอย่างหนักแน่นถึงการหลีกเลี่ยงพันธะนี้ ถ้าบุคคลหนึ่งพบว่าตัวเขาเองอยู่ในมันแล้ว เขาควรที่จะทำทุกสิ่งที่เขาสามารถทำได้เพื่อจะทำให้ตัวเขาเองออกจากมันก่อนที่เขาค้นพบว่าเขาอยู่ในปัญหาที่แย่ที่สุด (ข้อ 3) ผู้เขียน ไม่ได้สั่งให้บุตรชายของ เขาไม่เป็นผู้เป็นประกันเพื่อเพื่อนบ้านของเขา เขาได้บอกเขาถึงสิ่งที่เขาจะต้องทำ ถ้าเขาได้ทำสิ่งนี้แล้ว เพื่อว่าเขาสามารถหลีกเลี่ยงผลลัพธ์ต่างๆ ที่ตามปกติแล้วจะตามการกระทำเช่นนั้น ผู้อ่านไม่ใช่ว่าไม่เชื่อฟังพระเจ้าถ้าเขาหรือเธอกลายมาเป็นผู้ประกันสำหรับคนแปลกหน้า แต่สุภาษิตนี้เตือน ถึงผลลัพธ์ต่างๆ ที่เป็นไปได้และก็ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้น

ข้อที่ 6-11 เตือนถึงความเกียจคร้าน (cf. 24:33-34).[156]

"การไม่เตรียมตัวล่วงหน้าไม่ใช่ความเชื่อ มันคือการทึกทักเอาที่เด่นชัดมากที่สุดที่จะกระทำ ส่วนของ คนขี้เกียจ และจากนั้นก็จะคาดหวังการจัดเตรียมของพระเจ้าในเวลาแห่งความจำเป็น ในที่นี่และใน ที่อื่นทั้งหมดนั้นการหว่านก็ตามหลังการเก็บเกี่ยว [เปรียบเทียบ 13:6]"[157]

"งานหนักควรจะเป็นงานประจำตามปกติของเราผู้ซึ่งรับใช้ช่างไม้ คือพระคริสต์ ผู้ซึ่งติดตามการนำของคนเย็บเต็นท์ คือ อัครทูตเปาโล และผู้ซึ่งเรียกตัวเราเองว่าบุตรของพระบิดาผู้ซึ่งกำลังทำงานอยู่ (ยน. 5:17)"[158]

"คนจรจัด" (ข้อ 11) คือ "โจรที่ดักปล้นตามถนน" นั่นคือ พวกปล้น[159]

"ในสังคมนั้น ก็ไม่มีการควบคุมทางเทคโนโลยีหรือโปรแกรมทางสังคมของรัฐบาล ที่จะรับใช้ในฐานะเป็นตาข่ายป้องกันความยากจน"[160]

บุคคลที่ถูกกล่าวถึงในข้อที่ 12-15 เป็นผู้หนึ่งที่เป็นเหตุให้คนอื่นที่จะประสบกับความไม่สะดวกหรือ ความทุกข์ยากเนื่องจากความสนุกสนานที่มันให้แก่เขาหรือเธอ เรื่องขบขันธรรมดาก็แตกต่างจาก การเหย้า แหย่ที่ความเสียหายของใครคนหนึ่ง ซึ่งเป็นการเหย้าแหย่ที่ทำให้คนอื่นเจ็บปวด การปฏิบัติอันหลังนี้คือสิ่งที่ ซาโลมอนได้กระตุ้นให้บุตรชายของเขาที่จะหลีกเลี่ยง เขาได้เรียกคนพิเรนที่เกเรเช่นนั้นว่า "ไร้ค่า" และ "ชั่วร้าย" (ข้อ 12) "ไร้ค่า" หมายถึงตามตัวอักษรว่า "ของเบลีอัล" ซึ่งเป็นคำที่ได้กลายมาเป็นชื่อสำหรับ ซาตาน (2 คร. 6:15)

รายการในข้อที่ 16-19 ก็กล่าวซ้ำบางสิ่งที่ซาโลมอนได้อ้างอิงไปก่อนหน้านั้น มันอาจจะเป็นสุภาษิต เดียวทั้งหมดที่เขาได้เพิ่มเข้ามาเพราะว่ามันกล่าวถึงแนวคิดของก ารทดลองอื่นๆ ที่ควรหลีกเลี่ยง วลี "มีหก. . . เออ มีเจ็ด" (ข้อ 16) บ่งบอกว่ารายการนี้ไม่ได้ละเอียดถี่ถ้วนของสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด แม้ว่ามันชัดเจน ก็ตาม[161] การปฏิบัติเจ็ดอย่างนี้กล่าวถึงท่าที (ข้อ 17ก) ความคิด (18ก) คำพูด (17ข, 19ก) การกระทำ (17ค, 18ข) และอิทธิพล (19ข) สำหรับสิ่งที่พระเจ้าทรงรักนั้น จงเปรียบเทียบ อิสยาห์ 66:2

"รูปแบบตัวเลข คือ 'หก. . .เจ็ด" ก็มีหลายบทบาท คือ (1) มันช่วยเหลือความทรงจำโดยการนับสิ่งของในรายการ (2) มันหนุนใจการท่องจำหรือการกล่าวซ้ำของสิ่งต่างๆโดยการทำให้เป็นเกมส์ ซึ่งเกือบเป็นปริศนาของตัวบท (3) มันผลักดันสิ่งสุดท้ายไปสู่การผ่อนคลายที่กล้าหาญ ที่นี่เลขเจ็ดเป็นจุดสูงสุดและจุดศูนย์กลางของรายการ. . ."[162]

11. ความผิดของการล่วงประเวณี 6:20-35

คำเตือนส่วนเพิ่มนี้มีต่อการปฏิบัติต่างๆ ที่ทำลายมากที่สุดของบุคคลหนึ่งนั้นก็ยอดเยี่ยม เราสามารถได้รับประโยชน์จากการอ่านมันอยู่บ่อยๆ ได้ ข้อที่ 20-23 ระบุถึงการเริ่มต้นของส่วนใหม่และก็เน้นอีกครั้งหนึ่งถึงความสำคัญของคำสั่งสอนที่ตามมา ซาโลมอนได้ถือว่าคำแนะนำที่เขากำลังให้นี้เป็นการแสดงออกถึงบัญญัติของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 23; สดด. 119:105) จากการที่ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อที่ 20-23 นั้น พอล ลาร์เซ่น ได้เขียนดังต่อไปนี้

> "ละทิ้งความสัมพันธ์ของคุณกับบิดามารดาของคุณแล้วคุณจะไม่เข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับตนเองเลย"[163]

การกระทำที่ผิดศีลธรรมก็เริ่มต้นด้วยการมองที่มีตัณหา (ข้อ 25; เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 11:2) การเตือนนั้นก็มีต่อการโลภ (เปรียบเทียบ อพย. 20:17; มธ. 5:28) นั่นคือจุดที่จะถอนการทดลองทิ้งไปเมื่อมัน ยังเล็กๆ อยู่

> "การเล่นกับการทดลองก็เป็นหัวใจที่ยื่นออกไปหาบาปเท่านั้น"[164]

> "อีกครั้งหนึ่ง เราได้รับการย้ำเตือนว่า ใจนั่นเองที่จะต้องถูกรักษาหรือป้องกันไว้ถ้าเท้าจะถูกสงวนไว้จากทางต้องห้าม"[165]

> "ไม่มีสิ่งที่จะหล่อเลี้ยงการล่วงประเวณีเหมือนกับการจินตนาการ การจินตนาการซึ่งปรุงรสความยินดีของผู้ร่วมมือในจิตใจก็เป็นเชื้อเพลงที่ซึ่งการไร้ศีลธรรมถูกจุดขึ้น"[166]

> ". . . หญิงโสเภณีธรรมดาที่แสวงหาการยังชีพจะทำให้ผู้ชายสูญเสียเงินของเขา แต่จะไม่ทำลายเขา แต่ผู้หญิงที่ได้แต่งงานแล้วซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสตัณหาจะนำการลงโทษ แบบทำลายทางสังคม (และบางทีทางกฎหมาย) มาสู่เขา"[167]

ในข้อที่ 27-29 เราก็มีชุดของการเปรียบเทียบทางกายภาพซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะอธิบายถึง เหตุกับผลฝ่ายวิญญาณ การล่วงประเวณีนำมาซึ่งการลงโทษที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ อันหนึ่งก็มีไฟ (ข้อ 27) ในตอนแรก แต่อันอื่นๆ จะค้นพบถ้ามันไหม้ต่อไป "เสื้อผ้าของเขา" (ข้อ 27) ในพระคัมภีร์นั้น บ่อยครั้งแล้ว

อาจบ่งบอกถึงชื่อเสี ยงภายนอก นั่นคือ สิ่งที่คนอื่นๆ เห็น "แตะต้ องนาง" บางทีเป็น การใช้ถ้อยคำที่สุภาพนุ่มนวลสำหรับความสนิทสนมทางเพศ (เปรียบเทียบ ปฐก. 20:6; 1 คร. 7:1)

> "บางคนโต้แย้งว่า 'แต่เพศเป็นความต้องการตามปกติ ซึ่งได้ ให้แก่เราโดยพระเจ้า' 'เพราะฉะนั้นเรามี สิทธิ์ทุกอย่างที่จะใช้มัน แ ม้กระทั่งว่าเรายังไม่ได้แต่งงาน มันเหมือนกับการกิน ถ้าคุณหิว พระเจ้าก็ ให้อาหารแก่คุณที่จะกิน ถ้าคุณโดดเดี่ยวพระเจ้าก็ให้เพศแก่คุณที่จะชื่นชม ' บางคนในคริสตจักร เมืองโครินธ์ได้ใช้ข้อโต้ แย้งนี้เพื่อจะปกป้องแนวทางต่างๆ ที่เป็นบาปของพวกเขา 'อาหารมีไว้ สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร ' (1 คร. 6:13) แต่เปาโลได้ทำให้มันชัดเจนว่าร่างกายของผู้เชื่อ เป็นของพระเจ้า และการมีอยู่ของความต้องการนั้นก็ไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับสิทธิพิเศษที่จะสนองต่อ ความต้องการนั้น (ข้อ 12-20)"[168]

ข้อที่ 30-35 ก็กล่าวถึงการเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่ง การล่วงประเวณีเป็นการ ปฏิบัติที่ผู้คนที่ดีดูถูกเพราะว่ามันไม่จำเป็นเลย มันเป็นผลิตผลของการขาดการควบคุมตนเอง มันคือการขาดการควบคุมตนเองนี้ที่ดูเหมือนจะเป็นเหตุผลที่สามีที่ไม่สัตย์ซื่อไม่ควรเป็นผู้ปกครองของคริสตจักร (1 ทธ. 5:6) ตามการเปรียบเทียบนี้ การล่วงประเวณีก็เป็นบาปที่ใหญ่กว่าการขโมย

> "บุคคลหนึ่งไม่ประณามชายคนหนึ่งผู้ซึ่งเป็นขโมยผ่านทางความยากจน เขาก็เป็นที่สงสาร ส่วนคนล่วงประเวณีก็ไปสู่ความเสียหายภายใต้สถานการณ์ทั้งสิ้ นของการดูถูกและการเหยียดหยาม และการ ขโมยอาจถูกทำให้เป็นสิ่งดีและอุดมสมบูรณ์ได้ แต่การล่วงประเวณีและผล ลัพธ์ต่างๆของมันนั้น ก็แก้ไขไม่ได้"[169]

> "ภาพของชายชู้ในฐานะคนที่สังคมไม่ยอมรับ อาจจะดูเกินไปอย่างมาก ถ้าเป็นอย่างนั้น การปรับเปลี่ยนที่ต้องทำคือที่จะกล่าวว่าในสังคมที่ดีใดๆ นั้น การกระทำเช่นนั้นก็เป็นการทำลายตนเองทางสังคม"[170]

บางครั้ง บทกวีฮีบรูก็ใช้คำพูดที่ขยายเกินความจริงเช่นกัน

12. การล่อลวงของการล่วงประเวณี บทที่ 7

บทนี้ทำให้ข้อโต้แย้งที่ซาโลมอนได้กล่าวในส่วนก่อนหน้านั้นเป็นเรื่องน่าทึ่ง (6:20-35) เขาได้เล่า

เรื่องที่อธิบายถึงประเด็นของเขา

> “ความจำเป็น สำหรับวินัยทางเพศ ความจำเป็นที่จะกล่าว ว่า ‘ไม่’ ต่อข้อเสนอของความสนิทสนมทางกายนอกชีวิตสมรสก็เป็นหัวข้อเด่นในคำกล่าวเกี่ยวกับปัญญาของสุภาษิตบทที่ 1-9 ในบทที่ 7 หัวข้อนี้ครอบคลุมคำกล่าวทั้งสิ้นและมุ่งไปที่การทดลองต่างๆที่ประหลาดซึ่งถูกนำเสนอต่อบรรดาผู้นำในธุรกิจการค้าและการปกครองซึ่งคนหนุ่มแห่งพระธรรมสุภาษิตได้ถูกอบรมที่จะมาเป็น”[171]

อีกครั้งหนึ่ง บทนำ (ข้อ 1-5) ก็กระตุ้นการนำคำแนะนำนี้มาใช้ ไม่ใช่แค่การรับมันไว้เท่านั้น แก้วตา (ลูกตาดำ) (ข้อ 2) เป็นส่วนที่ไวที่สุดของตา (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:10) ข้อที่ 5 กล่าวซ้ำ 2:16 คำต่อคำ ยกเว้นหนึ่งคำในภาษาฮีบรู

ข้อ 6-9 อธิบายถึงเหยื่อของการทดลองว่าเป็นผู้หนึ่งที่ไม่ได้นำคำแนะนำของซาโลมอนไปใช้ ในวัฒนธรรมของอิสราเอลนั้น บุคคลที่มองดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นบนถนนบ่อยครั้งแล้ วก็ได้มองจากหน้าต่างชั้นที่สอง เนื่องจากว่าตามปกติแล้วชั้นต่ำกว่านั้นก็ไม่มีหน้าต่า งเพื่อเป็นการป้องกันขโมยไว้ก่อน[172] คนหนุ่มก็ “ไร้ สามัญสำนึก” (ข้อ 7) คือโง่เขลาโดยไม่รู้ตัวหรือโดยเจตนา

ข้อ 10-12 พรรณนาถึงหญิงล่าผัวที่เดินด้อมๆมองๆ เพื่อความพึงพอใจทางตัณหาราคะ ซึ่งกำลังล่าใครก็ตามที่โง่พอที่จะช่วยเหลือเธอ

> “ขั้นแรกของการเข้าสู่ความ เป็นผู้ใหญ่ก็คือการ พัฒนาแนวคิดรวบยอดของความพึงพอใจที่ เลื่อนออก ไป”[173]

> “วิบัติแก่ชีวิตสมรสที่คู่สมรสไม่สามารถค้นพบคุณค่าในครอบครัวของพวกเขาและต้องแสวงหาการกระตุ้นภายนอกอย่างต่อเนื่อง”[174]

ข้อ 13-21 แสดงถึงกลยุทธ์ของเธอ : การจู่โจมทางตัณหาราคะ (ข้อ 13) การให้เหตุผลแก้ตัวแห่งความตั้งใจของเธอ (ข้อ 14) การประจบประแจง (ข้อ 15) การทำให้ความยินดีเป็นที่มองเห็นได้ (ข้อ 16-17) ข้อเสนอ (ข้อ 18) การรับรองถึงความปลอดภัย (ข้อ 19-20) บางทีเราควรนิยมการอ่านแบบที่เขียนไว้ข้างๆ ของข้อ 14: “เครื่องบู ชาแห่งสันติภาพก็อยู่ กับดิฉัน” แนวคิดก็คือว่า เธอได้ทำศานติบูชาและก็มีอาหารบางอย่างที่เป็นส่วนหนึ่งของการถวายของเธอ ณ บ้านของเธอที่ที่เธอจำเป็นต้องกินมัน

"อย่างที่เราจะกล่าวว่า ตู้เย็นของเธอนั้นก็เต็ม"[175]

เครื่องสานติบูชาบางอย่างก็ได้ตามหลังการจบของคำปฏิญาณ (เครื่องบูชาแบบแก้บน) นี่ดูเหมือนจะเป็นกรณีที่นี่ ดูเหมือนว่าผู้หญิงคนนี้ได้ปล่อยตัวเธอเองหลังจาก ช่วงเวลาของการเสียสละตนเองอย่างที่บางคนที่อดอาหารระหว่างฤดูถือบวชทำ ณ ตอนปลายของฤดูกาลนั้น มันค่อนข้างชัดเจนที่ว่าผู้หญิงคนนี้รู้อย่างแท้จริงถึงสิ่งที่เธอต้องการ

ข้อ 22-23 พรรณนาถึง "การฆ่า" เป็นที่ชัดเจนว่า คนหนุ่มนั้นได้ลังเลใจ แต่จากนั้น "ในทันใดนั้น" (ข้อ 22) ก็ได้ยอมตาม ความบาปนำไปสู่ความตาย (เปรียบเทียบ รม. 6:23; ยก. 1:15) ในบรรทัดเดียวกันนั้น ซาโลมอนก็ได้พิจารณาถึงผลลัพธ์บั้นปลายของการกระทำของคนหนุ่มนั้น ไม่ใช่ผลลัพธ์แบบทันที

> "สัตว์ที่โง่ก็ไม่เห็นการเชื่อมโยงระหว่างกับดักและความตาย และในเชิงศีลธรรมนั้น ผู้คนที่โง่ก็ไม่เห็นการเชื่อมโยงระหว่างความบาปและความตายของเขา (เปรียบเทียบ 1:17-18; ฮชย. 7:11)"[176]

> "เรื่องราวเช่นนี้จะรับใช้นักกวีที่หยาบคายลามกแห่งสมัยข องเราที่จะสร้างละคร และสำหรับพวกเขา นั้นหญิงโสเภณีก็จะเป็นวีรสตรี ไม่มีอะไรที่จะเป็นที่บันเทิงอย่างมากต่อผู้ชมเหมือนกับศิลปะของเธอในการล่อลวงสุภาพบุรุษหนุ่ม การพิชิตของเธอจะถูกเฉลิมฉลองในฐานะชัยชนะแห่งปัญญา และความรัก และละครตลกนี้จะจบลงอย่างน่าพอใจอย่างมา ก และชายหนุ่มทุกคนที่ได้เห็นมันเป็น เช่นนั้นก็จะปรารถนาอย่างมากที่จะถูกเลือก ดังนั้น *คนโง่ทำการเยาะเย้ยต่อบาป*[177] "

ในบทส่งท้ายสำหรับเรื่องราวนี้ (ข้อ 24-27) ซาโลมอนได้แนะนำถึงการป้องกันสามอย่างต่อการทดลองนี้ แรกสุด จงปกป้องใจของคุณ (ข้อ 25ก) เราอยู่ในอันตรายเมื่อเราเริ่มต้นที่จะต้องการและโหยหาความสัมพันธ์เชิงชู้สาว การนึกฝันถึงความสัมพันธ์เชิงชู้สาวเช่นนั้นก็เป็นเครื่องบ่งบอกอย่างหนึ่งว่า เราอยู่ในเขตอันตรายนี้ ประการที่สอง จงปกป้องร่างกายของคุณ (ข้อ 25ข) อย่าไปใกล้หรืออยู่ใกล้ใครคนหนึ่งที่ต้องการ ความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ประการที่สาม จงปกป้องอนาคตของคุณ (ข้อ 26-27) จงคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับ ผลลัพธ์ต่างๆ ของการมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวก่อนที่คุณจะเกี่ยวข้องด้วย

> "ชีวิตของผู้ชายคนหนึ่งไม่ใช่ถูกทำลายทันที มันถูกนำไปจากเขาทีละน้อยขณะที่เขาเข้าไปสู่เส้นทาง แห่งชีวิตที่จะทิ้งเขาไว้ในฐานะเหยื่ออีกคนหนึ่งของค่าจ้างของความบาป"[178]

13. หน้าที่ของปัญญา บทที่ 8

บทที่ 8 เป็นการแก้ต่าง (การปกป้อง) ของปัญญา นักปราชญ์ได้กลับไปยังภาพของปัญญาที่เขาได้ใช้ ณ ตอนต้นของส่วนนี้ของพระธรรมสุภาษิต (1:20)

> “ในความสูงและความใหญ่โต นั้น กล่าวนี้ก็พลุ่งขึ้นจากหน้าต่างๆของพระธรรมสุภาษิตเหมือนกับยอดเขาจังฟรอเหนือเมืองอินเตอร์เลคเกนหรือภู เขาเรนเนียร์เหนือชายฝั่งพูจิท มันเป็นสุดยอดของการ เป็นสาวกของพันธสัญญาเดิม ซึ่งเชื้อเชิญทุกคนที่เห็นมันที่จะขึ้นไปยังที่ลาดเอียงแห่งความชอบ ธรรมและยุติธรรม ความดีและความเมตตา และจากที่นั่นที่จะเห็นชีวิตอย่างที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้ ในวันเหล่านั้นเมื่อพระองค์ได้ก่อให้เกิดการทรงสร้าง และได้ปรับแต่งมนุษย์ให้เป็นตามฉายาของ พระองค์เอง ปัญญาได้หัวเราะด้วยความยินดีเมื่อพระองค์ได้ทำอย่างนั้น และทุ กคนที่แสวงหาปัญญา อย่างแท้จริงโดยการยำเกรงพระเจ้าก็ได้รับสัญญาถึงส่วนแบ่งในความสุขดั้งเดิมนั้น”[179]

ข้อโต้แย้งของส่วนนี้ก็พัฒนาดังต่อไปนี้ ปัญญาจะเป็นการนำพาของทุกบุคคล (ข้อ 1-5; เปรียบเทียบ กท. 5:18, 22-23) เธอเป็นหุ้นส่วนของความมีคุณธรรม (ข้อ 6-13), กุญแจสู่ความสำเร็จ (ข้อ 14-21), หลักการของการสร้าง (ข้อ 22-31), และความจำเป็นที่สำคัญแห่งชีวิต (ข้อ 32-36) บทที่ 8 ประกอบด้วยการทำให้เป็นบุคคลที่ดำรงไว้ยาวนานที่สุดในพระคัมภีร์[180]

ปัญญาในฐานะการนำพา 8:1-5

โดยการทำให้ปัญญาเป็นบุคคลนั้น ซาโลมอนก็สามารถที่จะอธิบายถึงสองสิ่งเกี่ยวกับปัญญาในข้อเหล่านี้ ซึ่งทั้งสองอย่างก็เกี่ยวข้องกับการนำพาที่มีไว้ในปัญญา (ความเข้าใจ, ความเข้าใจลึกซึ้ง) ปัญญานั้นก็มีไว้ทุกๆ ที่ (ข้อ 2-3) และสำหรับทุกคน (ข้อ 5) ไม่ได้ใช้ผู้รอบรู้ที่เหนือกว่าที่จะฉลาดในแง่ของพระคัมภีร์

ปัญญาและความมีคุณธรรม 8:6-13

ปัญญาและความมีคุณธรรมก็เหมือนกันในเชิงปฏิบัติ (เปรียบเทียบ 1:7) ข้อ 9 หมายถึงว่า บุคคลที่ได้ดำเนินไปในทางของปัญญาสำหรับหนทางไกลแล้วนั้นก็สามารถชื่นชมกับความถูกต้องทางศีลธรรมของ

ปัญญาดีกว่าใครคนหนึ่งที่ไม่ได้ดำเนิน

> “สิ่งที่ข้อนี้กล่าวก็ไม่ใช่ว่าบรรดาถ้อยคำของปัญญานั้นชัดเจน พอเข้าใจ และเรียบง่ายต่อบุคคลที่ได้รับคำแนะนำ แต่หมายถึงว่า บรรดาถ้อยคำเหล่านั้นก็ยกย่องพวกมันเองว่าเป็นจริง. . .”[181]

> “ความเรียบง่ายของความสัตย์สุจริตก็คือความลึกซึ้งของปัญญา . . . . ความสัตย์สุจริตเป็นมิติทา งศีลธรรมที่แยกแยะปัญญาจากความฉลาด การเรียนรู้และความหลักแหลม”[182]

> ปัญญาแท้นั้นเป็นแหล่งและความสุขุม (ข้อ 13) ส่วนนี้กล่าวถึงความยอดเยี่ยมที่สำคัญของปัญญา

ปัญญาและความสำเร็จ 8:14-21

ปัญญาคือกุญแจสู่ผลประโยชน์ต่างๆ หลายอย่างทางวัตถุและไม่ใช่ทางวัตถุ แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นผลประโยชน์ที่ไม่ใช่ทางวัตถุ เธอให้รางวัลแก่บรรดาผู้ที่แสวงหาเธอ (ข้อ 17-21) ปัญญาก็ดีว่าทองคำ (ข้อ 19) ในสองแง่ บุคคลที่ฉลาดก็สามารถที่จะ หาทองคำมาได้ แต่เขาก็สามารถที่จะใช้ปัญญาที่จะทำ กับทองคำมากขึ้นได้ กระนั้นปัญญาก็มีไว้สำหรับผู้ที่แสวงหามันเท่านั้น ไม่เหมือนทองคำ ปัญญาไม่ใช่บางสิ่งที่บุคคลหนึ่งสามารถสืบทอดได้

ปัญญาและการทรงสร้าง 8:22-31

ในฐานะพระผู้สร้าง พระเจ้าได้ถือว่าปัญญาสำคัญที่สุด ปัญญาก็แก่กว่าจักรวาล และมันก็สำคัญในการทรงสร้างของมัน ไม่มีอะไรที่เกิดขึ้นได้โดยปราศจากปัญญา

> “. . . ปัญญาไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นของพระเจ้า เธอมีการเป็นอยู่ส่วนตัวในพระวาทะของ พันธสัญญาใหม่ แต่ตัวเธอเองไม่ใช่พระวาทะ. . .”[183]

ปัญญานำไปสู่ความยินดีเพราะว่าการทรงสร้างก่อให้เกิดความยินดี (ข้อ 30-31) สำหรับพระผู้สร้างและสิ่งทรงสร้าง พระเจ้าไม่ได้สร้างและทำสิ่งใดก็ตามโดยปราศจากปัญญา เพราะฉะนั้น มันสำคัญอย่างมากที่เราได้รับปัญญา นั่นคือประเด็น

"อะไรคือเสียงแห่งปัญญา ที่กล่าวเกี่ยวกับการโต้แย้ง เชิงผสมผสาน ในคำปรึกษาแบบคริสเตียน ? วรรณกรรมเชิงปัญญาของพันธสัญญาเดิมก็เชื้อเชิญการศึกษา ธรรมชาติ อุปนิสัย และการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์จากแหล่งต่างๆ นอกบรรทัดฐานของพระคัมภีร์เช่นเดียวกับในพระคัมภีร์เอง ปัญญายังยกตัวอย่างการใช้ของวิธีต่างๆ ที่ไม่ได้ออกมาจากพระคัมภีร์ในเชิงการตีความ หรือไม่ได้ใช้ ถ้อยคำของพระคัมภีร์เองอีกด้วย แม้ว่าเมื่อพระคัมภีร์ถูกใช้ บ่อยครั้งแล้วปัญญาก็กำหนดว่าตัวบท ใดที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสถานการณ์ที่ให้มา และการประยุกต์จำเป็นที่จะเป็นรูปเป็นร่างอย่างไร ณ เวลาเดียวกัน ผู้ให้คำปรึกษาที่ฉลาดก็ตระหนักว่า พระคัมภีร์ เป็นสิทธิอำนาจที่สมบูรณ์เดียว สำหรับการนำพาความเชื่อและการปฏิบัติ เนื่องจากว่าแก่นสารของปัญญาคือความยำเกรงพระเจ้า หัวใจของการยกย่อง และการยอมจำนนต่อพระเจ้าก็เป็นรากฐานสำหรับการดำเนินชีวิตที่มีลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าประสบการณ์ต่างๆ ที่รุนแรงที่สุดของชีวิต ปัญญาเรียกร้องการนับถือที่ ลึกซึ้งขึ้นสำหรับพระเจ้าในการทำให้ชีวิตของบุคคลหนึ่งที่จะเป็นตามการออกแบบของพระผู้สร้าง ไม่ใช่ในการให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ในทุกด้านของชีวิตอีกด้วย"[184]

"การเริ่มต้น ของวิธีของพระเจ้า " (ข้อ 22) บางทีอ้างอิงถึงการเริ่มต้นงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ (ปฐก. 1) เนื่องจากว่านั่นคือสิ่งที่ซาโลมอนได้อธิบายไว้ในข้อต่างๆ ที่ตามมา[185] ปัญญานั้นมีอยู่ตลอด เวลาในฐานะ พระลักษณะของพระเจ้า[186] ข้อ 30 พรรณนาถึงปัญญาว่าเป็นสหายที่คงเส้นคงวาและสนิทสนม ของพระเจ้า ในฐานะที่เป็นเช่นนั้นเราควรเห็นคุณค่าปัญญาอย่างสูงส่ง นักเขียนคนหนึ่งได้สรุปว่าปัญญา เป็นการเชื่อมโยงหรือการผูกพันระหว่างพระผู้สร้างและสิ่งทรงสร้างของพระองค์[187]

"นี่เป็นมุมมองที่น่าตื่นเต้นของการทรงสร้าง ไม่ใช่การปล้ำสู้ท่ามกลางบรรดาพระเพื่อความเป็นเจ้าของโลก อย่างที่คนบาบิโลนได้เห็นมัน ไม่ใช่การสืบหาตลอดไปที่คลุมเครือ ที่ไม่ลดละเพื่อการอยู่รอดโดยการปรับตัวอย่างที่วิวัฒนาการแบบไม่เชื่อว่ามีพระเจ้ามองมัน แต่เป็นความขบขันอันสูงซึ่งได้รับการยกย่องและส่งเสริมโดยปัญญาเอง"[188]

การเรียกร้องให้ได้รับปัญญา 8:32-36

บนพื้นฐานของทุกสิ่งที่มาก่อนนั้น ซาโลมอนได้กระตุ้นให้พวกบุตรชายของเขาดำเนินชีวิตโดยถ้อยคำของเขาและด้วยเหตุนั้นก็ได้รับปัญญา อีกครั้งหนึ่งปัญญานำไปสู่ชีวิต แต่ผู้ขาดปัญญาก็เริ่มต้นที่จะตาย

"...ปัญญาและชีวิตก็เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดมากกว่าแนวคิดรวบยอดใดๆ ในพระธรรมสุภาษิต เป้าหมายของปัญญาคือชีวิต เช่น 4:13, 23; 10:17)"[189]

"ในบทนี้ หลายคนได้เทียบเท่าปัญญากับพระเยซูคริสต์ การเชื่อมโยงแบบนี้ก็ใช้การได้ตราบเท่าที่พระเยซูเปิดเผยธรรมชาติของพระเจ้าพระบิดาเท่านั้น ซึ่งรวมถึงปัญญาของพระองค์ อย่างที่สุภาษิตนำเสน อการทำให้เป็นบุคคลของพระลักษณะ การกล่าวอ้างของพระเยซูได้รวมถึงปัญญา (มธ. 12:42) และความรู้ที่เฉพาะของพระเจ้า (มธ. 11:25-27) พระองค์แม้กระทั่งได้ทำให้ปัญญาเป็นบุคคลในแนวทางที่คล้ายกันกับสุภาษิต (มธ. 11:19; ลก. 11:49) เปาโลได้เห็นถึงความสำเร็จของปัญญา ในพระคริสต์ (คส. 1:15-20; 2:3) และได้ยืนยันว่าพระคริสต์ได้กลายมาเป็นปัญญาของเ รา ในการถูกตรึง (1 คร. 1:24, 30) ดังนั้นการทำให้ปัญญาเป็นบุคคลอย่างกล้าหาญในสุภาษิตเป็นที่ แน่ชัดว่าก็จัดเตรียมรากฐานที่แข็งแรงสำหรับการเปิดเผยของปัญญาของพระเจ้าในพระคริสต์ แต่เนื่องจากว่าปัญญาดูเหมือนจะเป็นการทรงสร้างของพระเจ้าใน 8:22-31 มันไม่น่าเป็น ไปได้ว่าปัญญา ที่นี่เป็นพระเยซูคริสต์"[190]

ค. ความตรงกันข้ามของปัญญาและความโง่เขลา บทที่ 9

"เหมือนกับการเคลื่อนไหวอันสุดท้ายของบทเพลงเข้าเปียโนหรือเพลงสำหรับดนตรีวงใหญ่ บทสุดท้ายนี้ของคำกล่าวเกี่ยวกับปัญญาก็กล่าวซ้ำลักษณะเด่นหลักของบทที่1-8"[191]

บทนี้เปรียบเทียบปัญญาและความโง่เขลาในโครงสร้างที่มีสัดส่วนสมดุลกันอย่างมาก ข้อ 1-6 สัมพันธ์กับข้อ 13-18 อย่างน่าสังเกต รูปแบบที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรแห่งการนำเสนอนี้ก็จัดตั้งข้อต่างๆที่เป็นศูนย์กลาง (ข้อ 7-12) ในฐานะสิ่งที่สำคัญที่สุดในบทนี้ ทั้งปัญญาและความโง่เขลาก็เชื้อเชิญให้คนหนุ่มสาวที่จะแสวงหาพวกมัน การเชื้อเชิญที่เป็นคู่ปรับทั้งสองนี้ก็นำส่วนนี้ของพระธรรมสุภาษิตไปสู่จุดสูงสุด ตอนนี้คนหนุ่มสาว (ผู้อ่าน) ต้องทำการตัดสินใจ คือ อันไหนที่เขาหรือเธอจะติดตาม?

1. งานเลี้ยงของปัญญา 9:1-6

ความคล้ายคลึงระหว่างการเชื้อเชิญของปัญญาและการเชื้อเชิญที่พระเยซูได้หยิบยื่นให้แก่ทุกคนที่มายังงานเลี้ยงของพระองค์ก็อธิบายถึงการเชื่อมโยงระหว่างปัญญาและการตอบสนองต่อพระวจนะของพระเจ้าในทางบวก (มธ. 22:1-14; ลก. 14:15-24) "เสาเจ็ดต้น" (ข้อ 1) อาจแสดงถึงปะรำงานเลี้ ยงโดยพื้นฐาน หรือ พวกมันอาจเป็นการพาดพิ งถึงจักรวาล (เปรียบเทียบ 8:22-31) ที่พระเจ้าได้สร้างในเจ็ดวัน ทฤษฎีอื่นๆ ก็ คือว่า พวกมันหมายถึงของประทานทั้งเจ็ดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ บริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ อสย . 11:2)[192] คนโบราณบางค นได้แลเห็นว่าโลกตั้งอยู่บนเสาเจ็ดต้น

บางทีเสาเจ็ดต้น อ้างอิงถึงส่วนทั้งเจ็ดของตัวบทในบทที่ 2-7[193] เป็นไปได้ที่อ้างถึงการสอนในบทที่ 1-8[194] “เจ็ด” สำหรับคนยิว ได้บ่งบอกถึงความสมบูรณ์ อาจหมายถึง “ความพอเพียง” “หรือ อาจหมายถึง “อย่างมากมาย”[195] การเชื้อเชิญ ของปัญญา (ข้อ 5) ฟังดูเหมือนการเชื้อเชิญของข่าวประเสริฐ (เปรียบเทียบ ยน. 6:51, 55) ความคล้ายคลึง ระหว่างปัญญาและการดำเนินในทาง (ทางธรรม) ของพระเจ้าก็ชัดเจนในส่วนนี้อีกครั้งหนึ่ง

2. จิตใจที่เปิดหรือปิด 9:7-12

ตามปกติแล้ว ผู้คนไม่ได้เป็นอยู่หรือตายไปเนื่ องจากการตัดสินใจ ครั้งเดียวเท่านั้น พวกเขาพัฒนารูปแบบของชีวิตที่ไม่ว่าจบลงด้วยความตายหรือชีวิต ส่วนนี้ช่วยให้เราที่จะเห็นถึงผลลัพธ์ของรูปแบบเหล่านี้ของชีวิต ถ้าบุคคลหนึ่ งเปิดต่อพระเจ้าและรับคำสอนได้ เขาก็จะฉลาด แต่ถ้าเขาไม่ได้ยอมรับคำแนะนำนี้และ ปิดใจของเขา เขาก็กลายมาเป็นคนโง่

บุคคลที่พยายามที่จะช่วยคนโง่โดยการตักเตือนเข าก็จะไม่ได้รับเกียรติจากคนโง่ ความโง่เขลาของคน โง่ได้ปิดความคิดของเขาต่อการตักเตือน (ข้อ 7-8; เปรียบเทียบ มธ.13:12-16) คนฉลาดจะเรียนรู้จากพระเจ้า ตลอดชีวิตของเขาเรื่อยไป (ข้อ 9; เปรียบเทียบ 2 ปต. 3:18)

> “ในฐานะกฎนั้น ยิ่งมนุษย์รู้ น้อยเขายิ่งคิดว่า เขารู้ ยิ่งเขารู้อย่างแท้จริง เขายิ่งตระหนักถึงความไม่รู้และความจำกัดของเขา”[196]

ข้อ 10 กล่าวซ้ำ 1:7 ชีวิตที่ฉลาดเทียบเท่ากับชีวิตที่ชอบธรรม (ข้อ 9-11) ข้อ 11 กล่าวย้อนถึงข้อ 3:2.

> “นอกจากว่าเราถือพระพิโรธอย่างจริงจัง เราไม่ควรได้รับการปลอบใจโดยความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง”[197]

ข้อ 12 เป็นข้อความที่หนั กแน่นของความรับผิดชอบของแต่ละคน ข้อนี้เน้นว่าเขาเองหรือเธอเองนั้นเป็นผู้พ่ายแพ้หรือผู้ชนะ ในที่สุดในการตัดสินใจของเขาหรือของเธอที่จะเลื อกปัญญาหรือความโง่เขลา (ข้อ 12)[198]

> “ข้อ 12 ย้ำเตือนเราว่าพระเจ้าต้องการที่จะสร้างคุณลักษณะในทางธรรมในชีวิตของเรา และเราไม่

สามารถยืมคุณลักษณะจากคนอื่นหรือให้คุณลักษณะของเราแก่พวกเขาได้ นี่เป็นเรื่องราวส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจส่วน ตัว การเป็น ส่วนของครอบครัวที่ดี การเข้าร่วมโบสถ์ที่สัตย์ซื่อ หรือการศึกษาในโรงเรียนยอดเยี่ยมก็ไม่สามารถรับรองการสร้างคุณลักษณะของเราได้ คุณลักษณะถูกสร้างบนการตัดสินใจ และการตัดสินใจที่แย่จะสร้างคุณลักษณะที่แย่"[199]

3. งานเลี้ยงของความโง่เขลา 9:13-18

ข้อ 1-6 ทำให้ปัญญาเป็นบุคคลในภาพของผู้หญิงที่กำลังจัดเตรียมงานเลี้ยงและให้การเชื้อเชิญ[200] ข้อ 13-18 ทำให้ความโง่เขลาเป็นบุคคลในลักษณะท่าทางของหญิงโสเภณีที่กำลังทำสิ่งเดียวกัน ความตรงกันข้ามระหว่างส่วนเหล่านี้ก็เต็มไปด้วยความแตกต่างเล็กน้อยมาก ข้อ 4 และ 16 ก็เกือบเป็นการเชื้อเชิญเหมือนกัน ตอนจบของพระธรรมนี้ก็ประกอบด้วยอีกภาพหนึ่งของหญิงที่ฉลาด (31:10-31)

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ยวกับปัญญามาจนถึงบัดนี้ ใครก็ตามสามารถกำหนดว่าเขาหรือเธอจะฉลาดอย่างไรหรือโง่เขลาอย่างไรได้ นี่ไม่ใช่สิ่งลึกลับ มันเกี่ยวข้องกับ ความฉลาดเพียงเล็กน้อย แต่ เกี่ยวข้องกับการอุทิศตนทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าบุคคลหนึ่งตระหนักถึงการเปิดเผยของพระเจ้าเช่นนั้น และตัดสิน ใจที่จะเข้าใจ ยอมจำนนและดำเนินชีวิตโดย การเปิดเผยนั้น อย่างดีที่สุดที่เขาสามารถทำได้ เขาก็ฉลาด ในอีก ด้านหนึ่ง ถ้าเขาปฏิเสธพระวจนะของพระวจน ะของพระเจ้าและตัดสินใจที่จะดำเนินชีวิตของเขาโดยไม่คำนึง ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กล่าวไว้ เขาก็เป็นคนโง่เขลา

II. การรวบรวมที่ 2: คู่เหมือนต่างๆ ของซาโลมอนที่แสดงถึงปัญญา 11:1—22:16

อย่างที่เราได้เห็นไปนั้น บทที่ 1—9 ก็ประกอบด้วยการ อภิปรายต่างๆ ที่ใครคนหนึ่ง ซึ่งบางทีเป็นซาโลมอนได้เขียนเพื่อกระตุ้นให้บุตรชายของเขาที่จะเลือกทางแห่งปัญญาสำหรับชีวิตของเขา อย่างไรก็ตาม คิดเนอร์ได้เชื่อว่า ถ้าซาโลมอนได้เขียนเก้าบทแรก 10:1 คงจะอ่านว่า "สิ่งเหล่านี้ก็เป็นสุภาษิตของซาโลมอนเช่นกัน"[201] ณ 10:1 นั้น เราก็เริ่มต้นส่วนของพระธรรมที่จัดตั้ง สิ่งที่ "ทางที่ฉลาด" เป็นในความหลากหลายของสถานการณ์ต่างๆ ของชีวิต ตอนนี้เราเคลื่อนจากคำกล่าวเชิงแนะนำไปสู่คำกล่าวของปัญญา ซึ่งเป็น สองชนิดหลักของวรรณกรรม[202]

"รูปแบบของการบริการไม่ใช่อาหารเพีย งไม่กี่อย่างที่ เป็นชุดแบบตายตัว แต่เป็นรายการอาหารที่แยก กันต่างหากของปัญญา เหมือนกับบุฟเฟต์ขนาดใหญ่ของอาหารเรียกน้ำย่อย"[203]

“จนกระทั่งบัดนี้ พระธรรมสุภาษิตได้ระบุถึงคนที่ฉลาดอย่างแท้จริงมาตลอด จากจุดนี้เป็นต้นไป พระธรรมสุภาษิตจะอธิบายถึงวิธีที่คนเช่นนั้นควรดำเนินชีวิตของเขาทีละวัน ระเบียบที่เป็นหัวข้อเชิงเหตุผลนี้ก็ปรากฏในจดห มายฝากของพันธสัญญาใหม่หลายฉบับ ที่บุคคลที่ได้รับความรอดถูกระบุถึงและจากนั้นชีวิตประจำวันที่เขาควรดำเนินนั้นก็ถูกอธิบายไว้ [เช่น รม. 1-5 และ 6-8; อฟ. 1-3 และ 4-6]”[204]

“ความคิดหลักก็คือว่า ความดีงามทางศีลธรรมและความขยันนำมาซึ่งความมั่งคั่ง และความชั่วร้ายและความขี้เกียจนำมาซึ่งความทุกข์ยาก. . .”[205]

มีหลักคำสอน 184 อย่างในบทที่ 10-15 และ 191 อย่างใน บทที่ 16-22 ซึ่งรวมเป็น 375 อย่าง[206] หลักคำสอนคือคำกล่าวรวบรัดและแหลมคมซึ่งมีความจริงที่ ได้พิสูจน์แล้วบางอย่างในมัน ซึ่งก็คือ กฎเกณฑ์ หลักการ หรือความจริงโดยทั่วไป กลุ่มนี้แสดงถึงจำนวนเพียงเล็กน้อยของสุภาษิต 3,000 ข้อที่ซาโลมอน ได้เขียน (1 พกษ. 4:32) วอลท์เคได้เขียนว่าพระธรรมสุภาษิตประกอบด้วยคำกล่าว 930 ข้อ[207] ส่วนใหญ่ของสุภาษิตในส่วนนี้ก็เป็นข้อหนึ่งที่ยาวและประกอบด้วยข้อละสองบร รทัด พวกมันเป็นคู่เหมือนบรรทัดที่สองนั้นชี้ให้เห็นความแตกต่าง เปรียบเทียบ หรือทำให้แนวคิดที่ได้แสดงออกในบรรทัดแรกนั้นสมบูรณ์ นี่เป็นการเปรียบเทียบของฮีบรู ในบทที่ 10-15 คู่เหมือนส่วนใหญ่ก็ประกอบด้วยการเปรียบเทีย บที่ตรงกันข้าม คำไขคือ “แต่” ในบทที่ 16-22 ก็มีการเปรียบเทียบที่คล้ายกั นซึ่งกำหนดโดยคำเชื่อม “และ” ก็มีบางประโยคที่ต่อเนื่องกันที่ซึ่งบรรทัดที่สองดำเนินความคิดของบรรทัดแรกต่อไป (เช่น 14:26) บางคู่เหมือนประกอบด้วยการเปรียบเทียบที่คุณค่าที่สัมพันธ์กันของสองสิ่งถูกจัดตั้งไว้ (เช่น 11:31) บางคู่เหมือนก็ประกอบด้วยข้อความในบรรทัดแรกที่ติดตามมาด้วยการอธิบายในบรรทัดที่สอง (เช่น 20:2)[208]

มีตรรกวิทยาใดบ้างที่มีต่อการเรียบเรียงของสุภาษิตที่ดูเหมือนจะไม่สัมพันธ์กันเหล่านี้ ? ในบางที่นั้น ก็มีการรวมกันโดยทั่ว ไปของแนวคิด และในบางที่ก็มีคำไขที่เกิดขึ้นบ่อย (เช่น “กษัตริย์ใน 16:12-15 และ “ยาเวห์” ใน 16:1-7) อย่างไรก็ตาม คู่เหมือนหลายคู่ก็มีไม่การเชื่อมโยงทางเหตุผลกับสิ่งที่นำหน้ าหรือตามมา อย่างติดกันในบริบท รูปแบบโคลงนี้ก็เหมือนกับวรรณกรรมเชิงปัญญาทางโลกตะวันอ อกใกล้โบราณอื่นๆ

“ไม่มีการเห็นพ้องต้องกันในเรื่องหน่วยย่อยต่างๆ ที่ได้ถูกใส่ไว้ด้วยกันตามที่อ้างในรูปแบบปัจจุบันของพระธรรมนี้”[209]

"การขาดหายไปของการเรียบเรียงที่เป็นระบบ ก็เนื่องมาจากลักษณะทางธรรมเนียมของเนื้อหา ไม่มี ความจำเป็นของข้อโต้แย้ งที่เชื่อมติดกันอย่างใกล้ชิด ภาพพจน์ที่ประทับใจ และการใช้คำที่หลักแหลมก็เป็นสิ่งทั้งหมดที่ถูกเรียกร้องเพื่อจะให้การเรียกร้องที่สดใหม่ต่อความจริงของมุมมองที่คล้ายกัน"[210]

"มันยังประหลาดใจอีกด้วยที่จะค้นพบคำสั่งสอนที่สูงส่งซึ่งผสมผสานกับคติพจน์ที่ 'เล็กน้อย' แน่นอนว่านี่เป็นความเห็นที่ผิด ซึ่งตั้งอยู่บนมุมม องสมัยใหม่ของชีวิต จากมุมมองของนักปราชญ์นั้น แต่ละสุภาษิตก็เป็นการแสดงออกของ 'ปัญญา' ซึ่งก็คือ... ระเบียบที่ตายตัวของความเป็นจริง ถ้ามองจากมุมมองนี้ก็ไม่มีประโยคไหนที่เล็กน้อย..."[211]

ทำไมพระวิญญาณบริสุ ทธิ์ไม่ ได้เรียบเรียงสุภาษิตเหล่านี้ตามหัวข้อเพื่อว่าเราสามารถศึกษาสิ่งเหล่านี้ที่ กล่าวถึงหัวข้อเดียวพร้อมกันได้ ? บางทีพระองค์ได้ทำอย่างนั้นก็เพราะว่าวิธีที่พระองค์เลือกเป็น "เส้นทาง แห่งการศึกษาในชีวิตของปัญญา"[212]

"ขณะที่เราอ่านสุภาษิตทีละบทพระวิญญาณของพระเจ้าก็มีเสรีภาพที่จะสอนเราเกี่ยวกับหลายหัวข้อ และเราไม่เคยรู้ทีละวันว่าหัวข้อไหนที่เรามีความจำเป็นมากที่สุด อย่างที่พระคัมภีร์เองก็ไม่ได้ถูกเรียบเรียงเหมือน ศาสนศาสตร์ระบบ สุภาษิตก็ไม่ได้ถูกเรียบเรียงอย่างนั้นเช่นกัน สิ่งที่ซาโลมอนได้เขียนก็เป็นเหมือนกล้องฉายภาพสีมากกว่ากระจกหลากสี เราไม่เคยรู้ว่ารูปแบบถัดไปนั้นจะเป็นอะไร"[213]

ในคำอธิบายที่ตามมา (ใน 10:122:16) ข้าพเจ้าได้อธิบายสุภาษิตเหล่านั้นเท่านั้นที่จูงใจข้าพเจ้า ว่าต้องการการอธิบายใน NASB

ฮับบาร์ดได้เรียบเรียงข้ อคิดเห็นของเขาต่อพระธรรมสุ ภาษิต 10:1-26:16 ตามหัวข้อ หัวข้อต่างๆ ที่เขาได้เลือกก็เป็นดังต่อไปนี้ คือ ปัญญา การงาน ความใจกว้าง ความหุนหันพลันแล่น ความซื่อสัตย์ ความกรุณาต่อสัตว์ ความรุนแรง ความหวัง ความยำเกรงพระเจ้า การควบคุมตนเ อง คำกล่าวที่สุขุม การอธิษ - ฐาน พระเนตรของพ ระเจ้า พระพักตร์ของกษัตริย์ ความผูกพันทางครอบครัว ความผูกพันแบบมิตรภาพ สันติสุขในสังคม ความบริสุทธิ์ในคำกล่าว หูที่เปิดออก มือที่เต็ม มือที่หนักแน่น ตราชั่งเที่ยงตรง รางวัลของความประพฤติ ความหยิ่ง ความประพฤติที่รอบคอบ และความยุติธรรม[214]

สุภาษิตหลายข้อดังต่อไปนี้อธิบายถึงสิ่งที่ผู้คนที่หลากหลายทำเป็นประจำ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวก

เขาตามปกติ

> "พฤติกรรมของเรา ไม่ว่าฉลาดหรือโง่เขลาก็มีผลลัพธ์ ต่างๆ สุดท้ายนี่เป็นหัวข้อหลักของพระธรรมสุภาษิตโดยเฉพาะ 10:1-22:16. . . ความสำคัญของการเลือกก็ถูกเน้นครั้งแรกในเสรีภาพที่จะทำ การตัดสินใจที่ดีซึ่งคนฉลาดของอิสราเอลได้ทึกทักเอา ทั้งปัญญาและความโง่เขลาก็ไม่ใช่การเลือก ที่ได้กำหนดไว้และหลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับพวกเขา ไม่มีใครถูกกำหนดไปสู่อันใดก็ตาม มนุษย์แต่ละ คนมีโอกาสและพันธะที่จะทำการเลือกนั้นเป็นส่วนตัว"[215]

ไอรอนไซด์ได้จัดเตรียมตัวอย่างประกอบตามพระคัมภีร์หนึ่งหรือสองตัวอย่างเกี่ยวกับสุภาษิตเกือบทั้งหมดในบทที่ 10-29 ข้าพเจ้าได้อ้างอิงถึงหลายสิ่งของสิ่งเหล่านี้ในการอธิบายที่ติดตามมา เช่นเดียวกับการเพิ่มตัวอย่างประกอบของข้าพเจ้าเองด้วย

<u>ก. เครื่องหมายของการดำเนินชีวิตที่ฉลาด บทที่ 10—15</u>

ซาโลมอนได้สนับสนุนการเลือกสิ่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์และสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าแท้และถาวร เขาได้ พรรณนาถึงการดำเนินชีวิตที่ฉลาดในบริบทที่หลากหลาย เขาได้กระตุ้นการทำการลงทุนที่ฉลาด การเห็น คุณค่าของความชอบธรรมและการหลีกเลี่ ยงปัญหา เขายังได้ชี้ให้เห็นถึงผลของการดำเนินชีวิตที่ฉลาด และ ได้สรุปส่วนนี้ของพระธรรมนี้ด้วยคำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการดำเนินชีวิตที่ฉลาด

1. <u>สิ่งต่างๆ ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ 10:1-14</u>

10:1 ชื่อเรื่อง "สุภาษิตของซาโลมอน" บางทีอธิบายถึงข้อมูลระหว่าง 10:1 และ 22:17"[216]

ซาโลมอนเป็นตัวอย่างของบุตรชายที่ฉลาดผู้ซึ่งดาวิดพ่อของเขาและบัทเชบาแม่ของเขาได้ยินดีอย่างแน่นอน (เปรียบเทียบ 1 พศด. 22:11-13; 2 พศด. 1:7-12) ในอีกด้านหนึ่ง เอซาวก็ไม่ฉลาดและได้พิสูจน์ว่าเป็นแหล่งแห่งความเสียใจต่อพ่อแม่ของเขา (เปรียบเทียบ ปฐก . 26:34-35; 27:46)

10:2 สองข้อความในข้อนี้อาจดูเหมือนไม่เป็นจริง อย่างที่ปรากฏ การแก้ไขต่อสุภาษิตที่เป็นปัญหานี้เช่นเดียวกับการแก้ไขต่อสุภาษิตหลายข้อที่ติดตามมา ก็อยู่ในการจดจำไว้ว่า ซาโล-

มอน ได้มีเส้นทางทั้งสิ้นของชีวิตอยู่ในมุมมอง ไม่ใช่แค่ผลลัพธ์ต่างๆ ทันที ทันใดของการกระทำหรือเงื่อนไขเท่านั้น คนชอบธรรมหลีกเลี่ยงความตายก็เพราะว่าพวกเขามีความมั่งคั่ง แท้ที่ยิ่งใหญ่ (ในฐานะผู้รับจากพระเจ้า) กว่าคนอธรรม เนื่องจากว่าพวกเขาชอบธรรมโดย ไม่คำนึงถึงสภาพทางการเงินของพวกเขา (เปรียบเทียบ 11:4)

> "ในบริบทของพระธรรมสุภาษิต นั้น การช่วยกู้จากความตายไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความเป็นอมตะส่วนตัวที่ไกลเกินกว่าความตาย"[217]

โนอาห์เป็นตัวอย่างของคนชอบธรรมผู้ซึ่งได้หลีกหนีความตายโดยน้ำท่วมอย่างแท้จริง เนื่องจากความชอบธรรมของเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 6:8-9) ความชอบธรรมของโมรเดคัยได้ ช่วยกู้เขาจากความตาย (อสธ. 6) ส่วนฮามานได้ตายเนื่องจากความอธรรมของเขาทั้งๆ ที่มี ทรัพย์สมบัติของเขา (อสธ. 7)

10:3 คนชอบธรรมจะ ไม่ขาดสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต แม้ว่าพวกเขาอาจขาดอาหาร ตรงกันข้ามพระเจ้าจะไม่ตอบสนองความอยากที่ลึกที่สุดของคนอธรรม เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธวิธีของพระองค์ (เปรียบเทียบ 13:25)

> "คนอธรรมก็ถูกประณามให้ดำเนิน ชีวิตตลอดไปด้วยความปรารถนาต่างๆ ที่ไม่สำ-เร็จและไม่เกิดผลอย่างมากของพวกเขาที่ไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลงไปสู่การบรรลุผลในทางปฏิบัติได้"[218]

> "เพลงที่มีชัยของฮาบากุก (3:17-19) ก็อธิบายถึงอนุป ระโยคแรกอย่างเหมาะสมและชะตาของเศรษฐีโง่ (ลก. 12:16-21) ในอนุประโยคที่สอง"[219]

10:4 สุภาษิตนี้และสุภาษิตถัดไปแสดงให้เห็นการที่บุคคลหนึ่งสำเร็จและอีกบุคคลหนึ่งล้มเหลว สุภาษิตสองประการนี้เปรียบเทียบคนขี้เกียจ ("ไม่เอาใจใส่") และ "คนขยัน" (เปรียบเทียบ 12:24, 27; 19:15) อัครทูตเปาโลได้เตือนชาวเมืองเธสะโลนิกาเกี่ยวกับการขี้เกียจ (2 ธส. 3:7-12) และรูธเป็นตัวอย่างที่ดีของการที่บ่อยครั้งแล้วความขยันนำไปสู่ความมั่งคั่ง (นรธ. 2:2, 19)

10:5 สุภาษิตนี้ทำให้ระลึกถึงเพลงที่ชื่อ "จงทำงานเพราะว่ากลางคืนกำลังมา"[220] อัครทูตเปาโล

เป็นตัวอย่างของบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งได้ใช้เวลาที่ท่านมีและใช้เพื่อสิ่งที่ดี (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:58) ในขณะที่เดมาสได้ล้มเลิกเร็วไป (2 ทธ. 4:10)

10:6 คนชอบธรรมได้รับ "พระพร" จากพระเจ้าและ จากคนอื่นๆ ในอีกด้านหนึ่ง คนอธรรมก็ซ่อนความรุนแรง ไว้ภายในพวกเขาเอง และความโศกเศร้าจะปกคลุมหน้าของพวกเขา ตัวอย่างของสิ่งนี้คือ ฮามานที่ชั่วร้าย

10:7 ในความตรงกันข้ามกับสุภาษิตก่อนหน้านี้ สุภาษิตนี้บอกถึงการที่คนชอบธรรมและคนอธรรมจะเป็นไปหลังจากความตาย "ความทรงจำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา "เป็นพร" แค่ไหน และชื่อของยูดาสอิสคาริโอทถูกสาปแช่งแค่ไหน

> "ตอนนี้ [เริ่มต้นด้วยข้อ 8] ก็ติดตามมาด้วยชุดของสุภาษิตที่ซึ่งการอ้างอิงถึงบาปต่างๆของปากและสิ่งตรงข้ามของพวกมันก็แพร่หลาย"[221]

10:8 เนบูคัดเนสซาร์ที่ฉลาดได้รับการลงโทษจากพระเจ้า แต่เบลชัสซาร์ที่โง่เขลาได้คุยเรื่อย ไปและถูกทำลาย (ดนล. 5:18-23)

10:9 โยเซฟเป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมของบรรทัดแรก (ปฐก. 40-41) และศิบาคนใช้ที่หลอกลวงของเมฟีโบเชทก็อธิบายบรรทัดที่สอง (2 ซมอ. 16:1-4; 19:24-27)

10:10 ตาที่ขยิบก็เป็นร่องรอยสู่การพูดหรือพฤติกรรมที่ไม่จริงใจ

> "การขยิบตาจากเวลาที่เก่าแก่มากก็ได้ถูกตีความว่าเป็นการให้การโกหกต่อสิ่งที่ปากกล่าว"[222]

> "หมาที่กัด ไม่ใช่หมาที่เห่าเสมอไป"[223]

การจูบของยูดาส อิสคาริโอทก็เป็นเครื่องหมายการหลองลวงที่คล้ายกัน (มธ. 26:47-49) ในฐานะอากัปกิริยาที่เล็กน้อย การขยิบตาสามารถสร้างความเสียหายที่ใหญ่กว่าการกระทำที่เปิดเผยหลายอย่างที่ใหญ่กว่าได้ ในทำนองเดียวกัน ถ้อยคำของคนโง่ เช่น นาบาล (1

ซมอ. 25) แม้ว่าเล็กน้อย ก็จะส่งผลให้เกิดการถูกทำลายของเขาหรือของเธอเองในที่สุด อย่างไร ก็ตามอำนาจของถ้อยคำก็ใหญ่กว่าอำนาจของ “เครื่องหมายที่มีเล่ห์เหลี่ยม”[224]

> “ยิ่งผู้คนอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิด มันยิ่งจำเป็นที่จะ ไม่เก็บความคับข้องใจทางอารมณ์ไว้โดยการแบ่งปัน ถึงอารมณ์ การขจัดความเข้าใจผิด และการยอมให้แต่ละคนที่จะรู้ว่าแต่ละคนรู้สึกอย่างไร ความขัดแย้งระยะสั้นใดๆ ที่ถูดจุดประกายด้วยการเผชิญหน้าที่เอาใจใส่เช่นนั้นสามารถเป็นการกระทำเบื้องต้นที่ นำไปสู่การสร้างสันติระยะยาวได้ ซึ่งเป็นความประสงค์ที่มี ตราประทับแห่ง การรับ รองของพระอาจารย์เองในฐานะเครื่องหมายแห่งบุตรของพระเจ้า (มธ. 5:9)”[225]

10:12 “การเกลียดชังเพื่อนบ้านซึ่งในตัวของมันเองนั้นชั่วร้ายก็ มีผลกระทบที่แย่นี้ต่อไป จนมันก่อให้เกิดความเกลียดชังและดังนั้นก็ได้ก่อให้เกิด การต่อสู้กัน ความพยาบาท กัน ความขัดแย้งกัน เพราะว่ามันกระตุ้นให้มนุษย์ที่จะต่อสู้มนุษย์ (เปรียบเทียบ . . . . โยบ 3:8) ในทางตรงกันข้าม ความรักไม่เพียงแต่ ครอบงำความผิดพลาดเล็กๆ น้อยเท่านั้น แต่บาปต่างๆ ที่ใหญ่กว่าทุกประเภทอีกด้วย . . . . กล่าวคือโดยทางการ ยกโทษ การปกปิด การอภัย ถ้าเป็นไปได้ด้วยการบรรเทาสถานการณ์ต่างๆ หรือ การยับยั้งสิ่งเหล่านั้นก่อนที่มันจะถูกจัดการสิ่งทั้งหมดนี้ก็อยู่ในการครอบงำ”[226]

> “เหมือนกับสุนัขที่ดื้อดึงนั้น ความเกลียดชังก็ขุดกระดูกแห่งความขัดแย้งทุกชิ้น ที่เป็นไปได้ขึ้นมา ดึงมันด้วยความกระหาย เดินอวดมันไปรอบๆ พร้อมกับเสียงขู่คำราม และทิ้งมันลงบนพรมอย่างระเกะระกะที่ที่มันไม่ได้ก่อให้เกิดอะไร นอกจาก ความรู้สึกตกตะลึง ในอีกด้านหนึ่งเหมือนกับกระรอกที่สุขุมนั้ นความรักก็ซ่อนชิ้น ส่วนของความอื้อฉาวไว้ใ นที่ลับที่ที่ความ สว่างแห่งการเปิดเผยไม่เคยไปถึง”[227]

โดเอกคนเอโดมได้เป็นตัวอย่างของ “ความเกลียดชัง” ที่ได้จุดชนวน “การต่อสู้กัน” ในการปฏิบัติของเขาต่อดาวิด (1 ซมอ. 22:9-19) พระเยซูได้ครอบงบาปแห่งการปฏิเสธองค์ พระผู้เป็นเจ้าของเปโตรแทนที่จะขยายบาปเหล่านั้น (ยน. 21:15-17) เปโตรได้อ้างอิงบรรทัดสุดท้ายของสุภาษิตนี้ใน 1 เปโตร 4:8

10:13 “ถ้อยคำของคนฉลาดแสดงถึงการหยั่งรู้ ถูกกล่าวออกมา ณ เวลาที่ถูกต้องและจัดเตรียมคำแนะนำที่ดีให้ การพูดเช่นนั้นก็ตรงกันข้ามกับภาษาเดีย วเท่านั้นที่คนโง่สามารถเข้าใจ นั่นคือ พลังทางกายภาพ”[228]

ซาโลมอนเป็นตัวอย่างที่ดีของบุคคลที่ “หยั่งรู้” ผู้ซึ่งได้กล่าวถ้อยคำแห่ง “ปัญญา” เรโหโบ-อัมบุตรชายของเขาเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง เขาได้ทุกข์ยากอย่างมาก เพราะว่าเขาไ ด้ล้มเหลวที่จะฟังคำแนะ นำที่ฉลาดและ ได้เลือกที่จะทำตามคำแนะนำที่โง่เขลา

10:14 ทิโมธีเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับคำแนะนำในพระคัมภีร์ตั้งแต่วัยหนุ่มของเขาและได้รักษาไว้ (2 ทธ. 3:14-15) เอลีมาสคนทำวิทยาคมได้มาสู่ความหายนะเพราะว่าเขาได้พยายามอย่างโง่เขลาที่ จะหันเหเสอร์จีอัสเปาโลไปจากความจริง (กจ. 13:6-11)

“ในขณะที่คนฉลาด “สำสมความรู้” ไว้ ปกป้องมันเหมือนการลงทุนที่จะจ่าย เงินปันผลตามปกติแก่พวกเขา ปากที่โง่เขลาก็อยู่ใกล้ ‘การถูกทำลาย’ (ดู 14:3) ราวกับว่ามันได้คาบประทัดชนิดแรงไว้ระหว่างริมฝีปาก”[229]

<u>2. สิ่งต่างๆ แห่งคุณค่าที่แท้จริง 10:15-32</u>

10:15 แม้ว่าทรัพย์สมบัติไม่ใช่สำคัญที่สุด มันยังสามารถส่งผลให้เกิดความมั่นคงได้ และการขาดหายไปของมันก็ สามารถส่งผลให้เกิดความยากจนได้ ดังนั้นผู้คนไม่ควร ดูหมิ่นมัน พระเยซู ได้อธิบายถึงความสุดขั้วของเศรษฐีและคนจนด้วยเรื่องราวของพระองค์เกี่ยวกับเศรษ ฐีและลาซารัส (ลก. 16:19-31)

10:16 โยบเป็นตัวอย่างของ “ผลงานของความชอบธรรม” ที่นำไปถึงชีวิต (โยบ 42:10-16) และคาอินเป็นตัวอย่างของ “รายได้ของคนอธรรม” ที่ส่งผลให้เกิดการลงโทษ (ปฐก. 4:9-13) ใน คำศัพท์ของพันธสัญญาใหม่คือ “ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คื อความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข” (รม. 8:6)

10:17 กษัตริย์ดาวิดได้เอาใจใส่ต่อ “คำแนะนำ” และได้เจริญ (2 ซมอ. 12:13) กษัตริย์ซาอูลได้

ปฏิเสธการว่ากล่าวและได้พินาศ (1 ซมอ. 15:23)

10:18 ความเกลียดชังของลาบันต่อยาโคบได้นำให้เขาที่ จะโกหกเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติของยาโคบ (ปฐก. 31:43) และนาบาลได้กระทำอย่างโง่เขลาในการกระจาย “คำพูดให้ร้าย” เกี่ยวกับดาวิด (1 ซมอ. 25:10) พวกผู้กล่าวหาของเยเรมีย์ได้ใส่ร้ายป้ายสีเขาอย่างโง่เขลาเช่นกัน (ยรม. 37:11-15)

10:19 การละเมิดหมายถึง การ แหวกข้าม เมื่อเราพูดมากเกินไป เราก็แหวกข้าม ไปสู่บริเวณที่เราไม่ควรไป สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้ในการพูดส่วนตัว เช่นเดียวกับ การพูดในที่สาธารณะ โยบได้ทำสิ่งนี้เมื่อเขาได้อ้างว่าชอบธรรมมากกว่าที่เขา ได้ชอบธรรมอย่างแท้จริง (โยบ 31) (เปรียบเทียบ ปญจ. 5:1-7; ยก. 3:1-12) บางคนละเมิดเมื่อพวกเขาพัวพันในความโปร่งใส ที่ไม่เหมาะสม เราควรแบ่งปันชีวิตของเรากับผู้คนถึงระดับที่พวกเขาได้อุทิศพวกเขาเอง ต่อเราเท่านั้น

> “คำกล่าวที่สุขุมเริ่มต้นด้วยการยับยั้งในการสื่อสาร (10:19-20; 12:23; 13:3; 15:2, 28; 17:27-28)”[230]

10:20 “ลิ้น” และ “ใจ” ก็เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิด อันหลังก็ควบคุมอันแรก

> “ลิ้นของคนชอบธรรมแสดงถึงใจที่อยู่ภายใต้พระเจ้า”[231]

จงเปรียบเทียบลิ้นของซีโมนเปโตรกับใจของซีโมนคนทำวิทยาคม (กจ. 8:14- 24)

> “เราใช้ลิ้นทองเพื่อจะอธิบายถึงการพูดคล่อง ซึ่งเป็นของขวัญแห่งการพูดพร่ำ ที่ได้ถูกขัดเกลาไปสู่ความแวววาวเต็มที่แห่งศิลปะการใช้ถ้อยคำ บรรดาครูสอนในทาง พระคัมภีร์ก็รู้ดีกว่า พวกเขาได้รู้ว่า ความสัตย์สุจริต การมีไหวพริบ ความกรุณา และ การหนุนใจคือสิ่งที่ได้ทำให้ถ้อยคำหนักแน่นอย่างแท้จริง ไม่ใช่แค่ความสามารถ ที่จะร้อยถ้อยคำเข้าด้วยกันในประโยคต่างๆที่งดงาม”[232]

10:21 ซามูเอลและซาอูลเป็นตัวอย่างประกอบของสุภาษิตนี้ ถ้อยคำ (“ริมฝีปาก”) ของซามูเอล

ได้เป็นประโยชน์ต่อหลายคนในอิสราเอล (1 ซมอ. 3:19) แต่ซาอูลได้ตายไปเพราะว่าเขาขาด “ความเข้าใจ” เกี่ยวกับความจำเป็นของเขาที่จะพึ่งพาพระเจ้า (1 ซมอ. 15:23)

10:22 ความหมาย ตามตัวอักษร ไม่ใช่ว่าพระเจ้า “ไม่ได้เพิ่มความโศกเศร้า ” กับพระพรของพระองค์ ที่บำรุงผู้คน แต่หมายถึงว่า พร้อมกับพระพรแห่งความมั่งคั่งนั้น พระองค์ทรงจัดเตรียม ความคิดที่ยินดี ที่มีสันติสุขให้อีกด้วย (เปรียบเทียบ สดด . 127:1-2)[233] ฮาบากุกและเปาโล ได้เรียนรู้บทเรียนนี้ (ฮบก. 3:17-19; ฟป. 4:11-13)

10:23 อย่างที่การทำความชั่วร้ายเป็น “การเล่นสนุก” ต่อคนโง่ ดังนั้นการทำบางสิ่งที่ฉลาดก็เป็นการเล่นสนุกต่ อ “บุคคล (คน) แห่งความเข้าใจ ” ทั้งสองก็ชื่นชอบสิ่งที่พวกเขาทำ ความเพลิดเพลินไม่ได้มาจากสิ่งที่ได้ทำไป แต่มาจากท่าทีของบุคคลที่กำลังทำสิ่งนั้น

> “ประเด็นก็คือการล้มละลายทางศีลธรรมของคนโง่ ผู้ซึ่งถือว่าการทำความผิดของเขาก็เล็กน้อยเหมือนกับการล้อเล่น การถากถางที่แข็งกระด้างนี้ก็ตรงกันข้ามกับท่าทีของบุคคลที่ฉลาด ผู้ซึ่งปัญญาเป็นความยินดีและความปลาบปลื้มของเขา. . .”

เป็นที่ชัดเจนว่า บาลาอัมได้ชื่นชอบการให้คำปรึกษาแก่คนโมอับที่จะล่อลวงให้คนอิสราเอล ที่จะทำบาป (กดว. 31:16) แต่ฟีเนหัสได้ยินดีในการปกป้องความบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดย การประหารศิมรีและคสบีที่บาป (กดว. 25)

10:24 > “อย่างไรก็ตาม คนไร้กฎหมายผู้ซึ่งได้อาจหาญในการปรากฏของเขาก็มีความกลัวซึ่งทำให้วิตกกังวลถึงความหายนะที่ใกล้เข้ามา . . . . ความปรารถนาของคน ชอบธรรม จะได้การอนุญาตอย่างแน่นอน แม้กระทั่งพระพรตลอดไป”[234]

ความหายนะที่ใกล้จะมาถึง (“สิ่งที่เขาได้กลัว”) ของกษัตริย์ซาอูลไม่ได้ขัดขว างเขาจากการพุ่งไปข้างหน้าไปยังสงคราม (1ซมอ. 31) ส่วน “ความปรารถนา” ของโยบสำหรับการแก้แค้นแทนและพระพรก็ได้เกิดขึ้น (“ได้รับอนุญาต ”) หลังจากการรอคอยที่ยาวยาน (โยบ 42)

10:25 ความคิดของสุภาษิตนี้ก็กล่าว ซ้ำความคิดของสุภาษิตก่อนหน้านี้ บางครั้งพระเจ้าทรงส่ง

การพิพากษาที่เป็นหายนะมาเพื่อจะขจัดคนอธรรมให้ออกไปจากฉาก แต่คนชอบธรรมยังคงอยู่ สิ่งนี้ได้พิสูจน์ว่าเป็นจริงเมื่อบรรดาผู้กล่าวหาของดาเนียลได้พยายามที่จะฆ่าเขา แต่พวกเขาได้ลงเอยด้วยการที่พวกเขาเองได้ตายไป (ดนล. 6:4-24) เป็นที่ชัดเจนว่า ซาโลมอนได้กล่าวถึง การพิพากษา หลักๆของพระเจ้าที่นี่ เนื่องจากว่า ในการมองระยะสั้นนั้น บ่อยครั้ง แล้วคนชอบธรรมก็พินาศใน “อุบัติเหตุ” ที่น่าเศร้าใจ การพิพากษาอิสราเอลและบรรดา ประชาชาติเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์นั้น จะเป็นเวลาเมื่อคนอธรรมจะพินาศ แต่คนชอบธรรมจะเข้าไปสู่อาณาจักรพันปีของพระองค์ (มธ. 25:31-34)

10:26 นี่เป็นตัวอย่างที่ดีของสุภาษิตเชิงอุปมา (หรือเป็นสัญลักษณ์)[235] คนขี้เกียจก็คล้ายกันกับ “น้ำส้มกับฟัน” และ “ควันกับตา” น้ำส้มเปรี้ยวทำให้เสียวฟัน และควันทำให้ตาแดง ในทำนองเดียวกัน การส่งใครคนหนึ่งไปทำภารกิจผู้ซึ่งมีความตั้งใจที่เล็กน้อยสำหรับมันก็จะพิสูจน์ว่าจะ รบกวนผู้ที่ได้ส่งเขาไปนั้นอย่างยิ่ง ในคำอุปมาเรื่องเงินสิบมินาของพระเยซูนั้น ทาสผู้ซึ่งไม่ได้ทำสิ่งใดกับสิ่งที่ได้มอบให้แก่เขาก็เป็นตัวอย่างที่ดีของสิ่งที่คำอุปมานี้พรรณ- นาถึง (ลก. 19:20-26)

> “การพึ่งพาของเราต่อคนอื่นๆ ในสังคมต่างๆ ที่ซึ่งการแบ่งแยกแรงงานในการผลิตเป็นวิถีแห่งชีวิตก็พิสูจน์ว่าผิดหวังมากที่สุด เมื่อบรรดาผู้ที่เราพึ่งพาให้มี ความรับผิดชอบที่สำคัญ เช่น ช่างประปา ช่างไฟฟ้า ผู้ช่วยผู้บริหาร หรือนายหน้าค้าหุ้นนั้น ล้มเหลวที่จะทำงานของพวกเขาตามตาราง”[236]

สุภาษิต 4 ประการดังต่อไปนี้ก็เปรียบเทียบคนชอบธรรมและคนอธรรมในปัจจุบันและในอนาคต

10:27 ตามปกติแล้ว บุคคลที่ยำเกรงพระเจ้าก็มีชีวิตยาวนานกว่า และบุคคลที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าก็ดำเนินชีวิตที่สั้นกว่า (เปรียบเทียบ รม. 6:23) แม้ว่ามีข้อยกเว้นมากมาย สุภาษิตนี้ก็เป็นจริงในฐานะสุภาษิต เนื่องจากว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าก็คือที่จะอวยพรผู้คน (ยน. 3:16) บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ตามปกติแล้วจะประสบกับพระพรของพระองค์ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือการขยายของชีวิตขณะนี้ (อพย. 20:12; 20:12; อฟ. 6:2) จุดหมายนิรันดร์ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในสุภาษิตนี้ การสำรวจถึงบรรดากษัตริย์ของ อิสราเอลแสดงให้เห็นว่า คนชอบธรรมท่ามกลางพวกเขาโดยทั่วไปแล้วได้

ปกครองและมี ชีวิตยาวนานกว่าคนอธรรม ด้วยข้อยกเว้นบางอย่าง

10:28 สิ่งที่คนชอบธรรมหวังไว้ก็จะเกิดขึ้น และเขาหรือเธอจะเป็นสุข แต่สิ่งที่คนอธรรมหวังไว้จะไม่เกิดขึ้น และเขาเหรือเธอจะผิดหวังและเป็นทุกข์ นี่เป็นจริงเพราะว่าพวกเขาหวังในสิ่งต่างๆที่แตกต่างออกไป และพระเจ้าทรงควบคุมสิ่งเหล่านี้ เยเรมีย์และกษัตริย์เศเ ดคียาห์ เป็นตัวอย่างประกอบของ ความหวังสองอย่างและผลลัพธ์สองอย่าง (ยรม. 38-39) เยเรมีย์ไม่เป็นสุขที่ว่าเยรูซาเล็มได้ถูกทำให้พ่ายแพ้โดยคนบาบิโลน แต่เขาเป็นสุขที่ว่าพระเจ้าได้บรรลุคำเผยพระวจนะต่างๆที่พระองค์ได้ให้แก่เขาอย่างสัตย์ซื่อ

10:29 "ทางของพระเจ้า" เป็นทางที่ซึ่งพระเจ้าทรงแนะนำให้ผู้คนที่จะดำเนิน (เปรียบเทียบ สดด. 143:8; และข้ออื่นๆ) มันเป็น "ที่กำบังเข้มแข็งแก่ผู้ที่ประพฤติอย่างเที่ยงธรรม " เพราะว่าพระเจ้าทรงปกป้องบ รรดาผู้ที่ดำเนินในทางของพระองค์ มันเป็น "ความเสียหายต่อผู้กระทำความชั่ว" เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะดำเนินในทางนั้น และดังนั้นก็เสี่ยงต่อปัญหามากมาย

10:30 บุคคลชอบธรรมจะไ ม่หวั่นไหวอย่างถาวรหรือในที่สุด แม้ว่าเขาหรือเธอจะประสบกับความยากลำบากและการล่าถอย อย่างไรก็ตามคนอธรรมจะไม่ประสบกับพระพรของ พระเจ้า ในที่สุดการอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเป็นความหวังของค นอิสราเอลที่ พเนจรถึงพระพรในที่สุดของพระเจ้า อีกทางหนึ่งก็คือ การถูกเนรเทศจากแผ่นดินนั้น

> "โดยทั่วไปแล้ว สุภาษิตนี้หมายถึงว่า คนชอบธรรมรักษาไว้ซึ่งตำแหน่งที่เขาถืออยู่อย่างปราศจากความกลัว ซึ่งในทางตรงกันข้ามนั้น ทุกคนผู้ซึ่งไม่ได้ยึดถือพระเจ้าก็สูญเสียตำแหน่งภายนอกของพวกเขาอีกด้วย"[237]

> "กลุ่มคนจำนวนมากของผู้ถือคำพยานในแต่ละฝ่ายก็ปรากฏขึ้นเพื่อที่จะยืนยันถึงความจริงที่จริงจังที่นี่ซึ่งแจกแจงอย่างมีแก่นสารมาก [ในข้อ 27-30] คาอินกับ อาแบล โนอาห์กับโลกก่อนสมัยน้ำท่วมโลก อับราฮัมและญาติที่นั บถือรูปเคารพ อิสอัคกับอิชมาเอล ยาโคบกับ เอซาว โยเซฟกับพวกผู้กล่าวหาของเขา ทั้งหมดอยู่ในพระธรรมเล่มแรกของพระคัมภีร์ พร้อมกับ คนจำนวนมากมายตลอดพระธรรมต่างๆ ที่เหลือนั้นก็เป็นพยานถึงความตรงกันข้ามที่ยิ่งใหญ่ซึ่งคำพยานของประสบการณ์ในทุกยุคนั้นได้ยืนยันไว้"[238]

สุภาษิตสองข้อสุดท้ายในบทนี้กล่าวถึงคำพูด

10:31 ถ้อยคำแห่งปัญญาที่ออกมาจาก "ปากของคนชอบธรรม " สะท้อนถึงการเปิดเผยและมุมมองของพระเจ้า ถ้อยคำของคนอธรรมก็บิดเบือน ("ตลบตะแลง") และขัดแย้งกัน เพราะว่าเขาหรือเธอไม่ได้รับเอามุมมองของพระเจ้าในเรื่องความเป็นจริงอย่างสม่ำเ สมอ (เปรียบเทียบ ข้อ 13) บั้นปลายก็คือว่าถ้อยคำเหล่านั้น ก็ล้มเหลวที่จะ น่าเชื่อถือ ซึ่งซาโลมอนได้เปรียบเทียบกับการที่ลิ้ นของบุคคลหนึ่งได้ถูก "ตัดออก" บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ เป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดแรก และบรรดาผู้เผยพระวจนะเท็จและครูสอนเท็จก็เป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง

10:32 การพูดบ่งบอก ถึงคุณลักษณะ "เหมาะสม" (NIV) ก็ดีกว่า "ยอมรับได้" และ "บิดเบือน" หมายถึง ไม่เหมาะสม

> " *'ตลบตะแลง'* เป็นสิ่งตรงกันข้ามของการเป็นที่ยอมรับได้ มันหมายถึง การกล่าวสิ่งต่างๆ ในแนวทางที่บิดเบือน ที่ย้อนกลับ หรือที่ขึ้ นลงโดยเจตนา การโกหก การสาปแช่ง การใส่ร้ายป้ายสี และการนำไปผิดๆจะเป็นรูปแบบที่ธรรมดาที่สุดของมัน"[239]

ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะหนุ่มจากยูดาห์ได้มาจากพระเจ้าและตรงไปตรงมา แต่ถ้อยคำของ ผู้เผยพระวจนะแก่จากเบธเอลนั้นตลบตะแลง (1 พกษ. 13:1-32)

2. <u>การดำเนินชีวิตที่ฉลาดในหลายบริบท 11:1-5</u>

". . . มีหัวข้อหนึ่งที่ครอบคลุมซึ่งจะปรากฏอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสี่หรือห้าบทถัดไป และนั่นคือ ความตรงข้ามระหว่างคนชอบธรรมและคนอธรรม มันก็มีบ่อยๆอย่างคร่าวๆ เหมือนกับความตรงข้ามระหว่างคนฉลาดและคนโง่"[240]

สิ่งต่างๆที่เป็นที่เกลียดชังต่อพระเจ้าเกี่ยวข้องกับบทที่ 11 อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 1-21

"สุภาษิตสามข้อถัดไปกล่าวถึงความซื่อสัตย์ ความสุขุม และความไม่ผิด หรือความเรียบง่ายแบบบริสุทธิ์"[241]

11:1 สุภาษิตเหมือนกันพร้อมกับความแตกต่างที่เล็กน้อยก็ปรากฏอีกครั้งใน 20:23 (เปรียบเทียบ 12:22; 15:8; 16:11; 20:10) คำสัญญาของศักเคียสควรเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิด แห่งสุภาษิตนี้ที่จะละอายใจ (เปรียบเทียบ ลก. 19:8)

"ตราชั่งที่ไม่ซื่อบ่งบอกถึงการขาดความเที่ยงตรงในใจ"[242]

11:2 บุคคลที่เย่อหยิ่งก็ปฏิเสธที่จะยอมรับคำแนะนำจากพระเจ้า ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการที่เขาหรือเธอได้รับเกียรติ ถ้าเขาหรือเธอจะทำตามมัน คนที่ถ่อมใจก็รับเอาคำแนะนำของพระเจ้า และ นั่นคือปัญญาของพวกเขา [243] ความหยิ่งมาก่อนการล้ม กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จำเป็นต้อง เรียนรู้บทเรียนนี้ในแนวทางที่ยากลำบาก (ดนล. 4)

"คนอธรรมเชื้อเชิญความหยิ่งเข้ามาในฐานะแขกของพวกเขา แต่เหมือนกับฝาแฝดที่แยกออกจากกันไม่ได้นั้น ความขายหน้าก็มาพร้อมกับเธอในฐานะแขกที่ ไม่ได้รับเชิญ"[244]

11:3 เมื่อบุคคลหนึ่งตัดสินใจที่จะเดินในทางของพระเจ้า เขาหรือเธอสามารถพึ่งพาพระวิญญาณของพระเจ้าที่จะจัดเตรียมการ นำพาและ การแนะนำได้ (เปรียบเทียบ สดด . 32:7-8) โอบาดีห์ เป็นตัวอย่างในแง่บวก (1 พกษ. 18:3-4) และกษัตริย์อาหับเป็นตัวอย่างในแง่ลบ (1 พกษ. 21:25)

11:4 ความร่ำรวยก็ไม่เป็นประโยชน์ในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 10:2; โยบ 21:30; อสค. 7:19; ศฟย. 1:18)[245] เศรษฐีในเรื่องราวของพระเยซูเกี่ยวกับเศรษฐี และ ลาซารัสได้ค้บว่าสิ่งนี้เป็นจริง (ลก. 16:19-31) โนอาห์เป็นตัวอย่างของความจริงที่ว่า

"ความชอบธรรมช่วยกู้ให้พ้นความมรณา"

ข้อที่ 5-11 เปรียบเทียบคนชอบธรรมกับคนอธรรม ผลกรรมสนองถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ กท. 6:7)

11:5 โดยทั่วไปแล้ว บุคคลที่จัดการกับบาปของเขาหรือของเธออย่างเหมาะสมจะผ่านไปในชีวิตได้ง่ายดายพร้อมกับปัญหาหลักไม่กี่อย่าง อย่างไรก็ตาม "ความชั่วร้าย" ของคนอธรรมจะเป็นเหตุให้เขาหรือเธอที่จะสะดุดและ "ล้มลง" โยเซฟและพวกพี่ชายที่เกลียดชังเขาก็เป็ น ตัวอย่างของวิถีชีวิตสองอย่างนี้

11:6 สุภาษิตนี้ก็คล้ายกันอย่างมากกับสุภาษิต ก่อนหน้านี้ "ความชอบธรรม " ของบุคคลที่ชอบธรรมจะช่วยกู้เขาหรือเธอเมื่อบุคคลนั้นถูกกล่าวหาถึงการทำผิดบางอย่าง เพราะว่าชื่อเสียงของเขาหรือของเธอมักจะทำให้พวกผู้กล่าวหาที่จะสันนิษฐานถึงสิ่งดีที่สุดของเขาหรือของเธอไว้ อย่างไรก็ตาม บุคคลที่โลภจะค้นพบว่า ความทรยศของเขาหรือของเธอในการได้มาซึ่ง สิ่งที่เขาหรือเธอโลภนั้นก็ทำให้เขาหรือเธอติดบ่วง เอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานของสามีของเธอโดยอุปนิสัยแต่ก่อนของเธอ ส่วนความโลภ ต่อเกียรติ ของฮามานนั้ นได้นำความ หายนะมาสู่เขา

11:7 เพราะว่าคนอธรรมดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบัน เมื่อพวกเขาตายไป สิ่งที่พวกเขาได้หวังว่าจะได้รับก็หายวับไป ("จะพินาศ") นี่ก็เป็นจริง สำหรับคนอธรรมอีกประเภทหนึ่ง คือ ผู้ซึ่งพึ่งพากำลังของเขาเอง ("ความหวังของคนที่แข็งแรง ") แทนที่จะพึ่งพาพระเจ้า เศรษฐีโง่ในคำอุปมาของพระเยซูก็เป็นกรณีของประเด็นนี้ (ลก. 12:20)

11:8 คนอธรรมไม่ได้ประสบกับการช่วยให้พ้นจากปัญหาในที่สุด แต่ในที่สุดแล้วพวกเขาจะไปยัง "ที่" ที่ได้สงวนไว้สำหรับพวกเขาเป็นนิตย์ ดาเนียลได้รับการช่วยกู้จากถ้ำสิงห์ แต่บรรดา ผู้กล่าวหาของเขาได้พินาศที่นั่น (ดนล. 6)

11:9 ภรรยาของโปทิฟาร์ได้แสวงหาที่จะทำลายโยเซฟ แต่โดยทางความรู้แท้จริงของเขาในเรื่องพระเจ้านั้น โยเซฟได้รับการช่วยกู้ (ปฐก. 39)

> "สุภาษิตสามข้อที่ตามมาก็เชื่อมโยงกับธรรมชาติของเมืองและชีวิตของประเทศ และระหว่างสองข้อนั้นก็กล่าวถึงการเยาะเย้ยและการลอบกัด"[246]

11:10 บ่อยครั้งในพระธรรมสุภาษิ ตนั้น "เมือง" แสดงถึง สภาพ (โดยการเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดย ใช้อีกสิ่งหนึ่งแทน) คือ ชีวิตของประเทศ เมื่อสิ่งต่างๆ ได้ดำเนินไปอย่างดีสำหรับดาวิดที่

ชอบธรรม อิสราเอลได้ยินดี (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 19:14) เมื่ออาบีเมเลคได้ตายไป อิสราเอล ได้ยินดีเช่นกัน (วนฉ. 9:50-57)

11:11 ความเที่ยงธรรมของดาวิดได้นำไปสู่การสถาปนากรุงเยรูซาเล็ม (2 ซมอ. 5:6-10) แต่ถ้อยคำของกษัตริย์สี่องค์สุดท้ายที่อธรรมแห่งยูดาห์ได้ส่งผลต่อการถูกโค่นล้มและการสิ้นสุด (2 พกษ. 24-25)

> "เฮนรีต้า เมียร์ เคยกล่าวไว้ว่า 'พระเจ้าได้สร้างประเทศ มนุษย์ได้สร้างเมือง แต่มาร ได้สร้างเมืองเล็กๆ'"[247]

11:12 "ดูหมิ่น" หมายถึง "เหยียดหยาม" (RSV) การสาปแช่งดาวิดโดยชิเมอีเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดแรก ใน สุภาษิตนี้ และการตอบสนองที่ ได้ยับยั้งไว้ของดาวิดเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง (2 ซมอ. 16:5-14)

11:13 การเผยเรื่องราวเกี่ยวกับผู้คนและเหตุการณ์ต่างๆบ่อยครั้งแล้วสามารถส่งผลต่อ การเปิดเผยข้อมูล "ลับ" (เปรียบเทียบ 20:19; ลนต. 19:16) เปาโลได้เตือนทิโมธีถึงแนวโน้มท่ามกลางหญิงม่าย สาวๆที่จะทำสิ่งนี้ (1 ทธ. 5:13) ในอีกด้านหนึ่ง บุคคลที่คู่ควรแก่การวางใจ ก็ไม่ได้ แบ่งปันทุกสิ่งที่เขาหรือเธอรู้ พระเยซูได้สนับสนุนการเผชิญหน้า "ส่วนตัว" ที่มีความรัก มากกว่าการนินทา (มธ. 18:15)

11:14 > ". . . โดยทั่วไปแล้ว มันถูกค้นพบที่จะเป็นจริงที่ ว่า มันดีกว่าสำหรับผู้คน เมื่อพวกเขาถูกควบคุมตามกฎหมายและบทสรุปที่ซึ่งได้ เป็นผลมาจากความรอบคอบที่เอาใจใส่ของบรรดาผู้ที่สามารถและมีสิทธิอำนาจ มากกว่าเมื่อชะตาของพวก เขาได้ถูกมอบแก่คนหนึ่งหรือคนจำนวนน้อยอย่างไม่มีเงื่อนไข"[248]

ตัวอย่างก็คือคริสเตียนเริ่มแรกผู้ซึ่งได้แสวงหาคำปรึกษาของคนอื่นๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อความแตกต่างของความคิดเห็นได้เกิดขึ้น (กจ. 15) ความสำคัญของการแสวงหา "การนำพา" จาก "ที่ปรึกษา" ก็ถูกเน้นในพระธรรมสุภาษิตหลายครั้ง (เปรียบเทียบ 15:22; 20:18; 24:6)

> "ที่จะพึ่งพาการตัดสินของตนเองหรือของบุคคลหนึ่ง ทั้งสิ้นนั้นก็เป็นความโง่อย่าง

สิ้นเชิง”[249]

> “เรายืนใกล้ผ้าใบมากเกินไปเพื่อจะดูภาพทั้งหมด และเราก็นำหมอกทางอารมณ์จำนวนมากไปสู่การตัดสินใจของเราจนสิ่งที่เราเห็นนั้นก็พร่ามัว”[250]

11:15 เราได้ยินคำแนะนำนี้มาก่อน (เปรียบเทียบ 6:1-5) ที่นี่ซาโลมอนได้แสดงออกถึงความจริงอย่างกระชับ มันอันตรายอย่างมากที่จะรับหนี้ของอีกคนหนึ่งมาเป็นหนี้ของตนเอง มันอาจจะมีบางโอกาสที่บุคคลหนึ่งอาจเลือกที่จะทำอย่างนั้น แต่ตามปกติแล้วนี่พิสูจน์ว่ามีราคาสูง ตัวอย่างเช่น ความเต็มใจ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ รับเอาหนี้ บาปของมนุษย์มาไว้ที่พระองค์เอง ซึ่งทำให้พระองค์สูญเสียชีวิตของพระองค์

4. การลงทุนที่ฉลาด 11:16-31

11:16 ความจริงของบรรทัดแรกของสุภาษิตนี้ก็เป็นที่สังเกตได้ในเรื่องราวของอาบีกายิล (1 ซมอ. 25) อย่างที่กำลังแห่งคุณลักษณะได้ช่วยให้เธอที่จะได้รับ “เกียรติ” จากดาวิดและคนของเขา ดังนั้นกำลังแห่งร่างกายก็ช่วยให้บุคคลหนึ่งที่จะรักษาสมบัติของเขาหรือของเธอไว้เมื่อคนอื่นๆ จะฉวยเอา

> “หนึ่งในคุณความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือที่จะเป็นอิสระจากการครอบครอง”[251]

ดาวิดเองเป็นตัวอย่างของบรรทัดที่สอง เมื่อทหารบางคนที่อิจฉาได้คุกคามเขา (1 ซมอ. 30) ประเด็นของการเปรียบเทียบก็คือ ว่ากำลังสามารถมาจากพลังฝ่ายวิญญาณและพลังทางร่างกายได้

11:17 มันดูเหมือนว่า บุคคลที่ “เมตตา” ทำให้ตัวเองเจ็บ และบุคคลที่ “โหดร้าย” ทำประโยชน์แก่ตัวเอง แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามก็เป็นจริง (เปรียบเทียบ มธ . 5:3-12) อิสอัคเป็นตัวอย่างของบุคคลประเภทแรกในกลอนสองแถวนี้ (ปฐก. 26) และโยอาบเป็นตัวอย่างของบุคคลประเภทที่สอง (1 พกษ. 2:5-6) ความบาปและความชอบธรรมก็ตรงกันข้ามกันอีกครั้ง หนึ่งในข้อ 18-21

11:18 คนอธรรมหว่านความชั่วร้ายและเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาไม่ได้คาดหวังไว้ ("ค่าจ้างที่หลอกลวง" เปรียบเทียบ รม. 6:23) คือ การลงโทษของพระเจ้าแทนที่จะเป็นพระพร ในอีกด้านหนึ่ง คนชอบธรรม "หว่านความชอบธรรม" และเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาหว่าน คือ พระพร (เปรียบเทียบ กท. 6:7) บ่อยครั้งแล้วรางวัลอันแรกก็หลอกลวงและผิดหวัง แต่รางวัลอันหลังนั้น พึงพอใจอย่างแท้จริง ฮามานได้เก็บเกี่ยว ผลผลิตที่ขมขื่นสำหรับการหว่านที่ชั่วร้ายของเขา ส่วนพระเยซูได้รับเกียรติสำหรับการหว่านของพระองค์โดยแท้จริง

11:19 คุณภาพเต็มที่ของชีวิตก็ ถูกกล่าวถึง ในสุภาษิตนี้ (เปรียบเทียบ ยน . 10:10) ไม่ใช่แค่การครอบครองชีวิตเท่านั้น กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้มา "ถึงชีวิต" ส่วนกษัตริย์เซนนาเคอริบได้นำมาซึ่ง "การตายของเขาเอง" (2 พศด. 32)

> "เนื่องจากว่าชีวิตและความตายเป็นผลจากการเลือกต่างๆทางศีลธรรม ความชอบธรรมต้องได้รับการติดตาม. . . . 'ชีวิต' และ 'ความตาย' อธิบายถึงการผันแปร ของชีวิตนี้ แต่ก็สามารถอ้างอิงถึงชีวิตหลังจากความตายอีกด้วย"[252]

11:20 บุคคลที่ "ตลบตะแลง" คือผู้ที่ยืนกรานในการติดตามความชั่ว แม้ว่าเขาหรือเธอรู้ว่ามัน จะจบลงอย่างไร บุคคลที่ "ไร้ตำหนิ" ก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องปราศจากบาป แต่เขาหรือเธอจัดการกับความบาปอย่างเหมาะสม พระเจ้าเกลียดชังบุคคลแรก และรักบุคคลที่สอง กษัตริย์ซาอูลนั้นตลบตะแลงและกษัตริย์ดาวิดนั้นไร้ตำหนิ

11:21 คนทำชั่วนั้นจะประสบกับการลงโทษ ส่วน "ลูกหลานของคนชอบธรรม" จะได้รับประโยชน์จากการอยู่ในทางธรรมของบรรพบุรุษของพวกเขาต่อไป และ "จะได้รับการช่วยกู้" จากการพิพากษาบางอย่างของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย . 20:5-6) คาอินและอาแบล ก็เป็นกรณีในประเด็นนี้ (ปฐก. 4)

11:22 นี่เป็นสุภาษิตเชิงอุปมา (หรือสัญลักษณ์) อีกข้อหนึ่ง อย่างที่ "แหวนทองคำ" ที่สวยงามและมีค่าที่อยู่ผิดที่ในจมูกหมูนั้น ผู้หญิงที่สวยงามก็เป็นความขัดแย้งเช่นกันถ้าเธอขาดวัฒนธรรม ("ความสุขุม") คุณสมบัติในแง่ลบก็ลบล้างคุณสมบัติในแง่บวก เยเซเบลก็เข้าได้กับภาพนี้

> "เหมือนดั่งแหวนทองบนจมูกหมูคือใบหน้าที่สวยงามบนสมองที่ว่างเปล่า"[253]

> “ความงามที่ปราศจากปัญญา เป็นความไม่สอดคล้องกันอ ย่างสิ้นเชิง ดูสุภาษิต 31:30”[254]

ถ้าความคิดของการเปรียบเทียบถูกดำเนินการไปสักเล็กน้อยมันจะเป็นที่ตระหนัก” ว่าหมูจะทำลายห่วงทองคำอย่างรวดเร็ว และดังนั้นผู้หญิงที่ปราศจากความสุขุมจะทำลายความสวยงามของเธอเองอย่างแน่นอน[255]"

11:23 “คนชอบธรรม” ปรารถนาสิ่งที่ “ดี” “เท่านั้น” ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาปรารถนาก็เป็นที่ โปรดปรานแด่พระเจ้าและบรรลุได้ ตรงกันข้าม “คนอธรรม” ปรารถนาสิ่งที่เลวเท่านั้น ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาปรารถนาก็ไม่ได้เป็นที่โปรดปรานแด่พระเจ้า และสิ่งที่พวกเขาปรารถนา ก็กระตุ้น “พระพิโรธ” ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 10:28) จงเปรียบเทียบ เยเรมีย์ (ยรม. 17:16) กับกษัตริย์เศเดคียาห์ (ยรม. 34:1-3) “สุภาษิตสามข้อเกี่ยวกับการให้ที่ไม่ใช่การสูญเสียแต่เป็นการได้ [การดำเนินต่อไป]”[256]

11:24 อย่างเหนือบแนมแล้ว ทรัพย์สมบัติของผู้ให้ที่ใจกว้าง (“ผู้ที่แจกจ่าย”) ตามปกติแล้วก็เพิ่มพูนขึ้น แม้ว่าเขาให้หลายสิ่งไป แต่ทรัยพ์สมบัติของบุคคลที่เห็นแก่ตัวตามปกติแล้วก็ลดลง แม้ว่าเขารักษา (“ระงับ”) พวกมันไว้ ตามปกติแล้ว ความใจกว้างนำมาซึ่งพระพร

> “การไม่ใช้จ่ายเงินนั้นออกไปอาจเป็นการใช้จ่ายสิ้นเปลือง” พระเจ้าของเราไม่ได้เรียนรู้ค ณิตศาสตร์จาก หนังสือที่บันทึกข้ อมูลสถิติของริชาร์ดที่น่าสงสาร [ซึ่งกล่าวว่า “การไม่ใช้จ่ายเงินนั้นออกไปก็เท่ากับการได้เงินนั้นเข้ามา”]. . . ‘แจกจ่าย’ ที่นี่หมายถึง การแจกจ่ายอย่างกว้างขวาง อย่างใจกว้าง บางทีก็ไม่ไตร่ตรอง และการให้ความสนใจที่เล็กน้อยต่อที่ที่ความใจดีนั้นไป”[257]

คริสตจักร ณ เมืองฟีลิปปีได้รับการชมเชยสำหรับความใจกว้างของพวกเขา (ฟป. 4:10-19) นาบาลเป็นตัวอย่างดั้งเดิมของความโลภและการครอบงำตนเอง (1 ซมอ. 25:10-11, 38)

11:25 ความขนานที่มีความหมายเหมือนกันของสุภาษิ ตนี้ยกย่องการให้ที่ “ใจกว้าง” อัครทูตเปาโล ได้กระตุ้นคริสตจักรโครินธ์ตามบรรทัดเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 2 คร. 9:6-7)

11:26 ความขนานที่ตรงกันข้ามของสุภาษิตนี้ เปรียบเทียบผลลัพธ์ของความขี้เหนียวและความใจกว้าง ถ้าบุคคลหนึ่งมีสิ่งที่คนอื่นๆต้องการและไม่ได้ให้สิ่งนั้นแก่พวกเขา พวกเขาจะ “สาปแช่งเขา” แต่ถ้าเขาแจกจ่ายมัน แม้กระทั่งต้องเสียสละ คนอื่นๆจะอวยพรเขา เนหะมีย์ได้ทำการเสียสละเป็นส่วนตัวเพื่อสวัสดิภาพของ คนอิสราเอลด้วยกันของเขา (นหม. 5:14) อย่างที่เปาโลได้ทำเ พื่อคริสเตียนที่เขาได้ปรนนิบัติ (1 ธส. 2:9; 2 ธส. 3:8) บุคคลหนึ่งแปลกใจ ว่าอัครทูตยอห์นได้มีสุภาษิตนี้ในความคิดหรือไม่เมื่อท่านได้เขียนเกี่ยวกับการแบ่งปันสิ่งที่คนหนึ่งมีกับคนอื่นๆ ที่มีความต้องการ (1 ยน. 3:17)

11:27 บรรดาผู้ที่ติดตามสิ่งที่ “ดี” ก็อยู่บนเส้นทางไปสู่การได้รับ “ความโปรดปราน” กับคนอื่นๆ อย่างแท้จริง คาเลบก็เป็นตัวอย่าง (ยชว. 14:6-13) อย่างตรงกันข้ามแล้ว บรรดาผู้ที่ติดตาม “ความชั่ว” จะพบว่ามัน “จะมาเหนือ (ถึง) พวกเขา” อาโดนีเบเซกก็เป็นกรณีในประเด็นนี้ (วนฉ. 1:5-7) ตามปกติแล้ว ผู้คนได้รับสิ่งที่พวกเขาแสวงหา ไม่ว่าสิ่งดีหรือสิ่งชั่ว

11:28 นี่เป็นหนึ่งในหลาย คำเตือนเกี่ยวกับความโง่เขลาของการวา งใจในความมั่งคั่งสำหรับความสุข ความมั่นคง และสถานะ (เปรียบเทียบ มก. 10:25; 1 ทธ. 6:10, 17) จงจดจำถึงเศรษฐีโง่ (ลก. 12:16-21)

> “ความมั่งคั่งแท้เป็นศีลธรรมไม่ใช่วัตถุ คนชอบธรรมนั่นเองไม่ใช่คนร่ำรวย ผู้ซึ่งมั่งคั่งอย่างแท้จริง จงดูผู้เป็นสุขแห่งสดุดีบทที่ 1 [เปรียบเทียบ ยรม. 17:7-8]”[258]

11:29 การทำให้ “ครัวเรือน” ของบุคคลหนึ่งลำบากบางทีอ้างอิงถึงการละตัวอย่างที่แย่ไว้เพื่อบรรดาผู้ที่ตามมาทีหลังจะทำตาม กษัตริย์เยโรโบอัมที่ 1 ได้ทำให้ครัวเรือนแห่งอิสราเอลลำบากและได้รับอาณาจักรที่ว่างเปล่าเป็นมรดก (1 พกษ. 12) “ลม” ที่นี่บางที แสดงถึง ถูกละไว้โดยไม่มีสิ่งใด คือบางสิ่งที่ไม่สามารถถูกจับฉวยไว้ได้ (27:16; โยบ 15:2; ปญจ. 1:14, 17; อสย. 26:18; ยรม. 5:13; มคา. 2:11) มันอาจบ่งบอกถึงบางสิ่งที่แย่และเป็นอันตรายอย่างเช่น ลมร้อนที่อันตรายในปาเลสไตน์ (เปรียบเทียบ ข้อ 17; ยชว. 7:26) คนโง่ที่จัดการกับหนี้ของเขาอย่างผิดๆ ก็อาจจะต้องขายตัวเขาเองให้เป็นทาสของคนฉลาด ผู้ซึ่งเป็นผู้จัดการที่ดีกว่า ตัวอย่างก็จะเป็นบุคคลที่ เป็นหนี้อย่างมากและจำต้องขายทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขาเพื่อจะชำหนี้แก่เจ้าหนี้ของเขา (เปรียบเทียบ ลก. 12:57-59) กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้กลายมาเป็นคน รับใช้ต่อดาเนียล (ดนล. 5) อย่างที่เฟสทัสได้กลายมาเป็นคน รับใช้ต่อเปาโล (กจ. 25) ในแง่วิญญาณ

"การไร้ความสามารถในสิ่งใดก็ตามก็นำไปสู่การเป็นทาส"[259]

11:30 คนชอบธรรม มปฏิบัติ ด้วยอิทธิพลที่ให้ชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นอีก คนฉลาด ก็นำคนอื่นมาสู่ปัญญา นั่นคือ เขาหรือเธอทำให้คนอื่นสนใจด้วยแนวคิดหรืออิทธิพล (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 15:6)[260] ในขณะที่มันเป็นจริงที่ว่า การประกาศนำวิญญาณเป็นงานที่ฉลาด การนำวิญญาณก็ไม่ใช่ ทั้งหมดที่ข้อนี้กำ ลังกล่าวถึง แนวคิดที่นี่ก็คือว่า คนฉลาด ชักจูงผู้อื่นให้ติดตามหนทางแห่ง ปัญญา ซึ่งรวมถึงการหันไปหาพระเจ้าเพื่อความรอด ซึ่งรวมถึงการหันไปหาพระเจ้าเพื่อ ความรอด (เปรียบเทียบ มธ. 4:19)[261]

11:31 ไม่มีใครที่ทำบาปด้วยการได้รับการยกเว้นโทษ เปโตรได้อ้างอิงสุภาษิตนี้ (1 ปต. 4:18)[262]

5. คุณค่าของความชอบธรรม 12:1-12

ปัญญาและความยุติธรรมก็เป็นลักษณะสำคัญในข้อ 1-3[263]

12:1 บุคคลผู้ซึ่งรักคำแนะนำ ("วินัย") จะแสดงออกถึงสิ่งนี้โดยการเต็มใจที่จะตั้งเขาเองหรือ เธอเองในที่ของผู้เรียนรู้ กษัตริย์หนุ่มโยสิยาห์ได้ทำสิ่งนี้ (2 พศด. 34) แต่บุคคลผู้ซึ่งไม่ต้องการความรู้ ("เกลียดการตักเตือน") จะปฏิเสธข้อมูลที่แก้ไขความคิดเห็นที่ผิดของเขา หรือของเธอ และกันเขาหรือเธอไว้จากความผิดพลาดต่างๆในอนาคตและย่างก้าวต่างๆ ที่เทียมเท็จ และจะแสดงถึงความโง่เขลาของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบ 10:7) ฟาโรห์แห่ง อียิปต์ก็เป็นบุคคลเช่นนั้น (อพย. 10:28)

12:2 ตัวอย่างมากมายของความจริงแห่งสุภาษิตที่ชัดเจนนี้ ก็ปรากฏขึ้น แต่หุชัยและอาหิโธเฟลก็โดดเด่น (1 ซมอ. 16:15-23; 17:24)

12:3 เหมือนกับต้นไม้นั้น บุคคลผู้ซึ่ง "ราก" ของพวกเขาลงไปยัง "ความชั่วร้าย" จะพบว่าเขาหรือเธอจะไม่สามารถทนต่อลมแห่งความลำบากได้ แต่คนชอบธรรม ซึ่ง "ราก" ของเขาที่ทอดสมอในพระเจ้า จะทนต่อพายุแห่งชีวิตได้ (เปรียบเทียบ 10:25; มธ. 7:24-27) กษัตริย์ซาอูลและกษัตริย์ดาวิดก็ตรงกันข้ามกันในลักษณะเหล่านี้

"ตอนนี้เราตั้งข้อที่ 4-12 ไว้ด้วยกัน สุภาษิตข้อหนึ่งเกี่ยวกับแม่บ้าน จัดตั้งการเริ่มต้นของกลุ่มนี้ และสุภาษิตสี่ข้อเกี่ยว กับการจัดการบ้านเรือนและธุรกิจ จัดตั้งบทสรุป[264]

12:4 ภรรยาที่ "ยอดเยี่ยม " หรือมีคุณความดีเป็นบุคคลที่คุณสมบัติที่สูงส่งทั้งหมดส่องแสงออกมา (เปรียบเทียบ 31:30-31; นรธ. 3:11) คู่สมรสเช่นนั้นนำเกียรติมายังสามีของเธอ เหมือนกับ "มงกุฎ" นำเกียรติมายังศีรษะ ซาราห์เป็นทรัพย์สมบัติเช่นนั้นต่ออับราฮัม (ปฐก. 18:12; 1 ปต. 3:1-6) แต่ภรรยาผู้ซึ่งนำความอับอายมายังสามีของเธอ ทำให้มันยากสำหรับเขาที่จะยืนอยู่ ภรรยาของโยบเป็นหนี้สินต่อเขา (โยบ 2:9-10)

12:5 หนึ่งในเครื่องหมายของคนชอบธรรมก็คือว่า "ความคิด " ของเขาหรือของเธอก็ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ("ยุติธรรม") แต่คนอธรรมสนับสนุนการหลอกลวง (เปรียบเทียบ 1:11, 16) ในสุภาษิตนี้ จงสังเกตถึงการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดระหว่างความคิดของบุ คคลหนึ่งกับคำพูดของเขาหรือของเธอ ดาวิดและอับซาโลมก็แตกต่างกันในลักษณะนี้ (2 ซมอ. 15:1-18)

12:6 ถ้อยคำของคนชั่วร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกล่าวหาเทียมเท็จของพวกเขาก็เป็นการซุ่มโจมตี แต่ถ้อยคำของคน เที่ยงธรรมก็ตรงไปตรงมาและจริงใจ (เปรียบเทียบ 1:18)[265] เอลีฟัสบิลดัด และโศฟาร์ก็แตกต่างกันกับเอลีฮูในพระธรรมโยบ

12:7 คนอธรรมก็สิ้นสุดโดยปราศจากการละมรดกที่ถาวรไว้ เหมือนกับบ้านที่ถูกทำลายโดยพายุเฮอริเคนและน้ำท่วม แต่คนชอบธรรมละมรดก ไว้ตลอดไปซึ่งอยู่นานกว่าพวกเขา ราชวงศ์ ("เรือน") ของดาวิดได้ดำเนินต่อไปและจะ ดำเนินต่อตลอดไป ส่วนบรรดาประมุขที่ "ชั่วร้าย" ของราชวงศ์ที่หลากหลายในอาณาจักรฝ่า ยเหนือแห่งอิสราเอลได้ถูก "คว่ำ" และ ถูกแทนที่อย่างรวดเร็วทีเดียว

12:8 "แม้กระทั่งในท่ามกลางมนุษย์ธรรมดานั้นปัญญาก็เป็นการยกย่อง ในขณะที่วิญ - ญาณที่ถือตัวและโง่เขลาก็เปิดเผยต่ อการดูถูก โลกสามารถชื่นชอบความมีสติและความฉลาดฝ่ายวิญญาณได้แม้ โลกจะปฏิเสธหรือแม้กระทั่งข่มเหง สิ่งนั้น แต่ที่จะแสร้งทำอันใดอันหนึ่ งในขณะที่ทำให้ทั้งสองสูญเสียไป คือที่จะดึงความน่ารังเกียจ ของมนุษย์ที่มีเหตุผลทั้งสิ้นออกมา"[266]

ผู้คนได้ “ยกย่อง” กิเดโอนสำหรับความเข้าใจถ่องแท้ของเขา (วนฉ. 7) แต่พวกเขาได้ “ดูถูก” อาบีเมเลคสำหรับใจที่ตลบตะแลงของเขา (วนฉ. 9)

12:9 การแปลที่ดีกว่าคือ “การเป็นคนธรรมดาที่ทำมาหากินเองก็ ดีกว่าการทำทีว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่แต่ขาดอาหาร” (RSV; เปรียบเทียบ 15:17)

> “ประเด็นดูเหมือนจะเป็น บางคนดำเนินชีวิตเกินกว่ารายได้ของพวกเขาในการโอ้อวดที่ไร้ประโยชน์ . . . ในทางตรงกันข้าม ถ้าพวกเขาได้ดำเนินชีวิตโดยพอประมาณ พวกเขาคงได้มีความสะดวกบางอย่างของชีวิต เช่น คนใช้”[267]

12:10 ความกรุณาของบุคคลที่ชอบธรรมขยายออกไปถึงแม้กระทั่งวิธีที่เ ขาปฏิบัติต่อสัตว์ของเขา เพราะว่านั่นสอดคล้องกับคุณลักษณะของเขา (เปรียบเทียบ ฉธบ . 25:4) แต่แม้กระทั่งความดี (ด้านที่ดีที่สุด คือ “ความกรุณา”) ของคนอธรรมก็บกพร่องโดยความ โหดร้าย การปฏิบัติของยาโคบต่อลูกๆ ฝูงแพะแกะและฝูงสัตว์อื่นๆ ได้แสดงออกถึงความชอบธรรมของเขา (ปฐก. 33:13-14) คุณลักษณะที่อธรรมของบาลาอัมได้สะท้อนออกมาในวิธีที่เขาได้รับมือกับลาของเขา (กดว. 22:23-31)

12:11 ความขยันขันแข็งให้ผลคุ้มค่า ยาโคบที่ทำงานหนักได้จากปัดดานอารัมมาในฐานะคนมั่งมี (ปฐก. 31:26-43) กษัตริย์เรโหโบอัมเป็นตัวอย่างของบุคคลหนึ่ง ผู้ซึ่งได้ติดตามสิ่งต่างๆ ที่ไร้สาระอย่างโง่เขลาและได้มาสู่ความหายนะ (1 พกษ. 12)

12:12 ความตรงกันข้ามดูเหมือนจะเป็นระหว่างคนสองประเภท คนชั่วร้ายต้องการที่จะ ได้ประโยชน์จากงานของคนชั่วร้ายคนอื่นๆ (เช่น ยักยอกเงินส่วนแบ่งของกิจการ การพนัน) ในอีก ด้านหนึ่งคนชอบธรรมก็พึงพอใจที่ได้รับค่าจ้างจากการทำงานอย่างซื่อสัตย์ของพวกเขา[268]

เฟลิกส์ได้ทิ้งเปาโลไว้ในการคุมขังเพื่อที่จะเอาใจคนยิวที่ไม่เชื่อ ซึ่งหวังว่าเขาจะได้รับประโยชน์จากพวกเขาด้วยเหตุนั้น (กจ. 24:27) รูธได้เต็มใจที่จะทำงานหนัก และได้รับประโยชน์ ทางการเงินและทางการแต่งงาน

6. การหลีกเลี่ยงปัญหา 12:13-28

สุภาษิตส่วนใหญ่ในส่วนนี้กล่าวถึงคำพูด (ข้อ 13-20, 22-23, 25) เมอร์ฟี่ได้เขียนว่าประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ของสุภาษิตต่างๆในบทที่ 10 ถึง 29 กล่าวถึงคำพูด[269]

12:13 บุคคลที่ชั่วร้ายผู้ซึ่งกล่าวคำโกหกตามปกติแ ล้วก็พลาดพลั้ง ("ถูกจับ") เพราะว่าคำโกหกของเขา กลายมาเป็นที่รู้จักในที่สุด แต่บุคคลที่ชอบธรรมไม่ได้กล่าวคำโกหก ดังนั้นเขาก็หลีก พ้นปัญหาเช่นนั้น (เปรียบเทียบ 29:6) ซาตานบิดาแห่งการโกหกจะลงเอยในบึงไฟ เพราะว่า พระเจ้าทรงรู้คำโกหกของมันและจะลงโทษมันสำหรับสิ่งเ หล่านั้น (เปรียบเทียบ ยน. 8:44; วว. 20:10) พระเยซูไม่ได้กล่าวคำโกหก (เปรียบเทียบ ยน . 8:46; 1 ปต. 2:22) ปัญหาที่ พระองค์ได้ประสบก็ไม่ใช่เนื่องจากความชอบธรรมของพระองค์ แต่เนื่องจากความผิดบาป ของคนอื่นๆ (1 คร. 15:3; กท. 1:4; ฮบ. 1:3; 1 ปต. 2:24; 1 ยน. 2:2; 3:5; 4:10; วว. 1:5)

12:14 คนถูกกล่าวถึงในบรรทัดแรกของสุภาษิตนี้เป็นคนชอบธรรม เพราะว่าตามปกติแล้วถ้อยคำที่ดีก็ไหลออกมาจากปากของคนที่ดี ถ้อยคำเหล่านั้นจะส่งผลต่อสิ่งต่างๆที่ดีซึ่งจะกลับไปสู่ผู้กล่าวที่ชอบธรรม คาเลบและโยชูวาผู้ได้ออกเสียงที่จะวางใจพระเจ้ าและเข้าไปยังแผ่นดิน แห่งพระสัญญาก็ได้รับพระพรของพระเจ้าของการเข้าไปในแผ่นดินนั้น ทั้งๆที่มีความท้อใจ ของคนสอดแนมส่วนใหญ่ คนสอดแนมสิบคนเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง

> "เราประพฤติอย่างไรนั้น ในเกณฑ์ที่ใหญ่แล้ว จะควบคุมการที่เราถูกปฏิบัติต่อ เช่นกัน การหว่านและการเก็บเกี่ยวเป็นรูปแบบทางสังคมและเกษตรกรรมเช่นกัน"[270]

12:15 นาบาล (ผู้ซึ่งชื่อหมายถึง "โง่เขลา") ได้คิดว่าการปฏิบัติที่แข็งกระด้างของเขาต่อดาวิด นั้นก็เที่ยงธรรม เพราะว่าเขาไม่ได้ฟังพวกคนใช้ของเขาเอง (1 ซมอ. 25:17) การตอบสนองของดาวิดต่อภรรยาของ นาบาลคืออาบีกายิลก็เหมาะสมเพราะว่าเขาได้ฟังเธอ (1 ซมอ. 25:34) สุภาษิตอื่นๆก็เตือนถึงการหลอกลวงตนเองเช่นกัน (เช่น 14:12; 16:2; 21:2)

> “ปราชญ์ไม่วางใจความคิดเห็นส่วนตัวเท่านั้น และสิ่งนี้ได้แสดงออกในคำกล่าวหลายคำเกี่ยวกับการ ‘ฉลาดในสายตาของตนเอง’: สภษ. 3:7; 26:12”[271]

12:16 คนหยั่งรู้ “ไม่สนใจการดูถูก” (RSV) การดูถูกเป็น ความอัปยศต่อเขาเองหรือเธอเอง การตอบสนองของคนโง่ก็เป็ น “เหมือนสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บ ดังนั้นฝ่ายตรงกันข้ามของเขาก็รู้ว่าเขาได้รับบาดเจ็บ”[272] คนโง่นำความอัปยศ มายังตัวเขาเองและก็ถูกโจมตีได้ง่า ยโดยการสร้างเรื่องใหญ่จากการดูถูกบางอย่างที่เขาได้รับ (เปรียบเทียบ 29:11) นาบาลเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดแรก และดาวิดเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง (1 ซมอ. 25)

> “. . .เขาเป็นคนโง่ผู้ซึ่งแสดงถึงความรำคาญของเขาในท่าทีที่เร่าร้อน ถ้าการบาดเจ็บ บางอย่างไ ด้เกิดขึ้นกับเขา ในทางตรงกันข้าม คนที่สุขุมก็รักษาไว้ซึ่งความเงียบเกี่ยวกับความ เสื่อมเสียที่ได้เกิดขึ้นกับเขาและก็ระงับความไม่พอใจของเขา เพื่อที่จะไม่เพิ่มความรำคาญ ของเขากับการบาดเจ็บของเขาเอง”[273]

สุภาษิตทั้งหกดังต่อไปนี้ก็กล่าวถึงการกล่าวความจริงและการกล่าวความเท็จ

12:17 ประเด็นดูเหมือนจะเป็น “ด้วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ ” (มธ. 12:34) ตามปกติแล้วคนดีก็พูด “ความจริง ” แต่คนอธรรมพูดความเท็จ (“การหลอกลวง ”) อยู่บ่อยๆ โยเซฟที่ซื่อตรงได้บอกความจริงแก่บิดาของเขา (ปฐก. 37:2) แต่พวกพี่ชายที่อธรรมของโยเซ ฟได้โกหกต่อบิดาของพวกเขา (ปฐก. 37:31-33)

12:18 คำพูดพล่อยๆหรือวิจารณ์สามารถทำให้คนอื่นบาดเจ็บได้ (เปรียบเทียบ สดด. 57:4) ถ้อยคำของโดเอกคนเอโดมได้กระตุ้นความเกลียดชังของกษัตริย์ซาอูลที่มีต่อดาวิด (1 ซมอ. 22:9) คนฉลาดไม่ก่อให้เกิดความเสียหายโดยคำพูดที่ ไม่ไตร่ตรองของพวกเขา แต่ตรงกันข้าม “นำการรักษา” มาพร้อมกับถ้อยคำของพวกเขา ถ้อยคำของบารนาบัสได้ระงับความสงสัยของคริสเตียนเริ่มแรกอย่างมีประสิทธิภา พเกี่ยวกับศัตรูแต่ก่อนของพวกเขา คือ เซาโลแห่งทาร์ซัส (กจ. 9:27)

> “นักปราชญ์ไม่ได้สนใจในการชนะการโต้แย้งเป็นห ลัก และเขาหลีกเลี่ยงคำพูดที่สร้างความขมขื่นและตั้งสิ่งกีดขวางระหว่างเขาเองกับคนอื่น”[274]

> “การแบ่งปันที่โปร่ งใสสามารถทำให้ผู้พูดบาดเจ็บได้ การแบ่งปันที่โปร่งใสนั้นดี แต่เราต้องปฏิบัติมันอย่างฉลาด”[275]

12:19 บุคคลที่กล่าวควา มจริงจะมีผลลัพธ์ที่ยาวนานต ลอดไปและตามปกติแล้วก็ทน ทาน ส่วนบุคคลที่กล่าวความเท็จตามปกติแล้วจะอยู่ได้ไม่นาน

> “ชื่อเสียงที่วางใจได้เป็นส่วนหนึ่งของการให้ผลที่คุ้มค่าของความซื่อสัตย์”[276]

เยเรมีย์และผู้เผยพระวจนะเท็จฮานันยาห์ เป็นตัวอย่างประกอบ ความจริงของสุภาษิตนี้ (ยรม. 28)

12:20 ความปรารถนาที่จะหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้ที่กระตุ้น (“คิดอุบาย” วางแผน) “ความชั่วร้าย” แต่ “ความยินดี” จะเติมเต็มใจของบรรดาผู้ที่ส่งเสริม “สันติสุข” อับซาโลมได้ใช้การหลอกลวงที่จะกระตุ้นความชั่วร้ายในอิสราเอล (2 ซมอ. 13:22) แต่ดาวิดได้สนับสนุนสภาพที่มีสันติสุข ความยินดีที่ปรากฏในสดุดีหลายบทของเขานั้นก็เป็นหลักฐานของมัน

12:21 > “. . .คนที่น่านับถือก็ไม่ค่อยมีปัญหาเนื่องจากการกระทำของพวกเขาเอง. . .”[277]

แต่ชีวิตของผู้คนที่อธรรมก็เต็มไปด้วยปัญหา ข้อนี้ซึ่งค่อนข้างเกินจริงนั้นในที่สุดแล้วก็เป็นจริงเมื่อบุค คลหนึ่งพิจารณาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้คนหลังจากความตาย แม้ว่ามุมมองของผู้เขียนสุภาษิตยึดติดกับ เรื่องทาง โลกเป็นหลัก จงเปรียบเทียบคำพยานของเปาโล ณ ตอนปลายของชีวิตของท่าน (2 ทธ. 4:7) กับคำพยานของยาโคบ (ปฐก. 47:9)

> ข้อนี้ก็เป็นจริงอีกด้วยเมื่อบุคคลหนึ่งพิจาร ณาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้คนหลังจากการตายเช่นเดียวกับก่อนการตาย

> “การประยุกต์ใช้ที่ตายตัวของกฎนี้เป็นหลักสำคัญของบรรดาผู้ปลอบโยนของโยบ แต่อย่างยืดหยุ่นแล้ว สิ่งนี้ก็เป็นความจริงที่กระตุ้นอย่างที่ใช้ได้สำหรับเปาโล (รม. 8:28 และ 36, 37) และสำหรับโยเซฟ (ปฐก. 50:20) ซึ่งถือว่ามีค่าแต่น้อยใน ความมั่งคั่ง แต่ล้ำค่าในความทุกข์ยาก”[278]

12:22 “เมื่อถ้อยคำไม่สามารถเป็นที่วางใจได้ จากนั้นสังคมก็เริ่มที่จะแตกเป็นเสี่ยงๆ ข้อตกลงก็ไร้ประโยชน์ คำสัญญาก็ไร้ผล ระบบ ศาลก็กลายเป็นการแสดงตลก และความสัมพันธ์ส่วนตัวทั้งสิ้นก็เป็นที่ข้องใจ”[279]

“ในระยะยาวนั้นเราเสี่ยงต่อหลายสิ่ง คือ การไร้ศีลธรรมทางเพศ ความรุนแรงที่ไร้การควบคุม การเสพติดทางเคมี ความโลภที่รุนแรง การโจมตีภายนอก มันอาจจะเป็นว่าไม่มีสิ่งใดในสิ่งเหล่านั้น ตั้งการคุกคามที่ใหญ่ขึ้นต่อสิ่งที่เรา ในฐานะผู้ที่ถูกเรียกที่จะดำเนินชีวิตในพันธสัญญากับพระเจ้าและซึ่งกันและกัน มากกว่าความล้มเหลวที่เป็นเชิงบังคับที่จะบอกความจริง”[280]

คำโกหกของงูในสวนเอเดนได้ทำให้มนุษยชาติเจอกับความหายนะ แต่พระเจ้าพระบิดาสามารถกล่าวถึงพระบุตรแท้จริงของพระองค์ได้ว่า “จงเชื่อฟังท่านเถิด ” (มก. 9:7; ลก. 9:35) จงเปรียบเทียบเนหะมีย์กับสันบาลลัทอีกด้วย (นหม. 6:5-9)

12:23 บุคคลที่สุขุมไม่ได้แสดงถึงความรู้ ของเขาอยู่เสมอ แต่ตามปกติแล้ว คนโง่พูดมากกว่าที่เขาหรือเธอควรพูด (เปรียบเทียบ ปญจ. 5:2) เนหะมีย์ได้อธิษฐานต่อพระเจ้าก่อนที่เขาได้เสี่ยงที่จะกล่าวต่อกษัตริย์ของเขา (นหม. 1-2) แต่เปโตรได้โอ้อวดถึงการอุทิศตนของเขาต่อ พระเยซูโดยปราศจากการตระหนักว่ามันไม่ลึกซึ้งเพียงใด (มธ. 26:33; เปรียบเทียบ ยน. 13:8)

“ในการกะขนาดของผู้คน ในฐานะผู้เข้าร่วมที่ สามารถจะเป็นได้ ในชีวิตของสถาบันพระคริสตธรรมฟูลเลอร์ ไม่ว่าในฐานะผู้บริหารจัดการหรือคณะกรรมการ ข้าพเจ้า ได้สังเกตรูปแบบคำพูดของพวกเขาอย่างระมัดระวัง เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งที่พวกเขาได้ พูดนั้นจำเป็นต้องเข้าเรื่อง แต่ข้าพเจ้าได้เฝ้าดูมากกว่านั้นอีก พวกเขาได้รอลำดับ ของพวกเขาไหม ? พวกเขาได้ ขัดจังหวะของคนอื่น ไหม? พวกเขาจำเป็นต้องได้รับ ถ้อยคำสุดท้ายไหม? พวกเขาได้พยายามที่ จะทับถมเรื่องราวของคนอื่นไหม? พวก เขาได้ส่งเสียงให้สัญญาณในขอบเขตแห่งการไร้ความสามารถของพวกเขาไหม? พวกเขาสามารถกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่รู้’ ได้ไหม? พวกเขาได้กล่าวซ้ำสิ่งที่พวกเขา ได้กล่าวไปอย่าง ไม่ดีหรือพูดหลงตลอดเนื้อหาอย่าง ไม่มีจุดหมายไหม? บุคคลที่มี ความโน้มเอียงทางคำพูดเหล่านี้และอื่นๆตามปกติ แล้วก็ไม่ได้อยู่ในทีมของข้าพเจ้า พวกเขาไม่ไวต่อความรู้สึกพอ ไม่รวบรัดตัดความ พอ

> ไม่ถ่อมตัวพอ และไม่กรุณา พอที่จะทำงานกับคนอื่นได้ดี พวกเขาทำให้เสียเวลา ทำให้มีความรู้สึกเจ็บปวด และทำลายกำลังใจ พวกเขาพร้อมกับเราทุกคนจำเป็นต้องนั่งแทบเท้าของอาจารย์ ที่ฉลาด ให้นานขึ้นและเรียนรู้ว่า การยับยั้งในการสื่อสารนั้นจำเป็นสำหรับคำพูดที่ สุขุม"[281]

"เราเข้าใจว่า ข้อ 24-28 เป็นกลุ่มเดียวกัน ในข้อเหล่านี้ หัวข้อคือวิธีของการเจริญขึ้น (ในโลก) และสองวิธี ซึ่งวิธีหนึ่งนำไปสู่ความผิดพลาดและอีกวิธีหนึ่งนำไปสู่ชีวิต"[282]

12:24 ตามปกติคนทำงานที่ "ขยัน" จะได้รับการเลื่อนขั้นไปสู่ตำแหน่งแห่งอำนาจและสิทธิอำนาจ ที่ใหญ่กว่า แต่ คนขี้เกียจจะถูกลดขั้นไปสู่ตำแหน่งแห่งความรับผิดชอบที่น้อยกว่า ("ถูก บังคับให้ทำงานหนัก" หรือได้รับงานที่พอใจน้อยกว่า)

"ความไม่ซื่อสัตย์หรือพฤติกรรมที่ไม่น่าไว้ใจเป็นหนทางสู่การเป็นทาส"[283]

กิเดโอนและบาราค ก็เป็นกรณีในประเด็นนี้ (วนฉ. 6:11-12; 4:4-9) "ถ้อยคำที่ดี" คืออะไร? มันสามารถเป็น ถ้อยคำใดก็ได้ที่ให้กำลังใจ เป็นที่ชัดเจนว่าซาโลมอนได้กล่าวโดยทั่วไป อย่างจงใจ

12:25 ถ้าบุคคลหนึ่งกังวลเกี่ยวกับบางสิ่งเขาจะรู้สึกถูกถ่วงลง แต่ถ้อยคำแห่งการหนุนใจทำให้ภาระของใครคนหนึ่งเบาลง ("ทำให้มัน [ใจ] ยินดี") ดังนั้นเราควรแสวงหาที่จะเป็นผู้หนุนใจเช่นบารนาบัส (กจ. 4:36) ไม่ใช่ผู้จัดหาที่รู้สึกในแง่ลบเช่นผู้สอดแนมสิบคนที่ไม่เชื่อของอิสราเอล (กดว. 13-14) นี่เป็นหนึ่งในหลายสุภาษิตที่ทำการสังเกตทางจิตวิทยาโดยปราศจากการให้คำสั่งที่ชัดเจน

> "เราที่เป็นประชากรของพระเจ้า ผู้ซึ่งได้รับคำสั่งที่จะพัฒนาคำพูดที่สุขุม จะทำอย่างดีที่จะศึกษา ทำงาน อธิษฐานและแสดงถึงวิธีของเราเกี่ยวกับการบอกผู้คนถึงสิ่งที่ จำเป็นอย่างแท้จริงและเจ็บปวดอย่างขมขื่น"[284]

12:26 สิ่งที่มาก่อน "พวกเขา" ใน 26ข คือ "คนชั่วร้าย" (พหูพจน์)[285] คน แสวงหา "ชอบธรรม" ที่จะเป็นการช่วยเหลือ ")การนำพา ("ในทางบวกต่อบรรดาผู้ที่อยู่รอบๆ พวกเขา เหมือนอย่างที่นาธันได้ช่วยเหลือดาวิด (2 ซมอ. 12:1-14) ในอีกด้านหนึ่ง คนอธรรมพยายามที่จะ

ได้รับผลประโยชน์ด้วยการนำคนอื่นๆไปในทางที่ผิด แต่ปัญหาที่พวกเขาแสวงหาที่จะก่อให้เกิดขึ้นนั้นบ่อยครั้งแล้วก็กลับมายังพวกเขา หญิงที่ฉลาดแห่งเมืองเทโคอาได้พบว่าสิ่งนี้เป็นจริงเมื่อเธอได้แนะนำดาวิด (2 ซมอ. 14:1-20)

> ". . . คนชอบธรรมตระเตรียมคำแนะนำที่เหมาะสม ส่วนคนอธรรมนำเขาเองและคนอื่นๆ ไปสู่ปัญหา[286]"

12:27 คนเกียจคร้านไม่ได้ทำให้โครงการของเขาสำเร็จ เขาไม่ได้ย่างและกินเกมที่เขาได้ไล่ล่า เขาก็ โยนโอกาสต่างๆ ของเขาไปเพื่อบางสิ่งที่ ดีกว่าโดยการล้มเลิกเร็วเกินไป อย่างไรก็ตาม บุคคล ที่เก่งในความขยันและบรรลุงานของเขาก็มีเครื่องมือที่ล้ำค่า ที่เขาจะหยิบมาใช้ได้ นั่นคือ ความพากเพียร ทาสผู้ซึ่งได้ซ่อนตะลันต์ของเขาไว้ในดินก็อธิบายถึงบรรทัดแรก (มธ. 25:25) และรูธก็อธิบายถึงบรรทัดที่สอง

> "ข้าพเจ้ารำลึกถึงการได้ยินเ พื่อนนักศึกษาบางคนของข้าพเจ้า ณ พิธีมอบปริญญาของสถาบันพระคริสตธรรมว่า 'ขอบคุณพระเจ้าไม่มีภาษากรีก และภาษาฮีบรูอีกต่อไปแล้ว!' พวกเขาได้ใช้เวลาหลายปีในการเรียนรู้ที่จะใช้ภาษา และตอนนี้พวกเขาได้ขายเครื่องมือทางภาษาที่มีราคา ของพวกเขา และด้วยเหตุนั้นก็สูญเสียผลประ- โยชน์ของพวกเขา"[287]

12:28 บางทีโนอาห์เป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของใครคนหนึ่งที่ได้ทำให้ชีวิตของ เขายาวขึ้นและได้หลีกเลี่ยงความตายด้วยการเป็นคนชอบธรรม .ปฐก) 6—9) แต่ความจริงนี้ก็ประยุกต์ ใช้กับคนชอบธรรมทุกคน การประพฤติที่ชอบธรรมมีแนวโน้มที่จะส่งผลให้เกิด ที่ "ชีวิต" มีข้อยกเว้นมากมายต่อ วนอุปนิสัยที่ชั่วร้ายบ่อยครั้งก็ทำให้ชีวิตสั้นลงส่ ยาวนานขึ้น สุภาษิตนี้ แต่มันยังคงตระเตรียมภาพที่เชื่อถือได้ของการที่ตามปกติแล้วสิ่งต่างๆ ปรากฏเป็นอย่างไร

> ถ้าเราเปรียบเทียบกับบทนี้"คือ 14:32ข ก็ชัดเจนที่ว่า *ฮกม่า* [ปัญญา] เริ่มต้น ที่. . . จะฝ่าฟันความจำกัดของชีวิต ณ เวลานี้และที่จะประกาศถึงชีวิตที่เกินการเอื้อมถึงของความตาย"[288]

7. ผลต่างๆของการดำเนินชีวิตที่ฉลาด บทที่ 13

13:1 "มันเป็นส่วนหนึ่งของปัญญา แท้ที่จะมีที่ว่าผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่าจะช่วยข้าพเจ้าได้มากโดยการแนะนำข้าพเจ้าในฐานะผลลัพธ์ของสิ่งที่ได้เรียนรู้จาก ถนนที่ได้ถูกเหยียบย่ำแล้ว ซึ่งเป็นพื้นที่ใหม่ทั้งหมดต่อข้าพเจ้า โดยการไม่ใส่ใจต่อถ้อยคำของคนฉลาดนั้น คนมักเยาะเย้ยที่มั่นใจในตนเองจะดำเนินต่อไปที่จะเรียนรู้สำหรับตัวเขาเองโดยประสบการณ์ที่ขมขื่นแห่งกับดักและหลุมพรางที่เขาอา จได้รับการช่วยให้พ้น ถ้าเขาถ่อมใจพอที่จะยอมรับคำปรึกษาจากบรรดาผู้ที่สามารถสอนได้"[289]

กษัตริย์ซาโลมอนเป็น "บุตรชาย ที่ฉลาด" ผู้ซึ่งได้ยอมรับ "การฝึกฝนของบิดาของเขา" (หรือได้ยินคำสั่งสอนของบิดาของเขา) อย่างน้อยที่สุดระหว่างหลายปีในวัยหนุ่มของเขา (1 พกษ. 2) กษัตริย์เยโฮยาคิมเป็นคนมักเยาะเย้ยผู้ซึ่งไม่ได้ฟังคำว่ากล่าวของเยเรมีย์ (ยรม. 26:21)

13:2 สุภาษิตอีกสองข้อคือข้อนี้และข้อถัดไปก็กล่าวถึงถ้อยคำ ถ้อยคำที่ดีของบุคคลหนึ่งสามารถก่อให้เกิดสิ่งที่ดีต่างๆมากมายได้ แต่คนทรยศก็ชอบความรุนแรง ตัวอย่างเช่น คำเทศนาของ เปโตรในวันเพ็นเทคอสต์ได้นำความรอดไปสู่คนหลายพันคน (กจ. 2:41) แต่การตอบสนอง ที่ทรยศของกษัตริย์เรโหโบอัมที่มีต่อคำขอร้องของประชากรของเขา ได้ส่งผลต่อการรัฐ- ประหารที่รุนแรง (1 พกษ. 12)

"ความรุนแรง สามารถถูกนิยามได้อย่างง่ายๆ ว่า ความพยายามที่จงใจโดยเจตนาที่จะ ก่อให้เกิดอันตรายแก่คนอื่นๆโดยวิธีอะไรก็ตามที่มีให้ใช้"[290]

13:3 คำเตือนนี้ประยุกต์ใช้กับความโปร่งใสที่ไม่เหมาะสมเช่นเดียวกับการสื่อสารที่พูดมากเกินความเป็นจริงทั้งสองอย่างนี้สามารถนำความเสียหายไปสู่ผู้พูดได้ ชิเมอีได้ระบายความไม่ชอบของเขาต่อดาวิดอย่างไม่ฉลาด และสุดท้ายแล้วได้สูญเสียชีวิตของเขาเนื่องจากการพูดโผงผาง (2 ซมอ. 16:5-8; 1 พกษ. 2:8-9, 44-46) ตรงกันข้าม ซาโลมอนไม่ได้พูดคัดค้าน ผู้วิจารณ์ของเขา และในฐานะผลลัพธ์นั้น บัลลังก์ของเขาได้ถูกสถาปนาขึ้น (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 1:52)

13:4 "วิญญาณ" หมายถึง ทั้งหมดบุคคล (เปรียบเทียบ มธ. 16:24-27; มก. 3:4; ลก. 6:9; 9:56; รม. 13:1; 1 ธส. 5:23; ยก. 1:21; 5:20)

> "คนขี้เกียจก็ปรารถนาและใฝ่ฝันความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ . . . แต่ความปรารถนาของเขาก็ ยังคงไม่เป็นที่พอใจ เนื่องจากว่าสิ่งของไม่ใช่ได้มาแต่เสีย ไปโดย การไม่ทำสิ่งใดเลย คนขยันก็ได้รับสิ่งที่คนขี้เกียจปรารถนาซึ่งก็คือความมั่งคั่ง"[291]

> ". . . อ้วนพี เดิมทีเป็นเครื่องหมายของความสมบูรณ์ และความแข็งแรง ของสัตว์และพืช ก็ถูกใช้เป็นเครื่องหมายทั่วไปของความมั่งคั่ง"[292]

ท่ามกลางตัวอย่างในพระคัมภีร์หลายตัวอย่างนั้น บุคคลที่เข้ามาในความคิดคือ อัมโนนบุตรชายของ ดาวิดผู้ซึ่งได้ปราร ถนาทามาร์น้องสาวต่างมารดาของเขา แต่ไม่ได้ทำอะไรเพื่อจะรับรองเธอในฐานะภรรยาของเขา และเพียงแค่ได้ปล่อยให้ความหลงใหลที่ไม่อิ่มเอมใจก่อตัวขึ้นจนกระทั่งเขาได้ข่มขืนเธอ ในอีกด้านหนึ่ง โบอาสเป็นต้นแบบของบุคคลที่ "ขยัน" ผู้ ซึ่งได้เพิ่มพูนทรัพย์สมบัติของเขาและแม้กระทั่งได้ภรรยาโดยทางการทำงานหนักและความสัตย์สุจริต (นรธ. 4) เอสรา (อสร. 7:10) และเชลยที่ได้กลับมา (ฮกก. 1:2-6) ก็เป็นตัวอย่างประกอบของสุภาษิตนี้

13:5 คุณลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่เป็นเครื่องหมายของคนชอบธรรมคือความสัตย์จริง โดยพื้นฐานของเขาหรือของเธอแม้กระทั่งในฐานะเด็กนั้น ซามูเอลได้บอกความจริงแก่เอลี แม้ว่ามันจะสะดวกสำหรับเขาที่จะไม่ทำอย่างนั้น (1 ซมอ. 3:15-18) ส่วนที่สองของข้อนี้หมายถึงว่าคนอธรรมก่อให้เกิดชื่อเสียงที่ไม่ดีและความอับอาย บุคคลที่เข้ามาในความคิดคือพระนางอาธาลิยาห์ที่อธรรม (2 พกษ. 11)

13:6 ตรงนี้ ซาโลมอนได้ทำให้ความชอบธรรมและความอธรรมเป็นบุคคล "ความชอบธรรม" กระทำเหมือนกับผู้คุ้มกันที่จะปกป้องบุคคลแห่งความสัตย์สุจริต ในอีกนัยหนึ่งคุณลักษณะของพวกเขาเองก็ ขจัดบรรดาผู้ที่แสวงหาเพื่อจะทำลายพวกเขา เพราะว่าเนหะมีย์เป็นคนแห่งความสัตย์สุจริต ประชาชนของเขาไม่ได้เชื่อคำโกหกที่พวกศัตรูของเขาได้แพร่กระจายเกี่ยวกับเขา (นหม. 4) ตรงกันข้าม "ความอธรรม" ล้มล้างคนบาป ในที่สุดโยอาบได้ถูกประหารชีวิตเพราะว่าการฆ่าที่อธรรมของเขา นั้นได้ตามทันเขา (2 ซมอ. 3:27; 20:10; 1

พกษ. 2:5)

13:7 สุภาษิตนี้เป็นพยานถึงความเป็นสากลของความน่าซื่อใจคด ตัวอย่างเช่นคนจน “แสร้งเป็นรวย” เพื่อว่าผู้คนจะให้เกียรติและนับถือเขา และคนรวย “แสร้งเป็นจน” หรืออย่างน้อยก็จนกว่าที่เขาเป็น เพื่อว่าคนอื่นๆจะไม่ โจมตีเขาและเอาความร่ำรวยของเขาไป คริสเตียนชาวเมืองเลาดีเซียได้อ้างว่าร่ำรวย (ทางวัตถุ) แต่แท้จริงแล้วพวกเขาได้ยากจน (ฝ่ายวิญญาณ; วว. 3:17) คนกิเบโอนได้อ้างว่ายากจน แต่แท้จริงแล้วพวกเขาร่ำรวย (ยชว. 9) สุภาษิตนี้ เป็นการสังเกตอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับชีวิ ต แต่มันมีความหมายโดยนัยที่ว่า เราควรหยั่งรู้เมื่อ เราได้ยินการอ้างที่ผู้คนทำกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการเงินของพวกเขา

> “การวางท่า (‘ผู้ที่ทำให้ตัวเขาเองร่ำรวย ’) ในฐานะผู้ครอบครองทรัพย์สมบัติ อาจหลอกลวงชุมชนและลดคุณค่าบรรดาผู้ที่ได้ทำงานอย่างขยันสำหรับสิ่งที่พวกเขามี แย่ไปกว่านั้นคือ มันแสร้งที่จะชื่นชมพระพรของพระเจ้าที่ซึ่งทรัพย์สมบัติถูกถือว่าเป็นหลักฐาน การแสร้งยากจนเพื่อที่จะปิดบัง การครอบครอง ‘ความร่ำรวยที่ยิ่งใหญ่’ ก็น่าเหยียดหยามอย่างเท่าเทียมกัน มันจัดเตรียมข้อแก้ตัวสำหรับความขี้เหนียวไม่ใช่ ความใจกว้าง มันเยาะเย้ยบรรดาผู้ที่ยากจนอย่างแท้จริง มันส่งสัญญาณ ความไม่กตัญญูต่อพระเจ้าผู้ซึ่งได้ทำให้ความมั่งคั่งเป็นไปได้”[293]

13:8 แนวคิดในความตรงกันข้ามนี้ก็คือว่าคนร่ำรวยอาจสูญเสียเงินของเขาโดยการ ที่จะซื้อตัวเขาเองออกจากปัญหา คนยากจนไม่ใช่เป้าหมายของคนปล้นและคนลักพาตัวเพราะว่าเขามีเงินน้อย ยิ่งบุคคลหนึ่งมีเงินมากเท่าไหร่พันธะทางการเงินของเขาก็มีมากเท่านั้น แต่คนยากจนก็เป็นอิสระจากสิ่งรบกวนเหล่านี้ เงินก่อให้เกิดความแตกต่าง

ข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยกับบรรดาผู้ตีความที่ถือว่าสุภาษิตนี้ เป็นการบ่งบอกว่ามันมีผลประโยชน์ที่จะมีความร่ำรวย คนร่ำรวยสามารถใช้ทรัพย์สมบัติของเขาที่จะช่วยกู้เขาได้ แต่คนยากจนไม่สามารถซื้อตนเองออกจากปัญหาได้เนื่องจากว่า ทรัพย์สมบัติ ของเขานั้นจำกัด[294]

> “บุคคลที่ขัดสน. . .ไม่ฟังคำว่ากล่าวที่ข่มขู่เขาด้วยการสูญเสียทรัพย์สมบัติเพราะว่าเขาขาดทรัพย์สมบัติที่จะช่วยตัวเขาเอง”[295]

ดาวิดได้ใช้ทรัพย์สมบัติที่เขาได้มาจากการสงครามเพื่อที่จะทำให้เขา เป็นที่ชื่นชอบต่อพวกผู้ใหญ่แห่งยูดาห์ (1 ซมอ. 30:26-31) เป็นที่ชัดเจนว่าคนพิการ ณ สระเบธซาธาไม่สามารถจ้าง ใครก็ตามที่จะช่วยเขาไปยังสระนั้นได้เพราะว่าเขายากจน (ยน. 5:1-7)

> "สุภาษิตสามข้อดังต่อไปนี้ในข้อที่ 9-11อย่างน้อยแล้วก็มีสิ่งนี้เหมือนกัน นั่นคือถ้อยคำสรุปสองคำของสุภาษิตแต่ละข้อสอดคล้องกันและกันเกือบเป็นจังหวะ"[296]

13:9 "ความสว่าง" เป็นการเปรียบเทียบโดยทั่วไปถึงบางสิ่งที่ดีที่สองแสงออกมาจากแหล่ง (เช่นความสว่างที่ให้ชีวิตที่ส่องแสงจากดวงอาทิตย์ ; เปรียบเทียบ 6:23) ในกรณีนี้ บางที "ความสว่าง" แสดงถึงสิ่งที่ดีทั้งสิ้นที่ออกมาจากคนชอบธรรมหรือคนชอบธรรมเอง สิ่งที่ดีเหล่านี้สามารถถูกคิดให้ออกไปอย่างยินดี เนื่องจากผลลัพธ์ที่เป็นประโย ชน์หรืออย่างที่ช่องว่างของ ฉบับแปล NASB อ่านว่า "ส่องแสงอย่างเจิดจ้า " ดาวิดเป็น "ประทีป" เช่นนั้นต่ออิสราเอล และชีวิตของเขาได้มีอิทธิพลที่ให้ชีวิตแก่ประเทศ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 15:4-5) อย่างไรก็ ตาม "ประทีป" (แหล่งแห่งผลประโยชน์) ของคนอธรรมก็ "ดับ" เพราะว่ามันไม่ได้รับเชื้อ เพลิงโดยพระพรของพระเจ้า คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีย์สิบคนก็ สร้างความแตกต่างที่ คล้ายกัน (มธ. 25:1-13)

13:10 อย่างที่มันเป็นนั้น สุภาษิตนี้เปรียบเทียบบรรดาผู้ที่ ดำเนินการบนพื้นฐานของ "ปัญญา" ของพวกเขาเองกับบรรดาผู้ที่แสวงหา จากคนอื่นๆก่อนทำการตัดสินใจต่างๆ "กษาคำปรึ" ที่สำคัญ ผลลัพธ์ของการประพฤติอันแรกก็คือ และผลลัพธ์ของการประพฤติ "การวิวาท" อันหลังก็คือ"ปัญญา" การวิวาทมากมายสามารถถูกเลี่ยงได้โดยการแสวงหาคำปรึกษาจากคนอื่นๆ แทนที่จะดำเนินการที่จะทำสิ่งที่ดูเหมือน ว่าเป็นกระบวนการการทำงานที่ถูกต้องในเบื้องต้น

> บรรดาผู้ที่ถ่อมใจและสงบสุขจะถามและขอคำแนะนำ จะปรึกษากับจิตสำนึกของ" พวกเขาเอง พระคัมภีร์ของพวกเขา ผู้รับใช้ของพวกเขา เพื่อนๆของพวกเขา เพื่อที่จะสงวนความสงบไว้และป้องกันการวิวาท"[297]

กษัตริย์โยอาชได้ประสบความสำเร็จตราบเท่าที่เขาได้แสดงหาและทำตามคำแนะนำของที่ปรึกษาของเขาคือเยโฮยาดา)2 พกษ. 12:2; 2 พศด. 24:22, 25) ตราบเท่าที่เรารู้ ยูดาสอิสคา - ริโอทไม่ได้ปรึกษากับใครก็ตามจากท่ามกลางสาวกคนอื่นๆก่อนการทรยศพระเยซู

13:11 สมบัติที่ได้มาโดยการโกงจะเป็นเงินที่ได้มาโดยก ารไม่ได้ทำงาน เพื่อจะได้มันมา รายได้ประ- เภทนี้ก็ลดน้อยลง นั่นคือ แม้ว่ามันได้ “มาอย่างง่ายๆ” มันก็ได้ “ไปอย่างง่ายๆ”

> “นี่เป็นคำเตือนต่อการเสี่ยงโชคที่บ้าคลั่ง”[298]

ผู้ฟังของฮักกัยได้ทำงานหนักมาตลอด แต่พวกเขาไม่สามารถจัดการที่จะยึดสิ่งที่พวกเขาหามาได้ดูเหมือนว่ากระเป๋ าของพวกเขามีรู (ฮกก. 1:6) เหตุผลก็คือว่าพวกเขาได้ปล้นพระเจ้า (ฮกก. 1:9) ลาบันได้โกงยาโคบ และได้สูญเสียทรัพย์สมบัติของเขามากมาย ในอีกด้านหนึ่ง ในขณะที่ยาโคบได้ทำงานหนักเพื่อลาบันและได้สำสมทรัพย์สมบัติ (ปฐก. 29—31)

13:12 เมื่อเรา “หวัง” บางสิ่งเป็นเวลาน านและมันไม่เคยเกิดขึ้น การตอบสนองตามปกติของมนุษย์คือที่จะรู้สึกผิ ดหวังและหดหู่ (“ใจเจ็บป่วย”) แต่เมื่อเราหวังบางสิ่งและจากนั้นก็ได้รับมัน เราก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าและมีชีวิตชีวา เหมือนกับ “ต้นไม้” ที่เต็มไปด้วย “ชีวิต” นี่เป็นการสังเกตทางจิตวิทยาอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับชีวิต โยบเป็นตัวอย่างของการตอบสนองสองอย่างนี้ ก่อนและหลังจากที่เขาเผชิญหน้ากับพระเจ้า

> “ความปรารถนาไม่เคยอิ่มเอมใจแห่งจิตใจที่หิวกระหายก็ส่งผลต่อความอ่อน เปลี้ยของวิญญาณและความเจ็บป่วยของใจ นั่นเป็นความหวังที่ไร้ความหวังของ คนที่ขาดพระคริสต์ ความแตกต่างในกรณีของคริสเตียนนั้นเป็นพรเพียงใด”[299]

สุภาษิตสามข้อดังต่อไปนี้กล่าวถึงการตอบสนองของบุคคลหนึ่งที่มีต่อคำแนะนำของพระเจ้า

13:13 “พระวจนะ” ในบรรทัดแรกของสุภาษิตนี้ต้องอ้างอิงถึงพระวจนะของพระเจ้า เมื่อพิจารณาถึงบรรทัดที่สองที่ซึ่งคำเหมือนคือ “พระบัญญัติ” พระเจ้าผู้ซึ่งให้พระวจนะจะเรียกร้องการจ่ายจากบรรดาผู้ที่ดูถูกพระวจนะ ซาอูลและโยนาห์ได้ดูถูกพระวจนะ และพวกเขาได้ จ่ายการลงโทษที่แรง แต่พระเจ้าจะให้รางวั ลแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรง (นับถือ ยอม และเชื่อฟัง) พระวจนะของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 66:2) อับราฮัมและดาเนียลเป็นตัวอย่างที่ดี ของความจริงนี้

13:14 “คำสอน (หรือบัญญัติ) ของปราชญ์” ทำให้สดชื่น ทำให้มีชีวิตชีวาและทำให้ชีวิตยืนยาว เหมือนกับน้ำจาก “น้ำพุ” กระทำการทางกายภาพ คำสอนนี้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะหันคนอื่นๆจากการปฏิบัติเหล่านั้นที่ ดักผู้คนและนำไปสู่ความตาย (เปรียบเทียบ 1:8-19; 14:27) คำสอนแห่งบัญญัติของเอสราได้ส่งผลต่อการฟื้นฟูที่ทำให้สดชื่นฝ่ายวิญญาณหลังจากส่วนที่เหลือของคนอิสราเอลได้กลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน (นหม. 8:1-8)

นี่เป็นตัวอย่างที่ดีของหน่วย 2 แถวของโคลงกลอนที่เป็นอันเดียวกัน ที่ซึ่งบรรทัดที่สองทำให้ความคิดของบรรทัดแรกสมบูรณ์

13:15 “การเข้าใจที่ดี” ถึงอะไรที่ก่อให้เกิดความโปรดปราน ? เป็นที่ชัดเจนว่าพระวจนะและ น้ำพระทัยของพระเจ้า นั่นคือ แนวทางของปัญญา ถูกกล่าวถึงเมื่อพิจารณาถึงบรรทัดที่สอง ตามปกติแล้ว บรรดาผู้ที่ทำ ตามคำแนะนำของพระเจ้าก็ได้รับการปฏิบัติต่อซึ่งเป็นที่ชื่นชอบ จากคนอื่นๆ เป็นที่ชัดเจนว่าโยเซฟได้รับอย่างนั้น ตรงกันข้ามบรรดาผู้ที่พยายามอย่างไม่ซื่อ ที่จะค้นพบทางที่ดีกว่าด้วยตัวของพวกเขาเองก็ค้นพบว่าการเดินทางของพวกเขานั้นก็ยุ่ง ยาก ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพได้ค้นพบอย่างนั้น

13:16 คนสุขุมตั้งการกระทำของเขาหรือของเธอบนข้อมูล (“ความรู้”) ไม่ใช่ความรู้สึก คนโง่ไม่ประพฤติเช่นนั้นและดังนั้นก็แสดงออกถึงความโง่เขลาของพวกเขา ตัวอย่างเช่น โมเสสได้นำคนอิสราเอลอย่างที่เขาได้นำเพราะว่า พระเจ้าได้บอกเขาถึงสิ่งที่จะทำ และเขาก็ได้ทำ (เช่น ลนต. 8:4, 9, 13, 17, 21, 29, 36; และข้ออื่นๆ) โคราห์และคณะของเขาได้แสดงออกถึง ความโง่เขลาของพวกเขาโดยการทึกทักเอาว่าโมเสสได้ยกย่องตนเองไปสู่การเป็นผู้นำ (กดว. 16:1-3)

> “. . . อย่างที่พ่อค้าคลี่และกางสินค้าของเขาออกเพื่อที่จะแนะนำสิ่งเหล่านั้น ดังนั้นคนโง่ก็ทำอย่างนั้นกับการกระทำแบบโง่ๆ ของเขาซึ่งเขาได้ห่อมันไว้ นั่นคือ ได้มีความสนใจอย่างมากที่สุดที่จะเก็บซ่อนไว้ภายในตัวเขาเองนั้น เขาก็พองตัวพร้อมกับสิ่งนั้น”[300]

> “สุภาษิตเปรียบเทียบความรอบคอบที่แสดงถึงการกระทำของคนฉลาดกับความหุนหันพลันแล่นของคนโง่ผู้ซึ่งพูดโพล่งความโง่เขลา”[301]

13:17 ความแตกต่างที่นี่ก็คือระหว่างผู้สื่ อสารที่ไม่น่าไว้วางใจ (“อธรรม”) และที่ น่าไว้วางใจ (“สัตย์ซื่อ”) คนแรกจะ พัวพันในปัญหา ส่วนคนหลังจะก่อให้เกิด “การรักษา” ในความสัมพันธ์ต่างๆ การสื่อสารที่ดีก็จำเป็นต่อความสัมพันธ์ต่างๆที่ดี

> “ในงานของข่าวประเสริฐนั้นสิ่งนี้ก็สำคัญทั้งสิ้น เรามีชีวิตอยู่ในสมัยของความทุรนทุรายและกิจกรรมเป็นอันมาก แต่ผู้รับใช้จำนวนน้อยผู้ซึ่งรอคอยที่จะได้รับความคิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่ได้เปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์ ผลลัพธ์ก็คือ คำสอนที่เป็นอันตรายและคำแนะนำผิดๆ มากมายที่ทำให้ผู้ฟังงุนงงและสงสัย ข่าวสารของทูตที่สัตย์ซื่อก็ล้ำค่าขณะที่เขาออกไปขอร้องให้มนุษย์ที่จะคืนดีกันกับพระเจ้า (2 คร. 5:20)”

ตัวอย่างในพระคัมภีร์อาจรวมถึงโยนาห์ (ก่อนการกลับใจของเขา) ในเชิงลบและเฟบีในเชิงบวก ผู้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้นำจดหมายฝากของเปาโลที่มีต่อคนโรมันไปยังโรม (รม. 16:1-2)

13:18 “วินัย” ของการทำตามคำแนะนำถูกกล่ าวถึงที่นี่ ความยากจนและความอับอายจะมายังบรรดาผู้ที่เพิกเฉยต่อคำแนะนำ แต่บุคคลที่เต็มใจและถ่อมใจยอมรับการตักเตือน (“การว่ากล่าว”) จะได้รับเกียรติ คนอิสราเอลผู้ซึ่งได้รอดพ้นจากการบุกรุกยูดาห์ของคนบาบิโลนในปี 586 ก.ค.ศ. ได้ถามเยเรมีย์ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพวกเขาคืออะไร แต่เมื่อเขาได้บอกพวกเขาถึงสิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพร ะเจ้า พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะทำตาม และพวกเขา ได้พินาศ (ยรม. 42) เยเรมีย์เองเป็นตัวอย่างในแง่บวก เพราะว่าเขาได้ทำตามคำแนะนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าการทำอย่างนั้นได้เกี่ยวข้องกับความลำบากอย่างยิ่ง และเขาได้ชื่นชมพระพรของพระเจ้า

13:19 แม้ว่ามันน่ายินดีที่จะหวังบางสิ่งที่ดีกว่าและจากนั้นก็ดูมันเกิดขึ้นนั้นคน โง่จะไม่ทำอย่างนั้น เพราะว่าเขาชอบที่จะปฏิบัติสิ่งที่ชั่วร้ายต่อไป ตามลักษณะแล้ว คนโง่ก็ไม่หวังสิ่งต่างๆที่สูง กว่า พวกเขาต้องการที่จะดำเนินในสิ่งที่ชั่วร้ายต่อไปเท่านั้น กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ดำเนิน ชีวิตเพื่อที่จะยินดีในความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระเจ้าที่จะช่วยกู้คนยูดาห์จากกษัตริย์ เซนนาเคอริบ (2 พกษ. 18-19) แต่กษัตริย์เรโหโบอัมได้ปฏิเสธที่จะทำตามคำแนะนำที่ดี และจากนั้นได้ทำตามเส้นทางแห่งความชั่วร้ายจนกระทั่งไปสู่การตายของเขา (1 พกษ. 12)

"ทั้งๆที่มีความหวานชื่นของความปรารถนาที่ดีซึ่งได้สำเร็จนั้น ค นโง่จะไม่ละทิ้งสิ่งที่ชั่วร้ายเพื่อจะได้มันมา"[302]

13:20 อีกครั้งหนึ่ง ผลลัพธ์ก็ตรงกันข้าม ผลลัพธ์ของการสร้างมิตรและการอยู่ร่วมกับคนฉลาดก็คือว่า บุคคลหนึ่งก็ฉลาดขึ้น แต่ผลลัพธ์ของการใช้เวลามากกับ (การเป็น "เพื่อนของ") "คนโง่" ก็คือว่า ในที่สุดแล้ว "อันตราย"ก็เกิดขึ้นกับเขาหรือเธอ (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:33) เพื่อนมิชชั่นนารีของเปาโลได้แสดงออกถึงปัญญาที่พวกเขาได้เรียนรู้ส่วนหนึ่งจากการอยู่กับเขา (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 2:2) กษัตร์เยโฮชาฟัทได้ประสบกับปัญหาเพราะการอยู่ใกล้ชิดกับกษัตริย์อาหับที่ชั่วร้าย (1 พกษ. 22)

13:21 "ความทุกข์ยาก" (ซึ่งถูกทำให้เป็นบุคคลที่นี่) ถูกมองว่ากำลังติดตาม "คนบาป" มันติดตามพวกเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และก็ติดตามส้นเท้าของพวกเขา แต่พระเจ้าจะให้บำเหน็จแก่ "คนชอบธรรม . . . ด้วยความมั่งคั่ง" นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตโดยทั่วไป แม้ ว่ามีข้อยกเว้นบางอย่างตลอดพระธรรมสุภาษิตนั้น มุมมองของซาโลมอนก็เป็นชีวิตก่อนความตายเป็นหลัก

13:22 "มรดก" ที่ "คนดีละไว้" ให้แก่หลานๆของเขาอย่างน้อยที่สุดก็เป็นชื่อเสียงที่มีเกียรติ และตัวอย่างที่ดี เงินไม่จำเป็นว่าจะต้องเกี่ยวข้อง มีการรายงานว่า เซ ซิล โรดส์ได้พูดว่าสิ่ง ที่แย่ที่สุดที่พ่อแม่สามารถทำได้เพื่อลูกๆ ของพวกเขาก็คือ ที่จะทิ้งเงินจำนวนมากไว้ให้แก่พวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่าเขาเชื่อว่าทุกคนควรจะต้องเรียนรู้ที่จะหาเงินด้วยตัวเอง แทนที่จะใช้สิ่งที่ใครคนหนึ่งได้หาไว้[303]

ดาวิดได้ละมรดกในทางธรรมไว้ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ที่ติดตามมาทั้งหมดได้ถูกวัด (1 พกษ. 11:4; และข้ออื่นๆ) สิ่งที่ "คนบาป" ถือว่าเป็นทรัพย์สมบัติของเขา อย่างไรก็ตามมัน ก็ผ่านไปยังผู้คนที่สามารถใช้มันได้อย่างเหม าะสมมากกว่าหลังจากที่เขาตายไป ตัวอย่าง เช่น บ่อยครั้งเจ้าหนี้ยึดสิ่งที่คนอธรรมที่ตายไปได้เป็นหนี้พวกเขา และชื่อเสียงของคน อธรรมก็พังทลาย ไปในไม่ช้า ชะตาของกษัตริย์เยโฮยาคินที่ชั่วร้ายก็เป็นเช่นนั้น (ยรม. 22:24-30) และ กษัตริย์ที่ชั่วร้ายองค์อื่นๆหลายองค์ของอิสราเอลผู้ซึ่งไม่ได้รับการฝังที่มีเกียรติ

13:23 พระเจ้าทรงจัดเตรียม "อาหารที่อุดมสมบูรณ์" ในที่เพาะปลูกที่ยังไม่ได้เพาะปลูกของคน

จน แต่บางครั้งพวกเขาไม่สามารถรับเอามันได้ เพราะว่าพวกผู้กดขี่ก็กวาดมันไปโดยทาง “ความ อยุติธรรม” แม้ว่าคนจนอาจมีโอกาสคนที่มีอำนาจกว่าอาจฉวยโอกาสนั้นไปจากเขา สุภาษิต ที่มีจุดสุดยอด (หรือครบถ้วน) นี้ก็เป็นถ้อยคำแห่งการเตือน คือโดยตัวของมันเองนั้น โอกาส ไม่ได้รับรองถึงความสำเร็จ แม้ว่าจะถูกใช้ประโยชน์อย่างขยันก็ตาม ราชินีเยเซเบลที่ชั่วร้าย ได้ขโมยสวนองุ่นของนาโบทและได้ทำให้เขาตายไป แม้ว่า มันไม่ใช่เป็นความผิดของเขา (1 พกษ. 21)

13:24 “‘สงวนไม้เรียวและก็ทำให้เด็กเสียคน’ หลักคำสอนโดยทั่วไปนี้ (การเข้าหาที่เป็นมาตรฐานเดียวสำหรับการลงวินัยเด็ก) บ่อยครั้งแล้วก็ถูกเชื่ออย่างผิดๆ ว่าเป็นของพระคัมภีร์ (หลักคำสอนนี้มาจากบทกวีที่เขียนโดยซามูเอล บัทเลอร์ ใน คศ. 1664) ในความเป็นจริงนั้น พระธรรมสุภาษิต เมื่อเป็นที่เข้าใจโดยรวมแล้วก็หนุนใจให้ผู้อ่านที่จะใช้ระดับมากมายของการลงวินัยซึ่งเริ่มตั้งแต่การชี้ให้เห็นถึงอุปนิสัยที่ไม่เหมาะสมไปถึงการใช้การลงโทษทางร่างกาย”[304]

“สุภาษิตนี้เพียงแค่แนะนำการลงวินัยทางร่างกายว่าเป็นวิธีของการอบรมรายละเอียดนั้นก็ละไว้กับการตัดสินของพ่อแม่ . . .”[305]

ซาโลมอนได้เชื่อมโยงความรักกับ “การตีสอน” และความเกลียดชังกับความล้มเหลวที่จะตีสอน (“สงวนไม้เรียว”) มุมมองแบบเด็กๆ อันเป็นที่นิยมก็คือว่า ความเกลียดชังก่อให้เกิดวินัยและความรักก็อนุญาตเสรีภาพที่ไม่ได้ควบคุม เอลีได้ล้มเหลวที่จะตี สอนบุตรชายของเขาและพระเจ้าได้ทำลายพวกเขาเสีย (1 ซมอ. 3:13; 4:11) อับราฮัมเป็นตัวอย่างเชิงบวกของพ่อแม่ที่มีความรัก (ปฐก. 18:19)

13:25 สุภาษิตนี้อธิบายถึงความแตกต่างระหว่างสุภาษิตและพระสัญญา มันแสดงออกถึงสภาพที่เป็นจริงโดยทั่วไปในชีวิตนี้ นั่ นคือสิ่ง อื่นๆ ก็เท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่เคยสัญญา ว่าพระองค์จะสงวนคนชอบธรรมทุกคนไว้จากการอดอยากตาย (เปรียบเทียบ มธ. 6:33; ลนต. 26) ถ้อยคำของดาวิดที่ว่าเขายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้งหรือลูกหลานของ เขาขอทาน (สดด. 37:25) ก็เป็นคำพยานส่วนตัว ไม่ใช่การรั บรองว่าพระเจ้าจะจัดเตรียม ความจำเป็นต่างๆ ทางร่างกายทั้งหมดสำหรับคนชอบธรรมทุกคน คนชอบธรรมจะพึงพอ ใจกับสิ่งที่เขา “มี” ไม่ว่ามากหรือน้อย เพราะว่า เขายอมรับว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า สำหรับเขา อย่างที่อัครทูตเปาโลได้พอใจ (ฟป. 4:11) แต่คนอธรรมจะ

ไม่พึงพอใจเลย และต้องการมากยิ่งขึ้นอยู่เสมอ เหมือนกับบุตรชายที่หลงหาย (ลก. 15:12)

8. คำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการดำเนินชีวิตที่ฉลาด บทที่ 14-15

สุภาษิตเหล่านี้ก็ยากที่จะรวมเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มภายใต้หัวข้อทั่วไปเพราะว่ามีแนวคิดร่วมจำนวนน้อยที่รวมสุภาษิตเหล่านี้เข้าด้วยกัน

"สุภาษิตสามข้อก็จัดตั้งสามส่วนที่สวยงามคือ การจัดการที่ฉลาด การประพฤติที่ยำเกรงพระเจ้าและความเงียบที่ฉลาด พร้อมกับความตรงกันข้ามสามอย่าง"[306]

14:1 ข้อนี้ฟังแล้วดูมีเหตุผลกว่าถ้าคำว่า "บ้าน" เราอ่านเป็น "บ้านเรือน" ไม่ว่าการแปลแบบไหนก็ถูกต้องสมควร

> "ถ้าสามีของเธอได้ตายไปหรือละเลยหน้าที่ของเขา แม่ที่ฉลาดก็รักษาบ้านเรือนไว้ด้วยกันได้อยู่เสมอ แต่ถ้าแม่บ้านไม่มีความเข้าใจหรือไม่มีความปรารถนาดีสำหรับการทรงเรียกของเธอ จากนั้นความตั้งใจที่ดีที่สุดพ่อบ้านก็ไม่สามารถขัดขวางความ สิ้นสุดของบ้านเรือนได้. . ."[307]

แม่ของโมเสสได้สร้างครอบครัวของเธอ (อพย. 2) อย่างที่ฮันนาห์ได้สร้าง (1 ซมอ. 1-2) แต่ราชินีเยเซเบลที่โง่เขลาได้กระทบกระทั่งราชวงศ์ของอาหับอย่างปางตาย (2 พกษ. 9) และพระนางอาธาลิยาห์ได้โค่นล้มราชวงศ์ของยูดาห์ (2 พกษ. 11)

14:2 "มันคือชีวิตนั่นเองที่พิสูจน์ว่าไม่ว่าบุคคลหนึ่งกำลังดำเนินต่อหน้าพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ คำพยานของริมฝีปากถ้าขัดแย้งกับอุปนิสัยก็มีค่าน้อย บุคคลที่ยำเกรงพระเจ้าจะแสดงออกความเที่ยงธรรมและความสัตย์ซื่อ"[308]

"ที่จะเข้าใจถึงความเกรงพระยาเวห์ คือที่จะรู้จักมันไม่ใช่อย่างอารมณ์ประเดี๋ยว เดียวหรือการสังเกตที่ผ่านไป แต่อย่างเป็นนิสัย คือการดำเนินที่ตรงไปตรงมา"[309]

ซามูเอลเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดแรก (1 ซมอ. 12) และกษัตริย์ซาอูลเป็นตัวอย่าง

ประกอบของบรรทัดที่สอง (1 ซมอ. 15:22)

14:3 แนวคิดก็คือว่า บ่อยครั้งแล้วถ้อยคำของคนโง่กลายมา เป็นเครื่องมือที่ซึ่งเขาทนทุกข์ ("ไม้เรียวสำหรับหลังของเขา") ตรงกันข้าม "ถ้อยคำ (ริมฝีปาก) ของคนฉลาด" ก็ไม่มีผลกระทบที่ก่อให้เกิดความเสียหายเช่นนั้นต่อพวกเขา เพราะว่าพวกเขาพูดอย่างฉลาด สิ่งที่มาก่อน "พวกเขา" (3ข) คือ "คนฉลาด" (พหูพจน์)

> "ถ้อยคำก็กลับมาสู่คอนเกาะ" [310]

> "สิ่งที่ผู้คนกล่าวก็มีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อวิธีที่พวกเขาได้รับ" [311]

คนอามาเลขที่โง่เขลาผู้ซึ่งได้ อ้างว่าเขาได้ฆ่ากษัตริย์ซาอูล ได้ตายไปเนื่องจากการโอ้อวดของ เขา (2 ซมอ. 1) ส่วนอาหิมาอัสผู้ส่งสารที่ฉลาดผู้ซึ่งได้นำข่ าวการตายของอับซาโลมมายัง ดาวิดก็ได้รับความโปรดปรานของกษัตริย์ (2 ซมอ. 18:19-33) การโอ้อวดของโกลิอัทและ การตอบของดาวิดก็เป็นตัวอย่างประกอบของสุภาษิตนี้เช่นกัน (1 ซมอ. 17:41-49)

14:4 เจ้าของฟาร์ม อาจคิดว่า "รางหญ้าสะอาด" ก็น่าปรารถนามากกว่ารางหญ้า สกปรก ดังนั้นถ้าเขาตัดสินใจที่จะไม่ซื้อวัว เขาก็ รักษารางหญ้าของเขาให้สะอาดได้ แต่นี่คงจะเป็นความผิดพลาดเพราะบางครั้งจะต้องมีการเสียสละที่เล็กน้อยเพื่อจะได้รับผลประโยชน์ที่ใหญ่กว่า ในกรณีนี้ การมีวัวที่ก่อประโยชน์ก็มีค่าเกินกว่ารางใส่อาหารสัตว์ที่สะอาดอย่างมาก

> "เมื่อบุคคลหนึ่งลงทุนอย่างขยันในแหล่งแห่งรายได้ของเขา อย่างที่ได้อธิบายไว้โดย วัวที่แข็งแรงนั้น ผลประโยชน์ก็มากกว่าต้นทุนอย่างมาก" [312]

> "มันเป็นเหตุสำหรับการคร่ำครวญที่จะสังเกตความพร้อมที่ซึ่งบางครั้งที่ชุมนุมใช้มาตรการที่จะขจัดธรรมิกชนที่เป็นปัญหา ดังนั้ นก็ตัดการเพิ่มพูนและพรอย่างมาก ซึ่งอาจได้ติดตามมาถ้าความอดทนและความกรุณาได้ถูกปฏิบัติ"[313]

14:5 นี่เป็นหนึ่งในสุภาษิตอั นเป็นที่เข้าใจอย่างง่ายมากขึ้น เปาโลผู้ซึ่งอยู่ต่อหน้าเฟสทัสและอากริปปาก็เป็นตัวอย่างประกอบของ "พยานที่สัตย์ซื่อ (น่าไว้วางใจ)" (กจ. 26:25) ส่วน

เปโตรที่อยู่ในลานบ้านของมหาปุโรหิตก็เป็นตัวอย่างประกอบของ “พยานเท็จ” (ลก. 22:55-62)

สุภาษิตสี่ข้อดังต่อไปนี้กล่าวถึงคนโง่และความโง่

14:6 ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งเยาะเย้ยความจริง บ่อยครั้งแล้วก็พบว่ามันยากที่จะพบความจริง ปีลาตได้กล่าวว่า “สัจจะคืออะไร?” (ยน. 18:38) แต่เขาไม่ได้รับการตอบจาก “ความจริง” ที่ถูกทำให้เป็นบุคคลนั่นคือ พระเยซูคริสต์ ในอีกด้านหนึ่ง ดาเนียลได้พัฒนานิสัยของการรับและการจำนนต่อความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยแก่เขา และดังนั้นก็ได้รับมอบหมายด้วยความจริงที่มากขึ้น

14:7 ซาโลมอนได้แนะนำว่าไม่ควรใช้เวลาอย่างมากกับคนโง่เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ให้ความรู้และ ถ้อยคำของบุคคล หนึ่งสามารถทำให้เสื่อมทรามใน ผลลัพธ์ได้ กษัตริย์ซาอูลได้มีผลลัพธ์ที่ เสียหายนี้ต่อพวกทหารผู้ซึ่งได้อยู่กับเขา พวกเขาได้ต่อต้านดาวิดอย่างไร้เหตุผลต่อไป

> “เมื่อมันชัดเจนที่ว่า บุคคลหนึ่งมุ่งมั่นในเรื่องความโง่เขลา โดยไม่คำนึงถึงความชอบธรรม ก็เป็นการดีที่สุดที่จะละเขาไว้กับตัวเขาเอง ที่จะโต้แย้งหรือชี้แจงเหตุผลกับ บุคคลเช่นนั้นก็ไร้ประโยชน์ มันด่างพร้อยต่อคนฉลาด แต่มัน เป็นที่พึงพอใจต่อ ความหยิ่งของคนโง่ ‘จงอย่าเกี่ยวข้องกับคนพวกนั้น’ [2 ทธ. 3:5]”[314]

> “บางครั้งวิธีเดียวที่เรามีในการว่ากล่าวการสนทนาที่ชั่วร้ายก็คือโดยการละวงสมาคมนั้นและออกไปจากการฟังมัน[315]"

14:8 ลักษณะอย่างหนึ่งของคนฉลาด สุขุมก็คือว่าเขาคำนึงถึงความประพฤติของเขา (“เข้าใจทางของเขา”) และควบคุมมันอย่างระมัดระวัง ลักษณะอย่างหนึ่งที่ระบุถึงคนโง่โดยแท้ก็คือว่าเขาพึ่งพาการหลอกลวงเพื่อที่จะก้าวหน้า เนหะมีย์เป็นตัวอย่างของบุคคลแรก และฮานัน-ยาห์ปฏิปักษ์ของเยเรมีย์เป็นต้นแบบของบุคคลหลัง (ยรม. 28)

14:9 เป็นการโง่เขลาที่จะ “เยาะเย้ยบาป” คือ ที่จะ ไม่จริงจังกับมัน เพราะว่าบาปนั้นหลอกลวง

และก็นำไปสู่การถูกทำลายและความตาย (รม. 6:23) นี่คือส่วนที่เหลือของคนยูดาห์ได้ทำ ผู้ซึ่งหนีไปยังอียิปต์ หลังจากการถูกทำลายของเยรูซาเล็ม หลังจาก พวกเขาได้ยินพระวจนะของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ (ยรม. 44:15-19) ตรงกันข้าม "คนเที่ยงธรรม" ก็ชื่นบานในความโปรดปราน ("ความปรารถนาดี") กับพระเจ้าและมนุษย์ อับราฮัมที่ชอบธรรมเป็นตัวอย่างประกอบที่ดี ดูเหมือนประเด็นของสุภาษิตนี้จะเป็น อย่าหัวเราะเกี่ยวกับบาป หรือปฏิบัติต่อมันอย่างไม่สำคัญ แต่จงดำเนินชีวิตที่เที่ยงธรรมเพื่อว่าคุณสามารถชื่นชมความโปรดปรานของพระเจ้าและของมนุษย์ได้

14:10 "การสังเกตทางจิตวิทยานี้ตระหนักว่า สุดท้ายแล้วก็มีความรู้สึกบางอย่า งทั้งยินดีและโศกเศร้าที่ไม่สามารถถูกสื่อสารได้ ไม่ว่าความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจจะมีมากแค่ไหนก็ตาม มันไม่ได้ปฏิเสธว่าบุคคลหนึ่งไม่สามารถเข้าส่วนกับความโศก เศร้าและความยินดีของอีกบุคคลหนึ่ง อยู่บ้าง แต่มันบ่งบอกว่าความรู้สึกไวเช่นนั้น ก็มีความจำกัดของมัน"[316]

"ทุกหัวใจก็มีความลับของความยินดีหรือค วามโศกเศร้าที่คนอื่นไม่มีส่วนบ่อยครั้ง แล้วสิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้อย่างลึกๆจากสายตาของคนที่ใกล้ชิดที่สุดและคนอันเป็นที่รักที่สุดก็คือ ความโศกเศร้าที่ลึกเกินไปสำหรับการพูด หรือความยินดีที่ใหญ่เกินไป สำหรับถ้อยคำ"[317]

ฮันนาห์ก็โดดเด่นสำหรับความโศกเศร้าส่วนตัวที่ลึกซึ้งของเธอ (1 ซมอ. 1) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง (ลก. 22:39-46; เปรียบเทียบ อสย. 53:3) สุภาษิตนี้ควรช่วยให้เราตระหนักว่ามันเป็นธรรมชาติสำหรับทุกคน ที่จะเก็บความโศกเศร้าที่ลึกซึ้ง ("ความขมขื่น" ของใจเอง) และ "ความยินดี" ที่ลึกซึ้งไว้

14:11 สุภาษิตนี้เปรียบเทียบชะตาของทุกคนที่ "เรือน" และ "เต็นท์" แสดงถึงในกรณีของคนบาปและคนชอบธรรม การถูกทำ ลายจะเกิดขึ้นกับชีวิตของ คนอธรรม แต่ความมั่งคั่งจะเป็นเครื่องหมายของชีวิตของคนเที่ยงธรรม ซาอูลเป็นตัวอย่างดั้งเดิมของคนแรก และดาวิดเป็นตัวอย่างของคนหลัง

14:12 ปราศจากความสว่างที่เพิ่ มเติมแห่งการเปิดเผยของพระเจ้า เราอาจสรุปว่าแนวทางของการกระทำใดๆก็ตามจะนำไปสู่บั้นปลายต่างๆที่ดี อย่างไรก็ตาม พระวจนะของพระเจ้าช่วยเรา

ที่จะเห็นบั้นปลายของบางเส้นทางเหล่านี้เพื่อว่า เราสามารหลีกเลี่ยงพวกมันได้ ความรอดโดยการงาน ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของสิ่งนี้ อย่างที่ใครคนหนึ่งได้บอกข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้ากำลัง ปีนบันไดแห่งความสำเร็จ แต่จากนั้นข้าพเจ้าได้ค้นพบว่ามันพิงอยู่ผิดกำแพง"

สุภาษิตนี้เตือนว่า เป็นที่ชัดเจนว่าทางต่างๆที่ดีอาจถูกพิสูจน์ว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตทางศีลธรรม (เปรียบเทียบ 7:27; 16:25; มธ. 7:13-14) เพราะว่าจุดหมายของทางเหล่านั้นก็ผิด ยูดาสอิสคาริโอทได้ค้นพบอย่างสายเกินไปว่า สิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นทางง่ายสำหรับเขาที่จะสะสมเหรียญเพิ่มขึ้นบางเหรียญแท้จริงแล้วก็เป็นทางแห่งการไม่ได้กลับมา (มธ. 27:5) ในกรณีนี้และอย่างที่เป็นจริงกับกรณีอื่นๆหลายกรณีนั้น ทางของเขาได้นำไปสู่ความตายทางกายภาพ (เปรียบเทียบ รม. 6:23; 8:13; 1 คร. 11:29-30; ยก. 1:15; 5:20)

14:13 อย่างเหน็บแนมแล้ว บุคคลหนึ่ งอาจหัวเราะแต่ก็เจ็บปวดภายใน ในทำนองเดียวกัน บุคคลหนึ่งอาจคิดว่าเขากำลังมีเวลาที่ดี แต่ "ความยินดี" ของเขา (ความยินดีเกี่ยวกับตัณหาราคะและทางโลก) อาจนำความโศกเศร้ามายังเขาในที่สุด ("ที่สิ้นสุดของความยินดี" ทั้งการสิ้นสุดของมันในความโศกเศร้าและการสิ้นสุดของมันในระยะเวลา) บ่อยครั้งสิ่งภายนอกก็หลอกลวง ราชินีเอสเธอร์ได้เข้าร่วมในการเลี้ยงที่รื่นเริงแต่ใจของเธอก็กำลังแตกสลายต่อชะตาของประชาชนของเธอ (อสธ. 5:4-8; 7:1-4) ฮามานกำลังมีเวลาที่ดี กระทั่งเขาได้เรียนรู้ ว่าความเกลียดชังของเขาที่มีต่อคนยิวนั้นกำลังจะฆ่าเขา (อสธ. 7:5-9) สุภาษิตหลายข้อที่ ติดตามมาก็กล่าวถึงหลายประเภทของคนโง่เขลา ความฉลาด และความโง่เขลา

14:14 > ". . . . *ผู้ถอยกลับ* แสดงถึงความประทับใจผิดๆของผู้เลิกศรัทธา ผู้ซึ่งถด ถอยจากหรือละทิ้งจุดยืนแห่งความถูกต้อง ทางศีลธรรมก่อนหน้านั้นของเขาเอง การแสดงออกของคำฮีบรูที่นี่บ่งบอกถึง การไม่ยึดมั่นต่อความถูกต้อง"[318]

เปโตรที่อยู่ในลานบ้านของมหาปุโรหิตก็เป็นตัวอย่างของบุคคลที่ถูกอธิบายไว้ในบรรทัดแรก ภายหลังเขาได้เสียใจอย่างสุดซึ้งที่ ว่าเขาได้ผิดสัญญาต่อการอุทิศตนของเขาที่จะยืนหยัดเพื่อพระเยซู (มธ. 26:75; ลก. 22:62) ได้ผลจาก "ทางของเขาจนเต็ม" หมายถึงว่า เขามีความเสียใจ อย่างที่บางครั้งเรากล่าวว่า "ท้องของเขาเต็ม [ไปด้วยความผิดพลาดของเขาเอง]" ในฐานะตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง เปาโลสามารถนอนหลับในตอน กลางคืนได้และก็ไปยังหลุมฝังศพของเขาด้วยความรู้สึกแห่งความอิ่มเอมใจสำหรับชีวิตที่ได้ดำเนินอย่างดี (2 ทธ. 4:7)

14:15 เนื่องจากว่าคนเขลามีแนวโน้มที่จะเชื่อทุกสิ่ง บุคคลหนึ่งควรเรียนรู้ที่จะฟังและประเมินสิ่งที่เขาได้ยินและเห็นอย่างพินิจพิเคราะห์ ดูเหมือนว่าโยเซฟก็เขลาเล็กน้อยในฐานะเด็กชายที่ว่าเขาได้ล้มเหลวที่จะเห็นถึงความลึกแห่งความเกลียดชังของพวกพี่ของเขาที่มีต่อเขา (ปฐก. 37) ในอีกด้านหนึ่ง คนสุขุมก็ประเมินข้อมูลอย่างระมัดระวังและไม่ได้เดินไปสู่กับดัก เนหะมีย์ได้ทำสิ่งนี้อย่างดีเมื่อพวกศัตรูของเขาได้แสวงหาที่จะเบนความสนใจของเขาไปจากโครงการก่อสร้างของเขา (นหม. 6) บางครั้งเราต้องตรวจสอบก่อนที่เราจะไว้ใจ[319]

14:16 การระมัดระวังเป็นส่วนที่ดีกว่าของปัญญา และคนฉลาดซึ่งได้คาดคะเนถึงอันตรายก็จะ "หันเสียจากคนชั่วร้าย" ผู้ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายอย่างที่เนหะมีย์ได้ทำ (นหม. 6:1-4) ตรง กันข้าม คนโง่ก็พึ่งพาสัญชาติญาณของเขามากเกินไปและได้ทึกทักเอา "ปัญญา" และก็ "ประมาท" และก็บาดเจ็บอยู่บ่อยๆ อับเนอร์ได้สูญเสียชีวิตของเขาเพราะว่าเขาได้ล้มเหลวอย่างโง่เขลาที่จะคาดคะเนถึงอันตรายที่โยอาบวางไว้ (2 ซมอ. 3:28, 33)

14:17 เยฟธาห์ได้กระทำ "อย่างโง่เขลา" โดยการให้คำปฏิญาณที่ไม่รอบคอบซึ่งล้มเหลวที่จะพิจารณาล่วงหน้าถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นถ้าเขาได้กลับมาจากการรบอย่างมีชัย (วนฉ. 11:30-34) คนยูดาห์ได้เกลียดชังกษัตริย์เยโฮรัมที่ชั่วร้ายเนื่องจากความอธรรมของเขา (2 พศด. 21:19)

14:18 บ่อยครั้งคน "เขลา" มีปัญหาดังนั้นบุคคลหนึ่งควรรับเอาความเจ็บปวดเพื่อที่จะ ได้รับการบอกกล่าวอย่างดี ฮามานสูญเสียชีวิตของเขาเพราะเขาไม่รู้ว่าเอสเธอร์เป็นคนยิว (อสธ. 8:1-6) ตรงกันข้าม "ความรู้" กระทำเหมือนมงกุฎที่อยู่บนศีรษะของ คน "เฉลียวฉลาด" และโดยพื้นฐานแล้วพวกเขาก็ประสบกับการยกย่องแทนที่จะเป็นความอับอาย โมรเดคัยได้เข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ได้ช่วยคนยิวให้รอดพ้น และได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ (อสธ. 4:13; 10:3)

14:19 ในที่สุดพวกบุตรชายที่ "ชั่วร้าย" ของยาโคบได้ก้มกราบน้องชายที่ "ดี" ของพวกเขา นั่นคือโยเซฟ (ปฐก. 42:6; 43:26, 28) การกระทำของพวกเขาได้เป็นสัญลักษณ์ของชัยชนะ ของความดีของโยเซฟเหนือความชั่วร้ายของพวกเขา แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้ เมื่อพวกเขาได้ก้มกราบ วันหนึ่งทุกเขาจะก้มกราบจอมกษัตริย์ (รม. 14:11; ฟป. 2:10)

"สุภาษิตสามข้อ [ข้อ 20-22] ในเรื่องความเกลียดชังของมนุษย์:"[320]

14:20 คน “ยากจน” เป็นเป้าของความเกลียดชัง อย่างมากเนื่องด้วยหลายเหตุผล บางครั้งผู้คนเกลียดชังพวกเขาเพราะพวกเขาคิดว่าเหตุผลที่พวกเขายากจนก็เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธหรือไม่สามารถจัดเตรียมเพื่อพวกเขาเองได้ และบางครั้งผู้คนเกลียดชังพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเป็นความลำบากใจต่อชุมชนแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดกับพวกเขามากที่สุด ผู้ซึ่งควรรักและดูแลพวกเขาบ่อยครั้งก็เกลียดชังพวกเขา” “เพื่อนบ้าน” อ้างอิงถึงบุคคลใดก็ตามที่เรา ติดต่อด้วย ไม่ใช่แค่ใครคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ใกล้ๆ (เปรียบเทียบ ลก. 10:31)[321] ลาซารัสในเรื่องราวของพระเยซูเกี่ยวกับเศรษฐีและลาซารัสก็ได้ทนทุกข์เนื่องจากความยากจนของเขา (ลก. 16:20-25) บรรทัดนี้เป็นคำเตือนต่ออคติที่มีต่อคนยากจน (เปรียบเทียบ ยก. 2:1-13)

ในอีกด้านหนึ่ง “คนมั่งคั่ง” พบว่าพวกเขามี “สหาย” มากมาย คือ ผู้คนที่อ้างว่า “รัก” พวกเขาแต่ก็แค่เนื่องจากว่าคนมั่งคั่งมีทรัพย์สมบัติที่จะช่วยเหลือพวกเขา ข้าพเจ้าได้รับรถยนต์คันแรกเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่ในวิทยาลัย และข้าพเจ้าได้เรียนรู้อย่างรวดเร็วว่า ข้าพเจ้าได้มี “สหาย” มากกว่าที่ข้าพเจ้าได้ตระหนักคือ บรรดานักศึกษาผู้ซึ่งต้องการที่จะนั่งรถ! ตัวอย่างในพระคัมภีร์คืออับราฮัมที่มั่งคั่ง (ปฐก. 13:2) ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่อาบีเมเลคต้องการที่จะ เข้าร่วมในพันธสัญญา (ปฐก. 21:22-34) บรรทัดนี้เป็นคำเตือนต่อคนมั่งคั่งที่จะระวัง สหายผิดๆ ทั้งสองบรรทัดก็สังเกตว่าคนมั่งคั่งก็สร้างความแตกต่างในชีวิตทางสังคม[322]

14:21 เป็นที่ชัดเจนว่า “เพื่อนบ้าน” ที่ถูกกล่าวถึงในบรรทัดที่หนึ่งก็ “ยากจน” เมื่อพิจารณาถึงบรรทัดที่สอง แทนที่จะดูถูกหรือเหยียดหยามเพื่อนบ้านที่ยากจนนั้น บุคคลหนึ่งควรมี “เมตตา” ต่อเขา การทำอย่างนั้นจะนำความยินดีไปสู่ทั้งสองฝ่าย อับราฮัมได้ปฏิบัติต่อโลทหลานชายของเขาอย่างมีเมตตาและได้ให้การเลือกส่วนใดก็ตามของแผ่นดินแห่งพระสัญญาที่เขาต้องการเพื่อตัวเขาเอง (ปฐก. 13:8-12) ผลลัพธ์ก็คือความสัมพันธ์ที่ดีที่ดำเนินต่อไป

> “บุคคลหนึ่งควรถือว่ามนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่พระเจ้าได้ตั้งไว้ใกล้เขาว่า เป็นผู้ที่มีต้นกำเนิดเหมือนกัน ว่าถูกสร้างในฉายาของพระเจ้า และของจุดหมายอัน สูงส่งเหมือนกัน และควรถือว่าตัวเขาเองอยู่ใต้พันธะที่จะรักเขา”[323]

> “ในกรณีส่วนใหญ่ในอิสราเอลนั้น พวกเขา [พวกเพื่อนบ้าน] จะอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับ ผู้อุปการะช่วยเหลือของพวกเขาและอยู่ในการข้องเกี่ยว

> ประจำวันกับ พวกเขา ดังนั้น ความจำเป็นต่ างๆ ของพวกเขาก็จะเป็นที่รู้กันดี พวกเขาไม่ใช่คน เร่ร่อน คนขอทานตามถนน และคนข้างถนนผู้ซึ่งเคาะประตูของคริสตจักรต่างๆ ในเมืองและบอกเราถึงเรื่องราวที่น่าเศร้า ใจและบ่อยครั้งก็เท็จเกี่ยวกับความจำเป็นที่เร่งด่วน ไม่มีสิ่งใดในรายการของสุภาษิตเหล่านี้ที่ [ที่เกี่ยวข้องกับความใจกว้าง] บ่งบอกว่าคนหลอกลวงถูกกล่าวถึง"[324]

14:22 ผู้คนที่คิดการชั่วก็หันเหไปจากเส้นทางแห่งความถูกต้อง และชีวิตของพวกเขาได้แสดงถึงความเกลียดชังและการหลอกลวง แต่ผู้คนที่ติดตามสิ่งที่ "ดี" ตามปกติแล้วก็ประสบกับ "ความกรุณาและความจริง" อีกครั้งหนึ่งกษัตริย์ซาอูลเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดแรก และดาวิดเป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัดที่สอง

> "ตอนนี้สิ่งที่ติดตามมาก็คือชุดที่น่าพิจารณาของสุภาษิต (ข้อ 23-31) ด้วยข้อยกเว้นข้อเดียว (ข้อ 24) ซึ่งทั้งหมดก็มีสิ่งนี้เหมือนกัน นั่นคือหนึ่งหรือสองคำไขในสุภาษิตเหล่านั้นก็เริ่มต้นด้วยตัว "เมม" [ตัวอักษรฮีบรู]"[325]

14:23 ที่จริงแล้วการทำโครงการจะก่อให้เกิด "กำไร" แต่เพียงแค่กล่าวถึงมันเท่านั้นจะไม่ก่อให้เกิดกำไร แต่จะเกิด "ความยากจน" เนหะมีย์ไม่เพียงแต่มีนิมิตที่ยิ่งใหญ่สำหรับการสร้างกำแพงของกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่เท่านั้น แต่เขาได้ไปทำงานและได้ทำให้นิมิตของเขาเกิดขึ้น เป็นจริง พวกครูสอนเท็จที่ยูดาได้เตือนไว้ก็เป็นเหมือนเมฆที่ปราศจาก น้ำ พวกเขาได้สัญญา ถึงสิ่งต่างๆที่ใหญ่แต่ได้ล้มเหลวที่จะทำให้เกิดขึ้น (ยด. 12) คนที่มีนิมิตก็ธรรมดาบรรดาผู้ที่ พยายามต่อไปและไปทำงานนั่นเองที่สำเร็จ

14:24 บั้นปลายของคนฉลาดและคนโง่ก็ถูกกล่าวถึงที่นี่

> "คนฉลาดได้รับมงกุฎ นั่นคือ ได้รับการอวยพรด้วยทรัพย์สมบัติ (เปรียบเทียบ 3:16; 8:18, 21; 15:6; 22:4) เนื่องจากความขยันของพวกเขา (14:23) แต่พฤติกรรมที่โง่เขลาก็ไม่ได้ส่งผล ให้เกิด พระพรแต่ สิ่งผลให้เกิด ความโง่เขลามากยิ่งขึ้น (เปรียบ เทียบ–ข้อ 18)"[326]

โยบได้กลายมาเป็นคนมั่งคั่งเพราะว่าเขาฉลาดและชอบธรรม "มงกุฎ" ของปัญญาของเขาก็ออกมาในคำกล่าวของเขา ณ บั้นปลายของชีวิตของเขานั้น กษัตริย์ซาอูลได้ยอมรับว่าเขา

ได้ เป็นคนโง่ (1 ซมอ. 26:21)

14:25 บุคคลที่บอกความจริงก็ก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีจากสิ่งที่เขากล่าว ผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ดีที่สุดก็คือการช่วยชีวิตใครคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ถูกกล่าวหาอย่าง ผิดๆ เอสเธอร์ได้บอกความจริงและได้ ช่วยประชาชนของเธอให้รอดพ้น บุคคลที่โกหกก็ส่งเสริมการทรยศโดยการนำคนอื่นๆ ให้ หลงไปสู่ข้อสรุปเท็จ ยาโคบได้โกหกและการมีเล่ห์เพทุบายของเขาได้ทำให้ครอบครัวทั้ง หมดของเขาไปสู่กองปัญหา (ปฐก. 27) พวกพยานเท็จได้โกหกและนาโบทได้ตาย ไป (1 พกษ. 21)

14:26 นี่เป็นสุภาษิตอีกข้อหนึ่งที่เกี่ยวกับจุดสุดยอด อย่างเช่นสุภาษิตข้อที่ตามมาซึ่งบรรทัดที่สองเพิ่มความคิดต่อบรรทัดแรก ความยำเกรงพระเจ้าให้ "ความมั่นใจ" แก่บุคคลหนึ่งและ "ลูกหลาน" ของเขาก็ชื่นชมความมั่นคง ("ที่ลี้ภัย") เต็มที่เนื่องจากความเชื่อของพ่อแม่ของ พวกเขา อับราฮัมได้แสดงออกถึงความมั่นใจอันยิ่งใหญ่เมื่อเขาได้ต่อสู้กับกษัตริย์เมเสโปเต - เมียห้าองค์ (ปฐก. 14) และพระเจ้าได้อวยอิสอัคเนื่องจากความเชื่อของอับราฮัม (ปฐก. 26:24)

14:27 ความยำเกรงพระเจ้าก็ค้ำจุนชีวิตทั้งสิ้นของบุคคลหนึ่งอีกด้วย เหมือนกับ "น้ำพุ" ค้ำจุนชีวิตทางกายภาพ มันจะรักษาเขาไว้จาก "กับดัก" ที่สามารถก่อให้เกิด "การตาย" ก่อนเวลาอีกด้วย คาเลบและโยชูวาได้ยำเกรงพระเจ้าดังนั้นพระเจ้าได้ค้ำจุนพวกเขา และช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงชะตาของชนรุ่นที่ไม่เชื่อของพวกเขาทั้งหมด

14:28 มันเป็นชื่อเสียงเกียรติยศต่อผู้ปกครองเมื่อเขาปกครองเหนือคนมากมายและพวกเขาก็มั่งคั่งและเพิ่มพูนขึ้น แต่มันเป็นการไร้ชื่อเสียงเกียรติยศต่อเขาเมื่อประชาชนของเขาลดลงในจำนวนและทรัพย์สมบัติ นี่ก็เป็นเพราะว่าส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบของผู้นำที่ปกครองนั้นก็คือที่จะก่อให้เกิดความมั่งคั่ง กษัตริย์เฮเซคียาห์ที่อยู่ในทางธรรมได้ช่วยประชากรของเขาให้รอดพ้นจากการถูกทำลายโดยคนอัสซีเรีย (2 พกษ. 19) แต่มนัสเสห์บุตรชายที่ชั่วร้ายของเขาได้กระตุ้นให้พระเจ้าทำลายกรุงเยรูซาเล็ม (2 พกษ. 21:1-13) ดาวิดและอิชโบเชท ก็เป็นตัวอย่างอีก (2 ซมอ. 3—4)

14:29 ผู้คนที่ไม่โกรธอย่างรวดเร็วก็แสดงถึง "ความเข้าใจอันยิ่งใหญ่" เหมือนกับกิเดโอน (วนฉ. 7) ความอดทนของเขาได้ส่ งผลต่อชัยชนะสำหรับคนอิสราเอล แต่ผู้คนที่ "โมโหง่าย"

บ่อยครั้ง ก็ทำสิ่งต่างๆ ที่โง่เขลาเช่นแซมสัน (วนฉ. 15) ความไม่อดทน ของเขาได้นำเขาไปสู่การ ทนทุกข์ของเขาเองและการตายในที่สุด จงเปรียบเทียบการกระทำของมีคายาห์และเศเดคี-ยาห์ด้วย (1 พกษ. 22:24-25)

14:30 "ใจที่สงบ" กับพระเจ้าก็ส่งเสริมสุขภาพที่ดี แต่ใจที่เต็มไปด้วย "กิเลส" (NASB) หรือ "ความริษยา" (HCSB) ก็อยู่ในความยุ่งเหยิงซึ่งทำให้บุคคลหนึ่งอ่อนแอเหมือนกับกระดูกผุ วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ ยืนยันถึงความจริงแห่งสุภาษิตนี้ นั่นคือความตึงเครียดทำให้ชีวิตสั้น แต่ความสงบทำให้ชีวิตยืนยาว ความสัมพันธ์ของโมเสสกับพระเจ้าก็สงบเพราะว่าเขาได้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า แม้ว่าคนอิสราเอลเป็น นแหล่งแห่งความตึ งเครียดบางอย่างในชีวิตของเขา เขาได้ดำเนินชีวิต อันยาวนานอย่างผิดปกติ (ฉธบ. 34:7) ในอีกด้านหนึ่ง อับซาโลมไม่ถูกต้องกับพระเจ้า และเขาได้ตายก่อนวัยอันควร (2 ซมอ. 18:14-15)

14:31 "ความเชื่อตามพระคัมภีร์ถือหลักคำสอนแห่งฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ว่าเป็นของขวัญแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าอย่างจริงจังมาก จนการกระทำที่ได้กระทำต่อมนุษย์ก็สำคัญราวกับว่าได้ทำต่อพระเจ้า แนวคิดใดๆที่มีอำนาจมากกว่าแนวคิดนี้ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างสิ้นเชิงก็แทบจะไม่มี"[327]

"ที่จะปฏิบัติต่อบรรดาผู้ที่ยากจนอย่างรุนแรง ก็คือที่จะตำหนิพระเจ้าผู้ได้สร้างทั้งคนมั่งคั่งและคนยากจน และปัญญาที่ลึกลับของพระองค์ก็อนุญาตให้บางคนที่จะอยู่ในความทุกข์ ในขณะที่คนอื่นๆ ก็มีมากกว่าที่ใจสามารถปรารถนาได้ ผู้ที่ให้เกียรติพระเจ้าจะถือว่าคนขัดสนถูกละไว้เพื่อทดสอบใจของบรรดาผู้ที่อยู่ใ น สถานการณ์ต่างๆ ที่สะดวกกว่าและจะเห็นคุณค่าของสิทธิพิเศษแห่งการปรนนิบัติพวกเขาไกลเท่าที่สามารถทำได้ ดังนั้นก็เป็นการแสดงให้พวกเขาเห็นถึงความกรุณาของพระเจ้า"[328]

เยเซเบลไม่ได้ให้เกียรติพระเจ้าด้วยแนวทางที่เธอได้ปฏิบัติต่อนาโบท (1 พกษ. 21:1-10) แต่ดาวิดได้ให้เกียรติพระเจ้าด้วยแนวทางที่เขาได้ปฏิบัติต่อเมฟีโบเชท (2 ซมอ. 9)

"การประกาศที่มีความรักเป็นเส้นทางที่สำคัญที่สุดของการออกจากความยากจน"[329]

14:32 “การกระทำผิด” อันชั่วร้ายที่คนชั่วร้ายทำในที่สุดแล้วก็ตามทันพวกเขาและคว่ำพวกเขาลง บาลาอัมก็เป็นตัวอย่าง (กดว. 23:10; 31:8) แต่คนชอบธรรมไม่มีอะไรที่จะต้องกลัว เมื่อพวกเขาตายไปเพราะ พวกเขาวางใจในพระเจ้าผู้ ซึ่งเป็น “ที่ลี้ภัยของพวกเขา" จงพิจารณาถึงการตายของสเทเฟน (กจ. 7:59-60)

14:33 การถอดความของข้อนี้อาจเป็น “คนฉลาดไม่ได้อวดความรู้ของเขา แต่คนโง่ ก็อวด”[330] คนโง่ อาจมีความรู้แต่ไม่ใช่ปัญญาทางพระคัมภีร์ การตีความที่แตกต่างเล็กน้อยก็คือว่า อุปนิสัยที่ ฉลาดของบุคคลที่มีความเข้าใจก็แสดงออกถึง “ปัญญา” ในใจของเขา แต่อุปนิสัยที่โง่เขลา ของคนโง่ก็เปิดเผยถึงสิ่งที่ “อยู่ในใจ [ของพวกเขา]”[331] ซาโลมอนก็ถ่อมใจในปีแรกๆ ของ เขาในฐานะกษัตริย์ (1 พกษ. 3:3-9) และเขาได้มีชื่อเสียงเนื่องจากปัญญาของเขา แต่ความ หยิ่งของอโดนียาห์ได้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนโง่ (1 พกษ.1-2)

14:34 ประวัติศาสตร์โลกได้พิสูจน์ความจริงแห่งสุภาษิตนี้อย่างซ้ำๆ แต่ตัวอย่างในพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ของความจริงนี้คือประวัติศาสตร์ของอิสราเอลโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างการปกครองแบบกษัตริย์ เมื่อกษัตริย์ที่ดีและการกระทำที่ชอบธรรม (“ความชอบธรรม”) ได้ชัยชนะ อิสราเอลก็ได้เจริญ แต่เมื่อกษัตริ ย์ที่แย่ได้นำประชาชนไปสู่ “บาป” และเมื่อเลิกเชื่อ การพิพากษาก็ได้ติดตามมา

14:35 ผู้คนที่รับใช้บรรดาผู้ที่อยู่เหนือพวกเขาโดยการประพฤต “อย่างฉลาด” ก็ได้รับ “ความโปรด ปราน” จากเจ้านายของพวกเขา ซึ่งบ่อยครั้งก็มาในรูปของรางวัลที่หลากหลาย โยเซฟและ ดาเนียลก็เป็นตัวอย่างที่โดดเด่น ตรงกันข้าม บรรดาผู้ที่พิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อต่อเจ้านายของ พวกเขาโดยการกระทำ “อย่างอับอาย” ก็กระตุ้นความไม่โปรดปรานและการลงโทษ (“ความ โกรธ”) ฮามานเป็นคนรับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสเช่นนั้น

> “การทำให้เจ้านายประหลาดใจหรือการทำให้เธอเสียใจในที่สาธารณะก็ไม่ใช่ลักษณะอันเป็นที่ชื่นชมในธุรกิจสมัยใหม่หรือในชีวิตทางการเมืองเช่นกัน”[332]

ในบทที่ 14 นี้ “. . .12 ข้อจาก 35 ข้อก็กล่าวถึงปัญญา/ความโง่เขลา ที่นี่ คำกล่าวเกี่ยวกับ “กษัตริย์” ก็ปรากฏเป็นอันดับแรกอีกด้วย มีการสังเกตทางจิตวิทยาหลายอย่าง คือข้อ 10, 13, 30”[333]

อิทธิพลของถ้อยคำของมนุษย์ ก็ครอบครองบทที่ 15 อย่างมาก (ข้อ 1, 2, 4, 7, 23, 26, 28) ยิ่งกว่านั้น สิ่งเปรียบที่ตรงกันข้ามก็ลดลง สุภาษิตเก้าข้อจากสุภาษิตทั้งหมดก็เป็น "คำกล่าวของพระยาเวห์"[334]

15:1 "คำตอบที่สุภาพ" ของกิเดโอนที่มีต่อบรรดาผู้ คนที่โกรธแห่งเผ่าเอฟราอิมก็อธิบาย บรรทัดแรกของสุภาษิตที่แจ่มแจ้งนี้ และ "ถ้อยคำที่แข็งกร้าว" ของเยฟธาห์ที่มีต่อคนกลุ่มเดียว กันนั้นอธิบายบรรทัดที่สอง (วนฉ. 8:1-3; 12:1-6)

> "ถ้อยคำที่เหมาะสมเป็นความสงบต่อบรรดาผู้ที่กำลังจะโกรธ"[335]
>
> "การถกเถียงที่ยากจัดการได้ดีที่สุดด้วยคำพูดที่อ่อนโยน"[336]
>
> "มันถูกถือว่าไม่เป็นลักษณะบุรษที่จะไม่แก้แค้นการดูถูก และที่จะยอมให้ถ้อยคำที่กริ้วโกรธที่จะผ่านไปโดยไม่ได้รับการท้าทาย แต่มันใช้คุณลักษณะที่เป็นจริงมากขึ้นที่จะรับมือกั บคนที่โกรธด้วยความสงบของวิญญาณ และที่จะตอบสนองต่อถ้อยคำที่เผ็ดร้อนและรีบร้อนด้วยถ้อยคำที่เยื อกเย็นและสงบมากกว่า ที่จะให้คำตำหนิสำหรับคำตำหนิหรือการมุ่งร้ายสำหรับการมุ่งร้าย อันหลังกล่าวถึงผู้ที่ยังไม่รู้ วิธีที่จะปกครองวิญญาณของเขา อันแรก กล่าวถึงผู้ที่มีความรู้สึกส่วนตัวในการทำ ให้อยู่ภายใต้การควบคุม" [337]

15:2 ความตรงกันข้ามที่นี่ไม่ใช่ระห ว่างคุณภาพของ ถ้อยคำที่คนฉลาดและคนโง่กล่าว มันเป็นข้อ เท็จจริงที่ว่า คนฉลาดพิจารณาสิ่งที่เขากล่าวก่อนที่เ ขากล่าว แต่คนโง่ไม่ได้พิจารณา ดังนั้น สิ่งที่คนฉลาดพูดก็ "เป็นที่ยอมรับ" (ตามตัวอักษรหมายถึง "ดี") และสิ่งที่คนโง่พูดคือ "ความโง่เขลา" (ไม่ฉลาด) สุภาษิตนี้กล่าวถึงถ้อยคำที่มีความรับผิดชอบ โยเซฟได้ยับยั้งถ้อย คำของเขาที่มีต่อพวกพี่ชายของเขาจนกระทั่งเวลาที่เหมาะสม (ปฐก. 42-45) อัครทูตเปาโล ได้แนะนำให้ทิโมธีที่จะว่ากล่าวครูสอนธรรมบัญญัติบางคนในเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งไม่เข้าใจสิ่ง ที่พวกเขากำลังสอน (1 ทธ. 3:1-7)

> "เมื่อคุณสรุปสิ่งที่สุภาษิตสอนเกี่ยวกับถ้อยคำของมนุษย์ คุณก็สรุปลงด้วยข้อเสนอสี่ประการ (1) ถ้อยคำเป็นของขวัญ ที่ยิ่งใหญ่จากพระเจ้า (2) ถ้อยคำสามารถถูกใช้เพื่อทำความดีได้ (3) ถ้อยคำสามารถถูกใช้เพื่อทำความชั่วได้ และ (4) พระเจ้า

เท่านั้นที่สามารถช่วยเราใช้ถ้อยคำเพื่อทำความดีได้"[338]

15:3 เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงเห็นทุกสิ่ง เราควรดำเนินชีวิตของเราด้วยการตระหนักว่าพระองค์กำลังเฝ้าดูเราอยู่และจะจัดการกับเราตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็น ดาวิดได้ตระหนักถึง "พระเนตร" ที่เห็นทุกสิ่งของพระเจ้า และได้ขอให้พระองค์ที่จะตรวจ สอบชีวิตของเขา และเปิดเผยสิ่งใดก็ตามที่ไม่ทำให้พระองค์โปรดปราน (สดด. 130:23-24)

"การตรวจสอบที่เป็นสากลนี้ ความสัพพัญญูญาณนี้ของพระเจ้า ก็มีด้านที่น่าตกใจและด้านที่ปลอบโยนอีกด้วย"[339]

15:4 ถ้อยคำที่ "ปลอบโยน" สามารถรักษาและค้ำจุนชีวิตได้ เหมือนกับต้นไม้ ที่ให้ผล แต่ถ้อยคำที่ถูกใช้อย่างไม่เหมาะสมก็ สามารถมีผลลัพธ์ที่ตรงกันข้ามได้ ถ้อยคำเหล่านั้นสามารถทำให้ บาดเจ็บ "ทำให้ใจแตกสลาย" และทำให้ท้อใจได้ ถ้อยคำของอับราฮัมที่มีต่อโลทก็มีผลลัพธ์ ที่รักษาในความสัมพันธ์ของพวกเขา (ปฐก. 13:8) แต่ถ้อยคำของเชบาที่มีต่อดา วิดนั้นได้ทำ ให้ดาวิดบาดเจ็บและได้ก่อให้เกิดความแตกร้าว (2 ซมอ. 20)

". . . ไม่มีผลิตภัณฑ์แห่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็น คอมพิวเตอร์ เครื่องโทรสาร หรือเครื่องสแกนได้ทำให้คำกล่า วเดียวในพระธรรมสุภาษิตล้าสมัย ถ้อยคำ มีอำนาจมากที่จะช่วยเหลือหรือทำลาย อย่าง ที่มันเคยมี มันอยู่ใกล้กับศูนย์กลางแห่ง ชีวิตมนุษย์จนมันยังคงเป็นศิลปะ สำคัญที่สุดสำหรับเราแต่ละคนที่จะควบคุม"[340]

15:5 คนหนุ่มสาวผู้ไม่ชื่นชอบการถูกตีสอนโดยพ่อแม่ของเขาหรือของเธอก็เป็นคนโง่ เพราะว่าการตีสอนมุ่งเป้าที่จะช่วยเหลือและปรับปรุง คนหนุ่มสาวผู้ ซึ่งเข้าใจว่าการตีสอนของพ่อแม่นั้นก็เพื่อสวัสดิภาพของเขาหรือของเธอก็ฉลาด (นั่นคือ "เฉลียวฉลาด" กระทำด้วยความคิดสำหรับอนาคต) อิสอัคได้จำนนต่อการตีสอนของอับราฮัม (ปฐก. 22:7-8) แต่ยาโคบได้กบฏต่ออิสอัค (ปฐก. 27:18-19)

"ถัดจากความยำเกรงพระเจ้า การให้เกียรติพ่อแม่อาจเป็นคุณค่าสูง สุดของปราชญ์ [ผู้ได้เขียนสุภาษิตต่างๆ] [เปรียบเทียบ ข้อ 20; 10:1; 17:2, 6, 21, 25; 19:13, 26; 20:20; 27:11; 28:7; 29:3]"[341]

15:6 “ทรัพย์สมบัติ” มากมายหลายชนิด ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเป็นเงินเท่านั้นก็อยู่ “ในบ้าน [ครอบครัว] ของคนชอบธรรม” ตัวอย่างเช่น มีสันติสุข ความรักและความยินดี สำหรับคนเริ่มต้นคือความมั่งคั่งที่เงินไม่สามารถซื้อได้แต่สำคัญกว่าเงินที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม ดูเหมือนว่าครอบครัวของโยบได้ชื่นชมความมั่งคั่งหลายประเภทก่อนและหลังความยากลำบากแสนสาหัสของเขา (โยบ 1; 42) “แต่ความลำบาก” จะเติมเต็มบ้าน (“อยู่ในรายได้”) ของ “คนชั่วร้าย” อาคานได้พบว่าสิ่งนี้เป็นจริง (ยชว. 7:19-26)

15:7 ถ้อยคำของคนฉลาด “กระจายความรู้” ไม่ใช่ที่ว่าพวกเขากล่าวความจริงที่ลึกซึ้งอยู่เสมอแต่ พวกเขาจดจ่อที่สิ่งที่เสริมสร้าง ตรงกันข้าม คนโง่เขลาก็กล่าวอย่างมากซึ่งไร้ประโยชน์และ ไร้สาระเป็นสิ่งที่ครอบครองใจของพวกเขา ถ้อยคำของเปาโล ณ เมือ งปาโฟสอธิบายบรรทัดแรก และถ้อยคำของเอมีมาสก็เป็นตัวอย่างของบรรทัดที่สอง (กจ. 13:6-12)

15:8 ในอีกแง่หนึ่ง สัตวบูชาหรือธัญญบูชาก็ หายากและราคาแพงที่จะถวายแด่พระเจ้ามากกว่าการอธิษฐานและมีสิ่งที่ต้องทำมากกว่า ดังนั้นบุคคลหนึ่งอาจคาดหวังว่าพระเจ้าจะเห็น คุณค่ามากกว่าในสิ่งซึ่งผู้ถวายต้องจ่ายราคาที่มากกว่าเมื่อเปรียบกับสิ่งซึ่งจ่ายน้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงพอพระทัยใน “คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรม” มากกว่าในเครื่องบูชาของคนชั่วร้าย แท้จริงคือเครื่องบูชาแม้จะเรียกร้องจากผู้ถวายมากขึ้นก็เป็นสิ่งพึง รังเกียจต่อพระเจ้า เพราะพระองค์ให้ความสำคัญที่ตัว บุคคลโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ที่เน้นการ อธิษฐานของเขาต่อพระเจ้านั้นสำคัญกว่าของถวายของเขา

> “เครื่องบูชา ในฐานะการปฏิบัติการทาง วัตถุและถูกเรียกร้องตามธรรมบัญญัติก็เชื่อมโยงกับการงานที่ตายมากกว่าการอธิษฐานซึ่งทำให้ตัวมันเองสมบูรณ์อย่างมากในถ้อยคำ เป็นการแสดงออกที่ตรงมากที่สุดของบุคลิกภาพ แม้ว่าจะไม่ได้ถูกบัญชาโดยธรรมบัญญัติ เพราะว่า มันเป็นธรรมชาติต่อมนุษย์ นั่นแหละ คือหัวใจของเครื่องบูชาทั้งหมด. . .”[342]

ซาอูลได้ถวายเครื่องบูชา แต่พระเจ้าไม่ได้ยอมรับมันเพราะว่า “ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องบูชา” (1 ซมอ. 15:22) และซาอูลก็ไม่ได้เชื่อฟังเมื่อเขาได้ถวายมัน พระเยซูได้ชมเชย คนเก็บ ภาษี ซึ่งคำอธิษฐานของเขานั้นเป็นที่ยอมรั บเพราะว่ามัน ได้ออกมาจากความจริง ใจ (ลก. 18:13)

15:9 ดูเหมือนว่าสุภาษิตนี้จะขยายสุภาษิตก่อนหน้านี้ เครื่องบูชาของคนชั่วร้ายไม่เพียงแต่เป็นที่พึงรังเกียจต่อพระเจ้าเท่านั่น แต่ชีวิต ("ทาง") ทั้งสิ้นของพวกเขาก็เป็นที่พึงรังเกียจอีกด้วย ในทำนองเดียวกัน คำอธิษฐานของคนที่ยงธรรมไม่เพียงแต่ทำให้พระองค์ยินดีเท่านั้น แต่เส้นทางทั้งสิ้นของชีวิตของพวกเขา "ผู้ซึ่งติดตามความชอบธรรม " ก็ทำให้พระองค์ยินดีอีกด้วย ชีวิตของดาวิดและชีวิตของซาอูลก็ตรงกันข้ามกันในลักษณะเหล่านี้

15:10 ผู้คนที่ได้ละทิ้งทางแห่งความชอบธรรมก็ไม่ชอบที่จะ ถูกว่ากล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการ ตีสอนที่หนักแน่นและด้วยการไม่ตอบสนองต่อการตีสอนนั้น ผู้คนเช่นนั้นจะพินาศในที่สุด ("ผู้ที่เกลียดการว่ากล่าวจะตาย ") ผู้คนที่ดื้อรั้นผู้ซึ่งต้องการ ดำเนินชีวิตของพวกเขาตามแนว ทางของพวกเขาเอง แทนที่จะดำเนินตามอย่างที่พระเจ้าได้ แนะนำไว้ ก็มุ่งไปสู่ปัญหาและ ความเจ็บปวดใจ ("การลงโทษที่สาหัส ") คนหนุ่มสาว ที่ดื้อรั้น หลายคนได้พบว่าสุภาษิตนี้ เป็นจริงในหนทาง ที่ยากลำบาก แน่นอนว่า อับซาโลมได้พบ เช่นนั้น (2 ซมอ. 13-18)

15:11 สุภาษิตนี้สร้างประเด็นของมันโดยการโต้แย้งจากสิ่ง ที่ยากกว่าไปสู่ สิ่งที่ง่ายกว่า เนื่องจากว่า พระเจ้าสามารถที่จะเห็นสิ่ง ปิดซ่อนไว้ในโลก ข้างใต้ของคนตาย ("ชีโอลและอะแบดดอน") ซึ่งดูเหมือนเข้าใจยากอย่างเป็นไปไม่ได้สำหรับเรา แน่นอนว่าพระองค์สามารถที่จะเห็นสิ่ง ที่ปิดซ่อนไว้ใน "ใจ" ของมนุษย์ ดังนั้นมันเป็นส่วนที่ดีกว่าของปัญญาที่จะขอให้พระเจ้านำ สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงเห็น ว่าไม่ทำให้พระองค์โปรดปราน นั้นมายังความสนใจของเรา เพื่อว่า เราสามารถถูกต้องกับพระองค์ได้ เหมือนที่ดาวิดได้ทำ (สดด. 139:23-24)

15:12 สุภาษิตนี้ก็คล้ายกันกับสุภาษิตในข้อที่ 10 แต่ที่นี่การเน้นอยู่ที่การหลีกเลี่ยงของผู้เยาะเย้ยต่อบรรดาผู้ที่ว่ากล่าวเขาหรือเธอ ด้วยความหยิ่งนั้น เขาหรือเธอก็ปฏิเสธที่จะเปิดเผยตัวเขาเองหรือเธอเองต่อ "เขาจะไม่ไป หา") ตัวแทนของการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อ ทำให้ถูกต้อง แทนที่จะกลับใจจากความโง่เขลาของเขาอย่างแท้จริง แม้ว่าเขาได้อ้างว่าจะกลับใจกษัตริย์ซาอูลได้ทำให้ตัวเขาเองอยู่ห่างจากดาวิดเรื่อยไป (1 ซมอ. 29)

> "การสังเกตทางจิตวิทยาสองอย่างก็ถูกหุ้มห่อไว้รอบๆคำกล่าวแห่งปัญญา [ในข้อ 13-15] ด้วย "ใจ" ในฐานะถ้อยคำที่เป็นที่นิยมในสามข้อเหล่านี้"[343]

15:13 สภาพของ “ใจ” ของบุคคลหนึ่งก็กระทบส่ว นที่เป็นวัตถุและส่วนที่ไม่ได้เป็นวัตถุ ซึ่งเห็นได้ ในการเชื่อมโยง ที่ “ใจยินดี”/ใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ” ในข้อนี้ ที่นี่ “ใจ” ก็มีความสำคัญเชิงการ เปรียบเทียบตาม พระคัมภีร์โดยพื้นฐานของมันในฐานะแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ของบุคลิกภาพ ของมนุษย์ ฮามานก็ยินดีและปลาบปลื้มใจจนกระทั่งเขาได้เห็นโมรเดคัย (อสธ. 5:9) ใบหน้า ที่โศกเศร้าของเนหะมีย์ได้ทรยศวิญญาณที่แตกหักของเขา (นหม. 2:22)

15:14 “อาหารของเราเกี่ยวข้องอย่างมากกับ การทำให้เราเป็นสิ่งที่เราเป็น นี่ก็เป็นจริงอย่างเดียวกันกับเราทางศีลธรรม เรากลายมาเป็นเหมือนสิ่งที่เราหล่ อเลี้ยง และเราหล่อเลี้ยงสิ่งที่ใจปรารถนา คนแห่งความเข้าใจ เห็นคุณค่าความรู้แ ละอุทิศตัวเขาเองต่อการเสาะหามัน คนโง่ไม่ใส่ใจต่อสิ่งที่จะสร้างคุณลักษณะ ดีแท้และหันตัวเขาเข้าหาทางชั่วร้ายของเขา หล่อเลี้ยงความโง่เขลาและการไร้สาระ ดังนั้นก็ว่างเปล่าและโง่เขลามากกว่าก่อนอยู่เสมอ”[344]

“การเสาะหาปัญญาและความรู้ก็เป็นอาชีพตลอดชีวิต ซึ่งจะไม่ตระหนักรู้ทั้งหมดในชั่วชีวิตนี้”[345]

“จงเลียนแบบดาวิด (สดด. 119:103, 104) เยเรมีย์ (ยรม. 15:16) และโยบ (โยบ 23:12) อย่าปล่อยให้ตัวคุณเองที่จะตกไปสู่ทางของฝูงชนที่ปะปนกัน (กดว. 11:4-9) ผู้ซึ่งได้สูญเสียความอยากต่ออาหารของทูตสวรรค์โดยการมีตัณหาต่ออาหารโอชะของอียิปต์”[346]

15:15 เมื่อความทุกข์มาก เราก็มี “วันที่แย่” แต่ “ใจที่ร่าเริง” สามารถพิชิตความรู้สึกต่างๆ ที่แย่ได้ ถ้า “ใจ” ของบุคคลหนึ่งถูกต้องเขาสามารถยินดีได้แม้จะมี ความทุกข์ยาก จงพิจารณาถึง ฮาบากุกผู้ซึ่งได้ยินดีแม้ว่าอนาคตนั้นดูเหมือนจะน่าสยดสยอง (ฮบก. 3:17-18) และจงจดจำถึงเปาโลผู้ซึ่งได้ยินดีในขณะอยู่ในคุก (ฟป. 3:8-17)

15:16 เราสามารถยำเกรงพระเจ้าหรือสถานการณ์ต่างๆของเรา ถ้าเราเลือกที่จะยำเกรงพระเจ้า เราสามารถพึงพอใจกับสิ่งอื่นที่ “เล็กน้อย” นอกเหนือจากการสามัคคีธรรมของพระองค์ ถ้าเรายำเกรงสถานการณ์ต่างๆ ของเรา แม้กระทั่ง “ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่ ” จะไม่ทำให้เรามีความสุข เปาโลได้เรียนรู้ที่จะยินดี “กับสิ่งเล็กน้อยหรือกับสิ่งที่มาก ” เพราะว่าท่านได้พบ

แหล่งแห่งความยินดีของท่านในความสัมพันธ์ของท่านกับพระเจ้า (ฟป. 4:11-12) ในอีกด้านหนึ่ง ฮามานได้ครอบคลองทรัพย์สมบัติทางวัตถุอย่างมาก มายแต่เขาก็เป็นทุกข์เพราะว่าเขาคือศูนย์กลางแห่งโลกของเขา (อสธ. 3:5)

15:17 สุภาษิตนี้ซึ่งเป็นคำกล่าวที่ "ดีกว่า" อีกอันหนึ่งก็คล้ายกันกับสุภาษิตก่อนหน้านี้ แต่ที่นี่มันคือการปรากฏของไม่ว่าความรักหรือความเกลียดที่กำหนดความสุขของบุคคลหนึ่ง มันดีที่จะมี "ผัก" ที่จะกินเท่านั้น ถ้าบุคคลหนึ่งสามารถมี "ความรัก" กับพวกมัน มากกว่าที่จะ มีเนื้อที่ดีที่สุด ("เนื้อวัวอ้วน") ถ้าบุคคลหนึ่งถูกบริการด้วย "ความเกลียดชัง" ในฐานะ เครื่องเคียงของมัน

> "วิญญาณที่ซึ่งอาหารถูกแบ่งปันก็สำคัญ มากกว่าประเภทของอาหารที่ถูกทาน จงเปรียบเทียบ 17:1"[347]

ดาวิดได้ชื่นชอบอาหารที่เรียบง่ายกับบรรดาผู้ที่รักเขา (1 ซมอ. 21) แต่เขาไม่สามารถทานอาหารอันโอชะที่ซึ่งเขาถูกเกลียดชังได้ (1 ซมอ. 20)

15:18 นี่เป็นคำเตือนอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการ "โมโหง่าย" (เปรียบเทียบ 14:17, 29; 29:22) ที่นี่การเน้นอยู่ที่การแตกสาขาที่สุดกู่จากการโมโหง่ายหรือโมโหช้า นั่นคือ "การต่อสู้กัน" หรือ ความสงบสุขตามลำดับ อีกครั้งหนึ่ง ซาอูลและดาวิดก็เหมาะสมในความตรงกันข้ามนี้ (1 ซมอ. 20:30-34; 24:8-22)

> "คนที่โกรธเคืองก็เป็นคนหยิ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หาไม่แล้วเขาคงจะไม่ถูกกระตุ้น อย่างง่ายๆ โดยสิ่งที่แตะต้องตัวเขาเอง คนถ่อมตัวจะช้าในการโกรธเพราะว่าเขาได้เรียนรู้ที่จะไม่คิดถึงตัวเขาเองสูงกว่าที่เขาควรจะคิด และดังนั้นก็จะไม่โกรธเคือง การดูถูกและการกระทำผิดโดยทันที"[348]

15:19 เส้นทางตลอดชีวิตของคนขี้เกียจนั้นถูกห้อมล้อมด้วยความยุ่งยาก อันตราย และประสบการณ์ที่เจ็บปวดหลายอย่าง ("รั้วหนาม") แต่เส้นทางของคนที่ยงธรรมนั้นไม่ได้ถูกขัดขวางและกีดขวางโดยสิ่งกีดขวางเหล่านี้ ("ทางหลวง")

> “ถ้าพระเจ้าบัญชาข้าพเจ้าจะต้องเชื่อฟัง พระองค์ทำให้พระองค์เองรับผิดชอบที่จะขจัดสิ่งกีดขวางจากเส้นทางของข้าพเจ้า หรือให้ความสามารถแก่ข้าพเจ้าที่จะพิชิตสิ่งกีดขวางเหล่านั้น”[349]

ดูเหมือนว่าเมฟีโบเชทได้ขี้เกียจ อย่างน้อยในการสื่อ สารกับดาวิด และ ในผลลัพธ์นั้น ชีวิตของเขาก็ยุ่งเหยิง (2 ซมอ. 19:24-30) หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้นเปโตรได้ติดตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและยิ่งไปกว่านั้นอีกพระเจ้าได้เปิดประตูคุกเพื่อปล่อยให้เขาที่จะรับใช้ต่อไป (กจ. 12:1-11)

15:20 ความคิดทั้งหมดที่อยู่เบื้องหลังข้อนี้ดูเหมือนจะเป็น “บุตรชายที่ฉลาดให้เกียรติและทำให้บิดาของเขายินดี คนโง่หัวเราะเยาะและทำให้มารดาของเขาโศกเศร้า ”[350] มันอาจบ่งบอกว่าคนโง่นั้นแข็งกระด้างต่อมารดาของเขา [351] สุภาษิต 10:1 ก็คล้ายกันอย่างมาก เมื่อนำมารวมกันแล้วสองข้อนี้ก็เพิ่มคำเตือนมากขึ้น ซาโลมอนเป็นความยินดีต่อดาวิดและบัทเชบา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 2:1-9) แต่อโดนียาห์ได้นำความโศกเศร้ามายังพ่อแม่ของเขา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 1)

เดลลิทซ์ได้เชื่อว่า การปรากฏซ้ำของวลี “บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี ” หรือสิ่งที่เหมือนกันใน 10:1, 13:1, และ 15:20 แสดงถึงการเริ่มต้นของส่วนใหม่ในการ รวบรวมของพระธรรมสุภาษิต[352] นี่ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้สำหรับข้าพเจ้า เนื่องจากว่าไม่มี การเปลี่ยนใจความอื่นในรูปแบบหรือเนื้อหาจากส่วนหนึ่งไปยังส่วนถัดไป

15:21 คนโง่พบความยินดีอันยิ่งใหญ่ใน กิจกรรมต่างๆ ที่ไร้ค่าและเป็นบาป แต่บุคคลที่เข้าใจสิ่งที่มีค่าและมีความหมายก็นำชีวิตที่เที่ยงธรรมทางศีลธรรมและจริยธรรม (เปรียบเทียบ 14:16) กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้จัดการเลี้ยงในขณะที่ศัตรูของเขาได้อยู่ที่ประตูของเขา (ดนล. 5) แต่กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้อุทิศตัวเขาเองต่อการอธิษฐานเมื่อเขาถูกโจมตี (2 พกษ. 19:14-19)

15:22 บุคคลที่วางแผนการต่างๆของเขาหรือของเธอโดยปราศจากการขอคำแนะนำ หรือข้อคิดเห็นจากคนอื่นก็แสดงให้เห็นว่าเขาห รือเธอนั้นมั่นใจในตนเองเกินไป อย่างไรก็ตาม ใครคน หนึ่งที่ปรึกษาคนอื่นและขอคำแนะนำจากพวกเขาก็แสดงให้ เห็นว่าเขาตระหนักว่าเขาอาจ มองข้ามองค์ประกอบบางอย่างและไม่ มั่นใจในตนเองอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 11:14) เป็น ที่ชัดเจนว่า เปโตรได้กระทำโดยปราศจากคำแนะนำเมื่อเขาได้เลือกที่จะ

ประนีประนอมกับ พวกยิวในคริสตจักรเมืองอันทิโอก (กท. 2:11-13) ส่วนเปาโลได้รับพร จากพวกอัครทูต ในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อเขาได้แสวงหาการสนับสนุนของพวกเขาเพื่องาน พันธกิจของท่านที่มี ต่อคนต่างชาติ (กท. 2:7-10)

> "ผู้รับใช้ที่ไม่ฟังผู้ช่วยของพวกเขาก็โง่เขลา ศิษยาภิบาลที่ไม่ได้แสวงหาคำปรึกษา จากเลขานุการของพวกเขาก็อันตราย" [353]

15:23 มันไม่ใช่แค่สำ คัญที่จะกล่าวความจริงเท่านั้น บุคคลหนึ่งจะต้องกล่าวอย่างเหมาะสมอีก ด้วย เมื่อพิจารณาถึง เวลา สถานที่และสถานการณ์ต่างๆ สิ่งที่ถูกต้องที่ถูกกล่าว ณ เวลาที่ เหมาะสม ("คำที่ถูกกาละ") สามารถเป็นแหล่งแห่งความยินดีและความสุขต่อหลายคนได้ ถ้อยคำของยากอบ ณ กรุงเยรูซาเล็มก็เป็นเช่นนั้น (กจ. 15:13-21)

15:24 ในที่สุดทุกคนก็ไปยังชีโอ น (หลุมฝังศพ) (ยกเว้นผู้เชื่อที่ประสบกับการย้าย ณ การรับขึ้น ไป และไม่ได้ตายไป) อย่างไรก็ตาม คนฉลาดก็หลีกเลี่ยงชีโอ นตราบเท่าที่พวกเขาสามารถ ทำได้ โดยการ ที่จะ ฉลาด การดำเนินชีวิตอย่างฉลาดมีแน วโน้มที่จะทำให้ชีวิตยืนยาว กษัตรย์ เฮเซคียาห์ได้พบว่าสิ่งนี้เป็นจริง (2 พกษ. 20; อสย. 38)

> "อย่างน้อยเราอาจกล่าวว่าภาษา [ของสุภาษิตนี้] คาดการณ์ถึงสิ่งที่ต่อมาพระคัมภีร์ จะสอนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับจุดหมายสุดท้ายของเส้นทางแห่งชีวิต" [354]

15:25 ตามปกติแล้วพระเจ้าทำลาย "งาน (บ้าน) ของคนเย่อหยิ่ง" เพื่อจะสอนพวกเขาว่าพระองค์ มีอำนาจสิทธิ์ขาด กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เรียนรู้บทเรียนนี้เมื่อเขาได้บ้าคลั่ง (ดนล. 4) แต่ ตามปกติแล้วพระองค์ปกป้องบรรดาผู้ที่ตระหนักถึงการพึ่ งพาของพวกเขาที่พระองค์อีก ด้วยเช่น "หญิงม่าย" ผู้ซึ่งไม่มีใครที่เขาจะขอความช่วยเหลือได้และผู้ซึ่งร้องทูลต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 138:6) นาโอมีได้เรียนบทเรียนนี้เมื่อพระเจ้าได้จัดเตรียมเพื่อเธอ (นรธ. 4) และหญิงม่ายแห่งเมืองศาเรฟัทก็ได้เรียนบทเรียนนี้เช่นกัน (1 พกษ. 17:10-16)

15:26 "เครื่องบูชาของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระยาเวห์ [ข้อ 8] "แผนการที่ชั่วร้าย" ของ พวกเขาก็เช่นกัน เหมือนกับแผนการของซาอูลที่จะทำลายดาวิด "ถ้อยคำที่น่ายินดี" ไม่เข้า กันกับแผนการชั่วร้าย เพราะว่าถ้อยคำ แสดงออกถึงแผนการของบุคคลหนึ่ง ในอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงเกลียด ชังทั้งแผนการและถ้อยคำของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงยินดีใน

แผนการ และถ้อยคำของคนเที่ยงธรรม ถ้อยคำของพวกเขาก็บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นออกมาจากใจแท้ สดุดีของดาวิดประกอบด้วยถ้อยคำที่น่ายินดีที่ทำให้พระเจ้าโปรดปรานเพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นได้แสดงออกถึงสิ่งที่อยู่ในใจที่ (ค่อนข้าง) บริสุทธิ์

"ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า 'ความคิดที่เป็นความลับ'"[355]

15:27 พระเจ้าห้ามการให้และการรับ "สินบน" เพราะว่าสินบนถูกใช้เพื่อที่จะบิดเบือนความยุติธรรม (อพย. 23:8; ฉธบ. 16:19; เปรียบเทียบ โยบ 8:3) ตัวอย่างเช่น พวกทหารที่เฝ้ายามอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูได้รับสินบนเพื่อที่จะให้ข้อมูลเท็จ (มธ. 28:11-15) ที่จะรับสินบนและโดยการทำอย่างนั้นก็บิดเบือนความยุติธรรม ซึ่งเปรียบเสมือนการหาผลประโยชน์ "อย่างผิดกฎหมายและตามปกติ มันนำไปสู่ปัญหาสำหรับผู้รับในที่สุด อาโมสได้ว่ากล่าวคนอิสราเอลในสมัยของเขาเนื่องจากการรับสินบน (อมส. 5:12) บุคคลที่ปฏิเสธ ("เกลียด") การมีส่วนในสินบน จะชื่นชมพระพรของพระเจ้ากับชีวิตที่ยาวนานกว่า ประสบการณ์ของซามูเอลก็เป็นเช่นนั้น (1 ซมอ. 12:3)

15:28 ตามปกติแล้ว คนชอบธรรมก็ระมัดระวังเกี่ยวกับถ้อยคำของพวกเขามากกว่า ("รำพึงว่าจะตอบอย่างไร") เพราะว่าพวกเขามีการนับถือที่สูงกว่าสำหรับผู้คนอื่น สำหรับความจริงและสำหรับพระเจ้ามากกว่าคนอธรรม พวกเขารู้ว่าถ้อยคำที่ไม่จริงและไม่กรุณาสามารถก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากได้ ยากอบได้เตือนเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่มีพลังของถ้อยคำ (ยก. 3:1-12) ถ้อยคำที่ฉลาดของซาโลมอนที่มีต่อหญิงโสเภณีสองคนผู้ซึ่งได้มาอยู่ต่อหน้าเขาสะท้อนถึงความคิดที่ระมัดระวัง (1 พกษ. 3:16-28) แต่การท้าทายที่มีต่อเอลียาห์โดยนายห้าสิบสองคนแรกกับพวกทหาร 100 คนได้แสดงถึงการคิดก่อนล่วงหน้าที่เล็กน้อย (2 พกษ. 1:9-16)

15:29 พระเจ้าทรงอยู่ "ห่างไกลจากคนชั่วร้าย" ในแง่ที่ว่า พระองค์ไม่ได้สัญญาที่จะมาช่วยเหลือพวกเขาเมื่อพวกเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ แม้ว่าบ่อยครั้งพระองค์ทรงทำอย่างนั้นอย่างมีพระคุณโดยไม่คำนึงถึงพวกเขาก็ตาม แต่พระองค์ทรง "ได้ยินคำอธิษฐานของคนชอบธรรม" ในแง่ที่ว่าพระองค์ตอบสนองต่อพวกเขา แม้ว่าอย่างที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีที่สุดเท่านั้นก็ตาม (เปรียบเทียบ ลก. 11:11-13) พระเจ้าได้หยุดตอบคำอธิษฐานของกษัตริย์ซาอูลเพราะว่าเขาได้ปฏิเสธที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (1 ซมอ. 28:6) พระ

เจ้าได้ตอบสนองคำอธิษฐานของดาวิดอย่างต่อเนื่องเพราะว่าดาวิดได้แสวงหาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ (1 ซมอ. 23:2, 4, 11; 2 ซมอ. 2:1; เปรียบเทียบ ยชว. 10:12-14)

15:30 ทั้งบุคคลที่เป็นสุขและข่าวดี ก็มีผลลัพธ์ที่อบอุ่นใจ ข่าวดียกชูผู้คนอีกด้วย "ตาสว่าง" ในสุภาษิตนี้แสดงถึงบุคคลที่นำ "ข่าวดี" มา ดังนั้นตาสามารถถูก ถือว่าเป็นการนำความยินดีมายังใจของผู้ฟัง กระดูกที่แข็งแรง (ตามตัวอักษรคือ กระดูกที่อ้วน) แสดงถึงสุขภาพที่ดีและความมั่งคั่งสำหรับคนยิว (เปรียบเทียบ 17:22; 25:25; ปฐก. 45:27-28; อสย. 52:7-8) ดังนั้นแนวคิดในบรรทัดที่สองก็คือ ข่าวดีส่งเสริม สุขภาพและความมั่งคั่ง เนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐได้นำความรอดไปยังหลายคน และผู้สื่อสารเนื้อหานั้นก็ยินดีที่จะแบ่งปันสิ่งนั้น (เปรียบเทียบ อสย. 52:7; กจ. 16:29-34)

15:31 ผู้คนที่สนใจในการวิพากษ์วิจารณ์ที่เที่ยงธรรม ("คำตักเตือนที่ให้ชีวิต") ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อจะให้ประโยชน์แก่พวกเขา ก็อยู่บนเส้นทางไปสู่ปัญญา (เปรียบเทียบ ข้อ 10) ซามูเอลเป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมแม้กระทั่งเมื่อเขายังเป็นเด็ก (1 ซมอ. 3:1-10)

15:32 ถ้าบุคคลหนึ่ง "ละเลย" หรือไม่จำนนต่อ "วินัย" เขากำลังทำร้ายตนเองอยู่ สิ่งนี้ประยุกต์ใช้กับวินัยของตนเองเช่นเดียวกับวินัยที่ตั้งขึ้นโดยคนอื่นๆ ตรงกันข้าม ถ้าบุคคลหนึ่งเอาใจใส่วินัยที่ทำให้ถูกต้อง ("ฟังคำตักเตือน") แทนที่จะต่อต้านหรือปฏิเสธมัน เขาก็เรียนรู้บทเรียนต่างๆ ที่มีค่า (เปรียบเทียบ ฮบ. 12:4-13) พวกบุตรชายของเอลีได้นำความหายนะ มายังพวกเขาเองโดยการไม่นับถือคำตักเตือนของบิดาของเขา (1 ซมอ. 2:22-25; 4:11) ดาวิด ได้จำนนต่อวินัยของพระเจ้าที่มีต่อเขา ระหว่างการเป็นกษัตริย์ของซาอูล ซึ่งได้พิสูจน์ว่าเป็นการอบรมที่ยอดเยี่ยมสำหรับดาวิดเมื่อเขาได้มาเป็นกษัตริย์

15:33 ความยำเกรงพระยาเวห์ไม่ใช่เป็นแค่รากฐานสำหรับชีวิตที่ฉลาดเท่านั้น (1:7; 9:10) มันยังเป็นเส้นทางทั้งสิ้นของปัญญาอีกด้วย ในแง่หนึ่ง ที่จะยำเกรงพระเจ้าก็เทียบเท่ากับการที่จะฉลาดแม้ว่ารากฐานสำหรับปัญญานั้นเป็นอีกแง่หนึ่ง (1:7) ปัญญาของโยบได้ขึ้นอยู่กับความ ยำเกรงพระเจ้าของเขา

แม้ว่า 33ข แสดงถึงความจริงสากล ความถ่อมใจในบริบท (33ก) คือความยำเกรงพระเจ้า ความยำเกรงพระเจ้าคือความเต็มใจที่จะถ่อมตัวลงต่อพระเจ้าและให้พระวจนะของพระองค์นำพาเรา ดาเนียลได้ทำสิ่งนี้อย่างยอดเยี่ยม

"ความยำเกรงแท้ก็ผ่านมาทางคำสอนที่มีหลัก และหูที่ถ่อมก็จำเป็นต้องมีก่อน"[356]

"ชนรุ่นของเรายกย่องการสื่อสารที่ดี จนถึงกับว่าภาระทั้งหมดสำหรับการทำให้ประเด็นเป็นที่เข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับผู้บรรยายทีเดียว สิ่งนี้ไม่ยุติธรรมหรือไม่เป็น จริง ผู้เรียนรู้มีพันธะที่ชัดเจนเช่นกัน คือพันธะที่จะตระหนักถึงความจำเ ป็นที่จะเรียนรู้และทำทุกสิ่งที่เป็นไปได้เพื่อที่จะส่งเสริมการเรียนรู้นั้น"[357]

ข. วิธีที่ทำให้พระเจ้าโปรดปราน 16:1-22:16

"บทที่ 16 แสดงถึงการเปลี่ยนในพระธรรมสุภาษิต บทที่ 10-15 ถูกถือมาอย่างยาวนาน (และยังคงถูกถือ. . .) ว่าเป็นชุดรวบรวมที่แยกกัน ความแตกต่างในบทที่ 16 ไม่ใช่แค่ในรูปแบบ เช่น คำกล่าวที่ตรงกันข้ามน้อยกว่า แต่ในเนื้อหาทางศาสนศาสตร์อีกด้วย มันไม่ใช่ว่าชุดรวบรวมก่อนหน้านั้นขาด ศาสนศาสตร์ที่สำคัญ แต่เป็นอย่างนี้คือ การกระทำอันสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่ได้ถูกเน้นมากเท่ากับ ที่นี่ และการเริ่มต้นก็ประ ทับใจอย่างมากคือ แปดข้อจากเก้าข้อแรกก็เป็นคำกล่าวของพระยาเวห์"[358]

มีการเปลี่ยนเรื่อง การเน้นในบทประพันธ์ของซาโลมอนที่นี่ การทำให้พระเจ้าโปรดปราน (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:33; คส. 1:10; 1 ธส. 2:4; 1 ยน. 3:22) ก็กลายมาเป็นองค์ประกอบที่ใหญ่ขึ้นในสุภาษิต ต่างๆ ที่ตามมา ในขณะที่สุภาษิตเหล่านั้นในบทที่ 10-15 ก็กล่าวถึงการดำเนินชีวิตที่ประสบความสำเร็จมากกว่า อย่างไรก็ตาม นี่เป็นแค่การเปลี่ยนแปล งในสัดส่วนของการเน้นเท่านั้น การจบทั้งสองก็ปรากฏในส่วน ทั้งสองของพระธรรมนี้ (บทที่ 10-15 และ 16-22:16)

1. การวางใจพระเจ้า บทที่ 16

ในบทนี้ มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้ อยในรูปแบบของสุภาษิตอีกด้วย ซาโลมอนได้แสดงออกถึงสุภาษิต ต่างๆ ก่อนหน้านั้น (บทที่ 10-15) ส่วนใหญ่ในการเปรียบเทียบที่ตรงกันข้าม แต่สุภาษิตต่างๆ ในส่วนนี้ส่วน ใหญ่เป็นการเปรียบเทียบที่ตรงกันและประกอบกันขึ้น แทนที่คำไขจะเป็น "แต่" ตอนนี้มันกลายมาเป็น "และ"

16:1 ความหมายของสุภาษิตนี้คล้ายกับความหมายของ 16:9 แม้ว่ามนุษย์มีเสรีภาพที่จะ วางแผน

ในบั้นปลายนั้นเขาก็บรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสิ่งที่เขากล่าวเท่านั้น มนุษย์วางแผนถ้อยคำของเขา แต่สิ่งที่ออกมาอย่าง แท้จริงก็เกิดขึ้นเนื่องจากพระเจ้าควบคุมอย่างสิทธิ์ขาด (เปรียบเทียบ ลก. 21:12-15) "มนุษย์เสนอ พระเจ้าจัดการ" ก็เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากันโดยทั่วไป พระเจ้ามีถ้อยคำสุดท้าย

> ". . . เมื่อใครคนหนึ่งกำลังพยายามที่จะพูดเพื่อคนอื่น พระเจ้าก็นำพาถ้อยคำของเขาตามน้ำพระทัยสิทธิ์ขาดของพระองค์" [359]

บาลาอัมได้พบว่าพระเจ้าได้นำพาถ้อยคำของเขาในแนวทางที่ว่า เขาไม่ต้องการให้ถ้อยคำไป (กดว. 23-24)

> "การตอบสนองของมนุษย์ไม่สามารถหลีกหนีการควบคุมของพระเจ้าได้ มนุษย์ก็ พึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นเชิง แม้ว่าในเวลาเดียวกัน พวกเขาเป็นตัวแทนที่มีความรับผิดชอบทางศีลธรรม บรรดาผู้คิดแห่งพันธสัญญาเดิมไม่ได้พยายามที่จะแก้ไขปริศนานั้น ซึ่งต่อมาพวกนักศาสนศาสตร์ได้ขุดค้นภายใต้หัวข้อเสรีภาพแห่งความตั้งใจ คนโบราณได้แสดงออกถึงสภาวะลำบากที่พวกเขาต้องได้เห็น แต่พวกเขาได้ ดำเนินชีวิตกับมัน [ฉธบ. 30:15-19]" [360]

16:2 การหาเหตุผลเข้าข้างตนเองและการ แก้ตัวเป็นธรรมชาติที่สองต่อมนุษย์ที่ได้ล้มลงในบาป แม้กระทั่งต่อบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงเห็นผ่านทางฉากควันที่เราโยนขึ้นลงต่อแรงจูงใจของเราอย่างแท้จริงซึ่งไม่ปรากฏต่อเราอยู่เสมอ ในสวนเอเดนหลังจากการ ล้มลงในบาปนั้น อาดัมและเอวา ได้พยายามที่จะแก้ตัวพวกเขาเอง แต่พระเจ้าได้ชั่งแรงจูงใจของพวกเขา (ปฐก. 3)

16:3 เมื่อเราละ (ตามตัวอักษรคือ กลิ้ง) ความเป็นห่วงของเราไว้ที่พระเจ้า (1 ปต. 5:7) พระองค์จะจัดการแผนการของเรา ฉบับ AV และ RV ก็มี "ความคิด" แทนที่ "แผนการ" แต่แนวคิดเหมือนกัน สุภาษิตนี้เน้นถึงความสำคัญของการพึ่งพาพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:5-6) มันเป็นแนวคิดที่ดีที่จะเริ่มต้นแต่ละวันโดยการอธิษฐานในสิ่งที่เราคาดหวังว่าจะเกิดขึ้น เมื่อเราทำอย่างนั้น พระเจ้าจะนำพาย่างก้าวของเราเพื่อว่าแผนการต่าๆ ที่พระองค์ทรงรับรองอย่างสิทธิ์ขาดนั้นจะเกิดขึ้น (เปรียบเทียบ ข้อ 9)

> “การตักเตือนให้มอบ (*โกเอล* ความหมายตามตัวอักษรคือ ‘กลิ้งไปยัง /เหนือ เปรียบเทียบ 29:3, 8; สดด. 22:8[9], 37:5) แสดงถึงแง่ของความสุดท้าย นั่นคือ จงกลิ้งมันไปยังพระเจ้าและละมันไว้ที่นั่น”[361]

> “พระเจ้าไม่มีพันธะอย่าง เด็ดขาดที่จะทำสิ่งที่เราต้องการ เสรีภาพของพระเจ้าเป็นหัวข้อหลักของคำกล่าวเหล่านี้ [เกี่ยวกับการพึ่งพาพระเจ้า] แต่เราก็ไม่มีความหวังเกี่ยวกับการเห็นถึงแผนการของเราที่จะเป็นรูปขึ้นเลยนอกจากว่าเราพึ่งพาพระองค์สำหรับพระคุณและการนำพา”[362]

นิสัยแห่งการอธิษฐานก่อนของเนหะมีย์และจากนั้น ทำงานก็จัดเตรียมต้นแบบที่ดีสำหรับเรา ทำให้คิดถึงฮันนาห์เช่นกัน (1 ซมอ. 1:9-20)

16:4 นี่เป็นความจริงอ ย่างเดียวกันที่ถูกแสดงออกในอพยพ 9:16 และโรม 9:22 ในเรื่องฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพ

> “การกระทำที่อิสระของมนุษย์ไม่ได้สร้างสถานการณ์ซึ่งพระเจ้าประหลาดใจ และถูกบังคับไปสู่บางสิ่งที่ไม่ได้ถูกตั้งใจอย่างแรกเริ่มโดยพระองค์ นั่นคือสิ่งที่สุภาษิตก่อนหน้านั้นกล่าว คือคนชั่วร้ายมีที่ของเขาในการจัดระบบโลกของ พระเจ้า”[363]

16:5 ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพเป็นตัวอย่างที่ดี ของความจริ งที่ถูกกล่าวถึงที่นี่เช่นกัน เนบูคัด-เนสซาร์และเบลชัสซาร์ก็เป็นบุคคลที่ “เย่อหยิ่ง” เช่นกัน ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ลงโทษ

16:6 เราไม่ได้ไถ่บาปเรื่องความชั่วช้าของเราเองโดยการที่จะรักและสัตย์ซื่อ สุภาษิตนี้ไม่ใช่การปฏิเสธต่อความต้องการของเร าที่มีต่อการไถ่บาปของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เราสามารถและ ควรที่จะปกคลุม (ไถ่บาปเรื่อง) ความผิดพลาดของคนอื่นอย่างมีความรักและอย่างสัตย์ซื่อ (1 ปต. 4:8) อย่างที่พระเจ้าปกคลุมความบาปของเรา สิ่งที่จะกันเราไว้จากความชั่วร้าย คือความยำเกรงพระยาเวห์ (ปฐก. 39:9; เปรียบเทียบ กจ. 24:16)

> “ความยำเกรงพระยาเวห์เป็นการ อยู่ภายใต้พระเจ้าแห่งการเปิดเผย และการเห็นพ้องกับแผนการที่ได้เปิดเผยแห่งความรอด”[364]

16:9 “ผู้คนคิดอยู่บ่อยๆว่าพวกเขากำลังมีแนวทางของพวกเขาเอง ในเมื่อความเป็นจริงแล้วพระเจ้ากำลังนำพวกเขาด้วย ‘เหล็กที่ขวางปากม้าและบังเหียน’ ผ่านทางเส้นทางที่แปลก เพื่อวินัยและพรของพวกเขาในที่สุด [เปรียบเทียบ ยรม. 10:23]”[365]

นาโอมีเป็นตัวอย่างของความจริงนี้ (นรธ. 1:21)

สุภาษิตหลายข้อที่ตามมากล่าวถึงพวกกษัตริย์ (เช่น ผู้ปกครองและผู้นำ; ข้อ 10-15)

16:10 กฤษฎีกาของกษัตริย์ก็กลายมาเป็นกฎหมายสำหรับประชากรของเขา[366] คำสั่งของเขาก็เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพวกเขา (นอกจากว่าเขาสั่งที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยที่เปิดเผยของพระเจ้า เปรียบเทียบ กจ. 4:19-20) ดังนั้นมันสำคัญอย่างมากที่ผู้ปกครองไม่ทำผิดพลาดในการตัดสินของเขา[367] โมเสสผู้ให้ธรรมบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ก็ระมัดระวังที่จะทำทุกสิ่ง ที่พระเจ้าได้บัญชาเขา (อพย. 19:7; และข้ออื่นๆ)

16:11 ความยุติธรรมทางการค้า (ความเที่ยงตรง การปฏิบัติทางธุรกิจที่ยุติธรรม) สำคัญต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับความยุติธรรมทางกฎหมาย (ข้อ 10; เปรียบเทียบ 11:1) ลาบันมีชื่อเสียงในทางไม่ดีสำหรับการโกงยาโคบหลายครั้งด้วยกัน (ปฐก. 31:36-42)

16:12 มันแย่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้นำและผู้ปกครองที่จะชั่วร้าย (หรือ “กระทำการที่ชั่วร้าย”) เพราะว่ารากฐานของความถูกต้องแท้จริงนั้นกำลังทำสิ่งที่ถูก (“ความชอบธรรม”) กษัตริย์มนัสเสห์ที่ชั่วร้ายได้มีความรับผิดชอบต่อยูดาห์ในการไปเป็นเชลย เพราะว่าเขาได้ชั่วร้ายอย่างมาก (2 พกษ. 24:3)

16:13 ผู้เผยพระวจนะนาธันได้กล่าวสิ่งที่ถูกต้องเมื่อเขาได้เผชิญหน้ากับดาวิดเกี่ยวกับบาปของเขาต่อบัทเชบาและอุรีอาห์ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่านาธันยังคงเป็นผู้เผยพระวจนะในศาลอยู่บ่งบอกว่าดาวิดได้นับถือเขาสำหรับการทำอย่างนั้น (2 ซมอ. 12)

16:14 “. . . ถ้ากษัตริย์ทรงพระพิโรธก็ราวกับว่ากองทัพของผู้สื่อสารหรือทูตแห่งความตายได้ออกไปเพื่อเยี่ยมเยียนผู้ที่ความโกรธได้พลุ่งขึ้นต่อเขาด้วยความตาย. . .”[368]

ใครก็ตามที่สามารถ “ระงับ” ความโกรธของผู้นำก็ “ฉลาด” เพราะว่าความโกรธของผู้นำสามารถสร้างความเสียหายอย่างมากต่อหลายคนได้ จงจดจำถึงกฤษฎีกาของกษัตริย์อาหสุเอรัสที่มีต่อคนยิวในสมัยของเอสเธอร์ และการที่เธอได้ระงับมันอย่างไร (อสธ. 8-9)

16:15 เมื่อผู้ปกครองยิ้มต่อบรรดาผู้ที่ อยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขา สภาพต่างๆ ก็เป็นประโยชน์และให้ความสดชื่นเหมือนกับ “ฝนปลายฤดู” และแสงอาทิตย์ที่ติดตามมา ท่าทีอันโปรดปรานของพวกเขาส่งเสริมชีวิตและสวัสดิภาพ การเริ่มต้นของรัชกาล ซาโลมอนเป็นช่วงเวลาแห่งพระพรและความมั่งคั่งเช่นนั้น (1 พกษ. 8:66)

16:16 “ปัญญา” และ “ความเข้าใจ” ก็มีคุณค่ามากกว่า “ทองคำ” และ “เงิน” (เปรียบเทียบ 8:10, 19) ผู้คนที่ให้ชีวิตของพวกเขาเพื่อติดตามสิ่งที่พระเจ้าพิจารณาว่าฉลาด และที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์ได้เปิดเผยแทนที่เป็นทรัพย์สมบัติทางโลก อย่างเช่นบารนาบัสและเปาโลก็ดำเนินความจริงแห่งสุภาษิตนี้ ดาเนียลเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้ติดตามปัญญาและความรู้ของพระเจ้าและก็มั่งคั่ง (ดนล. 5:11) “ปัญญา” เท็จที่ไม่ได้เริ่มต้นด้วยความยำเกรงพระเจ้า และไม่ได้หันไปจากความชั่วร้ายก็เป็นของปลอมแปลงของซาตานซึ่งจะต้องเป็นที่หลีกเลี่ยง (เปรียบเทียบ คส. 2:8-12)

> “ปัญญามีความเหนือ กว่าที่ประมาณค่าไม่ได้ต่อโลหะ ล้ำค่า เพราะว่ามันให้คุณความ ดีฝ่ายวิญญาณพร้อมกับผลประโยชน์ทางวัตถุ (ดู 3:13-18) ทรัพย์สมบัติที่ปราศจาก ปัญญาก็สามัญและละโมบและ /หรืออาจเป็นเนื่องจากความเชื่อในเรื่องประโยชน์ ของแต่ละบุคคลที่ปราศจากเมตตา”[369]

16:17 บุคคลที่ตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายก็เริ่มต้นการเดินทางที่คล้ายกันกับบุคคลที่เดินทางบนถนน ที่กว้างและราบเรียบ (“ทางหลวง”) ถ้าเขาสัตย์ซื่อต่อเส้นทางของเขา เขาจะยึด (“สงวน”) “ชีวิตของเขา” ไว้ ความหมายโดยนัยก็คือว่าถ้าเขาละทิ้ง มันหรือหันเหไปจากมัน เขาจะพินาศ อีกครั้งหนึ่ง ดาเนียลก็เป็นตัวอย่างประกอบที่ดีของบุคคลเช่นนั้นอย่างที่เรา สามารถเห็นได้จากการอุทิศตนในวัยหนุ่มและความพากเพียรที่ยาวนานของเขา (ดนล. 1; 6)

16:18 ฮามานเป็นตัวอย่างดั้งเดิมของ “ความหยิ่ง” ที่มาก่อนการล้มลง (อสธ. 5:9-14; 7) “วิญญาณ

จองหอง ” ของคนเอโดม ได้นำมาซึ่งการสาปแช่งที่เป็นการเผยพระวจนะของโอบาดีห์ (อบด.) ซึ่งได้สำเร็จในที่สุด

> “เมื่อบุคคลหนึ่งเห็นความหยิ่งในอีกบุคคลหนึ่งนั้น นั่นคือเวลาที่ความน่ารังเกียจถูกเปิดเผยอย่างชัดเจน บ่อยครั้งแค่ไหนที่เราจะ ทนต่อตัวเราเองเกี่ยวกับสิ่งที่เติมเต็มเราด้วยความน่ารังเกียจอย่างพึงพอใจ เมื่อเราเห็นมันในบุคคลอื่น”[370]

16:19 “ความยากจนและความถ่อมใจ เป็นพันธมิตรโดยธรรมชาติ และความหยิ่งที่ขาดความนับถือก็เดินทางไปกับกำไรอธรรม”[371]

“ที่จะ [ยากจน] และถ่อมใจ” ในสายพระเนตรพระเจ้าก็ดีกว่าที่จะ “หยิ่ง” และมั่งคั่ง เหตุผลคือว่าคนยากจนและคนถ่อมใจเข้าใจ แท้จริงในความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างเห็นจริงเห็นจัง แต่คนเย่อหยิ่งและคนมั่งคั่งบ่อยครั้งแล้วก็ไม่เข้าใจ พระเยซูได้อธิบายถึงความจริงนี้ด้วย เรื่องราวของพระองค์เกี่ยวกับเศรษฐีและลาซารัส (ลก. 16:1-13)

ข้อที่ 20 ถึง 24 กล่าวถึง “พระวจนะ” “ถ้อยคำ” และ “ปัญญา”

16:20 “พระวจนะ ” ที่ถูกกล่าวถึงต้องเป็นพระวจนะของพระเจ้า เมื่อพิจารณาถึงการอ้างอิงที่ขนานถึง “พระเจ้า” ในบรรทัดที่สอง โดยทางพระวจนะของพระองค์นั้นเองที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมการนำพาสู่สิ่งที่ “ดี” อย่างแท้จริง การใส่ใจต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ก็บ่งบอกถึงการวางใจในพระองค์และนั่นก็นำไปสู่พระพรทุกประเภท การเชื่อฟังที่โดดเด่นของโมเสสต่อสิ่งที่พระเจ้าได้บอกให้เขาทำ และการวางใจที่หนักแน่นในพร ะเจ้าที่อับราฮัมได้แสดงออกนั้นแสดงถึงความจริงของโคลงสองบรรทัดนี้

16:21 อย่างน่าเป็นไปได้นั้น “คนฉลาดในใจ” จะใช้ “ความหวานชื่นของถ้อยคำ” นั่นดูเหมือน จะเป็นความคิดที่เชื่ อมโยงสองบรรทัดของสุภาษิตนี้ สองสิ่งจะเป็นลักษณะของบุคคลเช่นนั้นคือ เขาหรือเธอจะชื่นชมชื่อเสียงอย่างถูกต้องในฐานะบุคคลที่หยั่งรู้ และถ้อยคำของเขาหรือของเธอจะชักจูงคนอื่นๆ ซาโลมอนได้พัฒนาชื่อเสียงของการเป็นคนฉลาดซึ่งพระนางแห่งเชบาได้ยอมรับ (1 พกษ. 10:6-7) และอัครทูตเปาโลได้ชักจูงหลายคนด้วยถ้อยคำ ของท่าน (2 คร. 5:11)

16:22 “ความเข้าใจ” (ความรู้สึกที่ดี) เป็นแหล่งของชีวิตสำหรับ บุคคลที่ฉลาด แต่ “ความโง่เขลา” เป็นแหล่งของวินัยสำหรับคนโง่ ดังนั้นปัญญาของบุคคลหนึ่งหรือการขาดปัญญาก็กำหนดโอกาสของเขาหรือเธอในชีวิต สุภาษิตมีสิ่งที่จะกล่าวในแง่บวกเกี่ยวกับคนโง่เพียงเล็กน้อย ความเข้าใจในพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ของชัดรัค เมชาค อาเบ ดเนโก ได้พิสูจน์ว่า เป็นแหล่งแห่งชีวิตสำหรับพวกเขา (ดนล. 3) การเลือกต่างๆที่โง่เขลาของซาอูลได้ส่งผลต่อการทนทุกข์ของเขาเองอยู่เรื่อยไป คือการทนทุกข์ติดๆ กัน

> “มันไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ซาโลมอนจะยอมรับแนวคิดที่ว่ามนุษย์ทุกคนถูกสร้างมาอย่างเท่าเทียมกันและดังนั้นก็สมควรต่อการศึกษาโดยเงินของรัฐบาล”[372]

> “คนฉลาดรู้ว่าพวกเขาไม่รู้ ดังนั้นพวกเขาก็เรียนรู้ต่อไป”[373]

16:23 สิ่งที่อยู่ใน “ใจของคนฉลาด” ก็กระทบสิ่งที่เขาหรือเธอพูด และทำให้ถ้อยคำของบุคคลนั้นมีอิทธิพล มากขึ้น (“เพิ่มพูนการชักจูง ”) ถ้อยคำของเดโบราห์ที่ มีต่อบาราคนั้นก็อธิบายประเด็นนี้ (วนฉ. 4:8-9)

16:24 ถ้อยคำที่ น่ายินดีที่จะฟังก็เป็นเหมือน นน้ำผึ้ง “หวาน ” ต่อตุ่มรับรส ถ้อยคำเหล่านั้นมีผลกระทบแห่ง “การรักษา” อีกด้วย ในแง่ที่ว่าได้ทำให้บุคคลหนึ่งสงบและเงียบ ซึ่งเป็นสภาพที่ ก่อให้เกิดสุขภาพที่ดี ถ้อยคำ ของอาบีกายิลที่มีต่อดาวิดนั้นได้มีผลกระทบนี้ต่อเขา (1 ซมอ. 25:23-25)

16:25 สุภาษิตนี้ก็กล่าวซ้ำสุภาษิตที่อยู่ใน 14:12 เพื่อการย้ำ

16:26 อย่างที่ความปรารถนาอา หารจูงใจให้บุคคลหนึ่งที่จะทำงาน ดังนั้นความปรารถนาและความอยากทั้งสิ้นของบุคคลหนึ่งก็ผลักดันเขา ไปสู่กิจกรรมที่เกิดผล บุคคลหนึ่งอาจคิดว่า “ความหิว ” ซึ่งน่าอึดอัด นั้นก็เป็นสิ่งที่แย่ แต่แท้จริงแล้วมันมีผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ ดังนั้นบุคคลหนึ่งไม่ควรดูถูกสิ่งที่ไม่ชอบ (เช่นความหิว) เพราะว่ามันสามารถนำไปสู่สิ่งที่ดี และเป็นประโยชน์ ความทุกข์ยากของ โยบนั้นดูเหมือนว่าทนไม่ได้สำหรับเขาในตอนแรก แต่ความทุกข์ยากเหล่านั้นก็มีผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์

> “มันเป็นเพราะว่าความปรารถนาของเขาที่จะพึงพอใจด้วยผลของงานของเขานั้นเองที่คนงานติดตามอาชีพของเขา ความอยากของเขาก็กระหายมัน และดังนั้นเขาก็มุ่งมั่นต่อไปในงานบริการของเขา นี่เป็นอย่างที่พระเจ้าได้กำหนดไว้เมื่อการล้มลงในความบาปได้ทำให้มนุษย์ออกไปจากสวนแห่งความยินดี และเขาถูกบัญชาให้กิน อาหารของเข าพร้อมกับเหงื่อบนใบหน้าของเขา ทรัพย์สมบัติที่ได้มาโดยปราศจาก การทำงานโดยทั่วไปแล้วก็เป็นการได้มาที่อันตรายอย่างมาก”[374]

คำไข “มนุษย์” (คำฮีบรู *อิส*) รวมข้อที่ 27 ถึง 29 ไว้ด้วยกัน และหัวข้อนี้ก็ดำเนินต่อไปในข้อที่ 30

16:27 บุคคลที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ (“คนไร้ค่า”) ไม่ใช่ผู้แจ้งเบาะแส หรือผู้รายงานเชิงสืบสวนที่เปิดเผย ความชั่วร้ายอย่างถูกต้องสมควร แต่เป็นบุคคลหนึ่งที่ก่อความเ สียหายต่อคนอื่นๆ โดยไร้ เหตุผล (เปรียบเทียบ 11:13; 17:9) เขาเป็นเหมือนอาวุธที่พ่นไฟที่เผาไหม้ผู้คนโดยการ ใช้ถ้อยคำที่ก่อความไม่สงบเพื่อจะจุดไฟ ขึ้น (เปรียบเทียบ ยก. 3:5-6) พวกยิวที่ไม่เชื่อผู้ซึ่งได้ขับไล่เปาโลออกจากเมืองเธสะโลนิกานั้นได้ประพฤติในทำนองนี้ (กจ. 17:5-9)

16:28 ประเด็นของสุภาษิตนี้คล้ายกับประเด็นในข้อก่อนหน้านี้ ใครคนหนึ่งที่กระจายข้อมูลอย่างไม่จำเป็นก่อให้เกิดการต่อสู้กันก็เป็นบุคคลที่ผิดศีลธรรม ไม่ใช่บุคคลที่เที่ยงธรรม บุคคลที่“ตลบตะแล ง” เป็นผู้ที่กลับด้านสิ่งต่างๆ ผู้คนที่ส่งต่อข้อมูล ไม่ จริงเกี่ยวกับคนอื่นๆ สามารถ ทำลายความสัมพันธ์ (“เพื่อนๆ” หรือ หุ้นส่วน) ที่ “สนิทสนม” มากที่สุดได้ การนินทา และการใส่ร้ายสามารถมีผลลัพธ์ที่ทำลายได้ (เปรียบเทียบ 10:18; สดด. 31:13; 1 ทธ. 3:11) โดเอกคนเอโดมบอกกษัตริย์ซาอูลว่าเขาได้เห็นดาวิดที่เมืองโนบ แล ะสิ่งนี้ได้นำไปสู่การต่อสู้ กันและความรู้สึกไม่ดีอย่างมาก (1 ซมอ. 22:9-19)

16:29 จงระวังผู้คนที่รุนแรง ผู้ซึ่งบ่อยครั้งแล้วมี “บุคลิกภาพที่ดึงดูด ” เพราะว่าพวกเขามีความสามารถที่จะขอความร่วมมือจากคนอื่นๆ ผู้ซึ่งหาไม่แล้วจะไม่ถูกดึงดูดเข้าร่วมในอุบาย ที่ไม่สมควร กษัตริย์เยโฮชาฟัทได้ผิดพลาดที่นี่เมื่อเขาได้ผูกพันกับกษัตริย์อาหับ “โดยการสมรส” (2 พศด. 18:1) และอีกครั้งหนึ่งเมื่อเขาได้เป็นพันธมิตรกับกษัตริย์อาหัสยาห์ ที่ชั่วร้าย (2 พศด. 20:35-37)

16:30 > “. . . การเม้มริมฝีปากเป็นการกระทำขอ งคนหลอกลวงและแสดงถึง การเยาะเย้ย การมุ่งร้ายและการโกง”[375]

ในทำนองเดียวกัน การขยิบตา ซึ่งบ่อยครั้ง ทำอยู่เบื้องหลังเหยื่อที่ถูกหมายไว้ก็ส่งสัญญาณว่า บุคคลที่ขยิบตาไม่ได้หมายถึงสิ่งที่เขากำลังกล่าวอย่างแท้จริง แต่กำลังหลอกลวงและ ทำสิ่ง เลวร้าย (เปรียบเทียบ 6:13) ดังนั้นบุคคลหนึ่งต้องฉลาดที่จะสังเกตถึงสัญญาณเตือนเหล่า นี้และคาดหวังบางสิ่งที่แย่ สุภาษิตนี้พัฒนาความคิดของสุภาษิตก่อนหน้านี้ โดยการมอบ เสื้อคลุมที่เปื้อนเลือดของโยเซฟแก่ยาโคบนั้นพวกพี่ชายได้บอกใบ้ถึงการตายของโยเซฟ (ปฐก. 37:31-33)

16:31 บ่อยครั้งคนชั่วร้ายดำเนินชีวิตจนถึงวัยชราและผมของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็นสีขาว (หรือ “สีเทา” หรือ สีเงิน) แต่อย่างเป็นลักษณ ะพิเศษแล้ว คนในทางธรรม ดำเนินชีวิตยาว นานกว่า และเมื่อพวกเขามีผมสีขาว มันก็เป็นดังเช่น “มงกุฎแห่งเกียรติยศ (สง่าราศี)” บนศีรษะของพวกเขาสำหรับการเป็นคนชอบธรรม (เปรียบเทียบ 3:16; 20:29)

> “การดำเนินชีวิตที่สำมะเลเทเมาในวัยหนุ่มสาวโดยทั่วไปแล้วหมายถึงทุพพลภาพในวัยกลางคน และการตายก่อนเวลาอันควร การยับยั้งชั่งใจและความชอบธรรมเอนเอียงไปยังกำลังของร่างกายและความยาวของวันเวลา”[376]

ทั้งโมเสสและคาเลบได้รับเกียรติสำห รับความชอบธร รมของพวกเขาในวัยชรา และเนื่องจากวัยชราของพวกเขานั้นเราอาจทึกทักเอาว่าผมของพวกเขาได้เปลี่ยนเป็นสีขาว แม้ว่านั่นไม่เป็นที่รู้กันอย่างแน่นอน (ฉธบ. 34:7; ยชว. 14:11)

16:32 มันยากกว่า แต่ก็ “ดีกว่า” ที่จะควบคุม “ความโกรธ” ของใครคนหนึ่งและปกครอง “จิตใจ” ของใครคนหนึ่งเอง มากกว่าที่จะควบคุมคนอื่นๆ หลายคน เหตุผลที่มันยากกว่าก็เพราะว่าความปรารถนาต่างๆ ของเราเองบ่อยครั้งก็ แข็งแรงกว่าการต่อต้านจากคนอื่นๆ ที่เราเผชิญ เหตุผลที่มันดีกว่าเพราะว่า ถ้าใครคนหนึ่งไม่สามารถควบคุมความหลงใหลของเขาหรือของ เธอบุคคลนั้นก็เสี่ยงต่อการควบคุมโดยคนอื่นๆ พระเยซูได้แสดงออกถึงการควบคุมตนเอง ที่โดดเด่นระหว่างการถูกไต่สวนที่ ไม่ยุติธรรมของพระองค์ ดั่ง ที่เปาโลได้แสดงออกระหว่าง การถูกไต่สวนของท่านด้วย

> “ดูก่อน ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าอเล็กซานเดอร์หรือซีซาร์นั้นอยู่ที่นี่”[377]

"บ่อยครั้งอา รมณ์เสียก็ถูกแก้ตัวบนพื้นฐานของความบกพร่องทางธรรมชาติ แต่มันค่อนข้างจะเป็นหลักฐานของความหยิ่งและความไม่อดทนที่ไม่รอบคอบ พระเยซูได้ตรัสว่า 'จงเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อนน้อม' [มธ. 11:29] คนอ่อนโยนไม่ใช่คนที่ไร้ จิตใจแต่เขาช้าที่จะโกรธ เขาสามารถถู กกระตุ้นอย่างชอบธรรมได้เมื่อโอกาสเรียกร้อง แต่ไม่ใช่เมื่อมันคือความมีเกียรติของเขาเองนั้นอันเป็น ที่สงสัย 'เอาการควบคุมตนเองเพิ่มความทรหดอดทน' [2 ปต. 1:6?] เป็นถ้อยคำ สำหรับเราทุกคน โดยทั่วไปแล้ว มันเป็นเครื่องหมายของความอ่อนแอเมื่อบุคคล หนึ่งปล่อยให้ตัวเขาเองโกรธและตื่นเต้นต่อหน้าการต่อต้าน"[378]

นี่เป็นสุภาษิตที่ถูกอ้างอย่างต่อเนื่องและได้รับการเชื่อถือน้อยมาก ถ้าเพียงมนุษย์" ได้ตระหนักว่ามีความกล้าหาญและวีรกรรมในการควบคุมตนเองมากกว่า ในการกระทำที่อาจหาญที่คนอื่นๆ โห่ร้องในบทเพลงและเรื่องราวนั้น โลกของเราจะแตกต่างเพียงไร[379]"

16:33 อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงควบคุมเส้นทางของเหตุการณ์ต่างๆ ท้ายสุดนั้นก็ ไม่ใช่การควบคุม ตนเองของใครคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 32) การทอดฉลากก็เป็นวิธีโดยทั่วไปที่จะกำหนด แนวทางที่เหมาะสมของ การกระทำที่จะต้องทำในสมัยโ บราณ บ่อยครั้งแล้ว "ฉลาก" ก็เป็น หินที่ถูกเก็บเอาไว้ในส่วนพับของเสื้อผ้าที่อยู่เหนือเอวของบุคคลหนึ่งคือใน "หน้าตัก"[380] ผู้คนยังคงแสวงหาการนำพาของพระเจ้าทางลางหลายประเภท แต่ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าบังเอิญ พระเจ้าทรงกำหนดว่าสิ่งต่างๆจะเป็นไปอย่างไร พระองค์ทรงควบคุมการที่ลูกเต๋าที่ถูกโยน จะเป็นอย่างไร เราสามารถเห็นสิ่งนี้อย่างชัดเจนในเรื่องราวของโยนาห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกะลาสีได้จับฉลากเพื่อจะตัดสินว่าใครจะต้องรับผิดชอบสำหรับพายุนั้น (ยนา. 1:7; เปรียบเทียบ ลนต. 16:8; กดว. 26:55; ยชว. 7:16-18; 18:10; 1 ซมอ. 14:41; กจ. 1:26)

"พระเจ้ามีเสรีภาพที่จะใช้หรือไม่ใช้ฉลาก แต่พระองค์จะทำให้แน่ใจว่าน้ำพระทัยของพระองค์จะสำเร็จ ขอขอบคุณความสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ ตัวอย่างของ พระคริสต์ พยานของพระวิญญาณ และปัญญาของเพื่อนคริสเตียน เรามีแนวทาง ต่างๆ ที่ดีของการค้นหาน้ำพระทัยของพระเจ้ามากกว่าการ ปล่อยหินที่ถูกหมายไว้ ไปยังตักของเรา"[381]

2. ผู้สร้างสันติและผู้ก่อปัญหา บทที่ 17

17:1 เราได้ยินคำแนะนำนี้มาก่อน (เปรียบเทียบ 15:16-17) ที่นี่ประเด็นก็เหมือนกัน แต่การเน้นอยู่ที่คุณค่าของความสงบ ("ความเงียบ") อย่างที่ตรงกันข้ามกับ "การต่อสู้กัน" อาหารที่เรียบง่ายที่บ้านก็ดีกว่า "การเลี้ยง" พร้อมกับฝูงชนที่มีแต่ความโกลาหล มันดีที่จะดำเนินใน สันติสุขมากกว่าที่จะมีงานเลี้ยง แม้ว่ามันมีเวลาสำหรับทั้งสองอย่าง

> "สิ่งที่สำคัญคืออารมณ์ไม่ใช่รายการอาหาร"[382]

ดาเนียลจำต้องถูกเรียกจากที่พักส่วนตัวเพื่อจะปรากฏ ณ งานเลี้ยงของเบลชัสซาร์พร้อม กับศัตรูที่อยู่ ณ ประตูแล้วนั้น (ดนล. 5) คริสเตียนที่เมืองโครินธ์ได้เปลี่ยนพิธีมหาสนิท ไปสู่งานเลี้ยง แต่เปาโลได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะเฉลิมฉลองพิธีนั้นอย่างอยู่ในห้วงรำพึง มากขึ้นและที่จะกินที่บ้าน (1 คร. 11:17-22)

17:2 ในกษัตริย์เยโรโบอัม ที่ 1 แห่งอิสราเอลนั้นเราก็มีตัวอย่างของคนใช้ คือเขาเป็นคนใช้ของซาโลมอน (1 พกษ. 11:26) ซึ่งปกครอง "เหนือบุตชาย" คือเรโหโบอัมบุตรชายของ ซาโลมอน เยเรโบอัมสามารถที่จะได้รับ การมีอำนาจเหนือเรโหโบอัมทางปัญญาของเขา และเรโหโบอัมเสียชื่อเสียง ในการกระทำอย่างน่าอับอายโดยการไม่ทำตามคำปรึกษาของพวกผู้ใหญ่ของเขา เยโรโบอัมได้แบ่งปัน การเป็นผู้นำแห่งพี่น้องของเขาคือประชากรของพระเจ้า

เนื่องจากว่าคนใช้ที่พึ่งพาได้จะต้องถูกชื่นชอบเหนือบุตรชายที่ประพฤติไม่ดี เราควรระมัดระวังที่จะให้ความรับผิดชอบแก่ผู้คนซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของพวกเขาแทนที่จะเป็นเบื้องหลังทางครอบครัวของพวกเขา

17:3 อย่างที่โลหะที่มีค่า ที่จะต้องอยู่ภายใต้ความร้อนที่แรงกล้าใน "เตาไฟ" เพื่อที่จะขจัดความไม่ บริสุทธิ์ออกไปจากพวกมันนั้น ดังนั้นพระเจ้าก็นำธรรมิกชนของพระองค์ไปสู่ความทุกข์ ยากที่รุนแรงเพื่อ จะทำให้เราเป็นอิสระจากสิ่งต่างๆที่เลวทรามของโลกและเพื่อที่จะชำระเรา ให้บริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ ยก. 1:1-18; 1 ปต. 1:6-7) โยบเป็นตัวอย่างดั้งเดิม (โยบ; เปรียบ เทียบ ดนล. 3:19-26; มลค. 3:3)

17:4 เมื่อใจของบุคคลหนึ่งชั่วร้าย เขาหรือเธอก็พร้อมที่จะ “ฟัง” การโกหก “ริมฝีปากที่ชั่วร้าย” และ “ลิ้นที่ทำลาย” อันชั่วร้าย ตรงกันข้าม เมื่อใจของบุคคลหนึ่งชอบธรรม เขาหรือเธอก็ มีแนวโน้มที่จะปฏิเสธถ้อยคำที่ไม่จริงและพึงรังเกียจ “บุคคลที่คล้ายกันก็มีแนวโน้มที่จะสมาคมกับซึ่งกันแ ละกัน” คนยูดาห์ที่ชั่วร้ายแห่งสมัยของเยเรมีย์ได้ต้อนรับผู้เผยพระวจนะ และพวกปุโรหิตที่เย่อหยิ่งด้วยความยินดี (ยรม. 5:30-31)

17:5 “คนยากจนในฐานะมนุษย์และในฐานะยากจนก็เป็นงานของพระเจ้า พระผู้สร้างและผู้ปกครองเหนือทุกสิ่ง ดังนั้น ผู้ที่เยาะเย้ยคนยากจนก็ได้ เยาะเย้ยพระองค์ผู้ซึ่งได้ เรียกให้เขาที่จะมีชีวิตอยู่และได้แต่งตั้งเขาไว้ในที่ต่ำต้อยของเขา”[383]

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าจะลงโทษบรรดาผู้ที่เพลิดเพลินใน (“ยินดีต่อ”) ความลำบากยากเย็นของคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ 14:21) พระเจ้าได้สัญญาที่จะลงโทษคนเอโดมเพราะว่าพวกเขาได้ยินดีต่อการทนทุกข์ของคนอิสราเอล (อบด. 12-16)

17:6 “หลานๆ” เป็นเหมือนของขวัญที่เป็นมงกุฎต่อปู่ย่าตายาย ซึ่งทึกทักเอาว่าพวกเขามีเกียรติ ที่สุภาษิตนี้ทึกทักไว้ มิฉะนั้นพวกเขา จะไม่ถูกเปรียบเทียบกับ “มงกุฎ” ซาโลมอนได้พรรณนาว่าหลานๆผู้ซึ่งได้รวมตัวกันอยู่รอบๆ ปู่ยาตายายของพวกเขาก็เป็นเหมือนมงกุฎที่สวมใส่ ในทำนองเดียวกัน พวกบุตรชายที่ภูมิใจในบิดาของพวกเขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพวกเขาเป็นที่ยกย่อง ทั้งสองบรร ทัดหนุนใจอุปนิสัยที่มีเกียรติ เป็นที่ชัดเจนว่า หลานจำนวนมากของอับราฮัมได้ยกย่องเขาในฐานะ “บิดาแห่งมวลชน” (ความหมายของชื่อของเขา; ปฐก. 17:5) อย่างที่หลานๆของยาโคบได้ทำ คือ เอฟราอิมและมนัสเสห์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 48:8-22) และหนึ่งในสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของซาโลมอนคือดาวิดบิดาของเขา

17:7 ถ้อยคำที่ลึกซึ้ง (“ถ้อยคำที่ยอดเยี่ยม”) ที่ได้กล่าวโดย “คนโง่ก็ขัดแย้งกัน (“ไม่เหมาะสม”) เพราะว่ามันไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะของเขา ในทำนองเดียวกันความเท็จที่ได้กล่าวโดยบุคคลหนึ่งที่ได้รับการนับถือก็น่าเกลียดชังอย่างเท่าเทียมกัน มันควรจะมีความสอดคล้องระหว่างคุณลักษณะและความประพฤติ เราหดกลับอย่างเร็วเมื่อเราอ่านว่าอับราฮัม “บิดาแห่งผู้สัตย์ซื่อ” ได้โกหกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับภรรยาของเขา (ปฐก. 20:1-13) ใน ทำนองเดียวกัน บรรดาผู้สังเกตก็งุนงงเมื่อซาอูลได้ประพฤติเหมือนผู้เผยพระวจนะ (1 ซมอ. 10:10-12)

> “เมื่อจิมมี่ คาร์เทอร์ ในฐานะผู้สมัครเป็นประธานาธิบดีได้สัญญา ที่จะไม่โกหกต่อประชาชนเขาก็ได้เข้าใจถึงความสำคัญที่ไม่สามารถแทนที่กันได้ของความสัตย์จริง ในฐานะหน้าที่ของรัฐบาล”[384]

17:8 เจ้าของสินบนก็คือบุคคลที่เป็นผู้ที่ให้มัน สินบนเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ มันทำการเหมือนกับเสน่ห์ สุภาษิตนี้ไม่ได้สนับสนุนการให้สินบน เพียงแค่ยอมรับว่าเงิน มีอิทธิพล มุมมองของพระเจ้าต่อการให้สินบนก็ชัดเจนใน 17:15 และ 23[385] “ของขวัญ” ของฮามานที่ให้แก่กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสได้บรรลุการสนับสนุนของกษัตริย์อย่างมีประสิทธิภาพต่ออุบายของฮามานที่จะทำลายคนยิว (อสธ. 3:7-13)

17:9 เมื่อเรากลบเกลื่อนความผิดพลาดของคนอื่นๆ แทนที่จะดึงความสนใจไปยังสิ่งเหล่านั้น เรา ก็กระตุ้น “ความรัก” ในใจของบุคคลที่เราปกป้องและผู้ที่มองดูอีกด้วย พระเจ้าได้ปกคลุม บาปต่างๆ ของเราด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และเราก็รักพระองค์สำหรับสิ่งนั้น (1 ยน. 4:9) แต่ถ้าเรา “ย้ำ” (บอก) ความล้มเหลวของใครคนหนึ่งต่อคนอื่นๆ เราสามารถสูญเสีย แม้กระทั่งเพื่อนๆที่ใกล้ชิดที่สุดของเราได้ รวมถึงเพื่อนที่ได้ทำความผิดพลาด (เปรียบเทียบ 10:12; 11:13; 25:23) เมื่อเราทำอย่างนี้ เราก็ถือส่วนของ “ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้อง” (วว. 12:10; นั่นคือ ซาตานเอง) “การปกปิดการละเมิด ” ที่นี่ไม่ได้หมายถึงการละเลยมัน แต่เป็นการ ยับยั้งการ เผยแพร่มัน นาธันได้ไปหาดาวิดโดยตรงพร้อมกับการเผชิญหน้าของ เขา เขาไม่ได้ประกาศบาปต่างๆของกษัตริย์ (2 พกษ. 12) ในอีกด้านหนึ่ง สันบาลลัทได้ กระจายข่าวลือเกี่ยวกับเนหะมีย์ (นหม. 6)

> “ความเงียบจะไม่งดงามมากกว่าเมื่อเราปฏิเสธที่จะ สร้างข้อได้เปรียบส่วนตัวโดยการนินทาเกี่ยวกับความล้มเหลวของเพื่อน”[386]

17:10 “ติเตียนคนโง่อย่างรุนแรง และเขาก็ยังคงรักษาไว้ซึ่งความพึงพอใจส่วนตัวของเขา แต่ว่ากล่าวคนฉลาดอย่างสุภาพ และเขาจะเก็บเอาไปคิด มีบุคคลที่ลุ่มหลงในการตัดสินที่แย่ของเขาเองอย่างมาก จนเขาสามารถ เชื่อว่าไม่มีใครสั กคนมีความสามารถ มากกว่าเขาเอง แต่คนอื่นก็ตระหนักถึงความจำกัดของเขาเอง และก็รู้สึกขอบคุณ สำหรับคำแนะนำและการว่ากล่าว”[387]

ในอีกนัยหนึ่ง คนฉลาดก็เปิดใจต่อการปรับปรุ งที่สามารถมาจากการว่ากล่าวของคนอื่นๆ ได้ เอลีเมเลคได้ตอบสนองอย่างฉลาดต่อการว่ากล่าวของอับราฮัม (ปฐก. 21:25-26) แต่ เฮโรดอันทีพาสที่หนึ่งที่โง่เขลาไม่ได้ยอมรับการว่ากล่าวของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ลก. 3:19)

> "สุภาษิตห้าข้อเกี่ยวกับคน อันตรายผู้ซึ่งบุคคลหนึ่งจะ ต้องระมัดระวังพวกเขาไว้ [ตามมา ในข้อ 11-15]"[388]

17:11 ข้ออ้างอิงเกือบ 100 ข้อถึงบุคคลที่ "กบฏ" (คำฮีบรู *เมริ*) ในพันธสัญญาเดิมก็อธิบายถึงบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งดูหมิ่นพระเจ้าอย่างตั้งใจ[389] คาอินเป็นตัวอย่างหนึ่งของบุคคลเช่นนั้น "ผู้สื่อสารดุร้าย" ที่พระเจ้าส่งไปพิพากษาบุคคลเช่นนั้นอาจเป็น กษัตริย์ของเขาหรือของเธอ ทูต - สวรรค์หรือความตาย ในกรณีของโยอาบนั้นก็เป็นเบไนยาห์ผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ซาโลมอน (1 พกษ. 2:28-34)

17:12 คนโง่ผู้ซึ่งกำลังกระทำอย่างโง่เขลา ("คนโง่ในความโง่เขลาของเขา") ก็อันตรายกว่าแม่หมีที่ลูกของมันถูกขโมยไป ดังนั้นเป็นการฉลาดที่จะหลีกเลี่ยงบุคคลเช่นนั้น อับเนอร์ได้เรียนรู้บทเรียนนี้ในแนวทางที่ยากลำบากเมื่อโยอาบได้แทงเขาและได้ฆ่าเขา (2 ซมอ. 3:26-27)

17:13 พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระอง ค์ที่จะตอบแทนความชั่วด้วยความดี (มธ. 5:43-45) แต่บุคคลที่ "ทำชั่วตอบแทนความดี" ก็สามารถคาดหวังว่าความชั่วจะ ไล่ตามเรือนของเขาตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไป ดาวิดได้ประสบกับสิ่งนี้หลังจากที่เขาได้ทำชั่วตอบแทนการรับใช้ที่ดีของอุรีอาห์

17:14 บุคคลหนึ่งไม่เพียงแต่ควรหลีกเลี่ยงคนโง่ที่ดุเดือด (ข้อ 12) เขาหรือเธอไม่ควรกระตุ้นความโกรธที่ถูกควบคุมไว้ของเขาในตอนแรกอีกด้วย ที่จะทำอย่างนั้นก็เหมือนกับการขุดรูเล็กๆ ในเขื่อน ("การปล่อยน้ำให้ไหลออก) มันจะนำไปสู่รูที่ใหญ่ขึ้นและความเสียหายที่ใหญ่ขึ้นเท่านั้น สุภาษิตนี้แนะนำให้หลีกเลี่ยงการทะเลาะ คือ ความไม่พอใจเล็กน้อยที่ สามารถนำไป สู่ความขัดแย้งที่ใหญ่ขึ้นอย่างง่ายดายได้ ดาวิดจัดเตรียมตัวอย่างในเชิงบวกที่นี่ เขาได้ละเลย บรรดาผู้ที่ได้ทำชั่วตอบแทนความดีของเขา และเขาได้รอคอยพระเจ้า (สดด. 38:12-15)

17:15 ผู้พิพากษาที่ทุจริตก็ถูกกล่าวถึงอย่างเฉพาะในสุภาษิตนี้ แต่หลักการก็ป ระยุกต์ใช้กับทุกคน

(เปรียบเทียบ อสย. 5:20) ปีลาตได้พิสูจน์ว่าบารนาบัสถูกต้องและได้กล่าวโทษพระเยซู ซึ่งตลอดเวลาก็รู้อยู่ว่าสิ่งที่เขากำลังทำนั้นไม่ยุติธรรม (มธ. 27:24-26)

> "โดยพื้นฐานแล้ว ความยุติธรรมไม่ใช่แค่เรื่องราวของธรรมเนีย มหรือวัฒนธรรม กฎหมายหรือกฎเกณฑ์อำนาจหรือสิทธิอำนาจ มันคือการแสดงออกของน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะสำเร็จบนโลกอย่างที่ได้สำเร็จในสวรรค์ การล้มเหลวในการ รักษามันไว้ ไม่ว่าในอิสราเอลสมัยโบร าณหรืออเมริกาสมัยใหม่ ก็คือการ ดูหมิ่นพระนาม บริสุทธิ์ของพระบิดาในสวรรค์"[390]

17:16 แนวคิดที่นี่ก็คือว่ามันเป็นการโง่เขลาสำหรับคนโง่ที่พยายามที่จะซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความฉลาดที่จะเข้าใจมัน[391] หรือไม่ได้ตั้งใจที่จะติดตามปัญญานั้น ทำไมต้องไปโรงเรียนและ จ่ายเงินอย่างดีสำหรับค่าเทอมถ้าคุณไม่วางแผนที่จะนำสิ่งที่คุณกำลังเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ? ซีโมนนักวิทยาคมได้พยายาม อย่างโง่เง่าที่จะซื้อความสามารถที่จะให้ของขวัญที่ให้เปล่าๆ ของพระเจ้าเกี่ยวกับพระวิญญาณของพระองค์ (กจ. 8:18-19)

> "มันเป็นไปได้ที่จะได้รับการศึกษาและที่จะไม่มีหัวใจเพื่อความจริง เพราะว่าความจริงมีมิติทางศีลธรรมซึ่งการศึกษาไม่สามารถจัดเตรียมให้ได้"[392]

17:17 ในความตรงกันข้า มกับคนโง่ในข้อต่างๆก่อนหน้านั้น สุภาษิตนี้ก็สรรเสริญคุณค่าของเพื่อน แท้ ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความจริงนี้ต้องเป็นพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งเป็นทั้ง "เพื่อน" และ "พี่น้อง" ต่อผู้เชื่อ

> "เพื่อนยินดีและร้องไห้กับคุ ณ (รม. 12:15) ญาติทำหน้าที่ เป็น ตาข่ายรองรับมากกว่า"[393]

> "เพื่อนแท้ก็เป็นบุคคลที่ควรค่าแก่การมี ที่สำคัญกว่าประเด็นของสุภาษิตนี้ก็คือว่าพวกเขาเป็นบุคคลที่ควรค่าแก่การเป็น ตัวบทนี้ไม่ได้กล่าวถึงการได้รับเพื่อนที่ เด็ดเดี่ยวมันกล่าวถึงการเป็นบุคคลนั้น"[394]

17:18 นี่เป็นอีกสุภาษิตหนึ่งที่เตือ นเกี่ยวกับอันตรายของการทึกทัก พันธะทางการเงินของคนอื่น

(เปรียบเทียบ 6:1-5; 11:15; 22:26) รูเบนและยูดาห์ได้ทำสิ่งนี้เพื่อเบนยามิน (ปฐก. 42:37; 44:32) และเปาโลได้ทำมันเพื่อโอเนสิมัส (ฟม.18-19) แต่พวกเขาได้คำนวณราคาและ ได้เตรียมตัวรับผลลัพธ์ต่างๆ ก็มีบางเวลาที่การทึกทักเอาหนี้สินของคนอื่น อาจสมควร แต่ถ้าบุคคลหนึ่งทำอย่างนี้โดยปราศจากการคำนวณราคาเขาก็เป็นคนโง่

17:19 "การทำประตูให้สูง " ไม่ได้หมายถึงการเปิดมัน แต่เป็นการสร้างประตูที่สูงขึ้น ที่โอ่โถงกว่า เพื่อประโยชน์ ของการทำให้คนอื่ นประทับใจ อย่างที่บุคคลที่รัก การละเมิด เนื่องด้วยเหตุนั้น ก็ตั้งตัวเขาเองขึ้นเพื่อการต่อสู้กัน ดังนั้นบุคคลที่รักที่จะแสดงถึงทรัพย์สมบัติของเขาก็ กำลังตั้งตัวเขาเองขึ้นเพื่อการถูกทำลาย ประตูของเขาก็โฆษณาทรัพย์สมบัติของเขา และ ดึงดูดความสนใจของขโมย นักตีความบางคนก็ตีความ "ประตู"ในเชิงเปรียบเทียบ

". . .ประตูเป็นปาก และการทำให้มันสูงก็คือที่จะพูดสิ่งต่างๆที่สูง นั่นคือเขาโอ้อวดมากเกินไป (ดู 1 ซมอ. 2:3; สภษ. 18:22; 29:23)"[395]

17:20 อีกครั้งหนึ่ง การเชื่อมโยงระหว่างใจ ("ความคิด ") กับถ้อยคำ ("ภาษา ") ถูกกล่าวถึงในสุภาษิตนี้ อย่างที่ความคิดตลบตะแลงนำไปสู่บั้นปลายที่แย่ ถ้อยคำเสื่อมทรามก็ทำอย่างนั้น เราสามารถเห็นถึงทั้งความคิดที่ตลบตะแลงและถ้อยคำที่เสื่อมทราม ในการตอบสนองของกษัตริย์ฮานูนที่มีต่อกษัตริย์ดาวิด และผลลัพธ์ต่างๆที่ได้เกิดขึ้นแก่คนอัมโมนตั้งแต่เวลานั้น (2 ซมอ. 10)

17:21 "คนโง่" ไม่เพียงแต่นำมาซึ่งความหายนะของเขาเองเท่านั้น (ข้อ 20) แต่เขาทำให้ใจของ พ่อแม่ของเขาแตกสลายอีกด้วย (เปรียบเทียบ ข้อ 25) อับซาโลมได้มีผลกระทบนี้ต่อดาวิด (2 ซมอ. 18:33)

17:22 จากการได้กล่าวถึง "ความโศกเศร้า" (ข้อ 21) ถัดไปซาโลมอนได้กล่าวถึง "ความยินดี " (เปรียบเทียบ 15:13, 15) ความยินดีในใจเป็น "ยา" ต่อร่างกาย ตรงกันข้าม การไม่มีความยินดีก็มีผลกระทบเชิงลบต่อสุขภาพทางกายภาพของบุคคลหนึ่ง วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ แสดงออกถึงความจริงของสุภาษิตนี้คือ ผลกระท บเกี่ยวกับปัญหาทางจิตใจแนวโน้ม ทางจิตใจสามารถกระทบต่อสุขภาพทางกายภาพของบุคคลหนึ่งได้ ผู้เขียนสดุดี 116 ได้ เปรียบเทียบสภาพทางจิตใจระหว่างเมื่อเขาถูกครอบงำด้วยตัวเขาเองและกับพระเจ้า

> "... ความแตกต่างระหว่าง ความรื่นเริงและความหดหู่ก็ขึ้นอยู่กับแหล่งฝ่า ย วิญญาณของบุคคลหนึ่งมากกว่าสถานการณ์ต่างๆของเขา (เปรียบเทียบ กจ . 16:25)"[396]

17:23 การรับ "สินบน" ก็ระบุถึงคน "ชั่วร้าย" สำหรับสิ่งที่เขาเป็น และมันมีผลกระทบแห่งการบิดเบือนความยุติธรรม ฟีลิกส์ได้ทำให้เปาโลอยู่ในคุกเป็นเวลาสองปีซึ่งหวังว่าอัครทูตเปาโลจะให้สินบนแก่เขาและโดยการทำอย่างนั้นก็ได้บิดเบือนความยุติธรรม (กจ. 24:26)

17:24 คนแห่งความเข้าใจก็จดจ่อที่ปัญญาแต่คนโง่ขาดการจดจ่อ ความคิดของเขา ตะลอนไปทุกที่ เปาโลได้เตือนทิโมธีเกี่ยวกับบรรดาครูผู้ ซึ่งได้สอน "หลักคำสอนที่แปลก" พวกเขาไม่ได้จดจ่อที่พระวจนะของพระเจ้า แต่ได้ถูกทำให้ไขว้เขวโดย "นิยายและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ" (1 ทธ. 1:3-4)

> "ตาของ *เมบิน* [คนที่หยั่งรู้] ก็เพ่งดูที่ครู เพราะว่าเขาหลงใหลด้วยคำแนะนำของครู และก็เป็นภาพของการจดจ่อที่ต่อเนื่อง *เคซิล* [คนโง่] มีตาที่ตะลอนไปและความคิด ที่ไม่มีสมาธิที่ว่างเปล่า และสภาพของเขาก็ถูกแสดงออกโดยคำพูดที่พูดเกินความ จริง อย่างที่นักเรียนผู้ซึ่งกำลังไม่ได้ยินอะไรจากสิ่ งที่ครูกล่าวก็อาจปล่อยให้ตาของ เขาที่จะตะลอนไปทุกๆ มุมของห้องเรียนนั้น ดังนั้นคนโง่ผู้ซึ่งไม่สนใจต่อคำแนะ นำของปัญญาก็ถูกกล่าวว่าได้มุ่ งสายตาของเขาไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก"[397]

17:26 มัน "ไม่ดี" ที่จะลงโทษคนดี ("คนชอบธรรม") เมื่อเขาหรือเธอไม่สมควรต่อมัน มันก็ไม่ดีเช่นกันที่จะลงโทษผู้นำที่ปราศจากตำหนิ ("มีคุณธรรม") สำหรับการเป็นคนเที่ยงธรรม มันเป็นอุบายเก่าแก่สำหรับคนที่มีความผิ ดที่จะตำหนิคนที่ไม่ผิดเพื่อที่จะ หันเหการตำหนิไปจากพวกเขาเอง อุปนิสัยเช่นนั้นก็เป็นการบิดเบือนความยุติธรรมอีกอย่างหนึ่ง อิชมาเอลได้ ลอบฆ่าเกดาลิยาห์และจากนั้นได้ฆ่าหมู่ชาย 80 คนจากเมืองเชเคม เมืองชิโลห์และเมือง สะมาเรียเพื่อที่จะปกปิดอาชญากรรมของเขา (ยรม. 41:1-7)

17:27 "บรรทัดแรกชมเชยการยับยั้งถ้อยคำ ในความตรงกันข้ามกับการพูดที่ ไม่คำนึงถึงคนอื่นและไม่ถูกกาละเทศะ บรรทัดที่สองชมเชยความเยือกเย็น นั่นคือ ความใจ

เย็น ของจิตใจในความตรงกันข้ามกับความร้อนที่เร่าร้อน”[398]

ดาวิดได้แสดงออกถึง “การยับยั้งถ้อยคำ” และ “ความใจเย็นของจิตใจ” เมื่อเขาได้ปฏิเสธ ที่จะตอบสนองต่อการสาปแช่งของชิเมอีที่มีต่อเขา และเมื่อเขาได้ปฏิเสธที่จะปล่อยให้ อาบีชัยที่จะแก้แค้นชิเมอี (2 ซมอ. 16:1-13)

> “การควบคุมคำพูดเป็นเครื่องหมายหลักของปัญญาและความเข้าใจ บรรดาผู้ที่ได้เชี่ยวชาญในศิลปะ นี้ก็ครอบครอง ‘จิตใจที่สงบ [ตามตัวอักษรหมายถึง ‘เย็น’ อย่างเช่น ‘น้ำเย็น’ ของ 25:25] ไม่มีไอน้ำหรือควันบดบังคำพูดของพวกเขา พวกเขาพูดในสิ่งที่พวกเขาหมายถึงและหมายถึงสิ่งที่พวกเขาพูด”[399]

17:28 สุภาษิตนี้พัฒนาความคิดของสุภาษิตก่อนหน้านี้ ไม่เพียงแต่มัน “ฉลาด” ที่จะยับยั้งถ้อยคำของบุคคลหนึ่งเท่านั้นแต่คนอื่นจะถือว่าเขาหรือเธอฉลาดเมื่อทำอย่างนั้น การขาดการตอบสนองทางถ้อยคำของเอลีชา เมื่อบุตรทั้งหลายของพวกผู้เผยพระวจนะได้บอกเขาว่าพระเจ้าจะย้ายเอลียาห์ไปจากเขาในวันนั้นเอลีชาก็ได้รับชื่อเสียงสำหรับปัญญา (2 พกษ. 2:3, 15)

<u>3. มิตรภาพและความโง่เขลา บทที่ 18</u>

18:1 เป็นที่ชัดเจนว่า ความตั้งใจก็คือ “คนที่ปลีกตัวเขาเอง [ไปจากผู้อื่น]” ทำอย่างนั้น เพราะว่าเขาต้องการทำตามใจของตนเองและไม่ต้ องการให้คนอื่นที่จะยับยั้งเขา วิธีการเช่น นั้นก็ขัดแย้งกับปัญญาที่ดีเพร าะว่าเราทุกคนก็ต้องการความคิดเห็นจา กคนอื่นเพื่อทำการตัด สินใจต่างๆ อย่างฉลาด เป็นการไม่ฉลาดที่จะ ต่อต้านใน ความหมาย ที่แตกแยกของคำนั้น (เปรียบเทียบ ปฐก . 13:11)[400] ดูเหมือนสุภาษิตนี้จะอธิบายถึงโลท ผู้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้แยกจากอับราฮัมเพื่อที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่เขาพอใจในเมืองโสโดม

> “. . .ความไม่เป็นมิตรและการไร้เหตุผลก็แยกออกจากกันไม่ได้”[401]

18:2 เมื่อคนโง่ควรฟังและเรียนรู้จากคนอื่นๆ แต่เขาก็พูดและพยายามจะทำให้พวกเขาประทับใจด้วยการที่ ว่าเขารู้มากแค่ไหน โดยส่วนมากแล้ว พวกผู้นำทางศาสนาในสมัยของพระเยซูก็เข้ากับภาพนี้

> “คนโง่เป็นผู้ที่พูดไม่เป็นสาระอยู่เสมอ”[402]

> “ผู้พูดที่ทำตามแรงผลักดันทางใจไม่เคยฟัง เพียงแค่หยุดสักครู่เพื่อวางแผนสิ่งที่เขาจะพูดถัดไป ทุกถ้อยคำยืนยันถึงสิ่งที่คนโง่เป็น”[403]

18:3 คนโง่ที่ชั่วร้ายก็นำ “ความหมิ่นประมาท ” แห่งชุมชนของเขามายังตั วเขาเองโดยความชั่วร้าย ของเขาและความหมิ่นประมาทของเขาต่อคนในทางธรรมก็ส่งผลต่อการที่เขาประสบกับ ความอับอายและ “ความไร้เกียรติ” คนส่วนใหญ่ไม่นับถือ (“ดูถูก”) บรรดาผู้ที่ชั่วร้าย ผู้ซึ่ง ไม่มีการนับถือสำหรับคนในทางธรรม บางครั้งพระเจ้าพิพากษาคนเหล่านี้โดยก ารทำให้ พวกเขาขายหน้า (เปรียบเทียบ ยรม . 24:9; 29:18; อสค. 5:14; ฮชย. 12:14) เยเรมีย์ได้ประกาศว่าปาชเฮอร์จะตายในการเป็นเชลยเนื่องจากความชั่วร้ายนี้ (ยรม. 20:1-6)

18:4 เดลลิทซ์ได้ถือว่านี่เป็นกลอนสองแถวที่สมบูรณ์และได้แสดงความเห็นว่า

> “. . . สิ่งนี้นำเราที่ จะพิจารณาถึงสิ่งที่เป็นความล้ำลึกของความคิด สิ่งที่เป็นความสมบูรณ์ ของเนื้อหา สิ่งที่เป็นอำนาจของความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณและทางศีล - ธรรมว่าอาจอยู่ในถ้อยคำของมนุษย์”[404]

ถ้อยคำที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของสเทเฟนต่อหน้าปฏิปักษ์ของเขาก็ประกอบด้วยถ้อยคำเช่นนั้ น (กจ. 7) อย่างเช่นถ้อยคำ ทั้งหลาย ของเปโตรและของเปาโลในพระธรรมกิจการ

18:5 สุภาษิตที่ประกอบขึ้นนี้เตือนต่อการให้ความชอบพิเศษ (“ความลำเอียง”) แก่คนชั่วร้าย สิ่งที่ตรงกันข้ามก็คือที่จะไม่ให้ การละทิ้งที่ยุติธรรม แก่คนชอบธรรม บริบทก็คือการบริการจัดการความยุ ติธรรมในศาล นี่เป็นหนึ่งในสุภาษิตหลายข้อที่ประณามความลำเอียงที่ไม่ยุติธรรม (เปรียบเทียบ ยก. 2:1-4; 1 ทธ. 5:21) ปีลาตได้แสดงความลำเอียงต่อบารนาบัส ที่มีความผิดเหนือพระเยซูที่ไร้ความผิด (ลก. 23) เฟลิกซ์และเฟสทัส ผลักเปาโลที่ไร้ความ ผิดไปด้านข้างเพื่อที่จะทำให้คนยิวที่ไม่เชื่อพอใจ (กจ. 24-26)

18:6 ถ้อยคำของคนโง่ก็ก่อให้เกิดการวิวาทและความรุนแรงอยู่บ่อยๆ (เปรียบเทียบ ข้อ 7; 26:20-22) คำปรึกษาในเชิงบวกก็อยู่ใน 17:27 (เปรียบเทียบ 17:28) จงจดจำถึงการกล่าวหาของโคราห์ ดาธานและอาบีรัมที่มีต่อโมเสส (กดว. 16)

18:7 ถ้อยคำของคนโง่ไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดปัญหาเท่านั้น (ข้อ 6) แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก่อให้เกิดปัญหาแก่คนโง่อีกด้วย และสามารถนำไปสู่ "ความหายนะ" ได้ ผู้คนที่ไม่นับถือแนวทางของพระเจ้าบ่อยครั้งแล้วก็หันไปใช้การโกหกเพื่อที่จะ ทำให้จุดประสงค์ต่างๆ ของพวกเขารุดหน้าไป แต่การโกหกก็มี แนวทางของการกลับไปสู่คอนเกาะและการนำความอับอาย การ ดูถูกและการ พิพากษามายังบรรดาผู้ที่กล่าว อานาเนียและสัปฟีราได้โกหกต่อเปโตรและต่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์และได้ประสบกับความตายสำหรับสิ่งนั้น (กจ. 5:1-11) แม้ว่าคนโง่ ไม่ได้โกหก ตามปกติแล้ว ถ้อยคำของเขาก่อให้เกิดปัญหาแก่เขาหรือเธอเพราะว่าคนโง่ไม่ได้ ดำเนินชีวิตและพูดใน ขอบเขตแห่งพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นความเป็นจริงสูงสุด

> "ข้อนี้เป็นการอธิบายที่รุนแรงและน่าทึ่งใจถึงราคาที่คนโง่จะต้องจ่ายสำหรับถ้อยคำที่ไม่ได้ควบคุมของเขา มันเป็นกับดักที่อันตราย ดูข้อ 20-21 อีกด้วย"[405]

18:8 การนินทาถูกกล่าวถึงในสุภาษิตนี้ การนินทาก่อผลเสียหายต่อคนอื่น ข้อมูลลับเกี่ยวกับคนอื่นๆ ก็ดึงดูดใจ ต่อบางคน อย่างเช่นอาหารอร่อย และพวกเขาก็กินมันอย่างตะกละตะกลาม พระนางแห่งเชบาไม่สามารถต่อต้านการทดลองที่จะเยี่ยมเยี ยนซาโลมอนได้เนื่อง จากว่าการนินทาที่เธอได้ยินเกี่ยวกับเขานั้นก็น่าหลงใหลอย่างมาก (1 พกษ. 10:1)

> "เนื่องจากว่าการนินทานั้นแพร่กระจายอย่าง รุนแรงมาก เพราะว่าใจของมนุษย์ไม่มี การต่อต้านต่อมัน คนฉลาดกักมันไว้โดยการไม่กล่าวซ้ำมัน (ดู 16:28; 17:9; 26:20) และโดยการหลีกเลี่ยงการคบค้ากับผู้นินทา (20:19)"[406]

18:9 ในทางของเขาเองนั้น บุคคลที่ไม่เอาใจใส่ก็เป็นอันตรายเท่ากับบุคคลที่ชอบทำลายอย่างจงใจ

> "คนหลังสูญเสียสิ่งดีของเขา คนแรกสูญเสียเวลาของเขา ทั้งสอง มาสู่ความยากจนอย่างที่บุตรที่หลงหายแห่งลูกาบทที่ 15 ได้สูญเสียและเป็นที่ชัดเจนว่าบุตร

ที่ไม่ เชื่อฟังแห่งมัทธิว 21:30 ก็อยู่บนถนนเดียวกัน”[407]

18:10 เราพบการป้องกันต่อผู้ทำลายแห่งข้อที่ 9 “พระนาม” ของพระเจ้าคือตัวบุคคลของพระเจ้า บรรดาผู้ที่แสวงหาความปลอดภัยจากผู้ทำลายสามารถพบที่ลี้ภัยโดยการหันไปหาพระองค์ ในฐานะ “ป้อมเข้มแข็ง” ของพวกเขาได้ ชาวเมืองเธเบศได้พบที่ลี้ภัยของพวกเขาในหอรบที่แข็งแรงทางกายภาพของเมืองของพวกเขา เมื่อเอลีเมเลคได้โจมตีพวกเขา (วนฉ. 9:50-57)

18:11 ทรัพย์สมบัติก็จัดเตรียมความมั่นคงบางอย่างให้ แต่บุคคลหนึ่งอาจจินตนาการอย่างผิดๆ ว่ามันเป็นการปกป้องที่สูงขึ้นต่อความหายนะมา กกว่าที่มันเป็นอย่างแท้จริง “อย่างที่ใคร ก็ตามซึ่งได้เผชิญกับความเจ็บป่วยระยะสุดท้าย จะรู้”[408] เศรษฐีโง่ที่พระเยซูได้อธิบายถึง คิดอย่างไม่ฉลาดว่าทรัพย์สมบัติของเขาได้รับรองถึงความปลอดภัยของเขา แต่มันไม่ได้รับรอง (ลก. 12:16-21; เปรียบเทียบ ยก. 1:10-11; 5:1-6)

18:12 สุภาษิตนี้เชื่อมโยงกับสุภาษิตก่อนหน้านี้เกี่ยวกับคนร่ำรวยผู้ซึ่งวางใจในความร่ำรวยของเขา หรือของเธอ (เปรียบเทียบ 16:18ก; 15:33ข) ใจที่ “จองหอง” ไม่ว่ามันคือการวางใจในเงิน หรือสิ่งใดก็ตามยกเว้นพระเจ้าก็มุ่ง ไปสู่ “ความต่ำต้อย” และการล้มลง ตรงกันข้ามบรรดา ผู้ที่มีการตระหนักที่เป็นจริงถึงที่ของพวกเขาในแผนการของสิ่งต่างๆ ก็จะได้รับการยกย่อง การมีความคาดหวังสูงเกินไปก็ส่งผลต่อความผิดหวัง แต่การมีความคาดหวังที่เป็นจริงนำ ไปสู่การหนุนใจ กษัตริย์อุสซียาห์มีความ คิดที่สูงเกินไปเกี่ยวกับตัวเขาเอง และพระเจ้าได้ ทำให้เขาต่ำลง (2 พศด. 26:16) ในทางตรงกันข้าม บุตรชายของเขาคือกษัตริย์โยธามได้มี อำนาจใหญ่โตเพราะว่าเขาได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า (2 พศด. 17:6)

18:13 สุภาษิตก่อนหน้านี้แนะนำถึงความจำเป็นของการที่จะรับคำ สอนได้ สุภาษิตนี้ก็แสดงถึงความจำเป็นนั้น มันทำให้นึกถึงผู้แข่งขันในรายการแข่งขันตอบปัญหา บางครั้งพวกเขา “ตอบ” เร็วเกินไปซึ่งพยายามจะพิชิตคู่ต่อสู้ของพวกเขาก่อนที่พวกเขาได้ยินคำถามทั้งหมด พวกเขาไม่เพียงแต่สูญเสียแต่พวกเขาประสบกับ “ความอับอาย” หรือความอึดอัดใจสำหรับการดำเนินการเร็ วเกินไป แนวทางที่ดีกว่าก็คือที่จะได้รับข้อมูลทั้งหมดที่ตนเองต้องการก่อนที่จะทำการตัดสินใจดูเหมือนว่าดาวิดได้ “กระทำก่อนเวลาที่เหมาะสม” เมื่อเขาได้สรุปว่าเมฟีโบเชทไม่ได้สัตย์ซื่อต่อเขา (2 ซมอ. 16:1-4; 19:24-30)

18:14 “จิตใจ” ของมนุษย์ที่ได้รับการช่วยเหลือโดยพระวิญญาณของพระเจ้าสามารถทนต่อ

“ความ เจ็บป่วย” ซึ่งรวมถึงความเจ็บป่วยทางจิตใจแห่งความอับอายได้ (ข้อ 13) “ใจที่แตกสลาย” บ่งบอกถึงความหดหู่

> “ถ้าจิตใจตกต่ำไปสู่การอยู่เฉยๆที่ไร้อำนาจและไร้การช่วยเหลือ จากนั้นภายในขอบเขตของ บุคลิกภาพของมนุษย์นั้นมันก็ไม่มีอำนาจที่ค้ำจุนอะไรที่สามารถส่งเสริมที่ของมันได้”[409]

นี่คือหนึ่งเหตุผลที่ผู้เชื่อได้รับการกระตุ้นที่จะ “ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฟป. 3:1; 4:4) เนหะมีย์ได้เชื่อว่าการชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเคล็ดลับสู่กำลัง (นหม. 8:10)

18:15 แทนที่จะมั่นใจในตนเองอย่างมากเกินไป (ข้อ 13) คนฉลาดที่สุขุมก็แสวงหา (“ที่จะได้รับ”) ความรู้มากยิ่งขึ้น เขาประทับใจกับสิ่งที่เขาไม่รู้มากกว่าสิ่งที่เขารู้ เอสราเป็นบุคคลเช่นนั้น และเขาได้แสวงหาความรู้ในที่ที่ถูกต้อง นั่นคือ ธรรมบัญญัติของพระเจ้า (อสร. 7:10)

18:16 “ของขวัญ” ไม่จำเป็นจะต้องเป็น “สินบน” คำฮีบรูที่นี่ (*มัททาน*, เปรียบเทียบ 15:27; 21:14) ก็ไม่ใช่คำเดียวกันกับคำที่แปลว่า “สินบน” ใน 17:8 และ 12 (*โชฮาด*) มันสามารถเป็นความเอื้อเฟื้อที่บริสุทธิ์ มันหมายถึงสิ่งที่บุคคลหนึ่งให้กับอีกบุคคลหนึ่ง (เปรียบเทียบ ปฐก. 43:11)

> “ในขณะที่นี่ไม่จำเป็นจะต้องเป็น สินบนที่บิดเบือนการพิพากษา มัน ไม่ได้ปราศจาก อิทธิพลที่มีต่อข้อมูลแห่งความคิดอีกด้วย มันเปิดต่อการใช้ในทางผิดอย่าง ‘การวิ่งเต้น’ ในเรื่องราวปัจจุบันในเกือบทุกๆ ประเทศสมัยใหม่แสดงถึง”[410]

> “สิ่งที่ได้รับการหนุนใจก็คือการกระทำแห่งความเอื้อเฟื้อและการคิดถึงผู้อื่นที่ให้เกียรติแก่บุคคลสำคัญและแสดงให้เห็นว่าผู้ให้เป็นบุคคลแห่งรสนิยม อากัปกิริยาความคิดเห็นใจผู้อื่นและการรู้จักกาลเทศะ ซึ่งควรค่าแก่การสมาคมกับพลเมืองที่โดดเด่นของแผ่นดิน”[411]

> วอลท์เคได้เขียนว่า *มัททาน* อธิบายถึงของขวัญที่ให้เพื่อเหตุผลที่เห็นแก่ตัวเพื่อจะ

ได้รับความได้เปรียบเหนือคนอื่นยกเว้นใน 19:6[412] ดังนั้น มันดูเหมือนจะมีเหตุผล ที่จะประยุกต์ใช้มันกับความสามารถ (ของขวัญ) ของบุคคลหนึ่งที่เขาหรือเธอใช้ ในการรับใช้ คนอื่นเช่นเดียวกับของขวัญที่เป็นวัตถุ การให้ที่ใจกว้างของพระนาง เชบาได้ทำให้เธอเป็นที่โปรดปรานต่อกษัตริย์ซาโลมอน (1 พกษ. 10)

"... โดยการให้ที่ใจกว้างที่ที่หน้าที่เรียกร้อง และความสุขุมชื่นชมนั้น ใครคนหนึ่งก็ไม่ได้สูญเสียแต่ได้รับ ไม่ได้ตกต่ำลงแต่สูงขึ้น มันช่วยเหลือใครคนหนึ่งในความ ยุ่งยากแห่งสถานการณ์ที่จำกัดและคับแคบ ได้รับความรักมาเพื่อเขา และช่วยเหลือ เขาจากขั้นหนึ่งไปยังอีกขั้นหนึ่ง"[413]

18:17 นี่เป็นคำเตือนอีกอย่างหนึ่งต่อการทำการตัดสินที่เร็วไป (เปรียบเทียบ ข้อ 13) จงได้รับข้อเท็จจริงทั้งสิ้น ก่อน อย่าพึ่งพาการค้นคว้าที่ ผิวเผินหรือข้อมูลที่จำกัด ดูเหมือนว่าบริบทที่นี่จะเป็นบริบทเกี่ยวกับการพิจารณาคดี นี่คือแนวทางที่สิ่งต่างๆทำการในศาล "กรณี" ของโจทก์อาจดูเหมือนหนักแน่น ("ถูกต้อง") จนกว่าทนายของจำเลยได้กล่าวถ้อยคำของเขา ซาอูลได้คิดว่ากรณีของเขาสำหรับการถวายเครื่องบูชานั้นรัดกุมจนกระทั่งซามูเอลได้เริ่มต้น สอบสวนเขา (1 ซมอ. 15:13-14)

"เราต้องจดจำว่าเรามีหูสองข้าง ควรได้ยินทั้งสองฝ่ายก่อนที่จะพิพากษา"[414]

18:18 อย่างไรก็ตาม มีความจำกัดต่อสิ่งที่ขบวนการเกี่ยวกับการพิจารณาคดีไม่สามารถเปิดเ ผยได้ (ข้อ 17) การจับฉลากได้แสดงออกถึงความต้องการที่จะได้รับการตัดสินจากพระเจ้า เนื่องจากว่าพระองค์ทรงควบคุมการจับฉลาก (16:33) นี่เป็นคำแนะนำต่อคนที่แข็งแรง ("บรรดาผู้ที่มีกำลัง" เช่นพวกทหาร) ที่จะยุติความขัดแย้ง ("การทะเลาะ") ภายในของพวกเขา โดยการแสวงหาและทำตามน้ำพระทัยของ พระเจ้าแทนที่จะเป็นพลังทางกายภาพ มันดีกว่า ที่จะเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและทำตาม แทนที่จะ "ยุติ" ความขัดแย้งด้วยการต่อสู้ กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้หันไปใช้การอธิษฐานและพระเจ้าได้จัดการกับศัตรูของเขา (2 พกษ. 19)

18:19 สุภาษิตนี้กล่าวถึงหัวข้อของความขัดแย้งระหว่างบุคคลต่อไป (ข้อ 18) แม้ว่าสิ่งกีดขวาง จะเกิดขึ้นระหว่างสองบุคคลผู้ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ("พี่น้อง") ซาโลมอนได้บอกว่าการรื้อฟื้นของการสามัคคีธรรมนั้นก็เป็นไปได้ ถึงแม้ว่ายากอย่างมาก (เปรียบเทียบ 17:14)

สุภาษิตก่อนหน้านี้สนั บสนุนความถ่อมใจว่าเป็นองค์ประกอบหลักในการบรรลุความสามัค-คี (ข้อ 12, 13, 15, 16) ความยุ่งยากที่ ดาวิดและอับซาโลมได้เผชิญเมื่อพวกเขาต้องการที่จะ รื้อฟื้นการสามัคคีธรรมก็อธิบายถึงความจริงของสุภาษิตนี้ (2 ซมอ. 14)

> "ไม่มีสิ่งพันกันยุ่งใดที่ยากเกินไปที่จะทำให้ตรงอย่างที่สิ่งพันกันยุ่งเหล่านั้นที่ซึ่งพี่น้องมีความเกี่ยวข้องผู้ซึ่งครั้งหนึ่ งได้ประสานใจต่อใจในความรักแท้ ที่จะได้พี่น้อง ผู้ซึ่งได้ถูกกระทำผิดต่อนั้นคืนมาก็ยากมากกว่าที่จะปราบเมืองที่มีกำแพงล้อม"[415]

18:20 ความหมายที่นี่ก็คือ เราจะต้องพึงพอใจ ยอมรับผลลัพธ์ต่างๆ ของสิ่งที่เราพูด "พึงพอใจ" ไม่ได้หมายถึงเป็นสุขแต่หมายถึงอิ่ม กระนั้น "คำพูดที่เกิดผลก็เป็นที่พึงพอใจ "[416] เราจะต้อง ดำเนินชีวิตด้วยผลลัพธ์ต่างๆ ของสิ่งที่เราพูด ดังนั้นเราต้องพูดอย่างระมัดระวัง ยาโคบ จำเป็นต้องดำเนินชีวิตด้วยผลลัพธ์ต่างๆข องสิ่งที่เขาได้พูดกับบิดาของเขาเมื่อเขาได้ขโมยพรของพี่ชายของเขา (ปฐก. 27-32) ในเชิงบวกแล้ว เปาโลได้ชื่นชมความอิ่มเอมใจส่วนตัว เนื่องจากการเทศนาที่ท่านได้เทศน์ อย่างที่สะท้อนให้เห็นในหลายข้อความในจดหมายฝาก ของท่าน

> "รูปของภาษาที่ใช้ถ้อยคำขัดกันก็บังคับความคิ ดที่ว่าอะไรก็ตามที่บุคคลหนึ่งแจกจ่าย ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์หรืออันตราย เขาเองจะได้รับอย่างเต็มขนาดผ่านทางสิ่งที่ผู้ฟังของเขาแจกจ่ายให้กับเขาเป็นการแลกเปลี่ยน"[417]

18:21 เราไม่เพียงแต่จะต้องดำเนินชีวิตด้วยผลลัพธ์ต่างๆของสิ่งที่เราพูด (ข้อ 20) แต่สิ่งที่เราพูดสามารถมีอำนาจแห่งชีวิตหรือความตายได้อีกด้วย สิ่งที่มาก่อน "มัน" คือ "ลิ้น" และ "ผลของมัน" อ้างอิงถึง "ความตายและชีวิต" สุภาษิตนี้เป็นคำเตือนต่อคนที่พูดมาก การพูด มากจะก่อให้เกิดความตายและชีวิต ดังนั้นจงเตรียมตัวสำหรับทั้งสองอย่างถ้าคุณพูดมาก ถ้อยคำมากมายสามารถก่อให้เกิดการทำลายอย่างมากเช่นเดียวกับพระพรอย่างมากได้

> หลายคนได้ก่อให้เกิดการตายของเขาเองโดยลิ้นที่เลวทราม หรือการตายของคนอื่นๆ" โดยลิ้นที่ทุจริตและในทางตรงข้ามหลายคนได้สงวนชีวิตของเขาไว้โดยลิ้นที่สุภาพและสุขุม

และ ได้สงวนชีวิตของคนอื่นๆไว้โดยการอธิษฐานเผื่อพวกเขา[418]"

> “เปรียบเทียบครูสอนเท็จของ 2 เปโตร 2 กับทูตเพื่อพระคริสต์ของ 2 โครินธ์ 5”[419]

> “หัวข้อใหม่เริ่มต้นด้วย 18:22 และไปตลอด 19:7 วอลท์เคได้เรียกส่วนนี้ว่า “ความยากจน ความมั่งคั่งและสหาย”[420]

18:22 ความโปรดปรานที่พระเจ้ามอบให้คือพระพรของพระองค์

> “ถ้อยคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำฮีบรู คล้ายคลึงกับถ้อยคำของ 8:35 อย่างสะดุดตา และก็แนะนำว่าหลังจากปัญญาเองนั้น สิ่งดีที่สุดของพระพรของพระเจ้า คือภรรยาที่ดี 31:10 ก็ทำการเปรียบเทียบที่คล้ายกันซึ่งทำให้ราคาของเธอ เช่นราคาของปัญญานั้นสูงกว่าทับทิม”[421]

ไม่ใช่ว่าภรรยาคนใดก็ตามที่เป็นสิ่งดี เฉพาะภรรยาคนที่ดีเท่านั้น (เปรียบเทียบ 19:13, 14) รูธเป็นภรรยาต้นแบบผู้ซึ่งได้นำพรไปยังโบอาส (นรธ. 4:9-12) ภรรยาที่ถูกอธิบายไว้ในสุภาษิต 31:10-31 ก็เป็นตัวอย่างที่ดีอีกตัวอย่างหนึ่ง

18:23 ความตรงข้ามนี้ควรเป็นคำเตือนต่อคนร่ำรวย ในขณะที่บ่อยครั้งแล้วคนยากจนจะต้องขอสิ่งต่างๆ (“การอ้อนวอน”) บ่อยครั้งคนร่ำรวยก็สั่งคนอื่นๆ ที่อยู่รอบๆ (“ตอบเสียงห้วนๆ”) เงินอาจทดลองให้ผู้คนที่จะกระทำอย่างขาดมนุษยธรรมได้ (เปรียบเทียบ ยก. 2:6) คำอุปมาของพระเยซูในเรื่องทาสที่ไม่ยกโทษก็พรรณนาถึงคนสองประเภทที่ถูกอ้างอิงถึงในสุภาษิตนี้ (มธ. 18:23-35)

18:24 การแปลของ NASB ของ 24ก ก็เป็นจริงต่อคำฮีบรูมากกว่าการแปลของ AV ที่อ่านว่า “คน (ที่มี) เพื่อนต้องแสดงตัวเขาเองอย่างเป็นมิตร” บางที RV ก็ง่ายที่จะเข้าใจมากที่สุดจากทั้งหมด: “คนที่สร้างมิตรมากมาย (ก็สร้างมัน) เพื่อการทำลายตัวของเขาเอง”

ทำไมไม่เป็นการฉลาดที่จะมีเพื่อนมากมาย? บางทีก็เป็นเพราะว่าเมื่อบุคคลหนึ่งมีเพื่อนมากมาย ความเป็นไปได้ที่ว่าพวกเขาบางคนจะเป็นเพื่อนปลอมนั้นก็ใหญ่กว่า (เปรียบเทียบ ยรม. 38:22) เป็นการดีกว่าที่มีเพื่อนที่ดีคนหนึ่งหรือสองคนมากกว่าเพื่อนปลอมหลายคน

"ความสำคัญของเพื่อนก็พบได้ในคุณภาพไม่ใช่ปริมาณของพวกเขา"[422]

บ่อยครั้งแล้ว คริสเตียนได้ประยุกต์ใช้ส่วนที่สองของข้อนี้กับพระเยซูคริสต์ (เปรียบเทียบ ยน. 15:12-15; ฮบ. 2:11, 14-18)[423] ในขณะที่สิ่งนั้นก็เหมาะสม ประเด็นของซาโลมอน ก็คือว่าในความตรงข้ามกับเพื่อนปลอมนั้น (24ก) เพื่อนบางคนสามารถสัตย์ซื่อกว่าพี่น้องตามสายโลหิตที่ใกล้ชิดที่สุดเพื่อนแบบนั้น เป็นสมบัติแท้จริง ชาวสะมาเรียที่ดีก็ เป็นคนหนึ่ง (ลก. 10:29-37) และคนใช้ของอับราฮัมได้พิสูจ น์ว่าเป็นสหายแบบนั้นเช่นกัน (ปฐก. 24)

4. คำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการทำให้พระเจ้าโปรดปราน 19:1-22:1

อย่างที่เป็นจริงในส่วนของบทที่ 10-15 ส่วนนี้ (16:1-22:16) ก็ยากมากยิ่งขึ้นที่จะเขียนเป็นโครงร่าง ขณะที่มันสิ้นสุดลง เพราะว่ามีกลุ่มของสุภาษิตต่างๆที่เล็กน้อย

19:1 นี่เป็นหนึ่งในสุภาษิตสองข้อที่เปรียบเทียบ คน "ยากจน" ผู้ซึ่งมีความ "ซื่อสัตย์" กับคนอื่น (เปรียบเทียบ 28:6) ในกรณีนี้ มีการเปรียบเทียบกับคนร่ำรวยผู้ซึ่งพูดเท็จ คนยากจนก็อยู่ในสภาพที่ดีกว่าเพราะว่าพระเจ้าให้รางวัลความซื่อสัตย์ และเศรษฐีโง่ก็เป็นค นที่ยากจนกว่าอย่างแท้จริงเพร าะว่าพระเจ้าทรงลงโทษคนหลอกลวง จำนวนของทรัพย์สมบัติทางวัตถุของเขาอาจบ่งบอกว่าคนยากจนนั้นยากจนเพราะว่าพระเจ้ากำลังลงโทษเขา และคนร่ำรวยนั้นร่ำรวยเพราะว่าพระเจ้ากำลังอวยพรเขา แต่ในกรณีนี้สิ่งภายนอกก็หลอกลวง พวกสหายของโยบได้สรุปว่ าเขาจะต้องเป็นคนบาปหนาเพราะว่าพระเจ้าได้เอาทรัพย์สมบัติของเขาไป แต่แท้จริงแล้วเขาเป็นคนแห่งความซื่อสัตย์ พระเจ้าได้อวยพรเขาในที่สุด (โยบ 42)

19:2 ความไม่รู้อาจเป็นความสุขสำราญ แต่มันก็อันตรายอีกด้วย บรรทัดที่สองบ่งบอกว่าบุคคลที่ทำการเร่งรีบ ("เร่งเท้าหนักก็มักพลาดผิด") กำลังทำอย่างนั้นเพื่อที่จะตอบสนองความโลภของเขา ข้อโต้แย้งก็มาจากสิ่งที่เล็กกว่าไปสู่สิ่งที่ใหญ่กว่า (ด้วยเหตุผลที่ดีกว่า) ความไม่รู้ทางศีลธรรมนั้นแย่แต่ความเพิกเฉยที่จงใจเกี่ยวกับผลลัพธ์ต่างๆ ทางศีลธรรมก็แย่กว่า[424] ในกรณีของการจัดก ารของดาวิดที่ มีต่อนาบาลนั้น ดาวิดก็ไม่รู้สถานการณ์แท้และพระเจ้าได้สงวนเขาไว้จากบาปใหญ่โดยการส่งอาบีกายิลไปเตือนเขา (1 ซมอ. 25) แต่ภายหลังดาวิดได้ ทำบาปต่อบัทเชบาและอุรีอาห์อย่างจงใจ ซึ่งรู้อย่างเต็มที่ว่าสิ่งที่เขาได้ทำนั้นผิดและ

พระเจ้าได้ลงโทษเขา (2 ซมอ. 11)

19:3 “แทนที่จะกลับใจจากบาปต่างๆ ที่กระตุ้นให้พระเจ้าที่จะทำลายเขานั้น มนุษย์ที่สนใจเรื่องทางโลกได้เชื่อมั่นว่าแนวทางบาปแห่งชีวิตของเขาก็ถูกต้องจนเขาเกรี้ยว กราดต่อพระเจ้า ซึ่งทำให้พระองค์รับผิดชอบสำหรับการไม่ให้ในสิ่งที่เขาได้คิด ได้ วางแผนและได้ตั้งใจไว้ ความเกรี้ยวกราดที่ไร้สาระของเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นก็บ่ง บอกว่าเขาได้ประสบกับความหายนะก่อนการบรรลุเป้าหมายของเขาและได้ตระ-หนักถึงความเคราะห์ร้ายของเขา”[425]

ความโกรธของกษัตริย์อุสซียาห์ที่มีต่อพวกปุโรหิต ผู้ซึ่งได้ว่ากล่าวเขาสำหรับการเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอมก็เป็นการต่อต้านพระเจ้าอย่าง แท้จริง พระเจ้าได้ลงโทษเขาด้วยโรค เรื้อนสำหรับความหยิ่งของเขา (2 พศด. 26:18-23) โยนาห์ได้ต่อสู้พระเจ้าด้วยการดื้อดึง (ยนา. 1:3; 4:8-9)

19:4 สุภาษิตนี้ก็คล้ายกับสุภาษิตเหล่านั้นใน 14:20 และ 19:7 ทรัพย์สมบัติก็ดึงดูดเพื่อนหลายคนและ “เพื่อนๆ” ของคนยากจนก็น่าจะเป็นไปได้ว่าจะละทิ้งเขาหรือเธอ นี่เป็นคำเตือน เพื่อจะประเมินเพื่อนๆ ของคุณ โยบได้เป็นพยานถึงสิ่งนั้น ในขณะที่เขามั่งคั่ง หลายคนได้ยอมคล้อยตามเขา แต่เมื่อเ ขาได้สูญเสียทรัพย์สมบัติของเขา ผู้คนเดียวกันเหล่า นั้นได้ดูถูกเขา (โยบ 29:21-30:1)

19:5 สิ่งที่บุคคลหนึ่งหว่านนั้นเขาหรือเธอก็จะเก็บเกี่ยวในชีวิตนี้หรือชีวิตถัดไป (กท. 6:7) แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ลงโทษพยานเท็จและผู้ พูดมุสาบางคนก่อนที่พวกเขาตายไป อย่างไรก็ตามพระ-องค์จะทำอย่างนั้นเมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อพระพักต ร์พระองค์ ณ การพิพากษาของพวกเขา (ฮบ. 9:27) ในอีกด้านหนึ่ง หญิงโสเภณีผู้ซึ่งได้โกหกต่อกษัตริย์ซาโลมอนเกี่ยวกับบุตรชาย ของเธอนั้นก็ได้รับการลงโทษทันที (1 พกษ. 3:16-27) เยเซเบลได้ตายอย่าง สาหัสหลังจาก ที่ได้ทำให้นาโบทได้ตายอย่างสาหัสเช่นกัน (1 พกษ. 21:9) เป็นที่ชัดเจนว่าบรรดาพยานเท็จ ณ การไต่สวนของพระเยซูนั้นได้หลีกเลี่ยงการถูกลงโทษอย่างชั่วคราว (มธ. 26:59-66) อย่างน้อย เราไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์ว่าพวกเขาได้ถูกลงโทษ

19:6 แนวคิดของอิทธิพลของเงินก็ดำเนินมาจากข้อก่อนหน้านี้ บุคคลที่ มีชื่อเสียงสำหรับการ “ใจกว้าง” จะค้นพบว่าการร้องเรียกมากมายที่มีต่อเงินนั้นจะมาหาเขา ผู้ถูกหวยได้ค้นพบว่า

พวกเขามี “ญาติๆ” ที่เป็นมิตรอย่างมากซึ่ งพวกเขาไม่เคยรู้ว่ามีชีวิตอยู่ บรรดาผู้ชายของเมือง เชเคมได้กระตือรือร้นที่จะแต่งงานกับครอบครัวของยาโคบ เพื่อว่าพวกเขาสามารถแบ่งปัน ทรัพย์สมบัติของยาโคบได้ (ปฐก. 34:23)

19:7 ส่วนแรกของข้อนี้เป็นคำพูดที่พูดเกินความจริง ประเด็นก็ คือว่า ผู้คนหลีกเลี่ยงคนยากจน พวกญาติของพวกเขาก็ทำเช่นกัน และพวกเพื่ อนของพวกเขาก็ทำยิ่งกว่านั้น แม้ว่าการทาบทามถึงมิตรภาพของพวกเขาเองนั้นไม่ได้ผล (7ค) โยเซฟได้ค้นพบว่านี่เป็นจริงหลังจากที่เขา ได้แก้ความฝันของหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นได้ “ลืม” โยเซฟบางที ก็เนื่องจากกว่าโยเซฟไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะช่วยเหลือหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นต่อไป (ปฐก. 40:23)

การรวบรวมของสุภาษิตเกี่ยวกับปัญญามีไปจนถึงข้อที่ 15

19:8 บุคคลที่ต้องการจะใช้เวลากับปัญญาก็จะสงวนชีวิตของเขาไว้ (“รักจิตใจของตนเอง”) และบุคคลที่ดำเนินชีวิตโดยสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยว่าเป็นจริงแล ะแท้จริงก็จะมั่งคั่ง (“พบสิ่งดี”) อัครทูตเปาโลเป็นหลักฐานของสุภาษิตนี้ แม้ว่าท่านได้ตายเพื่อความเชื่อซึ่งอาจเป็นช่วงอายุห้าสิบกว่าๆ ของท่าน ท่านได้มีชีวิตอยู่ผ่านทางประสบการณ์มากมายที่คงได้ฆ่าคนส่วนใหญ่ไป (2 คร. 11-12) ท่านได้ตายอย่างสงบ ได้ชื่นชมยินดีและได้บรรลุ (2 ทธ. 4:7)

19:9 สุภาษิตนี้เกือบเหมือนสุภาษิตในข้อที่ 5 ความแตกต่างเดียวก็คือว่าสุภาษิตในข้อที่ 5 จบลงด้วยข้อความเชิงลบ (“จะหนีไม่พ้น”) สุภาษิตนี้จบลงด้วยข้อความเชิงบวก (“จะพินาศ”) ที่นั่นเราได้เรียนรู้ว่าพยานเท็จจะหนีไม่พ้น และที่นี่เราเรียนรู้สิ่งที่ เป็นความหายนะของเขา ยูดาส อิสคาริโอทผู้ซึ่งได้ยอมรับถึง “การทรยศคนบริสุทธิ์” (มธ. 27:4) ก็ได้พินาศในไม่ช้าหลังจากนั้นและตลอดไป (มธ. 27:5; ยน. 17:12)

19:10 ชีวิตแห่งความเพลิดเพลินและความหรูหรา “ไม่เหมาะสมสำหรับคนโง่ ” เพราะว่าเขาไม่สมควรได้รับสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม บางครั้งคนโง่ก็ดำเนินชีวิตในความหรูหรา อย่างน้อย ก็ระยะหนึ่ง เช่นนาบาล (1 ซมอ. 25:2, 25, 37) ในทำนองเดียวกัน “วาจาสละสลวยไม่งาม แก่คนโง่” (17:7) และ “เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่” (26:1; เปรียบเทียบ 30:21-22)

บรรทัดที่สองนำเสนอสถานการณ์อีกประเภทหนึ่งที่ไม่เหมาะ คือ “ทาส” ปกครอง “เหนือ

เจ้านาย" อย่างไรก็ตาม สถานการณ์นี้ก็กลายเป็นดีบางโอกาสอย่างเช่นในกรณีของโยเซฟ (ปฐก. 47:14-20) ตามปกติมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น อย่างเช่นในกรณีของกษัตริย์เยโรโบอัม (1 พกษ. 11:26) และกษัตริย์ศิมรี (1 พกษ. 16:9-18) ตามปกติแล้ว ทาสไม่สามารถที่จะปกครองได้

19:11 "อารมณ์ที่ไม่ได้ถูกควบคุมซึ่งปรากฏออกมาในค วามโกรธง่ายที่ไม่ได้ พิจารณาก็แสดงให้เห็นถึงบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งไม่เคยเรียนรู้บทเรียนที่ยิ่งใหญ่แห่งการปกครองตนเองในโรงเรียนของ พระเจ้า มันเป็นคนชอบอวดรู้ที่คุยโตและอวดดีผู้ซึ่งไม่สามารถ มองข้ามความเสียหายที่ได้ทำต่อเขาได้ แต่ต้องระบายความโกรธของเขาต่อผู้กระทำ ผิดเมื่อใดก็ตามที่โอกาสนำเสนอให้ บุคคลแห่งความหยั่งรู้และความสุขุมก็ได้เรียน รู้ที่จะมองข้ามความผิดเล็กน้อย และการดูถูกโดยผิวเผินซึ่งจะกระตุ้นบุคคลหนึ่งผู้ ซึ่งสูญเสียปัญญาแก่ความขุ่นเคืองที่รุนแรง [เปรียบเทียบ 14:29; 26:21]"[426]

เอซาวได้พิสูจน์ว่าได้ "ช้าที่จะโกรธ" และเขาได้มองข้ามการละเมิดหลายอย่างของยาโคบที่มีต่อเขาเมื่อเขาได้พบกับยาโคบที่กลับมาจากปัดดานอารัม (ปฐก. 33:4-9)

19:12 ในความตรงข้ามกับบรรดาผู้ที่ช้าที่จะโกรธ (ข้อ 11) "บรรดากษัตริย์" สามารถใช้อำนาจของพวกเขาที่จะปลดปล่อย "ความโกรธ" ต่อบรรดาผู้ที่พวกเขาไม่โปรดปรานได้ ตรงกันข้าม "ความโปรดปราน " ของกษัตริย์ สามารถส่งผลต่อพรที่ยิ่งใหญ่ได้ ดังนั้นสุภาษิตนี้แนะนำให้หลีกเลี่ยงความโกรธของผู้ปกครองและแสวงหาความโปรดปรานของเขา (เปรียบ เทียบ 16:10-14) ฟาโรห์ของโยเซฟได้แสดงออกความโกรธของเขาต่อหัวหน้า พนักงานขนม และความโปรดปรานของเขาต่อหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น (ปฐก. 40)

19:13 "บุตรโง่เขลา" และ "ภรรยาขี้ทะเลาะ" ทั้งสองทำให้ชีวิตเป็นทุกข์สำหรับผู้ชาย บุตรโง่เขลา "ทำลาย" บิดาของเขาในแง่ที่ว่าเขาปล้นความเพลิดเพลิน การสนับสนุน และการดำเนินไปของครอบครัวไปจ ากเขา (เปรียบเทียบ 17:25) ภรรยาผู้ซึ่งทะเลาะกับสามีของเธออย่างต่อเนื่องก็เปลี่ยนบ้านของเขาที่ที่เขาคาดหวังที่จะพบความสงบสุขไปสู่ที่แห่งความโกลาหลจนเขาไม่สามารถพบการพักได้ กษัตริย์ มนัสเสห์ได้พิสูจน์ว่าเป็นบุตรโง่เขลา (2 พกษ. 21:9-16) และมีคาลธิดาของ ซาอูลก็เป็นตัวอย่างของภรรยาขี้ทะเลาะ (2 ซมอ. 6:16-23; 1 พกษ. 15:29)

"'ชายคาของบ้านที่น้ำฝนย้อยหยดไม่หยุดก็เชื้อเชิญการเล่นสำนวน "'การทะเลาะวิวาทของภรรยาที่ไม่หยุดหย่อน'"[427]

19:14 "บิดา" สามารถจัดเตรียมมรดกทางกายภาพแห่งบ้านและความมั่งคั่งเพื่อลูกๆของ พวกเขาได้ แต่ "พระเจ้า" เท่านั้นสามารถจัดเตรียมมรดกฝ่ายวิญญาณแห่งภรรยาใน ทางธรรมได้ ดังนั้นเป็นสิ่งฉลาดที่จะพึ่งพาพระองค์ด้วยการอธิษฐานสำหรับของขวัญยิ่งใหญ่นี้ สุภาษิตนี้ไม่ได้รับรองว่าชายทุกคนผู้ซึ่งขอให้พระเจ้าที่จะจัดเตรียมภรรยาในทางธรรมเพื่อเขาก็จ ะได้รับภรรยาแบบนั้น แต่มันให้ชื่อเสียงแก่พระเจ้าสำหรับภรรยาในทางธรรมเมื่อชายคนหนึ่งได้รับซึ่งตรงกันข้ามกับปัญญาแบบมนุษย์ของสามี "สรรเสริญพระเจ้าที่พระพรทั้งสิ้นมาจากพระองค์ (รวมถึง "ภรรยาที่สุขุม) เรื่องราวของการที่พระเจ้าได้จัดเตรียมเรเบคาห์ที่สุขุมเพื่ออิสอัคนั้นก็เน้นถึงการนำพาแห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าในการรวมกันของพวกเขา (ปฐก. 24) เรื่องราวของนางรูธก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง (นรธ. 2-4)

19:15 สุภาษิตนี้เป็นหนึ่งในสุภาษิตที่เตือนเกี่ยวกับ "ความเกียจคร้าน" (6:6, 9-11; 10:26; 13:4; 20:4; 24:33-34; 26:16; เปรียบเทียบ อฟ. 5:16; คส. 4:5) ความเกียจคร้านนั้นชั่วร้ายเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับการใช้ของขวัญที่มีค่าจากพระเจ้า เราเป็นผู้อารักขาซึ่งก็คือ การใช้เวลานั้นไปอย่างไม่เสียดาย มันอันตรายเพราะว่ามันนำไปสู่สิ่งต่างๆ ที่แย่กว่า นั่นคือความเฉื่อยชาโดยทั่วไปแ ละความหิวในที่สุด ในคำอุปมาของ พระเยซูเรื่องบุตรสองคน (มธ. 21:28-31) บุตรที่ได้บอกบิดาของเขาว่าเขาจะไปและทำงานในสวนองุ่นของเขาแต่ไม่ได้ไปก็เกียจคร้าน

19:16 "พระบัญญัติ" ที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็คือพระบัญญัติของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 6:23) "จิตใจ" คือชีวิต ตามปกติแล้ว ผู้คนที่ดำเนินชีวิตตามคำแนะนำของพระเจ้าก็ดำเนินชีวิตยาวนานกว่าผู้ที่ไม่นับถือคำแนะนำเหล่านั้น แม้ว่ามีข้อยกเว้นบางอย่าง บรรดาผู้ที่ทำตามคำแนะนำ ของพระองค์เกี่ยวกับความรอดนั้นก็ประสบกับชีวิตนิรันดร์ (รักษา "จิตใจ" ของพวกเขา) แต่บรรดาผู้ที่ ไม่ได้ทำตามก็ประสบกับความตายนิรันดร์ ("จะตาย") ณ บั้นปลายชีวิตของ เขานั้น ยาโคบได้กล่าวว่า "ชีวิตของข้าพเจ้านั้นสั้นและร้าย " (ปฐก. 47:9) นี่เป็นจริงเพราะว่า ส่วนใหญ่ของชีวิตของเขานั้น ยาโคบไม่ได้นับถือพระบัญญัติของพระเจ้า

19:17 "เงินและสิ่งของที่ได้ มอบแด่บรรดาผู้ที่มีความทุกข์ด้วยความสงสารที่มี ความรัก

> นั้นก็จะไม่จากไปเป็นนิตย์ พระองค์ [พระเจ้า] ก็สังเกตถึงสิ่งเล็กน้อยทุกอย่าง และ ทำให้พระองค์มีความรับผิดชอบที่จะทำให้แน่ใจว่าทุกอย่างก็จะได้รับการตอบแทน และเราก็แน่ใจว่าดอกเบี้ยจะมากกว่าที่คิดได้ในแนวทางไหนก็ตาม" [428]

หญิงม่ายแห่งเมืองเศราฟัทได้รับรางวัลอย่างมั่งคั่งสำหรับการปรนนิบัติต่อเอลียาห์ในความทุกข์ยากของเขา ด้วยน้ำมันในไหที่ไม่ขาดและแป้งในหม้อที่ไม่หมด (1 พกษ. 17:10-16) บรรดาผู้ที่พระเจ้าไม่ได้ตอบแทนในชีวิตนี้ก็จะได้รับการชดเชยในชีวิตหน้า (เปรียบเทียบ มธ. 25:40) เปโตรไม่ได้ให้เงินแก่คนขอทาน ณ ประตูงามของพระวิหาร แต่เขาได้ให้สิ่งที่เขามีแก่เขา (กจ. 3:6)

19:18 ถ้าพ่อแม่ไม่ลงวินัยลูกของเขาขณะที่ยังมีความหวังของการแก้ไขเขา เขาก็เต็มใจที่จะให้เขาตายอย่างแท้จริง บางทีแม้ว่าไม่ใช่อย่างมีสติ ความโง่เขลาของเด็กจะนำไปสู่การตายของเขา ถ้าพ่อแม่ของเขาไม่ได้เหนี่ยวรั้งของเขาด้วยการลงวินัย [429] พ่อแม่บางคนปล่อยให้ลูกๆ ของพวกเขาที่จะหลงเจิ่นเนื่องจากการละเลย นี่ดูเหมือนจะเป็นกรณีของเอลีและดาวิดในระดับหนึ่ง (1 ซมอ. 2:12-17; 22-25; 2 ซมอ. 13-14). "การลงวินัย" (*แยสเซอร์*) รวมถึงการลงโทษเช่นเดียวกับการสั่งสอน

> "เด็กที่ได้รับการแก้ไขโดยพ่อแม่นั้นก็ดีกว่าได้รับการแก้ไขโดยเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายในทัณฑสถาน" [430]

> "ครูไม่ควรแสวงหาการตีสอนในฐานะเป้าหมายแต่ในฐานะวิธีการเท่านั้น บุคคลที่มีความปรารถนาต่อมันก็จะทำให้เด็กตายในกรณีของความผิดของเขา เปลี่ยนการตีสอนไปสู่การแก้แค้น อนุญาตให้เขาเองถูกผลักดันโดยความชอบของเป้าหมาย ที่เหมาะสมของการตีสอนและที่จะถูกผลักดันไปไกลกว่าความจำกัดของมัน" [431]

19:19 อารมณ์ที่ควบคุมไม่ได้จะส่งเจ้าของของมันไปสู่ปัญหาใหม่อย่างซ้ำซาก ความหมายโดยนัยก็คือ เป็นการไร้ประโยชน์ที่จะช่วยบุคคลเช่นนั้นให้พ้นจากปัญหาที่เขาทำให้ตัวเขาเองไปสู่ด้วยอารมณ์ของเขากษัตริย์ซาอูลเป็นตัวอย่างดั้งเดิม

> "ในขณะที่บุตรชายก็ ถูกแก้ไขโดยการลงวินัยของพ่อแม่ คนใจร้อนต้องถูกแก้ไขโดย การปล่อยให้ผลลัพธ์ต่างๆ ของข้อบกพร่องของเขาเองที่จะลงโทษเ ขา บิดาที่

ฉลาด ไม่แทรกแซงในการปฏิบัติการของเหตุผลลัพธ์ของระเบียบทางศีลธรรมแห่งการ ลงโทษและการเยียวยาที่พระเจ้าได้จัดตั้งขึ้น อย่างถากถางแล้ว บุคคลที่ 'ช่วยกู้' คนใจร้อนก็ติดอยู่ในพลังที่ไม่แข็งแรงแห่งเส้นทางของเขา"[432]

"ความพยายามของความเมตตาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็หลงหายไปกับบุคคลที่อารมณ์ไม่ดีหรือมีเจตนาร้าย"[433]

19:20 บิดาไม่เพียงแต่จำเป็นที่จะต้องตีสอนบุตรของพวกเขาเท่านั้น (ข้อ 18) แต่บุตรต้อง "ยอมรับ" "คำแนะนำ" และ "การตีสอน" จากบิดาพวกเขาอีกด้วย วิญญาณที่ถ่อมใจรับคำสอนได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยหนุ่มของบุคคลหนึ่ งนั้นก็นำไปสู่ชีวิตแห่งปัญญา โมเสสได้ให้คำ แนะนำที่ดีแก่โยชูวา (ยชว. 1:5-9) ซึ่งโยชูวาได้ใส่ใจ และเขาได้กระทำอย่างฉลาดในกรณีที่ เป็นผลลัพธ์

19:21 ผู้คนก็วางแผนสิ่งต่างๆ ทุกประเภท แต่สิ่งที่พระเจ้ารับรองเท่านั้นที่จะบังเกิดขึ้น พระองค์มีอำนาจสิทธิ์ขาดและกำหนดผลลัพธ์ต่างๆ เปาโลได้วางแผนที่จะไปยังเอเชียและ บิธิเนีย แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปิดประตูเหล่านั้นและได้นำท่านไปยังมาซิโดเนียแทน (กจ. 16:6-10)

19:22 "วิญญาณที่เมตตากรุณาก็ทำให้ทุกคนสนใจ และมีเสน่ห์โดย การไม่เห็นแก่ตัวและความเอื้อเฟื้อของมันสำหรับคนอื่นๆ แต่ที่จะสัญญาถึงสิ่งต่างๆ ที่ใหญ่ในขณะที่ไม่ สามารถที่จะทำตามได้ก็น่าตำหนิ มันดีกว่าอย่างมากที่จะยากจนและยอมรับอย่าง ตรงไปตรงมาถึงการไร้ความสามารถของบุ คคลหนึ่งที่จะทำสิ่งที่ใจปรารถนา มาก กว่าที่จะสัญญา อย่างยิ่งใหญ่และสุดท้ายแล้วก็พิสูจน์ว่าไม่น่าเชื่อถือ"

คุณลักษณะ ("ความกรุณา" และความซื่อสัตย์) ก็มีคุณค่ามากกว่าความมั่งคั่งในระยะยาว แต่น่าเสียดายสำหรับเขา นาบาลได้คิดในทางตรงกันข้าม (2 ซมอ. 25)

19:23 สุภาษิตนี้เน้นถึงหนึ่งในผลประโยชน์ทางจิตใจของก ารยำเกรงพระเจ้า นั่นคือ "การหลับ" สนิท (เปรียบเทียบ 14:27; สดด. 91:1) จิตสำนึกที่แย่หรือความกลัวที่ไม่ถูกต้องก็ไม่ได้ทำให้ผู้ยำเกรงพระเจ้าตื่นขึ้นมาตอนกลางคืนและเขาหรือเธอรู้ว่า "พระเจ้าทำให้เหตุ การณ์ ทุก

อย่างร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า" (รม. 8:28) มันดูเหมือนว่าเปโตรสามารถที่จะนอนหลับในคุกได้พร้อมกับการถูกไต่สวนต่อหน้าเฮโรดในการพิจารณาคดีของศาลสำหรับวันถัดไป เนื่องจากการวางใจของเขาในพระเจ้า (กจ. 12:6)

19:24 ภาพที่น่าขบขันนี้ก็เกี่ยวกับบุคคลที่ขี้เกียจเกินไปจนเขาไม่สามารถแม้กระทั่งตัก อาหารจากจานของเขาไปยังปากของเขาได้ (ข้อ 12; เปรียบเทียบ 26:15) เป็นไปได้ว่ามือของเขานั้นอาจจะเย็น ดังนั้นเขาจึงอยากเอามือใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อมากกว่าที่จะทำงาน[434] ประเด็นก็คือคนเกียจคร้านจะแบกรับผลลัพธ์ต่างๆของความเกียจคร้านของเขาเอง เมื่อแซมสันควรต่อสู้กับพวกศัตรูของพระเจ้านั้น เขากลับพักอยู่ในอ้อมแขนของหญิงฟีลิสเตียคนหนึ่ง และเขาก็ได้ตายไปกับสิ่งนั้น (วนฉ. 16) คำเตือนนี้ก็ประยุกต์ใช้ได้กับบรรดาผู้ที่ขี้เกียจเกิน ไปที่จะทำให้โครงการต่างๆ ที่พวกเขาเริ่มต้นนั้นไปสู่ความสำเร็จ[435]

19:25 การลงโทษคนเยาะเย้ ยก็ส่งเนื้อหาที่มีประโยชน์ไปยัง "คนเขลา" คือ "อย่าเลียนแบบอุปนิสัย นี้" การลงโทษมีผลลัพธ์ที่ยับยั้งได้ การว่ากล่าวคนฉลาดก็มีผลลัพธ์ที่ดีเช่นกัน มันช่วยให้ คนฉลาดแก้ไขอุปนิสัยของเขา (ที่จะ "ได้รับความรู้") คำแนะนำที่เป็นแบบคำสอนอย่าง เดียวกันนี้ก็ปรากฏใน 21:11 อีกด้วย

> "นักปราชญ์ไม่เคยเบื่อถึงการยืนยันว่ามันเป็นส่วนหนึ่ งของปัญญาที่ เปิดต่อการแก้ไข"[436]

เปาโลได้แนะนำให้ทิโมธีที่จะแก้ไขครูสอนเท็จในเมืองเอเฟซัส อย่างหวังแล้วนั้น พวกเขา บางคนก็ฉลาด (1 ทธ. 1:3-4) ในขณะที่คนอื่นๆ นั้นก็เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นคนเยาะเย้ย (1 ทธ. 5:20)

19:26 การปฏิบัติไม่ดีต่อพ่อแม่ก็ถูกกล่าวถึงในสุภาษิตนี้ ไม่ใช่แค่การไม่เชื่อฟังต่อพ่อแม่เท่านั้น มันละเมิดพระบัญญัติประการที่ห้า คือ ที่จะให้เกียรติบิดามารดาของบุคคลหนึ่ง (อพย. 20:12; ฉธบ. 5:16; อฟ. 6:1-3) ซาโลมอนได้สัญญาถึงความอับอายและความขายหน้าต่อ ผู้ที่ละเมิด ซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับเกียรติ (เปรียบเทียบ กท . 6:7) ในยุคสุดท้ายนี้ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่มีมากขึ้นสำหรับลูกชายและลูกสาวที่จะโจมตีพ่อแม่ของพวกเขาทางคำพูดและหรือทางร่างกาย และที่จะขับไล่พวกเขาไปแท นที่จะดูและจัดเตรียมเพื่อพวกเขาในปีทั้งหลายในบั้นปลายของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม . 1:30; 2 ทธ. 3:2) พระเยซูได้ประณาม

พวกฟาริสีสำหรับการหลีกเลี่ยงอย่างเคร่งครัดในทางศาสนาต่อความรับผิดชอบต่างๆ ที่มีต่อพ่อแม่ (มธ. 15:4-7) โบอาสก็จัดเตรียมตัวอย่างที่ดีของบุคค ลหนึ่งที่ได้ดูแลนาโอมีแม่ยาย ของเขา ผู้ซึ่งอาจไม่เป็นบุคคลที่ง่ายที่สุดที่จะอยู่ ด้วย เนื่องจากว่าเธอ ยอมรับว่าเธอได้รับ ความขมขื่น (นรธ. 1:20-21)

เดลลิทซ์ได้เชื่อว่าการปรากฏซ้ำของ "บิดา" และ "บุตรชาย" ในข้อนี้ก็ส่งสัญญาณถึงการเริ่มต้นของส่วนใหม่ของพระธรรมสุภาษิต (เปรียบเทียบ 10:1; 13:1; 15:20)"[437]

19:27 สุภาษิตนี้กล่าวในเชิงลบถึงแนวคิ ดที่แสดงออกมาในเชิงบวกในข้อที่ 20 และที่อื่นๆ การหยุดที่จะพากเพียรในการนำพาที่ดีของพ่อแม่ก็จะส่งผลต่อความอับอาย

> "ปราศจากการเอาใจใส่ที่ต่อเนื่องต่อปัญญานั้น มนุษย์ที่เสื่ อมทรามก็หันเหไปจากมันอย่างไร้สติ แม้กระทั่งซาโลมอนตัวอย่างดีเลิศแห่งปัญญาของอิสราเอลก็ได้หันเหไปเมื่อเขาได้หยุดที่จะฟังสุภาษิตของเขาเอง"[438]

19:28 อีกครั้งหนึ่ง บรรทัดแรกก็เตือนเกี่ยวกับการให้การเท็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้รับการจูงใจโดยการดูถูกต่อระบบกฎหมาย ผู้ให้การเท็จในคดีความที่มีต่อนาโบทก็เป็นพยานที่ "เลว" (ตามตัวอักษรหมายถึง "เสื่อมทราม" คำฮีบรูคือ *เบลิยาอัล*) (1 พกษ. 21:10, 13)

> ". . . 28ข หมายถึงว่าความชั่วร้าย นั่นคือ สิ่งที่บิดเบือนทางศีลธรรมเป็นชิ้น อาหารอันโอชะสำหรับปากของคนอธรรม ซึ่งเขากลืนกินอย่างกระตือรือร้น ที่จะ ปฏิบัติความชั่วร้ายนั้นก็เป็นเรื่องถนัดสำหรับเขา อย่างที่เรากล่าวว่า 'ไอน์ วาเรอ เจนัส' [ความเพลิดเพลินแท้]"[439]

19:29 พระเจ้าได้ตั้งการลงโทษ ("การโบย") ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับคนมักเยาะเย้ยและคนโง่ บาง ครั้ง "การลงโทษ" ของพระองค์ก็มาจากพระองค์เองโดยตรง อย่างเช่นในกรณีของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม (กดว. 16:32) บางครั้ง "การโบย" ของพระองค์ก็มาทางอ้อมผ่านทาง ตัวแทนที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ เอเสเคียลได้อธิบายว่าดาบ การกันดารอาหาร สัตว์ร้าย และโรคระบาดเป็นเครื่องมือของพระองค์ใ นการลงโทษคนยูดาห์ (อสค. 14:21) ในกรณี ทั้งหมดนั้น พระเจ้าเป็นแหล่งสูงสุด

20:1 นักปราชญ์ได้ทำให้ “เหล้าองุ่น ” และ “สุรา” เป็นบุคคล (คำฮีบรู *เชคา* คือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งสิ้นนอกเหนือจากเหล้าองุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำที่ได้มาจากการกลั่นผลอินทผลัมและเบียร์ เปรียบเทียบ 31:4, 6) เพื่อจะสอนว่าบรรดาผู้ที่ถูกควบคุมด้วยสิ่งเหล่านั้นก็เยาะเย้ยสิ่งที่บริสุทธิ์และละเมิดความจำกัดของความมีคุณธรรมและความเหมาะสม (เปรียบเทียบ อฟ. 5:18)

> “ลักษณะสองด้านของเหล้าองุ่น คือการใช้และการใช้ผิดของมัน ผลประโยชน์และคำสาปของมัน การยอมรับของมันในสายพระเนตรของพระเจ้าและความเกลียดชังของมันก็ถูกทอไปสู่สิ่งทอของพันธสัญญาเดิมเพื่อว่ามันจะทำให้ใจของมนุษย์ยินดี (สดด. 104:15) หรือ ทำให้ความคิดของเขาผิดพลาด (28:7) มันสามารถเกี่ยวข้องกับความสนุกสนาน (ปญจ. 10:19) หรือกับความโกรธ (อสย. 5:11) มันสามารถถูกใช้เพื่อเปิดเผยความอับอายของโนอาห์ (ปฐก. 9:21) [และโลท (ปฐก. 19:30-38)] หรือในมือของเมลคีเซเดคเพื่อที่จะให้เกียรติแก่อับราฮัม (ปฐก. 14:18)”[440]

20:2 มันอันตรายที่จะกระตุ้นความโกรธของผู้ปกครองอย่างที่จะรบกวน “สิงห์” (เปรียบเทียบ 19:12) ทั้งสองสามารถก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากแก่ผู้ที่ “กระตุ้น ” พวกเขาได้ กษัตริย์ฮานูนได้กระตุ้นความโกรธของดาวิดและได้เสียใจเกี่ยวกับมัน (2 ซมอ. 10) บรรดาผู้ กระตุ้นความโกรธของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดโดยการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์จะลิ้มรสพระพิโรธของพระองค์ (เปรียบเทียบ วว. 6-19)

> “กษัตริย์เฮนรี่ที่แปดผู้ซึ่งได้โกรธสันตะปาปาสำหรับการขัดขวางแผนการของ งเขาที่จะหย่าร้างและแต่งงานใหม่ ไม่ใช่ตัวอย่างประกอบแรกหรือสุดท้ายของความโกรธ ของกษัตริย์”[441]

20:3 คนสุขุมผู้ซึ่งเอาใจใส่ “เกียรติ” ของเขาก็หยุดทะเลาะวิวาทเมื่อการทะเลาะวิวาทนั้นเร่าร้อน และเขาขจัดตัวเขาเองจากมัน (เปรียบเทียบ ฟป . 4:5) แต่คนที่ไวในการต่อสู้ก็แสดงว่าตัวเขา เองหรือเธอเองเป็นคนโง่ (เปรียบเทียบ 17:14) โดยการกระตุ้นการต่อสู้กับฟาโรห์เนโคที่ไม่ จำเป็นนั้น กษัตริย์โยสิยาห์ที่ดีได้สูญเสียเกียรติของเขาแ ละชีวิตของเขาก่อนเวลา อันควร (2 พศด. 35:20-24)

> “บุคคลที่ควบคุมอารมณ์ของพวกเขาไว้ได้ ไม่เพียงแต่ปฏิเสธที่จะ ทะเลาะไม่ว่า

พวก เขาถูกล่ออย่างมาก เพียงไรก็ตาม แต่พวกเขาพร้อมที่จะแทกแซงการทะเลาะวิวาท ที่คนอื่นกำลังจะเริ่มอีกด้วย”[442]

20:4 “พร้อมกับข้อแก้ตัวใดๆ เ พื่อจะละทิ้งการงานของเขานั้น คนเกียจคร้านก็ละเลยการ ไถนาของเขาเมื่อคนอื่นๆกำลังทำ งานอยู่ ดังนั้นเมื่อเวลาเก็บเกี่ยวมาถึง นาของเขาก็ว่างเปล่าและเขากำลังขอทาน (อย่างที่เขาจะกล่าวมัน) จากเพื่อนบ้านที่โชคดีกว่าของเขา ข้อเท็จจริงก็คือว่าโชคไม่ได้เกี่ยวข้องกับมันเลย ความขยันของพวกเขาได้นำรางวัลของมันเองมา และความเกียจคร้านของเขาก็นำผลลัพธ์ตามธรรมชาติของมันมา”[443]

นี่เป็นอีกสุภาษิตหนึ่งที่เตือนเกี่ยวกับกฎของการตอบแทน (กท. 6:7) อัครทูตเปาโลได้หว่านเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐอย่างขยันและอย่างสัตย์ซื่อในที่ใดก็ตามที่ท่ านได้ไป และเมื่อท่านได้ตายไปนั้นคนมากมายก็ได้มาเป็นคริสเตียน ท่านไม่ได้เกียจคร้านแต่ทำงาน “ในขณะ ที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส”(2 ทธ. 4:2; เปรียบเทียบ กท. 6:9)

20:5 คนที่มี “ความเข้าใจ” จะดึง “แผนการ” ของอีกบุคคลหนึ่งจากเขาอย่างมีทักษะอย่างเช่น นักประดาน้ำเก็ บไข่มุกที่คัดไข่มุกจากพื้นของ “น้ำลึก” (เปรียบเทียบ 18:4) เนื่องจากใจของมนุษย์นั้นชั่วร้ายอย่างมาก (ยรม. 17:9) และเนื่องจากแผนการเ หล่านี้ก็ปิดซ่อนไว้อย่างล้ำลึก แผนการต่างๆที่ถูกกล่าวถึงบางทีเป็นแผนการที่จะทำการชั่วร้าย [444] ดาวิดที่เจ็บป่วยได้รู้สึก ว่าบรรดาผู้ที่ได้มาเยี่ยมเยียนเขาก็กำลังวางแผนที่จะต่อสู้เขา (สดด. 41:6; เปรียบเทียบ สดด. 64:5-6) พระเยซูก็ “ทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์ ” อีกด้วย (ยน. 2:25) และบ่อยครั้งแล้ว พระองค์ก็ดึงมันออกมาอย่างมีทักษะ

20:6 หลายคนก็ไวที่จะยืนยันถึงความจงรักภั กดีของพวกเขาเองอ ย่างที่โยบได้ทำ (โยบ 29-31) หลายๆ คนก็ยืนยันถึงความดีของพวกเขาเอง แต่การทดสอบจะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับใครคนหนึ่งที่มีความต้องการ ชาวสะมาเรียที่ดี ได้พิสูจน์ว่า “น่าไว้วางใจ” โดยแนวทางที่เขาได้ตอบสนองต่อเพื่อนบ้านที่ได้รับบาดเจ็บของเขา (ลก. 10:30-37) ดังนั้น คนฉลาด จะไม่ตัดสินคุณลักษณะของบุคคลหนึ่งโดยอาชีพของเขาแต่โดยการปฏิบัติของเขา

20:7 คนที่เที่ยงธรรม (“ชอบธรรม”) อย่างแท้จริงโดยพระคุณของพระเจ้านั้นก็สำแดงพระคุณนั้น โดยแนวทางที่เขาดำเนิ นชีวิต (“ความซื่อสัตย์ของเขา ”) และลูกหลานที่สืบสายโลหิต

โดย ตรงของเขาก็ได้รับผลปร ะโยชน์จากความเที่ยงธรรมของเขา อับราฮัมเป็นตัวอย่างที่ยอด เยี่ยม (ปฐก. 17:1-9)

20:8 บางที “ตา” ของกษัตริย์เป็นตาแห่งความคิดของเขา เขาเข้าใจหรือรับรู้สิ่งที่ชั่วดำเนินไป และดังนั้นก็รักษาความยุติธรรมไว้ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) ไม่ใช่กษัตริย์ทุกองค์ที่ทำอย่างนี้ แต่บรรดาผู้ที่บัลลังก์ของพวกเขานั้นได้แสดงออกมาโ ดยความยุติธรรมก็ทำอย่างนั้น ซาโลมอน ได้รับรู้ถึงความชั่วที่หญิงโสเภณีผู้ซึ่งได้ยืนอ ยู่ต่อหน้าเขาได้ตั้งใจไว้เขา ได้วิเคราะห์มันและ ในความยุติธรรมนั้นเขาก็ได้ให้คำตัดสินที่ยุติธรรม (1 พกษ. 3:16-28)

20:9 แม้ว่า “คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ” (ข้อ 7) และกษัตริย์ที่เที่ยงธรรมสามารถค้นพบความชั่วร้ายได้ (ข้อ 8) ก็ไม่มีใครสักคนที่สามารถอ้างถึงความบริสุทธิ์แห่งหัวใจ 100 % ได้ (เปรียบเทียบ ปญจ. 7:20; รม. 3:9, 23; 1 ยน. 1:8) คำถามเชิงโวหารนี้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะเคลื่อนผู้อ่านให้แสวงหาการชำระภายนอกตัวเขาเองหรือตัวเธอเอง ซึ่งเป็นการชำระที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถจัดเตรียมให้ได้ ส่วนใหญ่ คนอิสราเอลที่ถือว่าตนเองชอบธรรมแห่งสมัยของพระเยซูได้ปฏิเสธอย่างดื้อดึงที่จะยอมรับถึงความต้องการของ พวกเขาที่มีต่อความชอบธรรมของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 23:26) และสิ่งนี้ก็ดำเนินต่อไปที่จะเป็นปัญหาสากลที่กั นผู้คนไว้จากการวางใจในพระคริสต์ คือพวกเขาชอบที่จะวางใจความดีของพวกเขาเอง

20:10 “ลูกตุ้ม” (บนตราชั่ง) ฉ้อ (“ผิดแผก”; ไม่น่าไว้วางใจ) และ “เครื่องตวง” (ในภาชนะ) ก็เป็นเพียงแค่สองตัวอย่างของการโกงและการหลอกลวงในรูปแบบที่ หลากหลายของพวกมันทั้งหมด พระเจ้าทรงเกลียดการบิดเบื อนความยุติธรรมเช่นนั้นทั้งสิ้น เพราะ พระองค์ทรงเที่ยง ธรรม และเนื่องจาก การซื้อขายที่หลอกลวงนั้นตรงกันข้ามกับธรรมชาติและน้ำพระทัยของ พระองค์ (เปรียบเทียบ 16:11; 20:23) มันทำให้ผู้ซื้อที่ถูกโกงนั้นเจ็บปวด และทำให้ผู้ขาย เจ็บปวดผู้ซึ่งตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าสำห รับการซื้อขายที่หลอกลวงของเขา พระเยซูได้คว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงินในบริเวณพระวิหารไม่ใช่เพียงแค่เพราะว่าพวกเขาได้ทำ ธุรกิจในสถานที่ที่ถูกตั้งไว้สำหรับการอธิษฐานเท่านั้น แต่เพราะว่าพวกเขาได้โกงประชาชน อีกด้วย (มธ. 21:13)

20:11 “การประพฤติ ” เป็นตัวบ่งชี้ที่เชื่อถือได้ถึงคุณลักษณะที่ว่าแม้กระทั่งเด็กก็เป็นที่รู้จักว่าดี (“บริสุทธิ์และถูกต้อง”) หรือเลวโดยอุปนิสัยของเขาหรือของเธอ การอ้างถึงความดีก็สร้าง

ความประทับใจเล็กน้อยเมื่อการปฏิบัติขัดแย้งมัน การประพฤติของซามูเอลในฐานะเด็กได้ แสดงถึงความรู้สึกไวของเขาที่มีต่อพระเจ้า (1 ซมอ. 3:18-21)

20:12 ในพระธรรมสุภาษิต “หูที่ฟัง” ตามปกติแล้วอ้างอิงถึงการรับคำสอนได้ ที่นี่และที่อื่นๆ ในพระธรรมนี้บ่อยครั้งแล้ว “ตาที่มอง” บ่งบอกถึงการหยั่งรู้ทางศีลธรรม รวมกันแล้วทั้งสองบ่งบอกถึงการประยุกต์ใช้ปัญญาที่ถูกนำเสนอที่นี่ พระเจ้าประทานความสามารถแก่ผู้คนที่จะรับเอาคำแนะนำและที่จะเข้าใจสิ่งที่ดีที่สุด แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นมลทินโดยบาป (ข้อ 9) โนอาห์ได้พิสูจน์ว่ารับคำสอนได้และหยั่งรู้เมื่อเขาได้ตอบสนองในการเชื่อฟังต่อ “ทุกสิ่งที่พระเจ้าได้บัญชาเขา” (ปฐก. 7:5) อย่างที่โมเสสได้ทำ (อพย. 40:16)

20:13 นี่เป็นอีกคำเตือนหนึ่งที่มีต่อความเกียจคร้าน (เปรียบเทียบ ข้อ 4; 6:9-10; 19:15; 24:33-34; อฟ. 5:15-16) เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดได้เกียจคร้านเมื่อเขาควรที่จะกระฉับกระเฉง ซึ่งได้นำไป สู่การล้มลงของเขาในการทำบาปกับบัทเชบาและต่ออุรีอาห์ (2 ซมอ. 11:1)

20:14 “ตอนนี้หน่วยนี้ก็เคลื่อนจากการสูญเสียทรัพย์สินผ่านทาง ความเฉื่อยชาไปสู่การได้ รับทรัพย์สินผ่านทางความชั่วร้ายที่กระฉับกระเฉง”[445]

ในสังคมที่มีการแลกเปลี่ยน มันเป็นธรรมเนี ยมสำหรับผู้ซื้อสินค้าบางอย่างที่จะบอกผู้ขายว่าผลิตภัณฑ์ของเขานั้นด้อยกว่าและไม่สมกับสิ่งที่เขากำลังมองหา กระ-นั้นหลังจากการต่อรองราคาสิ้นสุดลง ผู้ซื้อก็จากไปพร้อมกับของซื้อของเขา เขา ก็บอกคนอื่นๆ ว่ามันช่างเป็นราคาถูกจริงๆ ที่เขาได้จ่ายไป ดูเหมือนว่าเอโฟรนได้เจรจาต่อรองกับอับราฮัม ครั้งแรกโดยการนำเสนอการต่อรองที่ “ที่พึงพอใจ” เมื่อพวกเขาได้เจรจาการซื้อขายถ้ำมัคเปลาห์ (ปฐก. 23) แต่อับราฮัมได้เต็มใจที่จะจ่ายราคาตามการเรียกร้อง

“นั่นก็เป็นประสบการณ์ในทุกๆวัน แต่สุภาษิตนี้ก็เตือนโดยทางอ้อมต่อการโกหกตามแบบธรรมดาและแสดงให้เห็นว่าด้วยเหตุนั้นบุคคลหนึ่งไม่ควรตกใจและถูกหลอก”[446]

20:15 จากการกล่าวที่โอ้อวดในตลาด (ข้อ 14) เราก็เคลื่อนไปสู่การกล่าว ที่เฉลียวฉลาดโดยทั่วไป สิ่งมีค่ามากกว่าทองคำและอัญมณีนั้น ไม่สามารถได้มาโดยการต่อรองราคา “ริมฝีปากแห่ง

ความรู้" เป็นริมฝีปากที่กล่าวถ้อยคำที่คิดพิจารณา แล้วซึ่งสอดคล้องกับความมีศีลธรรมที่พระเจ้าได้ตั้งไว้ (เปรียบเทียบ 3:13-15) ถ้อยคำเหล่านี้ก็คาดคะเนล่วงหน้าถึง "การงานที่หนักและยาวนานของการศึกษ า"[447] อาหิโธเฟลได้มีชื่อเสียงสำหรับการให้คำแนะนำที่ดี เช่น นั้นแก่ดาวิดและอับซาโลม ที่ว่าคำปรึกษาของเขาก็ "เหมือนกับเป็นพระบัญชาของพระเจ้า" (2 ซมอ. 16:23) นี่เป็นอีกหนึ่งสุภาษิตแบบ "สิ่งนี้ก็ดีกว่าสิ่งนั้น"

20:16 ซาโลมอนได้แนะนำว่าบุคคลที่รับเอาพันธะ ของอีกบุคคลหนึ่งซึ่งเป็น คนแปลกหน้าหรือคนต่างประเทศต่อเขาก็ไม่ฉลาดอย่างมาก (เปรียบเทียบ 6:1-5; 11:15; 27:13) คนแปลกหน้าเช่นนั้นก็เป็นความเสี่ยงมาก ถ้าคุณให้เขายืม จงแน่ใจว่าคุณมีทรัพย์สมบัติค้ำประกันบางอย่างเช่น เสื้อผ้าของเขาหรือเครื่องประกันอื่นๆ เพื่อว่าเขาจะจ่ายเงินคืนคุณได้ สุภาษิตหนุนใจให้เราผูกคนไว้กับพันธะของพวกเขาเองมากกว่าการให้การค้ำประกัน ตรงนี้หญิงโสเภณีก็ถูกกล่าวถึง [448] ทามาร์ก็ฉลาดในการเอาแหวนตรา เชือกและไม้พลองของยูดาห์มาเป็น *ทรัพย์สมบัติค้ำประกัน* เพื่อว่าเธอสามารถทำให้เขารับผิดชอบต่อสิ่ง ที่เขาได้ทำกับเธอในภายหลังได้ (ปฐก. 38)

"ในคำเตือนเหล่านี้ภาวะเสี่ยง [20:16 และคู่แฝดของมัน 27:13] ก็เป็นมากกว่า การปกป้องทรัพย์สมบัติหรือชื่อเสียงของแต่ละบุคคล เสถียรภาพของสังคมก็เป็นข้อพิจาร -ณาหลัก คำสัญญาที่ได้ให้มาอย่างเล่นๆ หรือคำปฏิญาณที่ได้กล่าวอย่างไม่รอบคอบก็สนับ สนุนความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจและความรู้สึกไม่เป็นมิตรระหว่างบุคคล สิ่งเหล่านี้ทำ ให้ทนายซึ่งทำผิดจรรยาบรรณและคนโกงสามารถที่จะรุ่งเรืองและเป็นอันตรายต่อชื่อเสียงของคนที่เชื่อถือได้ เหตุการณ์ที่เพิ่มขึ้นของการล้มละลายส่วนตัวควรเป็นการเตือ นที่เพียงพอว่าการยืม การปฏิญาณ และการให้ยืมก็แบกความเ สี่ยงแห่งความเจ็บปวด ไว้มากมาย โปโลนิอัสก็ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากเครื่องหมายนี้ในคำแนะนำของเขาที่มีต่อบุตรชายของเขาและเพื่อนของแฮมเล็ท คือ ลาเออร์เทสว่าไม่ควรเป็นทั้งผู้ยืมและผู้ให้ยืมเพราะว่าการให้ยืมบ่อยครั้งสูญเสียตัวมันเองและเพื่อน และการยืมทำให้ความแข็งแรงของการประหยัดอ่อนลง -แฮมเล็ท ละครที่หนึ่ง ฉากที่สาม"[449]

20:17 สิ่งใดก็ตามที่ได้มาอย่างหลอกลวง ("โดยความเท็จ") ตอนแรกก็อาจทำให้ผู้หลอกลวงพึงพอ ใจและโปรดปรานเหมือ นกับ "อาหาร" ที่มีรสหวานในปากแต่ใ นที่สุดแล้ว มันจะพิสูจน์ ว่าไม่เพียงแต่ไม่ทำให้พึ งพอใจเท่านั้น แต่เป็นการทำลายต่อเขาหรือเธออีกด้วย (เปรียบเทียบ 9:17-18; 23:31-32) "กรวด" ในปากไม่เพียงแต่ขาดรสชาติและการหล่อ เลี้ยง

เท่านั้นแต่มัน ทำลายฟันอีกด้วย ซึ่งทำให้การกินหลังจากนั้นเจ็บปวดและยุ่งยาก พวกพี่ชายของโยเซฟได้ คิดว่าโดยการขายโยเซฟนั้น พวกเขากำลังซื้อชีวิตที่เป็นอิสระมากขึ้น แต่สิ่งที่พวกเขาได้มา จากการขายเขาให้แก่คนมีเดียนได้ทำให้ชีวิตของพวกเขาทุกข์ยากตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไป อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือข้อตกลงของยูดาสอิสคาริโอทกับพวกมหาปุโรหิต ของอิสราเอล (มธ. 26:14-16; 27:3-5)

20:18 ถ้าบุคคลหนึ่งจะต้องทำ "สงคราม" เขาควรทำมันหลังจากที่ได้รับคำแนะนำที่ "ฉลาด" เท่านั้น อย่างที่ตามปกติแล้วใครคนหนึ่งตระเตรียมแผนการใดๆ หลังจากที่ได้รับคำปรึกษา (เปรียบเทียบ 11:14; 15:22; ลก. 14:31-32) ก่อนที่จะใช้กำลัง บุคคลหนึ่งควรทำให้แน่ใจว่าเป้าหมายและวิธีของเขานั้นสอดคล้องกับคำสอนของหนังสือนี้

> "โดยการประยุกต์ใช้นั้น สุภาษิตสามารถถูกทำให้กว้างขวางเพื่อผู้ดิ้นรนที่จะอยู่รอดในชีวิตนี้"[450]

โดยปราศจากการแสวงหาคำปรึกษาของพระเจ้านั้น กษัตริย์เรโหโบอัมได้ตัดสินใจอย่างโง่เขลาที่จะทำสงครามกับเผ่าต่างๆฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอล แต่โดยทางผู้เผยพระวจนะเชไม-อาห์นั้น พระเจ้าได้บอกกษัตริย์องค์นี้อย่างมีพระคุณที่จะเลิกเสีย และเรโหโบอัมได้เชื่อฟังอย่างฉลาด (2 พศด. 11:1-4)

20:19 "ผู้พูดให้ร้าย" ที่ "เปิดเผยความลับ" ก็ไม่ระมัดระวังในถ้อยคำของเขา การขาดความรักของเขาเปิดเผยถึงการขาดปัญญาของเขา ดังนั้น บุคคลหนึ่งไม่ควร สมาคมกับ "คนนินทา" (เปรียบเทียบ 11:13; 18:8; 25:23; 1 ทธ. 5:13) โดเอกคนเอโดมได้นินทาเกี่ยวกับดาวิดอย่างไม่จำเป็นเมื่อเขาได้เปิดเผยต่อกษัตริย์ซาอูลว่าดาวิดไปอยู่กับอาหิเมเลคที่เมืองโนบ (1 ซมอ. 22:9)

"บุคคลที่ยกยอต่อหน้าก็พร้อมที่จะทำให้อัปยศลับหลัง โดยถ้อยคำและแนวทางที่อ่อนนุ่มและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมนั้น เขาจะได้รับความมั่นใจจากเหยื่อของเขา ซึ่งดึงดูดความหยิ่งและความรักแห่งการเห็นด้วย และดังนั้นก็ได้ปลดปล่อยถ้อยคำของเขาออกมาจนกระทั่งเขาเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ที่ค้างไว้โดยไม่พูดก็จะดีกว่ามาก ดังนั้นเมื่อเขาได้ล่อลวงเขาเพื่อ ที่จะเปิดใจของเขา เขาก็ไปหาคนอื่นๆ และเทสิ่งที่เขาเพิ่งได้เรียนรู้ไปยังหูของพวกเขา ยกยอ พวกเขาในทำนองเดียวกัน และให้การสมมุติแก่พวกเขาว่าพวกเขาเท่านั้นที่เป็นผู้รับ

ความโปรดปรานของเขา ไม่มีคุณลักษณะไหนที่น่ารังเกียจกว่า"[451]

20:20 การแช่ง "บิดาหรือมารดา" เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับการให้เกียรติพวกเขา บุคคลที่แช่งพ่อแม่ของเขาหรือของเธอจะประสบกับความตายก่อนเวลาอันควร (เปรียบเทียบ 19:26; อพย. 21:17; ลนต. 20:9) เพราะว่าพระเจ้าได้บัญชาให้ผู้คนที่จะให้เกียรติพ่อแม่ของพวกเขา (อพย. 20:12; ฉธบ. 5:16; อฟ. 6:1-3) "คำแช่งด่า" (คำฮีบรู *เมคาเลล* ในรูปแบบของพิเอลที่นี่) หมายถึงที่จะเปิดโปงใครคนหนึ่งโดยไร้เหตุเพื่อที่จะทำให้เขาหรือเธอเสียชื่อเสียง "ประทีป ของเขาจะดับ" เป็นการเปรียบเทียบถึงความตาย (เปรียบเทียบ 13:9; 24:20; โยบ 18:5) และ "ในเวลาแห่งความมืด" อ้างอิงถึง เวลาที่ชั่วร้าย ฮามไม่เคารพโนอาห์บิดาของเขาและลูก หลานของเขาได้ตกอยู่ภายใต้คำแช่งสาปของพระเจ้าในฐานะผลลัพธ์ของบาปของฮาม (ปฐก. 9:22-25)

20:21 เป็นที่ชัดเจนว่า "มรดก" ที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็มาก่อนกำหนดโดยการเรียกร้องหรือโดยความไม่ซื่อสัตย์ (เปรียบเทียบ 19:26) ไม่ว่าในกรณีใด บ่อยครั้งแล้วผลลัพธ์ก็คือการขาดพระพรของพระเจ้าเพราะว่าแรงจูงใจนั้นเห็นแก่ตัว (เปรียบเทียบ 21:6; 28:20) บุตรที่หลงหายเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของสุภาษิตนี้ (ลก. 15:11-24)

> "ทรัพย์สมบัติเช่นนั้นอาจถูกใช้ไปอย่างสิ้นเปลืองและบ่อยครั้งก็ระงับการริ่เริ่มและงาน"[452]

20:22 > "ไม่มีบทเรียนไหนที่ยากสำหรับเราบางคนที่จะเรียนรู้มากกว่าบทเรียน แห่งการมอบเรื่องราวทั้งสิ้นของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรารู้สึกว่าเราได้ถูกทำผิดต่อและถูกกระทำต่ออย่างไม่ดี"[453]

เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้มีสุภาษิตนี้ในความคิดเมื่อท่านได้เขียนว่า: "อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย. . . . อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง'" (รม. 12:17, 19) ความจริงนี้เองที่ได้ค้ำจุนดาวิดเมื่อ ชิเมอีได้แช่งและเอาหินขว้างใส่เขา (2 ซมอ. 16:5-12)

20:23 สุภาษิตนี้กล่าวซ้ำคำแนะนำที่ได้ให้ไว้แล้ว (เปรียบเทียบ 11:1ก; 20:10) แต่เป็นที่ชัดเจนว่า

มันปรากฏที่นี่อีกครั้งหนึ่งเนื่องจากข้อก่อนหน้านี้ รูปแบบหนึ่งของการทำการแก้แค้นที่ไม่เหมาะสมก็คือการเอียงตราชูในความโปรดปรานของบุคคลหนึ่ง มันคง เป็นการทดลองสำหรับพวกปุโรหิตของอิสราเอลที่จะยุ่งวุ่นวายกับตราชูเมื่อประชาชนได้มาเพื่อถวาย "เงินครึ่งเชเขล" ประจำปีของพวกเขา เนื่องจากว่าเงินเชเขลไม่ใช่เหรียญแต่เป็นน้ำหนักที่ชั่งเอา (อพย. 30:11-16)

20:24 เนื่องจากในที่สุดแล้ว พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งที่ เกิดขึ้น ผู้คนไม่สามารถแน่ใจถึงอนาคตอย่างเต็มที่ได้ ("เข้าใจทาง [ของพวก]เขา") ไม่ว่าพวกเขาวางแผนสำหรับมันอย่างฉลาดเพียงใดก็ตาม (เปรียบเทียบ 16:1, 9; 27:1; สดด. 37:23; ยรม. 10:23; ลก. 12:19-20; ยก. 4:14)

> "นี่เป็นหนึ่งในความเข้าใจถ่องแท้ที่ลึกซึ้งที่สุดในพระคัมภีร์. . ."[454]

ดังนั้นมันจำเป็นที่ว่าเรามอบทางของเราแด่พระเจ้าและวางใจในพระองค์ (3:5-6; เปรียบเทียบ ยรม. 10:24) พวกเจ้าหน้าที่ของอิสราเอลได้ทำสิ่งนี้ขณะที่พวกเขาได้เตรียมตัวที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา (ยชว. 3:2-5, 10)

20:25 สถานการณ์ที่นี่ก็คือสถานการณ์ของบุคคลที่ปฏิญาณบางสิ่ งต่อพระเจ้าอย่างหุนหัน และจากนั้นเมื่อพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ก็ปรารถนาว่าเขาไม่ได้ทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ ปญจ . 5:5; มก. 7:11) เป็นการดีกว่าที่จะรอที่จะทำการปฏิญาณ จนกว่าบุคคลหนึ่งใช้เวลาคิดทบทวน ถึงสิ่งที่พัวกันกับการตัดสินใจอย่างระมัดระวัง ในการประยุกต์ใช้ที่กว้างกว่านั้น เราควร หลีกเลี่ยงการกระทำทุกอย่างที่ไม่ได้พิจารณา [455] เยฟธาห์ได้ทำการปฏิญาณ "อย่างไม่รอบ คอบ" เพราะว่าเขาได้กระทำอย่างหุนหัน (วนฉ. 11:30-40)

> "คนจำนวนมากจะให้สัญญาต่างๆ ภายใต้การดลใจของชั่วโมงเดียวซึ่งต่อมาก็ตระหนักว่าพวกเขาได้ รัดตัวพวกเขาเอง จากนั้นพวกเขาพยายามที่จะผิดคำสัญญาของพวกเขา"[456]

20:26 การฝัดข้าวสาลีและการขับ "ล้อนวด " เหนือเมล็ดข้าวก็ได้แยกอาหารที่บำรุงเลี้ยงจากเปลือก ที่ไร้ค่าของมัน ดังนั้นสุภาษิตนี้สนับสนุนการควบคุม "คนชั่วร้าย" ไปสู่ขบวนการต่างๆ ที่นำมาซึ่งความจ ริงเพื่อว่าผู้ปกครองสามารถจัดการกั บคนชั่วร้ายอย่างเที่ยงธรรมได้

ซาโล-มอนได้ทำสิ่งนี้เมื่อเขาได้ไต่ถามหญิงโสเภณีสองคน (1 พกษ. 3:16-28) เมื่อพระเยซูกษัตรย์ ผู้ยิ่งใหญ่เสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง พระองค์จะแยกข้าวส าลีจากแกลบ แกะจากแพะ และกำหนด ว่าใครจะเข้าไปสู่อาณาจักรพันปีของพระองค์ และใครจะตาย (มธ. 3:12; 25:32-33; ลก. 3:17; วว. 19:11-21)

20:27 พระเจ้าค้นหาความคิดและความรู้สึกที่ลึกที่สุดของเรา ซาโลมอนได้เปรียบเทียบ "วิญญาณ" ของเรา (ตามตัวอักษรคือ "ลมหายใจ" คำฮีบรู *นิชมัท*, เปรียบเทียบ 2:7) กับประทีป ที่พระเจ้าใช้ ตรวจสอบซอกต่างๆ ที่มืดมนแห่งชีวิตของเราในสุภาษิตที่เป็นภาพอย่างมากนี้ ที่นี่วิญญาณเกือบเทียบเท่ากับจิตสำนึก (พระวจนะของพระเจ้าก็ค้นหาเช่นกัน, เปรียบเทียบ ฮบ. 4:12)

> "ตามปกติแล้วลมหายใจก็เข้าไปและออกม าจากบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีชีวิต แต่มันก็ออกมาในฐานะปัญญาและถ้อยคำเช่นกัน"[457]

> "สรุปแล้ว ถ้อยคำของบุคคลหนึ่งที่เชื่อมโยงกับลมหายใจของเขาก็ทำหน้าที่เป็นประทีปของพระเจ้าที่จะเปิดเผยความคิด ความโน้มเอียงและความตั้งใจของมนุษย์ในซอกต่างๆ ที่มืดที่สุดแห่งชีวิตของบุคคลหนึ่ง"[458]

20:28 ไม่เพียงแต่การพิพากษาที่ถูกต้อง (ข้อ 26) แต่ "ความจงรักภักดี" ที่เป็นพันธสัญญา (หรือความรักที่จงรักภักดี) "ความจริง" และการจัดการที่ถูกต้อง ("ความชอบธรรม") ค้ำจุน การปกครองของกษัตริย์อีกด้วย แต่ในที่สุดแล้ว พระเจ้าเองเป็นผู้รับผิดชอบ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:15; สดด. 18:35; 20:2; 41:3; 89:33; 119:117; อสย. 9:6) สิ่งเหล่านี้เป็นคุณความดี ที่ผู้อ่านควรเห็นคุณค่าและประยุกต์ใช้กับชีวิตของเขาเองหรือของเธอเอง สำหรับส่วนใหญ่แล้วดาวิดเป็นกษัตริย์เช่นนั้น แต่พระเยซูจะเป็นกษัตริย์สมบูรณ์แบบ ผู้ซึ่งจะนำคุณลักษณะเหล่านี้มารวมกันเมื่อพระองค์ปกครองบนโลกนี้

วอลท์เคได้เชื่อว่าข้อที่ 29 เริ่มต้นชุดใหม่ของสุภาษิตต่างๆ ที่กล่าวถึง "การทำความชอบธรรมและความยุติธรรม" (20:29—21:31)[459]

20:29 สุภาษิตนี้ยกย่องทั้ง "กำลัง" ของคนหนุ่ม ("ศักดิ์ศรี" ของความหนุ่มและกำลังทางกายภาพของพวกเขา) และกำลังของคนแก่ ("เกียรติ" ที่ได้รับมาโดยชีวิตที่ได้ดำเนินอย่างดีแห่ง

ความซื่อสัตย์และปัญญา) แม้ว่าทั้งสองนี้แตกต่างกัน ความเท่าเทียมก็คล้ายกันซึ่งเน้นถึงกำลังของกลุ่มที่แตกต่างกันออกไปของผู้คน ซาโลมอนไม่ได้ชอบความหนุ่มมากกว่าอายุแก่หรืออายุแก่มากกว่าความหนุ่ม แต่ละอย่างก็มีกำ ลังของมัน ข้อได้เปรียบของคนหนุ่มก็คือ กำลังของพวกเขา คือกำลังของกาย กำลังของนิมิต กำลังของพลังงานและอื่นๆ คุณค่าของ คนแก่ก็คือปัญญาของพวกเขาที่ได้รับมาจากการดำเนินชีวิตหลายปี และได้เป็นสัญลักษณ์ โดย “ผมสีขาว” (เปรียบเทียบ 16:31) ชีวิตของดาวิดเป็นตัวอย่างประกอบของทั้งสอง บรรทัด ของสุภาษิตนี้ ในความหนุ่มของเขานั้น ดาวิดก็แข็งแรงในร่างกายและวิญญาณอย่าง ที่เห็นได้ในการต่อสู้ของเขากับโกลิอัท (1 ซมอ. 17) ในวัยชราของเขานั้นเขาได้แสดงถึง ปัญญาที่ยิ่งใหญ่อย่ างที่เห็นได้ในการจัดการของเขากับการคุกคามของอาโดนียาห์ที่มีต่อบัลลังก์ของซาโลมอน (1 พกษ. 1) ในทั้งสองระยะของชีวิตของเขานั้น ดาวิดได้แสดงถึงคุณ -สมบัติเจาะจงเพราะว่ าเขาได้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าซึ่งเป็นเงื่อนไขที่คิดว่าเป็นจริงใน สุภาษิตนี้

20:30 ประสบกา รณ์ต่างๆ (บาดแผล) ที่เจ็บปวดสามารถมีด้านบวกได้ ประสบการณ์เหล่านั้นสามารถห้ามปรามบุคคลหนึ่ง ไว้จากการติดตาม “ความชั่ว ” ได้ บ่อยครั้งแล้ว การปฏิบัติต่างๆ ที่ชั่วร้ายส่งผลต่อประสบการณ์ต่างๆ ที่เจ็บปวดไม่ว่าสำหรับผู้กระทำผิด หรือสำหรับบุคคลที่ถูกกระทำหรือทั้งสอง ไม่ว่า “การเฆี่ยน” มาจากพระเจ้า มาจากอีกบุคคลหนึ่ง หรือมาจากตัวเขาเอง การเฆี่ยนเหล่ านั้นสามารถเป็นครูที่มีอำนาจได้ ดังนั้นเราควรเห็นคุณค่าของความเจ็บปวด ทอยได้ตีความบทเรียนของสุภาษิตนี้ดังต่อไปนี้

> “. . .ความชั่วร้ายทางศีลธรรมต้องถูกขจัดออกไปโดยการลงโทษที่รุนแรง”[460]

การลงโทษที่รุนแรงของพระเจ้าเหนือนาดับและอาบีฮู โคราห์ ดาธา น และอาบีรัม อาคาน และอานาเนียกับสัปฟีราก็ได้เป็นบทเรียนต่อประชากรของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์ในเรื่องของความสำคัญของการหลีกเลี่ยงความชั่ว

21:1 > “. . . สุภาษิตนี้มีหลักฐานต่ างๆ ของความกรุณาที่ออกมาจาก ใจอย่างเช่น 16:15 ที่ความโปรดปรานของกษัตริย์เปรี ยบได้กับเมฆที่นำฝนหนักปลายฤดูมา และใน 19:12 ที่เปรียบได้กับน้ำค้างที่ทำให้ผักหญ้าสดชื่น . . . . หนังสืออธิบายหนังสือเบญจบรรณนั่นเองที่กล่าวว่า พระเจ้าทรงประทานกษัตริย์ที่ดีหรือไม่ดี แก่โลกตามที่พระองค์ทรงแสวงหาที่จะอวยพรหรือที่จะเยี่ยมเยียนด้วยการลงโทษ. . .”[461]

นี่เป็นหนึ่งในการยืนยันที่ยิ่งใหญ่ถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 16:14-15; 19:12; 20:2, 24) มีหลักฐานมากมายของความจริงแห่งสุภาษิตนี้ในที่อื่นๆ เช่น ในกรณีของเนบูคัดเนสซาร์ (ดนล. 4) เบลชัสซาร์ (ดนล. 5) อาหสุเอรัส (อสธ. 6:1-10) และไซรัส (อสร. 6:22; อสย. 45:1-7) และอื่น ๆ

21:2 ความหมายโดยนัยของสุภาษิตนี้ก็คือว่าผู้คนควรตรวจสอบใจ (เหตุผล แรงจูงใจ) ของพวกเขาอย่างระมัดระวังเพราะว่าพระเจ้าทรงทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 16:2; 20:6; 24:12) แนวโน้มตามธรรมชาติของเราก็คือที่จะแก้ตัวของเราเอง ("ทางของมนุษย์ถูกต้องในสายตาของเขาเอง") คำอธิษฐานของ ดาวิดที่ว่าพระเจ้าจะค้นดูเขาและทราบจิตใจของเขานั้น จัดตั้งตัวอย่างไว้สำหรับเราที่จะทำตาม ซึ่งยอมรับว่าเราอาจไม่เห็นบาปบา งอย่างในเราที่เราควรจัดการ (สดด. 139:23-24) เปาโลได้ตระหนักถึงความจำเป็นนี้ (1 คร. 4:4)

> "ความชอบธรรมด้วยตนเองบางทีเป็นบาปแห่งบาปทั้งปวงของมนุษย์ มนุษย์จะแก้ตัวและบอกปัดในตัวของพวกเขาเองถึงสิ่งที่จะถูกตรวจสอบด้วยความรุนแรงในคนอื่นๆ[462]

21:3 ซามูเอลได้กล่าวสิ่งเดียวกันเหมือนซาโลมอนได้เขียนที่นี่ เมื่อท่านได้ว่ากล่าวกษัตริย์ซาอูลสำหรับการถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าแทนที่จะเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ (1 ซมอ. 15:22) ยิ่งกว่านั้น พระเยซูได้ว่ากล่าวพวกฟาริสีสำหรับความสนใจของพวกเขาที่มีต่อรายละเอียดทางพิ ธีกรรมแต่ในขณะเดียวกันก็ละเลย "ความยุติธรรม ความเมตตาและความสัตย์ซื่อ" (มธ. 23:23-24; เปรียบเทียบ สภษ. 15:8; 21:27)

21:4 "ประทีป" ของคนชั่วร้ายดูเหมือนจะเป็นชีวิตของพวกเขา (เปรียบเทียบ 13:9ข) หรือ อย่างเจาะจงมากขึ้นก็คือ จิตสำนึกของพวกเขา (เปรียบเทียบ 20:27) ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้อนี้กำลังกล่าวว่าการโอ้อวดและความหยิ่งก็เป็นผลรวมและแก่นสารของชีวิตของคนชั่วร้ายและสิ่งเหล่านี้ก็เป็นบาป อหังการนี้ก็เป็นที่ชัดเจนใน "ตายโส" ของพวกเขา และ "ใจเย่อหยิ่ง" ของพวกเขา ซึ่งพระเจ้าทรงเกลียด (6:16-17; 8:13) ฟาโรห์แห่ง พระธรรมอพยพได้เป็นแบบอย่าง ของลักษณะเหล่านี้ (อพย. 7—10)

21:5 ความตรงกันข้ามที่นี่ก็คือระหว่างการวางแผนที่ "ขยันขันแข็ง" อย่างระมัดระวัง และการ

กระทำที่ “โง่เขลา” อย่างเร่งรีบ ตามปกติแล้วสิ่งแรกก็ส่งผลต่อผลประโยชน์สำหรับบุคคลนั้นหรือคนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่วนสิ่งหลังตามปกติแล้วก็นำไปสู่ “ความยากจน” “ความรีบร้อนก่อให้เกิดความร่อยหรอ” เป็นความเท่าเทียมโดยทั่วไปของคำกล่าวนี้ เนหะมีย์ได้เป็นแบบอย่างการเข้าหาอันแรกต่องานของเขา และยูดาสอิสคาริโอทเป็นแบบอย่างการเข้าหาอันหลัง

21:6 สุภาษิตนี้กล่าวถึง “การได้ทรัพย์สมบัติ” (สมบัติ) อีกด้วย อย่างเหน็บแนมแล้ว ผู้คนที่ คิดว่าพวกเขาสามารถได้รับความร่ำรวยโดยการล่อลวงคนอื่นๆ นั้น พวกเขาเองก็ถูกล่อลวงแผนการต่างๆ ของพวกเขาจะใช้การไม่ได้ในระยะยาวและแทนที่จะได้รับชีวิตที่ดีกว่านั้น พวกเขาจะพบว่าพวกเขาเองอยู่บนถนนที่ ไปสู่ความตาย บุตรที่หลงหายก็เป็นตัวอย่างที่ดี (ลก. 15:11-24)

21:7 การเหน็บแนมอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ผู้คนที่หันไปใช้ “ความรุนแรง” เพื่อที่จะกำจัดคนอื่นๆ บ่อยครั้งแล้วก็พบกับความรุนแรงด้วยตัวของพวกเขาเองและก็พินาศไป ชะตานี้เกิดขึ้นกับ พวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่มีความนับถือต่อ “ความยุติธรรม” ตัวอย่างเช่น กลุ่มคนลงโทษ ผู้กระทำผิดโดยพลการบ่อยครั้งแล้วพวกเขาเองก็กลายมาเป็นเป้าหมายเพราะว่าพวกเขาจัดการกับความยุติธรรมด้วยตัวของพวกเขาเอง ตัวอย่างในพระคัมภีร์ก็คือโยอาบ ผู้ซึ่งได้ฆ่า อับเนอร์และอามาสาอย่างรุนแรง แ ทนที่จะยอมให้ความยุติธรรมดำเนินการของมันเอง (2 ซมอ. 3:27; 20:10) ในที่สุดแล้วซาโลมอนได้ทำให้โยอาบถูกประหารเนื่องจากการฆาต- กรรมที่ไม่ยุติธรรม (1 พกษ. 2:34)

21:8 บุคคลที่จะต้องอธิบายและแก้ตัวถึงการกระทำของเขาเรื่อยไป เปิดเผยถึงสิ่งที่เขาจะทำ บางทีเขากำลังพย ายามที่จะปกปิดบางสิ่งที่ไม่ดีที่เ ขาได้ทำไป แต่บุคคลที่บอกความจริงอย่างเป็นนิสัยแล ะทำสิ่งที่ถูกต้องก็ดำเนินชีวิ ตอย่างซื่อตรง ประวัติที่คดงอของกษัตริย์อาหับอธิบายบรรทัดแรก (1 พกษ. 16-22) และความซื่อสัตย์ที่ซื่อตรงของดาเนียล อธิบาย บรรทัดที่สอง (ดนล. 6:4)

21:9 สุภาษิตนี้เข้าประเด็นถ้าเร าจดจำไว้ว่าหลังคาในโลกทางตะวันออกใต้โบราณนั้นแบนราบและผู้คนใช้พวกมันเป็นลานบ้าน เป็นการดีกว่าที่จะอยู่ข้างนอกตามลำพังซึ่งถูกเปิดเผยต่อสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติมากกว่าข้างในที่เป็นที่กำบัง สะดวกสบายของบ้านของบุคคลหนึ่งถ้าบุคคลหนึ่งนั้นต้องแบ่งปันที่ภายในกับผู้หญิงที่จู้จี้ขี้บ่น (เปรียบเทียบ ข้อ 19; 19:13;

27:15) สภาพที่เรียบง่ายพร้อมกับสันติสุขก็ดีกว่าความสะดวกสบายทางร่างกายพร้อมกับการขัดแย้งกัน ทั้งโยบและดาวิดต่างก็ต้องรับมือกับภรรยาที่ชอบทะเลาะวิวาท (โยบ 2:9-10; 2 ซมอ. 6:20-23) และบางทีพวกภรรยาของยาโคบได้พบว่าเขายากที่จะอยู่ด้วย

> "บุคคลหนึ่งก็ประหลาดใจว่าทำไมบทบาททางเพศไม่เคยกลับกันเลย คำกล่าวเช่นนั้นก็ประยุกต์ใช้กับผู้ชายที่ถืออำนาจและ 'ชอบทะเลาะวิวาท'"[463]

21:10 "โดยทั่วไปแล้วเราพบสิ่งที่เรามองหาในคนอื่นๆ บุคคลที่แสวงหาความดีและคุณความดีในเพื่อนบ้านของเขา แน่นอนว่าจะพบบางสิ่งที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ แต่ผู้ที่มองหาความชั่วก็สามารถพบสิ่งนั้นใ นคนส่วนใหญ่ที่เขาสามารถมองได้ ไม่ มีใครพบความโปรดปรานในสายตาของเขา แม้ว่าเขาจะต้องยอมรับความเหนือกว่าของพวกเขาต่อเขาตัวเอง"[464]

สันบาลลัทที่ชั่วร้าย "ได้ปรารถนาความชั่ว" ต่อคนอิสราเอลที่ได้กลับมา และเนหะมีย์ ไม่พบความโปรดปรานในสายตาของเขา (นหม. 6:5-9)

21:11 "คนเยาะเย้ยต่อศาสนาและคุณความดีก็ไม่สามารถแก้ไขได้ การลงโทษไม่เป็นประ- โยชน์ต่อเขาเลย แต่กระนั้นมันก็ไม่ได้สูญเสียไป เพราะว่าในฐานะตัวอย่างที่เป็น คำเตือนนั้น มันก็สอนคนเขลา ผู้ซึ่งอาจถูกชักจูงไปสู่ความไม่เอาจริงเอาจังอย่าง เดียวกันได้"[465]

เมื่อเปาโลได้ว่ากล่าวเอลีมาส เสอร์จีอัส เปาโลได้เรียนรู้ว่าข่าวสารของเปาโลและบารนาบัส จะต้องได้รับการเชื่อ (กจ. 13:8-12) และเมื่อเปาโลได้ว่ากล่าวเปโตรและบารนาบัสนั้นพวก เขาก็ได้เรียนรู้ที่จะรับเอามุมมองที่แตกต่างออกไปของเสรีภาพของคริสเตียน (กท. 2:11-16) เปาโลได้ให้คำแนะนำแก่ทิโมธีที่คล้ายกันอย่างมากกับสุภาษิตนี้เมื่อท่านได้เขียนว่า "สำหรับ ผู้ที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัว" (1 ทธ. 5:20)

21:12 ซาโลมอนได้อ้างอิงถึงพระเจ้าที่นี่ในฐานะ "ผู้ที่ชอบธรรม" ที่ประเมิน "เรือน" ของคนชั่วร้ายทุกคน และเขาได้สังเกตว่าในความชอบธรรมนั้น พระเจ้าก็นำ ("หัน") คนชั่วร้ายทุกคน "ไปยังความหายนะ" ในที่สุด สิ่งนี้ควรหนุนใจคนชอบธรรมเมื่อพวกเขาสังเกตคนชั่วร้าย

ที่รุ่งเรือง (อย่างชั่วคราว) บางครั้งพระเจ้าทรงพิพากษาคนชั่วร้ายโดยตรง แต่บ่อยครั้งแล้ว พระองค์ทรงใช้คนชอบธรรมที่จะทำอย่างนั้น พระองค์ได้ใช้แม้กระทั่งเยฮูผู้ซึ่งจะต้องทำการลงโทษคนชั่วร้ายและได้ทำมากกว่านั้น (2 พกษ. 9-10)

21:13 บุคคลผู้อุดหูต่อเสียงร้องของคนยากจนที่แท้จริง บางทีวันหนึ่งเขาจะพบว่าตัวเขาเองไร้คนช่วยเหลือ ("ตัวเขาเองจะร้องและไม่มีใครได้ยิน") นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ปกป้องคนยากจน และพระองค์ทรงสังเกตถึงสิ่งที่ได้ทำต่อพวกเขา เพื่อพวกเขาและไม่ ได้ทำเพื่อพวกเขา (เปรียบเทียบ 19:17) อย่างที่โดยพื้นฐานแล้ว พระเจ้าทรงตอบแทนสิ่งที่ได้ให้ไปด้วยความกรุณา การร้องขอ ความช่วยเหลือที่ไม่ได้รับคำตอบ จะถูกตอบแทนด้วยการร้องขอความช่วยเหลือที่ไม่ได้รับคำตอบอีกอันหนึ่ง เยเซเบลผู้ได้อุดหูต่อการร้องขอความช่วยเหลือของนาโบทก็ได้พบว่าพวกคนใช้ของเธอเองจะไม่ช่วยเธอเมื่อเยฮูได้สั่งให้ฆ่าเธอ (2 พกษ. 9:30-33) ทาสผู้ที่ได้เป็นหนี้กษัตริย์ของเขาจำนวน 10,000 ตะลันต์ แต่ได้ปฏิเสธ ที่จะสำแดงความเมตตาใดๆ ต่อเพื่อนทาสของเขาผู้ได้เป็นหนี้เขาแค่ 100 เดนาริอันก็ไม่ได้รับความเมตตาจากกษัตริย์ของเขา (มธ. 18:23-25)

21:14 ในขณะที่ไม่ได้สนับสนุนการติดสินบน สุภาษิตนี้ก็สอนว่าความกรุณาที่มีต่อคนอื่นๆ ก็ปลด ความเป็นปรปักษ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งความกรุณาที่ได้สำแดง "ในที่ลับ" หรืออย่างเป็นความ ลับ (เปรียบเทียบ 18:16; 19:6) ยาโคบได้แสวงหาที่ จะระงับความโกรธแค้นที่เขาได้ทึกทัก เอาอย่างผิดๆ ว่าโยเซฟได้แสดงออกต่อครอบครัวของเขา ด้วย "ของขวัญ" มากมาย (ปฐก. 43:11-14) มันไม่จำเป็นอย่างสิ้นเชิงแต่ยาโคบได้พึ่งพาหลักการที่ภายหลังได้ถูกแสดงออก มาในสุภาษิตนี้

21:15 คนชอบธรรมยินดีต่อ "การปฏิบัติ [การจัดการ] ความยุติธรรม" เพราะว่าคนชั่วร้าย ได้ ถูกทำให้พ่ายแพ้ ในทางตรงกันข้ามคนชั่วร้ายก็ตกใจก ลัวเมื่อความยุติธรรมได้เกิดขึ้น เพราะมันเป็นลางบอกเหตุถึงความเลวร้ายสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่ต้องการสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับอย่างแท้จริง นั่นคือการลงโทษ คนยิวแห่งสมัยของเอสเธอร์ได้ยินดีเมื่อ กษัตริย์ อาหสุเอรัสได้ยอมให้พวกเขา ป้องกันพวกเขาเอง (อสธ. 9:20-24) ในอีกด้านหนึ่ง ฮามาน ตกใจกลัวเพราะว่าแผนการของเขาที่จะทำลายล้างคนยิวทั้งหมดนั้นถูกระราน (อสธ. 7:6-8)

21:16 สุภาษิตนี้เตือนต่อการ หันเหไปจาก "ทางแห่งความเข้าใจ" มันไม่เพียงพอที่จะติดตามปัญญา สักระยะหนึ่งเท่านั้น บุคคลหนึ่งต้องติดตามต่อไป (เปรียบเทียบ ฮบ. 2:1) ความตาย

รอคอย บรรดาผู้ที่หยุดกระทำสิ่งดีและติดตามทางแห่งความโง่เขลา (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 5:6) "พัก" เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากันทางบทกวีของ "อาศัยอยู่"[466] เวลาทั้งสิ้นที่ยูดาสอิสคาริโอทได้ใช้ กับพระเยซูนั้นก็ไม่ได้ช่วยเขาให้รอด เพราะว่าเขาได้เลือกที่จะละทิ้งทางที่ฉลาดและติดตาม ความโง่เขลา (กจ. 1:18)

21:17 ณ เทศกาลนั้น มันก็เป็นธรรมเนียมของผู้เข้าร่วมที่จะดื่ม "เหล้าองุ่น" และเท "น้ำมัน" และเครื่องหอมอื่นๆบนศีรษะและเสื้ อผ้าของผู้คน (เปรียบเทียบ 27:9; อมส. 6:6) ประเด็น ของสุภาษิตนี้ก็คือ จงรู้จักประมาณในการเฉลิมฉลองของคุณ เพราะว่าความเกินไปจะทำ ให้เงินของคุณหมดไป บุตรที่หลงหายได้สูญเสียมรดกของเขาเพราะว่าเขาได้เฉลิมฉลองอย่างไม่รู้จักประมาณ

21:18 ค่าไถ่เป็นการจ่ายเงินที่ให้มาเพื่อจะปลดปล่อยบุคคลหนึ่งจากการลงโทษ บางอย่างที่เขาได้รับซึ่งคล้ายกันกับการประกันตัวเพื่อจะให้ออกจากคุก ในกรณีนี้ ดูเหมือนว่าพระเจ้าลงโทษคนชั่วร้ายและในการทำอย่างนั้นพระองค์ ก็ปล่อยให้คนชอบธรรมเป็นอิสระ นั่น เป็นกรณีหากคนชั่วร้ายได้กดขี่คนชอบธร รม (เปรียบเทียบ 11:8) พระเจ้าช่วยกู้คนชอบธรรมโดยการลงโทษคนชั่วร้ายที่กดขี่พวกเขา ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเจ้าส่งการพิพากษามายังกลุ่มคน คนชั่วร้ายที่ตายไปก็ทำหน้าที่เป็น "ค่าไถ่สำหรับคนเที่ยงธรรม (ชอบธรรม)" ผู้ถูกสงวน ไว้[467] พวกผู้กล่าวหาของดาเนียลได้ตายไปในที่ ของเขา (ดนล. 6) เชบาที่กบฏได้ตายไปในที่ของผู้คนที่ไร้ความผิดแห่งอาเบลเบธมาอาคาห์เนื่องจากการแทรกแซงของหญิงฉลาดคนหนึ่ง (2 ซมอ. 20:14-22)

21:19 กระนั้นซาโลมอนก็ได้ใช้การเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่งเพื่อจะอธิบายถึงความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นกับการดำเนิน ชีวิตกับผู้หญิงที่ชวนทะเลาะ (เปรียบเทียบ ข้อ 9; 27:15-16) การดำเนินชีวิตในความร้อนของ "ทะเลทราย" ที่ปราศจากน้ำก็ดีกว่า

> "เป็นที่ชัดเจนว่าอาธาลิยาห์เป็น ประเภท [ของผู้หญิง] ไม่เป็นสุข ผู้ที่รุนแรงและทรยศซึ่งทำทุกวิถีทางเพื่อได้มาซึ่งเป้าหมายที่ไม่บริสุทธิ์ของเธอ (2 พกษ. 11)"[468]

21:20 สุภาษิตนี้สนับสนุนการคาดหวังถึงเวลาแห่งความจำเป็นทางวัตถุในอนาคตและ การทำการตระเตรีย มไว้ล่วงหน้าเพื่อจะบรรลุมันได้ คนฉลาดไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันเท่านั้น ใน ขณะที่พ ระคัมภีร์ประณามการกักตุนเงินไว้ และการพึ่งพามันแทน ที่จะพึ่งพาพระเจ้า

สำหรับ ความมั่นคงสูงสุดของบุคคลหนึ่งนั้น พระคัมภีร์ก็ ไม่ได้ประณามการออมเพื่ออนาคต บุคคล ที่ใช้จ่ายทุกสิ่งที่เขามีหรือให้มันทั้งหมดก็ไม่ฉลาด แม้ว่าดาวิดมั่งคั่งอย่างมาก เขาก็ได้เก็บ ส่วนที่ใหญ่ของความมั่งคั่งของเขาไว้เพื่อที่จะจ่ายสำหรับกา รสร้างพระวิหาร ซึ่งได้เกิดขึ้น หลังจากการตายของเขา (1 พศด. 22:14-16) เปาโลได้ย้ำเตือนชาวโครินธ์ว่า "เพราะว่าที่ลูก จะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่จะสะสมไว้สำหรับลูก" (2 คร. 12:14)

> "ไม่ว่า 'วิถีชีวิตของคนมั่งคั่งและมีชื่อเสียง ' จะดูเป็นอย่างไรในส มัยของเรา การเน้นของบรรดาครูก็อยู่ที่ความขยันและการเป็นผู้อารักขาแทนที่การใช้หมดไปที่ไม่มีประโยชน์ก็เป็นบทเรียนที่ควรค่าแก่การสังเกต"[469]

21:21 บุคคลที่ขยันติดตามความประพฤติที่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้าและความ กรุณาต่อคนอื่นๆ ตามปกติแล้วก็พบ "ชีวิต" "ความชอบธรรม " และ "เกียรติ" ระหว่างทาง กษัตริย์อาสาได้พบ (2 พศด. 14—16)

21:22 *ปัญญา* ก็ดีกว่ากำลังทางกายภาพ "คนฉลาด" สามารถพิชิตศัตรูที่แข็งแรงกว่าได้โดยการใช้ปัญญา กรุงเยรูซาเล็มและกรุงบาบิโลนก็ดูเหมือนว่าไม่สามารถเอาชนะได้ แต่ทั้งสองกรุงนี้ได้ล้มลงต่อผู้คนแห่งปัญญาและความหลักแหลม (1 พศด. 11:4-6; ยรม. 51:27-33)

21:23 โดยการกล่าวไม่มากกว่าที่เขาควรจะกล่าว (การปกป้อง "ลิ้นของเขา") บุคคลหนึ่ง สามารถปกป้องตัวเขาเองจากปัญหาที่ไม่จำเป็นได้อีกด้วย (เปรียบเทียบ 11:13; 13:3; 15:1; 17:20; 18:6-8; ยก. 3:2-12) อาหิมาอัสได้นำข่าวแห่งการพ่ายแพ้ของอับซาโลมต่อดาวิดมา แต่เขาได้บอกเขาแค่เพียงพอเพื่อที่จะหนุนใจกษัตริย์และได้สงวนเขาไว้จากข่าวร้ายแห่งการตายของบุตรชายของเขา (2 ซมอ. 18:19-30)

21:24 > "สุภาษิตนี้ไม่ได้มุ่งเป้าที่จะระบุถึงคนเยาะเย้ยมากเท่ากับที่จะอธิบายว่ า ความเดือดดาลของเขาต่อพระเจ้าและมนุษย์มาจากความคิดเห็นที่โอ้อวดของเขาเกี่วกับควา มสำคัญของตนเองของเขา"

บุคคลที่กระทำด้วย "ความหยิ่งที่จองหอง" ก็ไม่นับถือพระเจ้า สิ่งต่างๆที่แสดงถึงเขาก็คือความหยิ่ง ของเขา ["ทะนง"] (เขาได้ประทับใจกับตัวเขาเองมากเกิน) ความถือตัวของเขา

["โอหัง"] (ต่อคนอื่นๆ) และการเยาะเย้ยของเขา ["ผู้เยาะเย้ย"] (การเยาะเย้ยสิ่งที่จริงและดี) สิเมโอนและเลวีได้พิสูจน์ว่าเป็นเช่นนั้นในการรับมือของพวกเขากับชาวเมืองเชเคม (ปฐก. 34:25 -30; 49:5-7)

21:25-26 "ความปรารถนา" ของคนเกียจคร้าน ("คนขี้เกียจ") คือความเกียจคร้านและการปฏิเสธ ที่จะทำงานจะนำเขาไปสู่ความหายนะ แม้ว่าเขามีความปรารถนาอย่างมากสำหรับสิ่งต่างๆ เขาก็ปฏิเสธที่จะออกแรงของเขาเอง ในอีกด้านหนึ่งคนชอบธรรมไม่เพียงแค่ทำงานเท่านั้น แต่ให้ส่วนหนึ่งของสิ่งที่ได้มาแก่คนอื่นๆ อีกด้วย เขาเป็นบุคคลที่เกิดผลและเป็นประโยชน์ (เปรียบเทียบ 12:27; 13:4; 19:24; 20:4) อาคานได้ชอบการขโมยมากกว่าการทำงาน (ยชว. 7:21) แต่คริสเตียนชาวเมืองฟีลิปปีได้รับเชื่อเสียงสำหรับความใจกว้างของพวกเขา (2 คร. 8:2)

21:27 ". . . มันก็เกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ [ในอิสราเอล] ที่ว่าคนร่ำรวยที่หมกมุ่นในเรื่องทาง โลกได้นำเครื่องบูชาไถ่ กรรมบาปและเครื่องบูชาแบบอื่นๆ มาเพื่อชดใช้การละเมิดของพวกเขา และเพื่อจะซื้อการมองข้ามความผิดพลาดจากพระเจ้าเพื่อตัวของพวกเขาเองสำหรับชีวิตที่เหลวไ หลของพวกเขา สุภาษิตนี้ได้หมายความ ว่าเครื่องบูชาเช่นนั้นก็เป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชังต่อพระเจ้าสองและสามเท่า เพราะว่าใน กรณีเช่นนี้คนอธรรมไม่เพียงแค่ล้มเหลวในการนับถือต่อการกลับใจและความ ปรารถนาที่มีต่อความรอด ซึ่งเป็นเงื่อนไขต่างๆ ของเครื่องบูชาทั้งหมดอันเป็นที่ยอมรับ ได้ต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่เขาทำให้พระเจ้าเป็นผู้รับใช้แห่งบาปโดยตรงอีก ด้วย[470] พระเจ้ารังเกียจ "เครื่องบูชา" ของกษัตริย์ซาอูล ซึ่งเขาได้ถวาย "ด้วยความ ตั้งใจชั่ว" และแทนที่การเชื่อฟัง (1 ซมอ. 15:17-29; เปรียบเทียบ สภษ. 15:8, 9, 26; 21:4)

21:28 ความตรงกันข้ามก็เป็นระหว่างบุคคลที่ฟัง *ความเท็จ*และก็ทำซ้ำ และบุคคลที่ฟัง*ความจริง* และก็ทำซ้ำ[471] บุคคลแรกมีความเป็นห่วงเกี่ยวกับการ ฟังอย่างระมัดระวังเพียงเล็กน้อย แต่บุคคลที่สองก็ฟัง เรียนรู้ และประยุกต์ใช้ เขาหรือเธอจะมีถ้อยคำสุดท้าย การเอาใจใส่ต่อความจริงก็ก่อให้เกิดความแตกต่างทั้งสิ้น

> "วลีที่สำคัญคือ *คนที่ฟัง* เป้าหมายแรกของเขาก็คือที่จะรู้และเข้าใจ ไม่ใช่ที่จะแสดง ความคิดเห็น. . .คนที่ฟัง (อสย. 50:4) ก็เป็นคนที่ควรค่าแก่การฟัง"[472]

"สิ่งที่ต้องมีก่อนริมฝีปากที่พูดจริงก็คือหูที่เปิดออก . . ."[473]

รอสส์ได้เชื่อว่าข้อนี้สอนว่า "พยานเท็จจะต้องถูกทำให้ขายหน้ าและถูกทำลาย"[474] แต่นี่ดูเหมือนเป็นส่วนเดียวของประเด็นของผู้เขียน ผู้กล่าวหาคนยิวของเปาโลไม่ได้ฟังการแก้ต่างของท่านอย่างระมัดระวังและได้ดำเนินการกรณีของพวกเขาในการต่อต้านท่านแม้ว่ามันไว้ใจไม่ได้ ตรงกันข้าม เปาโลได้ฟังผู้กล่าวหาของท่านอย่างระมัดระวังและได้ปฏิเสธพวกเขาทุกๆ ประเด็น)กจ .23-24)

21:29 คนชั่วร้ายก็แสดงออกถึงความมั่นใจแต่มันเป็นเครื่องตบตา หน้าที่ด้านของเขาก็สะท้อนถึงใจที่แข็งกระด้างของเขาที่ดูถูกความคิดเห็นและมุมมองของคนอื่น [475] ในอีกด้านหนึ่ง คนเที่ยงธรรมก็ไม่จำเป็นที่จะต้องแสร้งเป็น บางสิ่งที่เขาไม่ได้เป็นเพราะว่าเขากำลังเดินบนเส้นทางที่ถูกต้องอยู่ ("เขาทำให้ทางของเขาแน่นอน ") จงเปรียบเทียบคำพยานของพยานเท็จ ที่มีต่อพระเยซูกับคำพยานของพระเยซูเอง (มธ. 26:59-64; 27:11-14)

21:30 "ไม่มีปัญญา " " ไม่มีความเข้าใจ " หรือ "ไม่มีคำปรึกษา " ใดที่จะ "เอาชนะพระเจ้าได้ " พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง (ยน. 17:17) ตัวอย่างเช่น ไม่มีทฤษฎีของการที่จักรวาล ได้บังเกิดมาและการอธิบายถึงวิธีที่มันทำการ ขัดแย้งกับการเปิดเผยตามพระคัมภีร์จะยืน หยัดอยู่ได้ แนวคิดต่างๆ เช่นนั้นจะพิสูจน์ว่าเท็จในที่สุด ไม่มีคำ ปรึกษาใดแสวงหาที่ลบล้าง น้ำพระทัยของพระเจ้าจะสามารถสำเร็จได้ เพราะว่าพระองค์ทรงมี อำนาจสิทธิ์ขาดกษัตริย์ อาสาได้แสดงออกถึงความมั่นใจ ของเขาในความจริงที่ได้สำแดง ออกตรงนี่ในคำอธิษฐาน ของเขา (2 พศด. 14:11)

21:31 แม้ว่ามนุษย์วางแผนการของเขาและตระเตรียมสำหรับสิ่งที่ เขาคาดหวังอย่างดีที่สุดที่เขาสามารถทำได้ ("ม้าก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสงคราม ") พระเจ้าก็กำหนดผลลัพธ์สุดท้าย นี่ไม่ใช่ที่จ ะห้ามปรามการตระเตรียมที่ละเอียด ซึ่งเป็นส่วนที่ดีกว่าของปัญญามัน เป็นการย้ำเ ตือนถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า พระองค์เป็นผู้ที่ สมควรต่อชื่อเสียง ("ชัย ชนะเป็นของพระเจ้า") เมื่อแผนการของเราสำเร็จอย่างดี กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ประสบกับ การช่วยกู้ของพระเจ้าเมื่อคนอัสซีเรียได้โจมตีกรุงเยรูซาเล็ม และอย่างไม่สงสัยเลยว่าเขาได้ ให้ชื่อเสียงแด่พระเจ้าสำหรับชัยชนะ (2 พกษ. 18-19; อสย. 36-37)

22:1 "ในวัฒนธรรมสมัยใหม่ ที่ชอบสำราญ และแสวงหาความเพลิดเพลินนั้น คุณลักษณะและ

ชื่อเสียงก็มีแนวทางของการถูกละเลยถ้าไม่ได้ถูกโจมตีอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม คุณค่าแท้ต้องเป็นที่เห็นได้ ไม่ใช่ในสิ่งที่บุคคลหนึ่งมีแต่ในสิ่งที่เขาหรือเธอเป็นอย่างแท้จริง ชื่อเสียงดีเป็นเงินทองผู้ซึ่งเงินตราของเขานั้นไม่ได้ถูกกระทบโดยความสำเร็จหรือความล้มเหลวของโลกทางวัตถุ"[476]

"ความโปรดปราน " ในสายตาของคนอื่นๆ บา งทีเป็นความหมายของบรรทัดที่สอง ชื่อและอิทธิพลของโมเสสก็ได้ดำเนินไปตลอดหลายศตวรรษ ส่วนบรรดานักวิชาการยังคงโต้เถียงเกี่ยวกับชื่อของฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพ ผู้ซึ่งบางทีเป็นบุคคลที่มีอำนาจและมั่งคั่งที่สุดในสมัยของเขา พระเยซูไม่ได้มีความร่ำรวยทางโลก แต่ "ชื่อที่ดี" และ "ความโปรดปราน" ของพระองค์ก็เหนือกว่าคนอื่นๆ ทั้งหมด

22:2 เนื่องจากว่า "คนมั่งคั่ง" และ "คนยากจน" มี "พระผู้สร้าง" องค์เดียวกัน พวกเขาก็มี ความเป็นมนุษย์และคุณค่า "อย่างเดียวกัน " ในสายพระเนตรของพระเจ้า ทุกคนก็มีคุณค่า และความมีเกียรติเท่าเทียมกัน ดังนั้นเราควรนับ ถือพวกเขาเช่นนั้น (เปรียบเทียบ 3:31-33; 14:31; 17:5, 15; 29:13; โยบ 34:19) นี่เป็นการเปิดเผยที่ สำคัญเพราะว่าคนมั่งคั่งมีแนวโน้มที่จะกดขี่คนยากจน และคนยาก จนมีแนวโน้มที่จะดูถูกคนมั่งคั่ง ตามปกติแล้ว การกดขี่มาจากข้างบนลงไปยังข้ างล่าง คือจากผู้คนที่มีอำนาจ ตัวอย่างของพระคัมภีร์ก็รวมถึงการละเมิดของดาวิดที่มีต่อบัทเชบาและอุรีอาห์ (2 ซมอ. 11) การฆ่านาโบทโดยเยเซเบล (1 พกษ. 21) และการปฏิบัติของทาสที่เป็นเจ้าหนี้ที่มีต่อทาสที่เป็นลูกหนี้ในคำอุปมาของ พระเยซูเรื่องทาสที่ไม่ให้อภัย (มธ. 18:21-35)

22:3 การประยุกต์ใช้อย่างหนึ่งของสุภาษิตที่ชัดเจนนี้ก็คือ การอพยพออกไปในเส้นทางของพายุทอร์นาโดหรือพายุเฮอริเคนที่กำลังจะเกิดขึ้นก็ดีกว่าการไม่เคลื่อนที่และการพยายามที่จะฝ่าฟันมัน การประยุกต์ใช้อีกอย่างหนึ่งก็คือการเชื่อข่าวสารของข่าวประเสริฐเมื่อพิจารณาถึง การพิพากษาในอนาคต อย่างไม่สงสัยแล้ว สุภาษิตนี้ประยุกต์ใช้กับการซ่อนตัวของบุคคล หนึ่งจากความชั่วร้ายทางศีลธรรม เช่นเดียวกับอันตรายทางกายภาพ (เปรียบเทียบ 14:15, 18; 27:12) นายคุกชาวฟีลิปปีได้เห็นล่วงหน้าถึงอันตรายของเขาและได้แสวงหาความรอด (กจ. 16:25-34) อุรีอาห์ที่น่าสงสารไม่ได้เห็นถึงอันตรายที่ดาวิดได้วางแผนไว้สำหรับเขา และเขาก็ได้ตายไป (2 ซมอ. 11:6-17)

22:4 "คุณค่าเชิงบวกของการเชื่อฟังตามพระคัมภีร์ก็ถูกสรุปไว้อย่างเรียบง่ายในบรรทัด

ที่ประกอบขึ้นเหล่านี้"[477]

"ความถ่อมใจ" และ "ความยำเกรงพระเจ้า" เป็นสองด้านของเหรียญอันเดียวกัน ด้าน หนึ่งก็มองดูที่ตนเองและอีกด้านหนึ่งก็มองดูที่พระเจ้าด้วยการนับถือที่มีต่ อพระองค์ รางวัล คือ "ความมั่งคั่ง เกียรติ และชีวิต " ตามปกติแล้วก็ติดตามมา (เปรียบเทียบ 21:21; 1 ปต. 5:5-6) อับราฮัมได้ประสบกับรางวัลเหล่านี้ทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ในระหว่างชั่วชีวิตของเขาและหลังจากนั้น

22:5 "หนาม" ก็เจ็บปวด และ "บ่วง" ก็ทำให้ติดกับ ค น "ตลบตะแลง" คือผู้ที่คดโกงผู้ซึ่งไม่ใช้เส้นทางตรงในการติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าตลอดชีวิต บุคคลเช่นนั้น สามารถคาดหวังถึงการล่อให้ติดกับที่ เจ็บปวดมากมายได้ ตรงกันข้ามกับ คนชอบธรรมผู้ดำเนินในทางของพระเจ้าอย่างระมัดระวัง ระหว่างตอนต้นๆ ของชีวิตของยาโคบนั้น ดูเหมือน นว่าเขาได้จากหย่อมหนามอันหนึ่งไปยังหย่อมหยามอีกอันหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็เนื่องจ ากการตลบ ตะแลงสองใจของเขา

22:6 "ฝึกฝน" (คำฮีบรู *ฮานัค*) หมายถึงที่จะอุทิศ (เปรียบเทียบ ฉธบ . 20:5; 1 พกษ. 8:63; 2 พศด. 7:5; ดนล . 3:2) มันมีแนวคิดของการทำให้แคบ และในข้อนี้ก็ บ่งบอกถึงการทำให้พฤติกรรม ของเด็กมุ่งไปในทางแห่งปัญญา การนำพานั้นอาจรวมถึงการอุทิศเขาหรือเธอแด่พระเจ้า และการตระเตรียมเด็กเพื่อความรับผิดชอบต่างๆ ในอนาคตและวัยผู้ใหญ่[478]

> ". . . เมื่อบุคคลหนึ่งถอยกลับ ไปเพื่อจะประเมินพระธรรมสุภาษิต ก็ไม่มีหน้าที่อื่นใดที่คิดว่าเป็นของพ่อแม่มากกว่าหน้าที่ของการให้การศึกษาแก่ลูกๆ"[479]

คำฮีบรูที่แปลว่า คือ "เด็ก"*นาฮาร์* ซึ่งตามปกติแล้วอ้างอิงถึง ผู้ชายที่แต่งงานได้ในขณะที่" ยังเป็นโสด"[480] ดังนั้น ในที่นี่ไม่ใช่เด็กตัวเล็กๆ แต่เป็นเด็กหนุ่มแห่งวัยที่แต่งงาน "เด็ก" ได้

> ตามทัลมุดนั้น"ชายหนุ่มได้ถูกสาปแช่งถ้าเขาไม่ได้แต่งงาน ณ วัยยี่สิบปี เปรียบ) เทียบ อสย. 54:6; สภษ. 2:17; 5:18; ยอล. 1:8)"[481]

"ในทางที่เขาควรจะเดินไป " หมายถึงต ามตัวอักษรว่า "ตามทางของเขา " มันอาจหมายถึง

ตามบุคลิกภาพ การแสดงออกทางอา รมณ์ การตอบสนองต่า งๆ หรือระยะ ชีวิตของเขา[482] ในอีกด้านหนึ่งมันอาจหมายถึงทางที่เขาควรจะไป[483] ไวยากรณ์ภาษาฮีบรูก็เห็นพ้องต่อการแปลทั้งสองอย่าง อย่างไรก็ตาม บริบทก็นิยมมุมมองอันที่สอง “ทาง” ในสุภาษิตตามปกติแล้วหมายถึง ทางที่บุคคลหนึ่งใช้ตลอดชีวิต ไม่ใช่บุคลิ กภาพ การแสดงออก ทางอารมณ์ หรือ ระยะในชีวิตของบุคคลหนึ่ง ดังนั้นข้อนี้กำลังกล่าวว่า พ่อแม่ควรฝึกฝนเด็กในทางแห่งปัญญานั่นคือการดำเนินชีวิตในความยำเกรงพระเจ้า[484]

ถ้าคนหนึ่งถืออีกความหมายหนึ่ง ”)ตามทางของเขา (“นั้น สุภาษิตนี้ดูเหมือนเตือนพ่อแม่ว่าถ้าพวกเขาฝึกเด็กหนุ่มขอ งพวกเขาและปล่อยเขาให้ไปตามทางของเขาเอง พวกเขาก็สามารถคาดหวังได้ว่าเด็กหนุ่มนั้นจะดำเนินไปตามเส้นทางที่แย่นี้ในชีวิตข้างหน้า[485]

ส่วนที่สองของข้อนี้ได้ท้าทายความ เชื่อของพ่อแม่ในทางธรรมหลายคน เป็นที่ชัดเจนว่าเด็กๆ ที่ได้รับการฝึกฝนที่ดีก็ได้ปฏิเสธทางแห่ง ปัญญาภายหลังในชีวิต การอธิบายสำหรับ พระสัญญาที่ดูเหมือนผิดพลาดนี้ก็อยู่ในความเข้าใจที่ถูกต้องถึงสิ่งที่สุภาษิตหมายถึง

> “สุภาษิตเป็นกลไกทางวรรณกรรมซึ่งความจริงโดยทั่วไปนั้นถูกนำมาเพื่อจะส่งผลต่อสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง สุภาษิตหลายอย่างก็ไม่ใช่การรับรองอย่ างสิ้นเชิง เพราะว่าสุภาษิตเหล่านั้นก็แสดงออกถึงความจริงต่างๆที่จำเป็นต้องมีเงื่อนไขโดยสถานการณ์ต่างๆที่มีอยู่ทั่วไป ตัวอย่างเช่น ข้อ 3-4, 9, 11, 16, 29 ก็ไม่ได้แสดงออกถึงพระสัญญาต่างๆ ที่เป็นการ ผูกมัดอยู่เสมอ แม้ว่าสุภาษิตต่างๆ ก็เป็นจริงโดย ทั่วไปและโดยปกติ ข้อยกเว้นบางครั้งบางคราวอาจถูกหมายเหตุไว้ นี่อาจเป็นเพราะ ความตั้งใจส่วนตัวหรือการไม่เชื่อฟังอย่างจงใจของแต่ละบุคคลที่เลือกที่จะไปตาม ทางของเขาเอง นั่นคือ ทางแห่งความโง่เข ลาแทนที่จะเป็นทางแห่งปัญญา ...อย่างไร ก็ตาม มันก็เป็นจริงโดยทั่วไปที่ว่า เด็กส่วนใหญ่ที่ได้ถูกเลี้ยงดูในบ้านของคริสเตียน ภายใต้อิทธิพลของพ่อแม่ในทางธรรม ผู้ซึ่งสอนและดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของ พระเจ้า (เปรียบเทียบ อฟ. 6:4) ก็ทำตามการฝึกฝนนั้น”[486]

เป็นที่ชัดเจนว่า สุภาษิตนี้ไม่ได้กล่าวถึงพระสัญญาตามพระคัมภีร์ [487] ตรงกันข้าม การเปิดเผย ของพระคัมภีร์ในที่อื่นๆ คือว่าพระเจ้าอนุญาตให้ผู้คนที่จะทำการตัดสินใจต่างๆของพวก เขาเอง พระองค์ไม่ได้บังคับให้พวกเขาที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง (เปรียบเทียบ 2:11-15;

5:11-14; อสค. 18:20) นี่รวมถึงเด็กๆ ขณะที่พวกเขาเติบโตขึ้น

> “สรุปแล้ว สุภาษิตสัญญาแก่ผู้ให้ ความรู้ ว่า การริเริ่มทางศีลธรรม ดั้งเดิม และแรกเริ่มของเขาก็มีผลกระทบถาวรต่อบุคคลตลอดไป แต่นั่นไม่ใช่ความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับการศึกษาทางศาสนา”[488]

อิทธิพลต่างๆ ของมารดาของทิโมธีและยายของเขาได้มีบทบาทที่สำคัญในการกำหนดเส้นทางแห่งชีวิตของเขาตลอดไป (2 ทธ. 1:5; 3:14-15) แม้ว่าเป็นที่ชัดเจนว่าบิดาของเขาเป็นผู้ไม่เชื่อ (กจ. 16:1)

22:7 ข้อนี้ไม่ได้ห้ามการยืม ในอิสราเอลนั้น คนยิวก็ยืมจากกันและกัน กฎหมายของโมเสสได้อนุญาตสิ่งนี้แต่ได้ประณามการคิดดอกเบี้ยจากคนยิวคนอื่นๆ (อพย. 22:25; ฉธบ. 23:19; 28:12, 14) แม้ว่าคนอิสราเอลอาจคิดดอกเบี้ยจากคนต่างชาติได้ (ฉธบ. 23:20) พันธสัญญาใหม่ก็ไม่ได้ห้ามการยืมเช่นกัน แม้ว่าได้ห้ามการไม่ชำระหนี้ (รม. 13:6-8) เป็นการไม่ฉลาดที่จะเป็นหนี้ในบางสถานการณ์ แต่เป็นการไปไกลเกินไปที่จะกล่าวว่า พระคัมภีร์ประณามการเป็นหนี้

> “ในขณะที่จำนวนที่พอควรของหนี้ที่จริงใจก็ถูกคาดหวังในโลกของทุกวันนี้ และทุกคนก็ต้องการที่จะบรรลุอันดับความน่าเชื่อถือที่ดี เราต้องระมัดระวังที่จะไม่เข้าใจผิดว่าการทึกทัก เอาเป็นความเชื่อ อย่างที่คติพจน์ที่คุ้นเคยกล่าวไว้ว่า ‘เมื่อรายจ่าย ของคุณมากกว่ารายได้ของคุณ จาก นั้นค่าใช้จ่ายประจำของคุณก็เป็นความล่มจม ของคุณ’”[489]

ข้อนี้เตือนผู้ยืมว่า เขาทำให้ตัวเขาเองอยู่ในจุดที่ไม่มั่นคงโดยการยืม เขาก็พึ่งพาอีกคนหนึ่ง หรือคนอื่นๆ โดยการยืมและผู้ให้ยืมที่ไม่ มีหลักศีลธรรมอาจเอาเปรียบเขา ผู้ให้ยืมส่วนใหญ่ จะไม่เอาเปรียบใครคนหนึ่ งที่ยืมจากพวกเขา แต่ผู้ยืมควรตระหนักถึงความรับผิดชอบนี้

> “ข้อนี้อาจอ้างอิงถึงการปฏิบัติโดยทั่วไปอย่างชัดเจนของคนอิสราเอลที่ขายพวกเขาเองไปเป็นทาสเพื่อจะชำระหนี้ของพวกเขา (ดู อพย. 21:2-7) มันไม่ได้แตกต่างอย่างเห็นได้จากคนเป็นหนี้สมัยใหม่ผู้ซึ่งทำงานเพื่อจะชำระหนี้ของพวกเขา”[490]

หนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะที่ยำเกรงพระเจ้าในสมัยของเอลีชาได้ตายไป และได้ละหนี้ไว้กับภรรยาของเขา เธอได้ร้องขอความช่วยเหลือจากเอลีชาเพราะเจ้าหนี้ต้องการที่จะเอาบุตรชาย สองคนของเธอไปเป็นทาสในฐานะการชำระ (2 พกษ. 4:1)

22:8 ข้อนี้ตระเตรียมการหนุนใจไว้สำหรับคนที่ถูกกดขี่ บรรทัดสุดท้ายทำให้ผู้ทนทุกข์แน่ใจว่าในที่สุดแล้วพระเจ้าจะทำลายไม้แห่งการกดขี่ ("ไม้แห่งความเดือดดาลของเขา") ของบุคคลที่หว่านอยุติธรรม (เปรียบเทียบ 24:16; กท. 6:7) ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพก็เป็นกรณี ในประเด็นนี้

22:9 สุภาษิตนี้ก็ชี้แจงทั้งผลลัพธ์และสาเหตุแห่งความใจกว้าง ผลลัพธ์ของการเป็นคน "ใจกว้าง" ก็คือพระพรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 19:17; 2 คร. 9:6) สาเหตุก็คือการให้บางสิ่งที่บุคคลหนึ่งมีแก่บรรดาผู้ที่ขัดสน (เปรียบเทียบ ลก . 14:13) เอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียได้เลี้ยงดูเยเรมีย์ในคุกใต้ดิน และพระเจ้าได้อวยพรเขาโดยการสงวนชีวิตของเขาไว้ระหว่างการโอบล้อมของคนบาบิโลน (ยรม. 38:6-13; 39:15-18)

22:10 "คนมักเยาะเย้ย" คือผู้ที่เยาะเย้ยและต่อต้านสิ่งที่ถูกต้องและดี (เปรียบเทียบ 18:6) ฮาการ์ ได้พิสูจน์ว่าเป็นแหล่งแห่งความระคายเคืองต่อซาราห์ ด้วยการรับรองจากพระเจ้า อับราฮัม จึงได้ขับไล่เธอออกไปจากบริเวณที่อยู่ของเขา (ปฐก. 21:9-14)

> "ในเชิงปฏิบัตินั้น คนมักเยาะเย้ยพระธรรมนี้อย่างเดียวกันกับผู้ต่อว่าใน 1 โครินธ์ 5 คนเช่นนั้นสามารถก่อความเสียหาย เหลือพรรณนาท่ามกลางหมู่คนของประชากร ของพระเจ้าได้ การพูดชั่วร้ายที่ร้ายกาจของเขาพร้อมกับการดูถูกของเขาที่มีต่อการ ยับยั้งในทางธรรมทั้งหมดเหมือนกับผงฟูที่ถูกใส่ไว้ในอาหาร ถ้าไม่ถูกตรวจสอบก็ จะทำการต่อไปจนกระทั่งอาหารทั้งหมดฟูขึ้น ดังนั้นความจำเป็นของการเชื่อฟัง พระวจนะของพระเจ้าก็คือว่า 'จงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด' (1 คร. 5:11-13)"[491]

> "คนมักเยาะเย้ยหรือคนดูหมิ่น (ดู สดด. 1:1) เป็นบุคคลที่ตั้งมั่นในอุปนิสัยที่โง่เขลา และเย้ยอย่างมากจนพวกเขาหัวเราะเยาะบรรดาผู้ที่พยายามที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง (ดู 1:22; 3:34; 9:7- 8)"[492]

22:11 มีการเชื่อมโยง ระหว่าง “ความบริสุทธิ์ของใจ ” และ “”ถ้อยคำที่กรุณา ” (เปรียบเทียบ มธ . 12:34) คุณสมบัติทั้งสองนี้ก็ทำให้ผู้คนเป็นที่รักต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในตำแหน่งแห่งอำนาจ จง พิจารณาถึงผลลัพธ์สุดท้ายของโมรเดคัยที่ชอบธรรม (อสธ. 10:2-3)

22:12 “พระเนตรของพระเจ้า” แสดงถึงการตื่นตัวทางศีลธรรมของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าความหมายของบรรทัดแรกก็คือ พระเจ้าซึ่งตระหนักถึงเรื่องราวทางศีลธรรม นั้นปกป้องถ้อยคำแห่งผู้เป็นกระบอกเสียงแทนที่สัตย์ซื่อ (บรรดาครูแห่ง “ความรู้”) ของพระองค์ บรรทัดที่สองที่ตรงกันข้ามก็ให้สิ่งที่ตรงข้าม คือ พระองค์จะล้มล้างหรือลบล้างถ้อยคำของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธถ้อยคำแห่งความจริงของพระองค์อย่างอกตัญญู [493] พระเจ้าได้รักษาและบรรลุคำเผยพระวจนะของเยเรมีย์เกี่ยวกับการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม แต่พระองค์ได้ลบล้างคำเผยพระวจนะของผู้เผยพระวจนะเท็จฮานันยาห์ที่บอกว่ากรุงนั้ นจะไม่ล่มสลาย และพระ-องค์ได้ประหารเขาเสีย (ยรม. 28)

22:13 คนเกียจคร้านแก้ตัวถึงความเกียจคร้านของเขาโดยการดึงดูดใจไปที่ความเป็นไปได้ที่ไม่น่าเป็นไปได้ (เปรียบเทียบ 12:27; 15:19; 19:24; 21:25; 26:13)

> เขากล่าวถึงสิงโต”แต่ไม่ได้พิจารณาถึงอันตรายแท้ของเขาจากมารซึ่งเป็นสิงโตที่เที่ยวเสาะหาซึ่งอยู่บนเตียงกับเขาและความขี้เกียจของเขาเองที่ฆ่าเขา“[494]

เบไนยาห์ช่างเป็นบุคคลประเภทที่แตกต่างจริงๆ เขาเป็นหนึ่งในวีรบุรุษของดาวิดผู้ได้ “ลงไปฆ่าสิงห์ในบ่อในวันที่หิมะตก” (2 ซมอ. 23:20)

22:14 ซาโลมอนได้เปรีย บเทียบ “ปาก” ของหญิงชั่วกับ “หลุมลึก” เธอได้ล่อลวงคนที่อ่อนต่อโลก ไปสู่ที่แห่งอันตราย ซึ่งพวกเขาไม่สามารถหลีกหนีโดยที่ไม่ได้รับบาดเจ็บได้ ด้วยถ้อยคำที่ ประจบสอพลอและถึงเป็นถึงตาย (เปรียบเทียบ 2:16-19; 6:23-35; 7:4- 27) บรรดาผู้ที่ยอม จำนนต่อการทดลองของเธอ ไม่ได้ทำอย่างนั้นเนื่องจากพระเจ้าได้ “สาปแช่ง” พวกเขาแต่ ก่อน แต่การสาปแช่งของพระเจ้าอยู่บนพวกเขา (พวกเขาประสบกับผลลัพธ์ต่างๆ) เพราะ พวกเขาได้ยอมต่ออิทธิพลที่ล่อลวงของเธอ ยูดาห์ได้พบว่าตัวเขาเองติดกับดักหลัง จากที่เขา ได้มีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับทามาร์ลูกสะใภ้ของเขา (ปฐก. 38)

22:15 เด็กๆ แสดงออกถึง “ความโง่เขลา” โดยการทำให้เวลาเสียเปล่า การทำสิ่งต่างๆ ที่อันตราย และการใช้ทักษะแล ะความสามารถของพวกเขาในทางที่ผิด แต่ “การตีสอน ” สามารถ แก้ไข แนวโน้มตามธรรมชาติเหล่านี้ ทำให้พวกเขาเป็นผู้ใ หญ่ขึ้นและฉลาดขึ้นได้ (เปรียบเทียบ 13:24; 19:18) เป็นที่น่าเสียดายที่ อับซาโลมและอาโดนียาห์ได้เติบโตขึ้นโดย ปราศจากการ ตีสอนของพ่อแม่ที่เพียงพอและพวกเขาได้รักษาทางต่างๆ ที่โง่เขลาของพวก เขาไว้ (2 ซมอ. 14; 1 พกษ. 1:5-6)

22:16 ข้อนี้เตือนสองแนวทางที่ดึงดูดใจในการ หาเงินให้ได้มากขึ้น ไม่ว่าแนวทางไหนก็ไม่ได้ให้ ประโยชน์ ในระยะยาว แ นวทางแรกก็คือที่จะบีบบังคับเอาจากคนยากจนเท่าที่เป็นไปได้ มาก ที่สุด เจ้าของบ้านเช่าก็รู้กันกระฉ่อนสำหรับการทำอย่างนี้ แนวทางที่สองก็คือที่จะติด สิน บนคนร่ำรวย การปฏิบัติต่อที่พิเศษแก่พวกเขาพร้อมกับการคาดห วังที่จะได้รับ “ความ โปรดปรานตอบแทน ” การมอบของขวัญให้แก่คนมั่งคั่งเพื่อประกันความโปรดปรานของ พวกเขา ก็เป็น อีก ตัวอย่าง หนึ่ง ซึ่งให้โดย ไม่ใช่เนื่องจากความรักที่มีต่อ พวกเขา (เปรียบเทียบ 14:31; 19:17; 28:3) เยเซเบลได้กดขี่คนยากจนเพื่อที่จะได้รับนามาให้แก่สามี ของเธอ ซึ่งเขา ไม่จำเป็นที่จะต้องมี (1 พกษ. 21) และเฟลิกส์ได้พยายามที่จะทำให้เปาโลให้ สินบนแก่ “คนร่ำรวย” ซึ่งก็คือเฟลิกส์เอง (กจ. 24:26)

III. การรวบรวมที่ 3: สามสิบคำกล่าวของผู้ฉลาด 22:17—24:22

ส่วนหลักอันที่สามของพระธรรมสุภาษิตเริ่มต้นด้วย 22:17 สิ่งนี้ก็ชัดเจนจากข้อบ่งชี้หลายอย่าง อีก ครั้งหนึ่งที่สุภาษิตต่างๆ ก็ยาวขึ้นจากคู่เหมือนหนึ่งข้อโดยพื้นฐานที่แสดงลักษณะของ 10:1-22:16 (เปรียบ เทียบ บทที่ 1-9) วลี “บุตรชายของเรา” ก็ปรากฏอีกครึ่งหนึ่งด้วย อย่างเช่นในบทที่ 1-9 ประการที่สาม เราอ่านใน 22:20 (ในตัวบทภาษาฮีบรู) ว่า กลุ่มของ 30 คำกล่าวจะติดตามมา บรรดาผู้แปลของ NASB ได้ แปลข้อนี้ว่า “เราได้เขียน*สิ่งต่างๆ ที่ยอดเยี่ยม*ให้แก่เจ้ามิใช่หรือ. . .”

การเน้นใน 22:17-24:34 ซึ่งรวมถึงการรวบรวมอันที่ 4 ของสุภาษิต (หกคำกล่าวที่มากขึ้นของคน ฉลาด 24:23-24) อยู่ในความสำคัญของการประยุกต์ใช้คำแนะนำที่ได้ให้มาก่อนหน้านั้น เดลลิสซ์ได้ถือว่า 22:17-24:22 และ 24:23-34 เป็นภาคผนวกหรือส่วนเพิ่มเติมทั้งสองต่อ “หนังสือที่เก่ากว่าของพระธรรม สุภาษิต” (นั่นคือ 10:1-22:16).[495] ในหลายแง่นั้น คำกล่าวเหล่านี้ คล้ายกับ 1:1-9:18 มากกว่าสุภาษิตต่างๆ ใน 10:1-22:16.[496]

การเน้น	ส่วน
คุณค่าของปัญญา	บทที่ 1—9
ตัวอย่างของปัญญา	10:1—22:16
การประยุกต์ใช้ปัญญา	22:17—24:34

เหตุผลที่นักวิชาการหลายคนเชื่อว่าซาโลมอนไม่ได้เขียน 36 คำกล่าวของคนฉลาด (22:17-24:34) คือสิ่งนี้ ชื่อเรื่อง “ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย [หรือ พวกคนฉลาด ซึ่งเป็นพหูพจน์]” ใน 24:23ก ก็บ่งบอกถึงผู้เขียนหลายคนแทนที่จะเป็นคนเดียว

> “พหูพจน์ของพวกคนฉลาดก็ชี้ไปยังการมีชีวิตอยู่ของชนชั้นพิเศษของพวกนักปราชญ์ ผู้ซึ่งเป็นครู หรือนักเขียนที่ใช้ก ารพูด การกล่าวคำพูดขอ งคนเหล่านี้ก็ก่อให้เกิดเนื้อแท้ที่แตกต่างของความคิด ซึ่งเป็นส่วนที่ได้ถูกสงวนไว้ในพระธรรมสุภาษิต. . .”[497]

คำว่า “ด้วย” ใน 24:23ก เป็นที่ชัดเจนว่าอ้างอิงถึงชื่อเรื่องที่คล้ายกันใน 22:17 ซึ่งบ่งบอกว่า นักปราชญ์เหล่านี้ไม่ใช่ซาโลมอนที่ได้เขียนสุภาษิตต่างๆ ใน 22:17—24:22

36 คำกล่าวแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม: “30 คำกล่าวของปราชญ์” (22:17) และ 6 “คำกล่าวของปราชญ์” อีก (24:23)

นักวิชาการหลายคนได้เรียกความสนใจไปสู่ความคล้ายคลึงกันระหว่างสุภาษิต 22:17—24:22 ซึ่งก็คือ 30 คำกล่าวของปราชญ์ กับคำสั่งสอนของ *อามน-เอม-โอเพ*[498] คำสั่งสอนของ *อามน-เอม-โอเพ* เป็นชิ้นส่วน ของวรรณกรรมทางปัญญาของอียิปต์ที่บรรดานักวิชาการ ได้ระบุวันที่ในสมัยอาณาจักรใหม่ (1558-1085 กคศ.) ทั้งสองชุดของสุภาษิตก็ประกอบด้วยแต่ละ 30 คำกล่าว ทั้งสองชุดก็ใช้คำว่า “บุตรชาย” และทั้งสอง ชุดก็ตามอย่างการออกแบบโ ครงสร้างที่เหมือนกัน การออกแบบนี้รวมถึงบทนำที่กล่าวว่าทำไมผู้เขียนให้ สั่งสอนที่ติดตามมาด้วย 30 ส่วนที่เป็นเอกเทศของ คำกล่าวในหัวข้อที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม ความแตก ต่างระหว่างการรวบรวมสองอย่างนี้ก็สำคัญ ผู้เขียนหรือบรรดาผู้เขียนของสุภาษิตตามพระคัมภี ร์ซึ่งเป็นที่ ชัดเจนว่าไม่ใช่ซาโลมอน ได้กล่าวว่าจุดประสงค์ของพวกเขาก็คือ “ความไว้วางใจ (ของบรรดาผู้อ่าน) จะอยู่ ในพระเจ้า” (22:19) อย่างไรก็ตาม อามน -เอม-โอเพไม่ได้แสดงออกถึงความหวังเช่นนั้นหรือความเชื่อใดๆ ใน พระเจ้าที่เป็นส่วนตัว อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อน หน้านั้น จุดประสงค์ของบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์และความเชื่อ ก็แยกแยะพระธรรมสุภาษิตจากวรรณกรรมทางปัญญาของโลกตะวันออก

ใกล้โบราณทั้งสิ้น[499]

ก. บทนำสู่ 30 คำกล่าว 22:17-21

อย่างเช่นในบทที่ 1-9 ผู้เขียนได้เริ่มต้นส่วนนี้ของพระธรรมเล่มนี้ด้วยการกระตุ้นให้ฟังและ ให้ ใส่ใจต่อถ้อยคำของปัญญาที่ตามมา เหตุผลที่ผู้เขียนให้แก่สุภาษิตต่างๆ ที่ตามมาก็แนะนำถึง 30 คำกล่าว

> "บทนำที่ยืดยาวออกไปนี้ก็ย้ำเตือนเราว่าคำกล่าวที่ฉลาดไม่ใช่ชิ้นส่วนของความอยากรู้อยากเห็น แต่สิ่งเหล่านี้เป็นการเปิดเผย และการเปิดเผยก็เรียกร้องการตอบสนอง"[500]

แรกสุด ก็มีการเรียก (ข้อ 17) ที่ติดตามมาด้วยแรงจูงใจสามอย่าง การเก็บรักษาปัญญาอันเป็นที่ พึงพอใจ (ข้อ 18), ความวางใจที่ลึกซึ้งขึ้นในพระเจ้า (ข้อ 19), และ ความน่าเชื่อถือที่ใหญ่ขึ้น (ข้อ 20-21)[501] "ใครมีหูก็ให้ฟัง. . ." (วว. 2:7 และข้ออื่นๆ)

คำฮีบรูที่แปลว่า "สิ่งต่างๆที่ยอดเยี่ยม" (ข้อ 20) ได้ถูกแปลว่า "จนกระทั่งบัดนี้" (RV), "สามเท่า" (เซปทัวจินต์ วัลเกต) และ "30 คำกล่าว" (RSV, NIV) อีกด้วย เนื่องจากว่า 30 คำกล่าวก็ตามมา นั่นดูเหมือนจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับการแปล "ผู้ที่ใช้เจ้าไป" (ข้อ 21) บางทีเป็นอาจารย์ของผู้อ่านดั้งเดิม ผู้ซึ่งอาจเป็นบิดาของเขา

> "แม้จะมีความยุ่งยากต่างๆ ของตัวบท ความคิดโดยทั่วไปของย่อหน้าก็ชัดเจน คือ ศิษย์จะต้องอุทิศตัวเขาเองที่จะศึกษาเพื่อว่าชีวิตทางศาสนาของเขาจะถูกสถาปนาไว้อย่างหนักแน่น และเพื่อว่าเขา จะสามารถให้คำปรึกษาที่ฉลาดแก่บรรดาผู้ที่แสวงหาคำแนะนำได้"[502]

> ความรู้ถูกมอบให้เราเพื่อจะทำการดีกับความรู้นั้น เพื่อว่าคนอื่นๆ"จะจุดเทียนของพวกเขาที่ตะเกียงของเราและเพื่อว่าเราจะรับใช้ชนรุ่นของเราในที่ของเราตามน้ำพระทัยของพระเจ้า"[503]

> "แม้ว่าคำกล่าวทางศีลธรรมที่ฉลาดที่สุดก็ไร้อำนาจถ้าปราศจากการประยุกต์ใช้ส่วนตัว"[504]

ข. 30 คำกล่าว 22:22—24:22

วอลท์เคได้ตั้งชื่อ 10 คำกล่าวแรกว่า “บัญญัติ 10 ประการของคำกล่าวเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ”[505]

22:22-23 จงสังเกตโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรในสี่บรรทัดเหล่านี้ที่ รวมความคิดของเนื้อหานี้ คือ ความรุนแรง การฟ้องร้อง การฟ้องร้อง ความรุนแรง ประเด็นของคำกล่าวแรกนี้ก็คือ พระเจ้าจะแก้แค้นบรรดาผู้ที่กดขี่คนยากจน (เปรียบเทียบ อพย. 23:6) พระเจ้าทรงนำเสนอพระองค์เองในฐานะทนายจำเลยของ “คนยากจน” ผู้ซึ่งไม่ได้รับความยุติธรรมบนโลก คุณทุกคนที่เป็นแบบปีลาตและเฮโรด ผู้ซึ่งเอาเปรียบคนยากจนผู้ซึ่งมาต่อหน้าพวกท่าน จงระวัง!

22:24-25 อิทธิพลของคนใจร้อนสามารถพิสูจน์ว่าก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสียหายได้ (เปรียบเทียบ 1:10-19; 14:17, 29; 15:1) บรรดาผู้ที่อยู่รอบตัวเขาก็มีแนวโน้มที่จะ ประพฤติเหมือนเขา ประเภทของอุปนิสัยของเขานั้นก็ไม่เป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและนำไปสู่ความซับซ้อนที่หายนะ ดาวิดก็ฉลาดที่จะวางระยะห่างระหว่างตัวเขาเองกับกษัตริย์ซาอูลที่โมโหง่าย (1 ซมอ. 20)

22:26-27 ก่อนหน้านั้น ซาโลมอนได้เตือนถึงความโง่เขลาของการทำสัญ ญาที่จะปลดหนี้ของคนอื่น (6:1-5; 11:15; 17:18; 20:16) นี่เป็นวิธีที่ดีที่จะสูญเสียสิ่งที่บุคคลหนึ่งมีไป ทาสที่ไม่ให้อภัยในคำอุปมาของพระเยซูได้ส่งเพื่อนทาสของเขาไปยังคุกจนกว่าเขาสามารถใช้หนี้ทั้งหมดของเขาได้ (มธ. 18:30)

> “มันจะไม่ยากที่จะหาตัวอย่างมากมายขอ งบรรดาผู้ที่ได้อ่านพระธรรมสุภาษิตตลอดชีวิตของพวกเขา แต่ผู้ที่ดูถูกคำเตือนมากมายของพระธรรมสุภาษิตเกี่ยวกับการค้ำประกันก็ได้สูญเสียเกือบทุกสิ่งที่พวกเขามีผ่านทางการค้ำประกันหรือการมีพันธะของผู้ที่ได้ปรากฏว่า ไม่คู่ควรต่อความมั่นใจของพวกเขา สิ่งที่เจ็บปวดและอับ อายอาจได้ถูกหลีกเลี่ยงมากเพียงไรถ้าเนื้อหาเช่นนั้นได้รับการใจใส่!”[506]

22:28 การย้ายเขตแดนในทุ่งนาซึ่งตามปกติถูกกำหนดโดยเสาหินหรือกองหิน (กองหินที่ทำไว้เพื่อ เป็นเครื่องหมาย) ได้จบด้วยการที่แต่ละบุคคลก็สูญเสียและได้มาซึ่งทรัพย์สมบัติและความ มั่งคั่ง ในอิสราเอลนั้น นี่เป็นบาปต่อพระเจ้า เนื่องจาก พระเจ้าเป็นเจ้าของและจัดสรรที่ดิน ทั้งสิ้น (เปรียบเทียบ ฉธบ. 19:14; 27:17; โยบ 24:2) คำเตือนนั้นมีต่อการยึดเอาทรัพย์สมบัติของใครคนหนึ่ง ไม่ใช่การไม่นับถือหลักเขตทางประวัติศาสตร์ (cf. 23:10-11) ผู้เผย

พระวจนะก่อนการเป็นเชลยบางคนได้อ้างอิงถึงการปฏิบัตินี้ (ฮชย. 5:10; เปรียบเทียบ อสย. 5:8) คนอิสราเอลในระหว่างการเป็นผู้วินิจฉัยของเยฟธาห์ก็ได้มีข้อโต้เถียงเกี่ยวกับ เขตแดนที่ได้นำไปสู่สงคราม (วนฉ. 11)

> "บางทีหินที่เป็นเขตแดนได้ถูกย้ายทุกปีประมาณครึ่งนิ้วซึ่งไม่เป็นที่สังเกต และในที่สุดรวมกันเป็นที่ดินขนาดที่ยึดฉวยได้"[507]

22:29 คุณภาพของบุคคลหนึ่ง ไม่ใช่การติดสินบนหรือการประจบประแจงของเขาในที่สุดแล้วจะกำหนดว่าอาชีพของเขาคืบหน้าอย่างไร ดังนั้น บุคคลหนึ่งควรแสวงหาที่จะปรับปรุงทักษะของเขาหรือของเธอ โยเซฟและดาเนียล ได้ก้าวหน้าเนื่องจากความสามารถของพวกเขา ไม่ใช่ เนื่องจากกิจกรรมทางการเมืองของพวกเขา

> "ใครก็ตามที่วางฝีมือของเขาไว้ต่อหน้าผู้ที่อาจเป็นลูกค้าได้ก็อยู่สูงเหนือบรรดาผู้ที่ผลักดันและปีนป่ายของย่อหน้าต่างๆที่ติดกัน"[508]

> "'ไม่ขี้เกียจในธุรกิจ ร้อนรนในวิญญาณ การปรน นิบัติพระเจ้า' เป็นมาตรฐานสำหรับระเบียบของการบริการประจำวันของผู้เชื่อ (รม. 12:11) บ่อยครั้งแล้วบุคคลหนึ่งกลัวว่า เรากระทำราวกับมันอ่านว่า 'ร้อนรนในธุรกิจ ขี้เกียจในวิญญาณ รับใช้ตัวเราเอง'"[509]

23:1-3 ประเด็นของคำแนะนำนี้ก็คือที่จะถ่อมใจและยับยั้งต่อ หน้าเจ้าบ้านที่มีเกียรติ แขกควรจ่อมีดไว้ที่คอของเขาแทนที่จะจ่อที่อาหารของเขา (นั่นคือเหนี่ยวรั้งความอยากของเขา ควบคุมตัวเขาเอง)[510]

> "จงคุกคามความอยากของคุณด้วยความตาย"[511]

ข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าบ้านนำสิ่งที่อร่อยมาให้รับประทานก็ไม่อาจบ่ง บอกว่าเขานับถือ แขกอย่างสูงส่ง เจ้าบ้านอาจทำให้เขาไปสู่อารมณ์ที่ดีเพื่อเหตุผลต่างๆ ที่เห็นแก่ตัวของเขาเอง เขาอาจ ต้องการบางสิ่งจากเขาหรือประเมินผลเขา "อะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า" (ข้อ 1) ก็ดีกว่า "ใครอยู่ ข้างหน้าเจ้า"[512] เมื่อได้เผชิญกับการทดลองที่จะหมกมุ่นในความปรารถนาของเ ขา

ที่ห่างไกล จากบ้านนั้น ดาเนียลได้มีวินัยกับตัวเขาเองในนิสัยการกินของเขา (ดนล. 1)

ครั้งหนึ่งบิดาของข้าพเจ้าได้ถูกเชิญให้ไปทานอาหารกับผู้บัญชาการทหารสูงสุดเจียง ไคเชค และหัวหน้าของรัฐบาลพรรคชาตินิยมในประเทศจีนและมาดามเจียง ภรรยาของเขา ณ อาหารเย็นนั้น ผู้ บัญชาการทหารสูงสุดได้สังเกตว่าบิดาของข้าพเจ้าไม่ได้ทานมากและได้ ถามว่าเขาไม่ชอบอาหารหรือเปล่า บิดาของข้าพเจ้าได้อธิบายว่าเขากำลังพยายามที่จะประ - ยุกต์ใช้สุภาษิตตา มพระคัมภีร์และได้อ้างอิงข้อนี้ สิ่งนี้ได้ทำให้ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ขบขันอย่างมาก

23:4-5 ทรัพย์สมบัติก็เป็นภาพลวงอย่างเช่นชื่อเสียงทางสังคม (เปรียบเทียบ ลก. 12:20; 1 ทธ. 6:7-10) ดังนั้น ผู้คนไม่ควรทำให้พวกเขาเองเหน็ดเหนื่อยอย่างมากในการพยายามที่จะมั่งคั่ง

> ". . . สิ่งที่ได้รับมาโดยแรงงานและการค้นคว้าเป็นเวลาหลายปี บ่อยครั้งแล้วก็หายไปทันทีทันใด สูญหายไปในชั่วขณะ"[513]

พระเจ้าได้โจมตีกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ด้วยความวิกลจริตชั่วคราว และทันทีทันใดในชั่วข้ามคืนนั้นเขาได้สูญเสียอำนาจทั้งสิ้นของเขา รวมถึงการใช้ทรัพย์สมบัติอันมากมายของเขา (ดนล. 4) พระเยซูและเปาโลได้เตือนถึงอันตรา ยของการวางใจในความร่ำ รวย (เปรียบเทียบ ลก. 12:20; 1 ทธ. 6:7-10)

23:6-8 เป็นการดีกว่าที่จะปฏิเสธการเชื้อเชิญไปทานอาหารเย็นจากคนตระหนี่ เพราะว่าถ้าคุณยอมรับ คุณจะมีประสบการณ์ที่น่าสังเวชเท่านั้น คิดเนอร์ได้ถอดความข้อ 8 ดังต่อไปนี้ "มันเอาความเอร็ดอร่อยออกไป . . .ที่จะมีเจ้าบ้านที่ไม่เต็มใจ . . .ซึ่งทำคณิตศาสตร์ทางจิตใจ (7ก) กับ แต่ละจาน"[514] ผู้เผยพระวจนะแก่แห่งเมื องเบธเอลได้ต้อนรับผู้เยี่ยมเยือ นหนุ่มของเขาอย่าง ไม่จริงใจ และแท้จริงแล้วก็ได้วางกับดักไว้สำหรับความตายของเขาเนื่องจากความริษยา (1 พกษ. 13:11- 32)

> "คำกล่าวที่เจ็ด [23:1-3] เตือนเกี่ยวกับความโลภของเจ้าบ้านที่ละโมบและคำกล่าวที่เก้า [23:6-8] เตือนเกี่ยวกับความโลภของเจ้าบ้านที่ตระหนี่ ณ ตรงกลางของ สองคำกล่าวก็คือคำกล่าวที่แปด [23:4-5] ซึ่งห้ามการแสวงหาความมั่งคั่งต่างๆ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นความมั่นคงที่ปลอม สามคำกล่าวก็เตือนเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ไม่

ได้เป็นดั่งที่พวกมันปรากฏ”[515]

23:9 “การได้ยินของคนโง่” ตามตัวอักษรคือ “หูของคนโง่” บุคคลหนึ่งไม่ควรพยายามจะกล่าวถ้อยคำแห่งปัญญาแก่คนโง่ (เปรียบเทียบ 26:4) อย่างเป็นประจำในสุภาษิตนั้น คนโง่เป็นบุคคลหนึ่งที่ปฏิเสธถ้อยคำของพระเจ้า ถ้อยคำที่ถูกกล่าวในโอกาสนี้ก็สอดคล้องกับถ้อยคำของพระเจ้าเนื่องจากกว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำที่ประกอบด้วยปัญญา การพยายามที่จะสอนปัญญาของพระเจ้าแก่ใครคนหนึ่ง เมื่อเขาหรือเธอปฏิเสธปัญญาของพระเจ้าก็เป็นการสูญเสียเวลา คำเตือนของโยธามที่มี ต่อผู้ติดตามของอาบีเมเลคก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของสิ่งนี้ (วนฉ. 9:7-21) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้คนเกี่ยวปัญญาของพระเจ้าได้ แต่สุภาษิตนี้กล่าวถึงการตอบสนองตามธรรมชาติเท่านั้น

23:10-12 ที่นี่ผู้เขียนได้เพิ่มเหตุผลเข้ากับคำเตือนในคำกล่าวที่สี่ (22:28) พระเจ้าเป็นผู้แก้แค้นที่ช่วยกู้ของผู้ที่ไม่มีทางป้องกันตัวเอง (ใน ปฐก. 28:16; อพย. 6:6; โยบ 19:25; และหลายครั้งใน อสย. 41-63) ที่นี่เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นการกล่าวถึงพระเจ้า มากกว่าผู้ไถ่ที่เป็นญาติซึ่งเป็นมนุษย์ (คำฮีบรู *โกเอล*, เปรียบเทียบ ปฐก. 48:16; อพย. 6:6; โยบ 19:25; อสย. 41—63) นี่เป็นอีกคำเตือนหนึ่งต่อการเอาเปรียบผู้ ที่ไม่มีทางป้องกันตัวเอง โดยพื้นฐานแล้ว ดาวิด ได้วางใจพระเจ้าที่จะตัดสินกรณีของเขากับพวกปฏิปักษ์เมื่อพวกเขาได้ตัดสินผิดและกดขี่ เขา (สดด. 35)

บางทีเราควรถือว่าข้อ 12 เป็นการกระตุ้นที่ได้เพิ่มเข้ามากับคำกล่าวที่สิบ นักวิชาการบางคน ได้ถือว่ามันเป็นบทนำสู่ 20 คำกล่าวที่เหลือในแง่ของความคล้ายคลึงของมันกับ 22:17; 23:15, 16, 19, และ 26[516] ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มันก็เป็นการแนะนำโดยทั่วไปที่จะประยุกต์ ใช้แถลงการณ์ที่ฉลาดเหล่านี้กับชีวิต

> “คริสเตียนแก่คนหนึ่งได้ถูกกล่าวถึงว่าได้ ‘ภาวนาพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มถึงสามครั้ง’ ในชีวิตของเขา นี่ก็แตกต่างอย่างมากจากการแค่อ่านพระคัมภีร์เท่านั้น มันบ่งบอกถึงการศึกษาที่อดทนและระมัดระวังถึงแต่ละส่วนที่ได้พิจารณาไป โดยวิธี บางอย่างเช่น นั้นจึงจะมีการเติบโตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงได้ จงฟังเยเรมีย์ (ยรม. 15:16)”[517]

23:13-14 อีกครั้งหนึ่งที่ปราชญ์ได้สนับสนุนการตีสอน การตีด้วยไม้เรียวไม่ใช่เป็นแค่รูปแบบเดียว

ของการตีสอนที่ถูกสนับสนุนในสุภาษิต มันเป็นแค่รูปแบบหนึ่งที่ถูกใช้ที่นี่ในฐานะก ารเปรียบเทียบเชิงบทกวีกับการตีสอน (คำฮีบรู *มูซาร์* นั่นคือ การแก้ไขทางศีลธรรม) รูป แบบอื่นๆ ของการตีสอน (การว่ากล่าว, การแยกไปอยู่คนเดียวชั่วคราว , "การกักบริเวณ" และอื่นๆ) อาจเหมาะสมกว่าในบางสถานการณ์กับเด็กๆที่มีอายุและการแสดงออกทาง อารมณ์ที่แตกต่างกัน ข้อเหล่านี้ให้ความแน่ใจแก่พ่อแม่ว่าเด็กจะไม่เพียงแต่ผ่านพ้นการตี สอนเท่านั้น แต่เขาหรือเธอจะอยู่รอดเนื่องจากการตีสอนอีกด้วย

> "ประเด็นของมัน [คำกล่าวนี้] ดูเหมือนจะเป็น 'อย่ายอมให้เด็กหลอกลวงคุณไปสู่ *"การยับยั้งการตีสอน "* โดยการตะโกน การต่อต้าน หรือการกล่าว หา "ข้าพเจ้าเกลียดคุณ" "ข้าพเจ้าจะไม่พูดกับคุณอีก " "ข้าพเจ้าจะหนีไป " "คุณเป็นพ่อที่แย่" "คุณกำลังฆ่าข้าพเจ้า" ไม่มีสิ่งใดจากการเดือดพล่านเหล่านี้ที่ถูกต้องภายใต้สถาน - การณ์ที่ธรรมดา การเดือดพล่านเหล่ านี้ไม่ควรขัดขวางเราจากหน้าที่ พ่อแม่ของเรา ที่จะตีสอนลูกๆ ของเราเมื่อพวกเขาละเมิดกฎต่างๆ ของครอบครัว. . . .[518]

มาโนอาห์ บิดาของแซมสันได้ตระหนักถึงความต้องการของเขาที่มีต่อการช่วยเหลือของพระเจ้าในการเลี้ยงบุตรชายของเขา เขาก็ขอให้พระเจ้าที่จะช่วยเหลือเขา และพระเจ้าได้ให้คำแนะนำแก่เขา (วนฉ. 13:8-12) ความล้มเหลวของแซมสันก็เป็นผลลัพธ์จากการกบฏ ของเขาเอง ไม่ใช่เพราะว่าพ่อแม่ของเขาได้ล้มเหลวที่จะตีสอนเขา

> "แนวคิดก็คือว่าการตีสอนช่วยให้เด็กที่จะดำเนินชีวิตแบบเต็มที่ ถ้าเขาตาย (ก่อนเวลาอันควร) มันจะเป็นผลลัพธ์ของการไม่ได้รับการอบรม ในสุภาษิตนั้น การตายเช่นนั้นอาจเป็นทางศีลธรรมและทางสังคมเช่นเดียวกับทางกายภาพ"[519]

> "การตีสอนที่รุนแรงไม่ใช่โหดร้าย แต่ที่จะยั้งไว้เสีย จากวัยรุ่นที่แข็งกระด้างนั้นโหด ร้าย. . . . อย่างไรก็ตาม ไม้เรียวที่ชำระต้องถูกประยุกต์ใช้ด้วยความอบอุ่น ความรัก ใคร่และการนับถื อของวัยรุ่น ความอบอุ่นแล ะความรักใคร่ ไม่ใช่การตีสอนที่เยือก เย็นนั้นก็อธิบายลักษณะการสอนของบิดา (เปรียบเทียบ 4:1-9) พ่อแม่ที่ทำสิ่งโหด ร้ายต่อลูกๆ ของพวกเขาก็ไม่สามารถซ่อนตัวอยู่หลังหลักคำสอนแบบไม้เรียวของ สุภาษิตได้"[520]

23:15-16 คำกล่าวนี้ก็ทำ ให้คำกล่าวก่อนหน้านั้นสมดุล การเลือกของเด็กก็สำคัญเท่ากับการตีสอน

ของพ่อแม่ “บุตรชายที่รักใคร่ของเรา” ก็เพิ่มการสัมผัสที่อบอุ่นและขจัดการอนุมานใดๆ ว่าผู้เขียนได้ชื่นชอบการตีลูกของเขา ความเป็นห่วงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของบิดาคนนี้ก็คือว่าบุตรชายของเขาควรเรียนรู้ปัญญา พ่อแม่ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาสังเกตว่าลูกๆ ของพวกเขาทำการเลือกต่างๆ ที่ฉลาด

> “ปัญญานั้นไม่ได้มีมาแต่กำเนิดไม่ว่าในใครก็ตาม”[521]

อัครทูตยอห์นได้ยินดีที่กายอัสผู้ซึ่งท่านได้อธิบายว่าเป็นหนึ่งใน “ลูกๆ ของข้าพเจ้า” กำลังดำเนินในความจริง (3 ยน. 3-4)

23:17-18 มุมมองที่ยาวไกล แม้กระทั่งไกลพ้นจากความตาย ก็สำคัญในการที่จะหลีกเลี่ยงการอิจฉาคนชั่วร้ายผู้ซึ่งมั่งคั่งในชีวิตนี้อยู่เนืองๆ อย่างไรก็ตาม “อนาคต” ไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกถึงชีวิตหลังจากความตาย มันสามารถหมายถึงแค่ชีวิตที่ดำเนินต่อไป เมื่อความผิดพลาดต่างๆ ของบุคคลหนึ่งจะตามทันเขา”[522] เราควรร้อนรนเพื่อความยำเกรงพระเจ้า อยู่เสมอ การมองขึ้น (ข้อ 17) และการมองไปข้างหน้า (ข้อ 18) สามารถช่วยให้เราหลีกเลี่ยงการอิจฉาคนบาปได้[523]

> “คำปรึกษาที่ดีเป็นทั้งหมดที่สำคัญต่อชนยุคที่ถูกปรับสภาพโดยการแก้ไขราคาถูก มีเล่ห์เหลี่ยมและทันที จากตลกทางทีวี (สามสิบนาที) หรือละคร (หกสิบนาที)”[524]

โยบไม่ได้ “อิจฉา” คนบาป แต่ได้ตั้งใจคอยเวลาในอนาคต เมื่อการทดสอบของเขาเสร็จสิ้นและพระเจ้าให้รางวัลแก่เขา (โยบ 19:25-26)

23:19-21 การตามใจตัวมากเกินไปในอาหารและเครื่องดื่ มสามารถนำไปสู่ความขี้เซา จากนั้นก็ไปสู่ความขี้เกียจ จากนั้นก็ไปสู่ความยากจน เราควรหลีกเลี่ยงมิตรภาพอย่างต่อเนื่องของผู้คนที่ แสดงถึงลักษณะเหล่านี้ การทานและการดื่มซึ่งมากเกินความจำเป็นบ่อยครั้งก็เป็นอาการ ของปัญหาต่างๆ ที่ลึกกว่า[525] คำกล่าวนี้ยังบ่งบอกอีกว่า อิทธิพลของเพื่อนที่เลวนั้นรุนแรง กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้จัดงานเลี้ยงและดื่มมากเกินไป และไม่ได้ตระเตรียมสำหรับการโจมตี ของศัตรูของเขา (ดนล. 5)

23:22-23 การเอาใจใส่คำแนะที่ฉลาดของพ่อแม่ก็ยากสำหรับเด็กบางคน แต่มันจำเป็นสำหรับพวกเขาที่ต้องฉลาดโดยการฟังและการเชื่อฟังพ่อแม่ของ พวกเขา เพื่อเด็กนั้นจะ เรียนรู้ที่จะฟังและเชื่อฟังพระเจ้า การยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพ่อแม่ทำให้การยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นง่ายขึ้น (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:1-4) การให้เกียรติแก่พ่อแม่ที่นี่หมายถึงการฟัง (การให้ความสนใจต่อ) คำแนะนำของพวกเขา[526] มันไม่จำเป็นที่ จะต้องหมายถึงการเชื่อฟังคำแนะนำของพวกเขา เอสเธอร์ได้ใส่ใจต่อคำแนะนำของโมรเดคัยญาติที่เป็น ผู้ปกครองของเธอและ ผลลัพธ์นั้น คือการ ได้ช่วยกู้ประชาชนของเธอ (อสธ. 2:20) ในทำนองเดียวกัน รูธได้จำเริญเพราะว่าเธอได้ทำตามคำแนะนำของนาโอมีแม่สามีของเธอ (นรธ. 2:22-3:5)

23:24-25 จงสังเกตอีกว่าความชอบธรรมและปัญญาก็มีความหมายเหมือนกันในความคิดของผู้เขียน (ข้อ 24) เด็กๆ ที่ทำตามทางแห่งปัญญาของพระเจ้าไม่เพียงแต่นำความยินดีมายังพวกเขาเท่านั้น แต่มายังพ่อแม่ของพวกเขาอีกด้วย (เปรียบเทียบ 10:1; 15:20; 17:25; 29:3, 15) โยเซฟที่ฉลาดได้พิสูจน์ว่าเป็นแหล่งแห่งความยินดีที่ยิ่งใหญ่ต่อยาโคบบิดาของเขาภายหลังในชีวิต

23:26-28 การกระตุ้นอีกอย่างหนึ่งที่จะประยุกต์ใช้สิ่งที่ตามมาก็แนะนำคำกล่าวนี้ มันสำคัญเป็น พิเศษ วัฒนธรรมของเราทำให้ความสำส่อนทางเพศนั้นน่าดู แต่ข้อเหล่านี้เปิดเผยถึงผลลัพธ์ ต่างๆ ที่แท้จริงของมัน คือการทำให้ติดกับดัก การจำกัด การสูญเสียที่เจ็บปวด และการ ทรยศ มีการกล่าวถึงโสเภณีสองประเภท คือ คนที่ไม่ได้แต่งงาน (คำฮีบรู *โซนาห์* “หญิงสำส่อน” หรือ “ผู้หญิงขายตัว ”) และคนที่ได้แ ต่งงานแล้ว (คำฮีบรู *โนคริยาห์* “หญิงที่เป็ นชู้” หรือ “ภรรยาที่เถลไถล ” ข้อ 27) แซมสันได้สูญเสียชีวิตของเขาโดยการเล่นกับผู้หญิงประเภทที่ ซาโลมอนได้เตือนถึงที่นี่ (วนฉ. 16) ส่วนโยเซฟได้หลีกเลี่ยงการล่อลวงของภรรยาของโปทิฟาร์และได้ไปสู่สิ่งต่างๆ ที่ใหญ่กว่าอย่างมาก (ปฐก. 39)

> “หลังจาก 22:14 ภาพก็คือปากของหญิงโสเภณีที่ถูกกล่าวถึง ใครก็ตามที่ถูกล่อลวงโดยเสียงที่ล่ อลวงของเธอก็ตกไปสู่คูน้ำที่ลึก ไปสู่หลุมที่มีปากแคบ ไปสู่ที่ซึ่งบุคคล หนึ่งสามารถเข้าไปได้อย่างง่ายดายกว่าการหลีกหนีจากมัน”[527]

23:29-35 การอธิบาย ถึงความเมาเหล้า แสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาของ ความเลวทรามนั้นในเชิงเหน็บ แนม บิดากระตุ้นให้บุตรชายของเขา จดจำว่าการดื่มมากเกินไปจะลงเอยอย่างไร ดังนั้นความ เพลิดเพลินในปัจจุบันของมันจะไม่ทำให้เขาหลงใหล

> “ในขณะที่การติดเหล้าเป็นปัญหาทางการแพทย์ มันก็เป็นปัญหาทางศีลธรรมอีกด้วยเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับการเลือกและนำอันตรายไปสู่คนอื่น”[528]

หนึ่งในเครื่องหมายของบุตรชายที่ไม่สามารถแก้ไขได้ในอิสราเอลที่ได้แก้ตัวถึงการดำเนินการของเขาก็คือการเมาเหล้า (ฉธบ. 21:20) ศิมรีได้ลอบสังหารกษัตริย์เอลาห์ในขณะที่ เอลาห์เมา (1 พกษ. 16:8-10) เปาโลได้เขียนจดหมายไปหาชาวโครินธ์ที่ ว่าพวกเขาจะไม่สมาคมกับคริสเตียนผู้ซึ่งเป็นคนขี้เมา (1 คร. 5:11; เปรียบเทียบ อฟ. 5:18)

> “ในขณะที่การติดเหล้าเป็นปัญหาทางการแพทย์ มันก็เป็นปัญหาทางศีลธรรมอีกด้วย เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับการเลือกและนำอันตรายไปสู่คนอื่นๆ”[529]

24:1-2 ก่อนหน้านั้นผู้เขียนได้อ้างอิงถึงจุดจบที่ล่มจมของเพื่อนที่ชั่วร้าย ว่าเป็นแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงการเป็นเพื่อนของพวกเขา (23:20-21) ที่นี่ มันคือคุณลักษณะที่สำคัญของพวกเขานั้นที่เป็นพื้นฐานสำหรับคำแนะนำอย่างเดียวกัน (“ใจของพวกเขาคิดประกอบการทารุณ ”) นั่นเป็นพื้นฐานสำหรับคำแนะนำอย่างเดียวกัน (เปรียบเทียบ 3:31; 23:17; 24:19)

> “ข้อเสนอที่ยิ่งใหญ่ของความบันเทิงสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น นวนิยาย ภาพ - ยนตร์หรือเพลงก็ขึ้นอยู่กับการเฉลิมฉลอง ของการผิดธรรมเนียมที่ชั่วร้าย มันเชื่อถือในข้อเท็จจริงที่ว่าเราในฐานะสมาชิกผู้ชมก็มีการดึงดูดที่ตลบตะแลง แม้กระทั่งความรักใคร่สำหรับบรรดาผู้ที่กระทำความร้ายที่เราเพียงแค่ฝันถึงเท่านั้น”[530]

เมื่ออาสาฟผู้เขียนสดุดีได้ระลึกถึงปลายทางของคนชั่วร้าย ความอิจฉาของเขาที่มีต่อความมั่งคั่งของพวกเขาก็ได้หายไป (สดด. 73) กษัตริย์เยโฮรัมแห่งยูดาห์เป็ นตัวอย่างหนึ่งของหลายตัวอย่างในพระคัมภีร์ผู้ซึ่งอธิบายข้อที่ 2 (2 พศด. 21)

24:3-4 บ้านที่ถูกกล่าวถึงบางทีเป็นประสบการณ์ชีวิตของบุคคลหนึ่ง ซึ่งรวมถึงบ้านตามตัวอักษร ครัวเรือนของบุคคลหนึ่ง ธุรกิจของเขา และอื่นๆ (เปรียบเทียบ มธ . 7:24-27) ถ้ามันใช้ปัญญาที่ จะสร้างเรือน มันก็ใช้ปัญญาม ากยิ่งขึ้นที่จะสร้างครัวเรือน ปัญญานั้นสำคัญสำหรับ กิจการต่างๆ ภายในครอบครัว “คนฉลาดได้สร้างบ้านของเขาไว้บนศิลา ” และศิลานั้นคือ พระเยซูคริสต์ (เปรียบเทียบ มธ . 7:24-27; 1 คร. 10:4) อับราฮัมได้สร้างครัวเรือน

ของเขา และเชื้อสายของเขาด้วยปัญญา โดยการวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเป็นนิสัย

> "มันคือปัญญา กล่าวคือมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้าซึ่งมีรากฐานในการสามัคคีธรรมกับพระองค์ ที่ซึ่งทุกครัวเรือนจะใหญ่หรือเล็ก จำเริญและไปถึงสภาพที่สำเร็จและรุ่งเรือง. . ."[531]

> "การแทนที่ชั้นหนังสือด้วยชุดโทรทัศน์และการแทนที่การศึกษาด้วย 'ถ้ำ' ในครัวเรือนสมัยใหม่ (การเสื่อมถอยจากถิ่นที่อยู่อย่างมนุษย์ไปสู่ถิ่นที่อยู่อย่างสัตว์) เป็นคำอธิบายที่น่าเศร้าในสมัยของเรา"[532]

24:5-6 อีกครั้งหนึ่งเราเห็นว่าคนฉลาดก็ไม่ได้พึ่งพาตนเองอย่างสิ้นเชิง เขาตระหนักถึงข้อบกพร่องของเขาเองและพึ่งพาคนอื่นที่จะเพิ่มเติมความขาดแคลนส่วนตัวของเขาเอง "ทำสงคราม" หมายถึงแสวงหาที่จะพิชิตอุปสรรคใดๆ ที่บุคคลหนึ่งเผชิญในชีวิต ยุทธวิธีที่ฉลาดก็สำคัญกว่ากำลังเพียงอย่างเดียว ในฐานะคริสเตียนเราจำเป็นต้องพิชิตอุปสรรคด้วยการเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ก่อนที่เราประยุกต์ใช้กับชีวิตของเราเองและอธิบายให้แก่คนอื่น ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าได้ให้ที่ปรึกษามากมายแก่เรา เช่นบรรดาผู้เขียนคู่มืออรรถาธิบาย พระคัมภีร์และสื่อการศึกษาพระคัมภีร์อย่างอื่น คริสเตียนจะเป็นคนโง่ถ้าไม่ฟังที่ปรึกษาเหล่านี้โดยการอ่านสิ่งที่พวกเขาได้เขียนเพื่อจะเพิ่มเติมและท้าทายการศึกษาและความเข้าใจในตัวบทของเขาหรือของเธอเอง

24:7 ปัญญาอยู่สูงเกินการเอื้อมของคนโง่ ดังนั้นถ้าเขามีปัญหาใดๆ "คนโง่" ก็ไม่แสวงหาคำแนะนำในสถานที่แห่งการทำการตัดสินใจแห่งโลกของเขา ("ที่ประตูเมือง")[533] เคราะห์ดีที่ดูเหมือนว่าความโง่เขลาของนาบาลนั้นก็จำกัดต่อครัวเรือนของเขา แม้กระนั้น โดยการเปิดปากของเขาต่อต้านดาวิด เขาก็ได้ประทับตราชะตาของตนเอง (1 ซมอ. 25)

> "คำกล่าวนี้แนะนำในเชิงอนุมานถึงการที่จะฉลาดอย่างสามารถโดยการเตือนต่อการมาเป็นคนโง่ที่ไม่สามารถ"[534]

24:8-9 คนอื่นจะดูหมิ่นบุคคลที่คิดแผนการต่างๆ ที่จบลงด้วยความชั่ว การวางแผนเช่นนั้นเป็นความบาปและเป็นงานของคนโง่ คนโง่ ไม่จำเป็นว่าไม่มีเชาวน์ แต่บ่อยครั้งแล้วแผนการต่างๆ ของพวกเขาส่งผลให้เกิดความบาป [535] โยนาดับเพื่อนของอัมโนนได้วางแผนชั่วร้าย

ซึ่งในที่สุดแล้วได้ส่งผลต่อการตายของทามาร์และอัมโนน แม้ว่านั่นคงไม่ใช่เป็นความตั้งใจ แรกเริ่มของเขา (2 ซมอ. 13) เขาได้ *เยาะเย้ย* น้ำพระทัยของพระเจ้าโดยการให้คำปรึกษา แก่อัมโนนที่เขาได้ทำตาม และเขาได้กลายมาเป็น "สิ่งน่าเกลียดน่าชัง " ต่อพระองค์ในการทำ อย่างนั้น ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของสิ่งที่สุภาษิตนี้ต้องการที่จะ เตือน

24:10 วันยากลำบากคือวันที่ปัญหาเกิดขึ้น ถ้าบุคคลหนึ่งไม่พากเพียร ("เฉื่อย") แต่ล้มเลิกภายใต้ความกดดันของปัญหา เขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่มี "กำลัง" แห่งคุณลักษณะ ซึ่ง เป็นผลของการครอบครองปัญญา (เปรียบเทียบ 24:5ก) เราไม่เคยรู้กำลังที่แท้จริงของเราเลย จนกระทั่งเราพบว่าตัวเราเองอยู่ในสถานการณ์ ต่างๆ ที่เรียกร้องอย่างมากจากเรา ผู้ที่อ่อนแออ้อนวอนต่อสภาพที่เป็นปฏิปักษ์เพื่อว่าพวกเขาสามารถแก้ต่างการล้มเลิกของพวกเขาได้[536]

ในขณะที่โดยพื้นผิวแล้วสุภาษิตนี้ ดูเหมือนเป็นประโยคที่เรียบง่าย แท้จริงแล้วมันเป็นการตักเตือนที่จริงจังเพื่อให้พากเพียร เอลียาห์ได้หนีไปเมื่อเยเซเบลได้คุกคามเขา (1 พกษ. 19:2-4) แต่ดาวิดได้เสริมกำลังตัวเขาเองในพระเจ้า และมุ่งหน้าต่อไป เมื่อผู้คนได้กล่าวถึงการ เอาหินขว้างเขา (1 ซมอ. 30:6) .

24:11-12 ผู้คนที่ถูกนำไปในข้อที่ 11 เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นเชลยที่ไร้เดียงสาหรือแต่บุคคลที่ถูกกดขี่ เรามีความรับผิดชอบที่จะช่วยเหลือผู้คนเช่นนั้น ถ้าเราอ้างถึงการไม่รู้ถึงสภาพของพวกเขาเพื่อเป็นเหตุผลของการไม่ช่วยเหลือพวกเขานั้น เราจำเป็นต้องจดจำไว้ว่า พระเจ้ารู้สภาพที่แท้จริงของใจเราและจะโต้ตอบเราอย่างสอดคล้อง เรามีความรับผิดชอบที่จะช่วยกู้บรรดาผู้ที่อยู่ในอันตรายถึงตาย สิ่งนี้รวมถึงการเตือนและการสอนบรรดาผู้ที่กำลังรีบเร่งไปสู่การถูกทำลาย[537]

พระเจ้าได้บอกเอเสเคียล ว่าพระองค์ได้ทำให้เขาเป็น "คนยาม" เหนือพงศ์พันธุ์อิสราเอลเพื่อ จะเตือนผู้คนถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา พระเจ้าได้กำชับเขาให้สัตย์ซื่อต่อการทรงเรียก ของเขา (ดู อสค. 33:1-12)

> "ในสุภาษิต 24:12 พระยาเวห์ถูกแสดง ให้เห็นว่าเป็นผู้หนึ่ง 'ที่ชั่งใจ' การใช้อุปมาอุปมัยนี้ก็ย้อ นกลับไปยังโธทธ์พระของชาวอียิปต์ ผู้ซึ่งบ่อยครั้งแล้วถูกแสดงให้เห็นว่ากำลังยืนอยู่ ณ การพิพากษาคนตายข้างๆ ตาชั่งพร้อมกับใจของมนุษย์"[538]

แนวคิดรวบยอดของการที่พระเจ้าชั่งใจก็เก่าแก่อย่างมากอีกด้วยในศาสนศาสตร์ของคนอิสราเอลซึ่งย้อนกลับไปไกลเท่ากับสวนเอเดน (ปฐก. 3:17-19)

24:13-14 ผู้เขียนได้พรรณนาถึงความรื่นรมย์และความพึงปรารถนาของปัญญาในคำกล่าวนี้ ปัญญาตระเตรียมเพื่ออนาคต ความโง่เขลาไม่ได้ตระเตรียม โครเนลิอัสได้เรียกหาเปโตรเพราะว่าเขา มีความปรารถนาที่จะลิ้มรสปัญญาที่เขารู้ว่าเปโตรสามารถให้ได้ (กจ. 10) โดยทางการเทศนาของเปโตรนั้น เขาก็ได้พบ “อนาคต” และ “ความหวัง”

> “ปัญญามีความหวานชื่นทันทีทันใดทั้งหมดของน้ำผึ้ง แต่ยังมีคุณลักษณะเพิ่มเติมของความเพลิดเพลินที่อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์อีกด้วย”[539]

24:15-16 ในการที่จะสร้างประเด็นนั้น ผู้กล่าวได้กล่าวต่อบุตรชายของเขาราวกับว่าเขากำลังกล่าวต่อคนชั่วร้ายในคำกล่าวนี้ กลไกนี้ให้พลังมากขึ้นแก่คำเตือนเนื่องจากว่าความห่วงใยหลักของคนชั่วร้ายคือความสนใจในตนเองของเขา ประเด็นก็คือว่าคนชอบธรรมก็กลับสู่สภาพเดิมเพราะว่าเขาวางใจในพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระเจ้าปกป้องคนชอบธรรม คุณความดีก็มีชัยชนะในที่สุด[540] เปโตรล้มลงหลายครั้งแต่เขาลุกขึ้นเพื่อพยายามอีก ยูดาสอิสคาริโอทสะดุดและประสบกับความหายนะ (มธ. 26:75; 27:3-5)

24:17-18 ในการที่จะทำให้ความคิดสมบูรณ์นั้น เราอาจเพิ่มเติม ณ ตอนปลายของคำกล่าวนี้ว่า “และหันไปหาเจ้า” การเปรมปรีด์เหนือความยากลำบากของใครคนหนึ่งเป็นการปฏิบัติที่พระเจ้าไม่ชอบ แม้ว่าบุคคลนั้นเป็นปฏิปักษ์ของคนชอบธรรม (เปรียบเทียบ มธ. 5:44) การเกรงกลัวต่อความไม่พอใจของพระเจ้าควรเตือนคนฉลาดให้ออกห่างจากท่าทีและกิจกรรมนี้

พระเจ้าได้ประกาศการพิพากษาเหนือคนเอโดมเพราะว่าพวกเขาได้ยินดีเมื่อคนอิสราเอลได้ทนทุกข์ (อบด. 12-16) ดาวิดเสียใจต่อการตายของกษัตริย์ซาอูลอย่างแท้จริง แม้ว่าเขาสามารถที่จะยินดีได้ (2 ซมอ. 1)

> “ในความจริงนั้นสุภาษิตสอนว่าพระเจ้าจะไม่ส่งเสริมความน่าเกลียดทางศีลธรรมต่อไปโดยการค้ำจุนสถานการณ์ที่ทำให้มันแย่ลง”[541]

24:19-20 “กังวลใจ” (คำฮีบรู *ทิธาร์*) หมายถึง ลุกไหม้ทางอารมณ์ อีกครั้งหนึ่งที่ปราชญ์กล่าวถึงปัญหาของการอิจฉาคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งชื่นชอบกับความมั่งคั่งชั่วคราว (เปรียบเทียบ 23:17; 24:1) “ประทีป” คือ ชีวิต ของคนชั่วร้าย คน ชั่วร้าย พบกับความหายนะ พวกเขาจะไม่มีผลลัพธ์ที่ดีสำหรับชีวิตของพวกเขา [542] แม้ว่าเฮโรดอากริปปาที่หนึ่งได้ชื่นชมความมั่งคั่งเป็น ระยะเวลาหนึ่งในที่สุดพระเจ้าได้พิพากษาเขาเนื่องจากบาปต่างๆ ของเขา (กจ. 12:20-23)

24:21-22 การเปลี่ยนแปลงที่นี่ก็คือการหันเหไป จากน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือกฎหมายของกษัตริย์ วลี “ทั้งสองพระองค์” (ข้อ 22) อ้างอิงถึงพระเจ้าและกษัตริย์ อีกครั้งหนึ่งที่โครงสร้างก็เป็นโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรเพื่อจ ะเน้นถึงความคิดหลักของสุภาษิต ผู้คนควร ยำเกรงพระเจ้าและรัฐบาลเพราะว่าทั้งสอ งก็ลงโทษคนที่กบฏ (เปรียบเทียบ รม. 13:1-7; 1 ปต. 2:17) พวกเขาไม่ควรรับรองความคิดที่กบฏต่อพระเจ้าและกษัตริย์ [543] ธุดาสและยูดาส แห่งกาลิลีที่เป็นคนกบฏก็ได้พย ายามที่จะโค่นล้มรัฐบาลของพวกเขา แต่พวกเขาได้ตายไป และการปฏิวัติของพวกเขาได้ค่อยๆ หายไปในไม่ช้า (กจ. 5:36-37)

นี่ก็สรุปสิ่งที่เรียกกันว่า 30 คำกล่าวของคนฉลาด อย่างชัดเจนจาก 24:23ก

IV. การรวบรวมที่ 4: หกคำกล่าวที่เพิ่มเติมของผู้ฉลาด 24:23-24

ประโยคแรกใน 24:23 บ่งบอกว่าสิ่งที่ตามมาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการรวบรวมของ 30 คำกล่าวที่ได้มา ก่อนนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าคนฉลาดคนอื่นๆ (ตามตัวอักษรหมายถึง พวกปราชญ์) ได้จัดเตรียมสุภาษิตเหล่านี้ ไว้ ฮับบาร์ดได้แบ่งส่วนนี้ออกเป็นคำกล่าวสี่อย่างแทนที่จะเป็นหกอย่าง เขาได้แนะนำว่าสิ่งเหล่านั้นอาจถูก เพิ่มเข้าไปเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นกล่าวถึงด้านของความยุติธรรมและปัญญาซึ่งไม่ได้ ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงในคำกล่าวสามสิบคำก่อนหน้านั้น คือ ความลำเอียงในกฎหมาย (ข้อ 23-26) ลำดับความสำคัญที่ดี (ข้อ 27) ความซื่อสัตย์ในศาล (ข้อ 28-29) และความขยันในงาน (ข้อ 30-34) [544]

24:23-25 คำกล่าวนี้สนับสนุนคว ามยุติธรรมและการพูดตรงไปตรงมา โดยเฉพาะอย่ างยิ่งมันเข้าประเด็นกับผู้พิพากษาทุกประเภท ปีลาต เฟลิกส์ และเฟสทัสเป็นผู้พิพากษาที่ลำเอียง ผู้ซึ่งได้บิดเบือนความยุติธรรมเพื่อทำให้คนยิวที่อยู่ภายใต้การปกครองของพวกเขานั้นพึงพอใจ (มธ. 27; กจ. 24; 25) อย่างเหน็บแนมแล้ว คนยิวได้เกลียดชังพวกเขาทั้งหมด

24:26 การถอดความอย่างหนึ่งของข้อนี้เป็นดังนี้ “ถ้อยคำที่ถูกต้องซึ่งได้ถูกกล่าวก็ประทับตราทุกสิ่งเหมือนกับการจูบที่ริมฝีปาก”[545] ถ้อยคำที่เป็นความจริงก็เป็นเครื่องหมายของมิตรภาพ ถ้อยคำที่ถ่อมใจและฉลาดของอาบีกายิลที่มีต่อดาวิดก็เป็นที่พึงพอใจต่อเขาเหมือนกับการจูบและถ้อยคำเหล่านั้นได้พิชิตความรักของเขา (1 ซมอ. 25)

> “อย่างการจูบที่จริงใจแสดงถึงความรักใคร่และเป็นที่น่าปรารถนานั้น ดังนั้นคำตอบที่จริงใจ (และบางทีตรงไปตรงมา) แสดงถึงความห่วงใยของบุคคลหนึ่งและดังนั้นก็ได้รับการต้อนรับ”[546]

> “ถ้อยคำเช่นนั้นก็เหมือนกับราวกับว่าริมฝีปากของผู้สอบถามได้รับการจูบจากริมฝีปากของผู้ให้คำตอบ”[547]

24:27 ชาวนาต้องเอาใจใส่ต่อการเพาะปลูกของทุ่งนาของเขามากกว่าความสะดวกสบายส่วนตัวของเขา ในทำนองเดียวกัน ทุกคนควรตั้งชีวิตที่ได้จัดระเบียบอย่างดีซึ่งรวมถึงขนาดของความมั่นคงทางการเงินไว้ก่อนการแต่งงานและการเริ่มต้นครอบครัว ในการประยุกต์ใช้ที่กว้างขึ้นนั้นเราควรรักษาสิ่งต่างๆ ที่มาก่อนให้มาก่อน (เปรียบเทียบ ลก. 14:28-32)[548] ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศน์ของพระเจ้าก่อนเพื่อจะให้เกียรติแด่พระองค์ และ เมื่อสิ่งนั้น ได้เสร็จสิ้น เขาได้สร้างบ้านของเขาเองเพื่อจะให้เกียรติแด่ตัวเขาเอง (1 พกษ. 6:38-7:1)

24:28 การเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านหมายถึงการเป็นพยานต่อต้านเขา จงเงียบไว้นอกจากว่าคำพยานของคุณนั้นจำเป็นและจงเป็นจริงเมื่อคุณพูด บรรดาเพื่อนบ้านของนาโบทได้เป็นพยานเท็จต่อสู้เขา และการให้การเป็นพยานเท็จของพวกเขาได้ส่งผลต่อการประหารชีวิตของนาโบท (1 พกษ. 21:13)

> อย่ากล่าวความจริงต่อต้านความเท็จใดๆ” อย่างไม่จำเป็น“[549]

24:29 การอ้างอิงในข้อนี้ ซึ่งปราชญ์ได้แนะนำไม่ให้ทำ ก็แสดงออกถึงความตรงข้ามของกฎทอง (เปรียบเทียบ 20:22; มธ. 5:43-45; รม. 12:9) ดาวิดได้ปฏิเสธที่จะแก้แค้นกษัตริย์ซาอูลสำหรับการปฏิบัติที่ไม่ดีต่อเขา

24:30-34 สุภาษิตที่ยาวนี้ก็เป็นโคลงอีกโคลงหนึ่ง (เปรียบเทียบ 23:29-35) “ความยากจนมาอย่างคนปล้น” นั่นคือมันตามทันคนขี้เกียจอย่ างน่าประหลาดใจและหรือทันทีทันใด โดยพื้นฐานแล้วความขี้เกียจอย่างต่อเนื่อง นำไปสู่ความยากจน (เปรียบเทียบ 1 ธส. 2:9; 4:11; 2 ธส. 3:10)

> “การเปรียบเทียบระหว่าง ‘คนเกียจคร้าน ’ [“คนขี้เกียจ] และ ‘การขาดความเข้าใจ’[“การขาดความรู้สึก ”] ทำให้ชัดเจนว่าความเกียจคร้านที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ไม่ใช่เป็นผลลัพธ์ของหลังที่อ่อนแอแต่เป็นสมองที่กลวง ไม่ใช่กำลังแต่เป็นความตั้งใจอันเป็นสิ่งที่ขาดไป” [550]

ในขณะที่เขานอนหลับนั่นเองที่ศัตรูของเจ้าของนาในคำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าว ละมานนั้นได้ก่อความเสียหาย (มธ. 13: 24-25; เปรียบเทียบ อสย. 5:1-6)

ส่วนเหล่านี้ของ 36 คำกล่าวเริ่มต้นและจบลงด้วยการอ้างอิงถึงคนยากจน (เปรียบเทียบ 22:22-23; 24:30-34) ความยากจนมีการเชื่อมโยงที่ชัดเจนบางอย่างกับความโง่เขลา แม้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่ยากจน เป็นคนโง่

V. การรวบรวมที่ 5: หลักคำสอนของซาโลมอนที่แสดงถึงปัญญา บทที่ 25—29

ตอนนี้เรากลับไ ปพิจารณาสุภาษิตที่มากขึ้นของซาโลมอน (เปรียบเทียบ 1:1-22:16) บทที่ 25-26 ประกอบด้วยสุภาษิตที่เป็นการเปรียบเทียบเป็นส่วนใหญ่ คำไขในบทเหล่านี้คือ “เหมือน. . .ดังนั้น” บทที่ 27 เป็นการผสมผสานของสุภาษิตต่างๆ ที่เป็นการเปรียบ เทียบและที่เป็นการขัดแย้งกัน บทที่ 28-29 ประกอบด้วยหลักคำสอนที่ส่วนใหญ่เป็นความตรง กันข้ามซึ่งแสดงโดยคำว่า “แต่” ในบทเหล่านี้นั้น มีคู่เหมือนโดยส่วนมาก แต่ก็มีบางสุภาษิตที่ค่อนข้างยาว ข้าพเจ้านับได้ 66 สุภาษิตในกลุ่มของความคล้ายคลึงกัน (25:1-27:22) และ 54 สุภาษิตในกลุ่มของความตรงข้าม (บทที่ 28-29) สิ่งนี้ให้ 120 สุภาษิตแก่เราในส่วนหลักนี้ของพระธรรมสุภาษิต ถ้าเราไม่นับการอภิปรายในเรื่องความสุขุมใน 27:23-27

> “สุภาษิตต่างๆ ในบทเหล่านี้ก็แตกต่างในแง่ที่ว่า มีคำกล่าวที่เป็นหลายบรรทัดมากขึ้นและการเปรียบเทียบมากขึ้น บทที่ 28-29 คล้ายกับบทที่ 10-16 แต่บทที่ 25-27 แตกต่าง ในแง่ของการมีข้ออ้างอิงถึงพระเจ้าน้อย”[551]

อีกครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าควร (ในบทที่ 25-29 อย่างเช่นใน 10:1-22:16) แสดงความคิดเห็น ในข้อเหล่านั้นซึ่งสำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่าจำเป็นต้องมีการอธิบายให้ชัดเจน

ก. บทนำของการรวบรวมของซาโลมอนในภายหลัง 25:1

กลุ่มของนักวิชาการผู้ซึ่งได้รับใช้ในระหว่างรัชกาลของกษัตริย์เฮเซคียาห์ (715-686 กคศ.) ได้เพิ่มสุภาษิตจากสุภาษิต 3,000 ข้อ (1 พกษ. 4:32) กับการรวบรวมก่อนหน้านั้น (1:1 -22:16) ชายเหล่านี้ได้ ดำเนินชีวิตหลังจากซาโลมอนประมาณ 250 ปี ซาโลมอนครองราชย์ตั้งแต่ 971-931 กคศ. ข้อนี้ก็แนะนำ บทที่ 25-29

> มันอาจเป็นการบริการที่ดีมากสำหรับคริสตจักรที่จะโฆษณาการงานของคนอื่นๆ"ที่ถูกปิดซ่อนไว้ในความคลุมเครือ"[552]

ข. การเปรียบเทียบแบบสั่งสอน 25:2-27:22

การเน้นในส่วนนี้เป็นเรื่องของปัญญาและความโง่เขลา คุณความดีและความเลวทรามที่เสริมเข้ามา

1. การประพฤติที่ฉลาดและโง่เขลา 25:2-28

ข้อ 2-7 ทั้งหมดก็กล่าวถึงวิธีที่จะรับมือกับกษัตริย์ (ผู้ปกครอง)

25:2 ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้เลือกที่จะไม่เปิดเผยทุกสิ่งที่มนุษย์ต้องการที่จะรู้ ได้ส่งผลให้เกิดการยำเกรงพระองค์และการยกย่องพระองค์ของเรา (เปรียบเทียบ ฉธบ. 29:29) อย่างไร ก็ตาม พลเมืองของกษัตริย์ยำเกรงเขาและยกย่องเขาเมื่อเขาตรวจสอบเรื่องราวอย่างขยันหมั่นเพียรและไม่ทำการตัดสินใจต่างๆ ของเขาบนพื้นฐานของความเข้าใจผิวเผิน

> ทูตของพระเจ้าได้เลือกที่จ ะไม่เปิดเผยทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวท่านเองแก่มาโนอาห์และภรรยาของเขา (วนฉ. 13:17-18) การรับมือของกษัตริย์ซาโลมอนกับหญิงโสเภณีสองคนผู้ซึ่งได้ร้องขอ ความยุติธรรมจากเขาก็ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อวยพรเขาอย่างแท้จริงด้วยปัญญาที่ยิ่งใหญ่ (1 พกษ. 3:16-28)

25:3 “สุภาษิตนี้เป็นคำเตือนต่อการลวงของการ ยกยอโดยความโปรดปรานของกษัตริย์ ซึ่งอาจถูกถอดถอนหรือเปลี่ยนแปลงไ ปสู่แม้กระทั่งสิ่งที่ตรงกันข้าม และเป็นคำแนะนำแก่บุคคลหนึ่งที่ จะใส่ใจถ้อยคำและการกระทำของเขา และคอยดูว่าเขาได้รับอิทธิพลโดยแรงจูงใจที่สูงกว่าโดยการคาดการณ์ที่ผิดพลาดแห่งความประทับใจในมุมมองและอารมณ์ของกษัตริย์” [553]

หญิงฉลาดคนหนึ่งจากเมืองเทโคอาผู้ซึ่งโยอาบได้หวังว่าจะชักจูงใจให้ดาวิดที่จะยอมรับอับซาโลมกลับบ้านก็ได้เป็นพยานถึงความเข้าใจถ่องแท้ที่พิเศษของกษัตริย์ดาวิด ดาวิดได้เห็น ว่าโยอาบได้อยู่เบื้องหลังถ้อยคำข องเธอ (2 ซมอ. 14:1-21) ใจของจอมกษัตริย์จะเลยผ่าน ความเข้าใจอย่างเต็มที่มากเพียงไร (“เหลือจะหยั่งรู้”)

25:4-5 เหมือนกับขี้โลหะที่ถูกแยกออกจากเงิน คนชั่วร้ายต้องถูกแยกออกไปถ้าการปกครองของกษัตริย์นั้น ชอบธรรม (เปรียบเทียบ 17:3; 20:8) มันไม่เพียงพอสำหรับผู้ ปกครองที่จะยุติธรรม ผู้ร่วมงานของเขาจะต้องเป็นผู้คนแห่งความซื่อสัตย์สำหรับการบริหารจัดการของเขาที่จะทำสิ่งถูกต้อง (“ถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม ”) กษัตริย์ซาโลมอนจำต้องพิพากษาคนทำชั่วหลายคนก่อนที่เขาสามารถครองบัลลังก์ของเขาด้วยความปลอดภัย และด้วยความสงบสุขได้ (1 พกษ. 2)

> “หลักการอย่างเดียวกันก็ถือตามเกี่ยวกับอาณาจักรที่กำลังมาของพระเยซูคริสต์ คนชั่วร้ายจะถูกทำลายและคนละเมิดทั้งหมดจะถูกกำจัดออกไปจากแผ่นดินเมื่อพระ - องค์เสด็จมาด้วยชัยชนะเพื่อที่จะเริ่มต้นวันยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2 ธส. 1 และ 2 วว. 19)”[554]

25:6-7 สุภาษิตนี้สนับสนุน *ความถ่อมใจ* ต่อหน้าผู้ปกครองและคนอื่นๆ ที่มีสิทธิอำนาจ บุคคล คิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดจะไม่ได้รับการนับถืออย่างมากจากคนอื่นไม่ว่าอย่างถูกต้องสม - ควรหรืออย่างไม่ถูกต้องไม่สมควร

> “มันดีกว่า ผู้ที่อยู่เหนือยกเขาขึ้นเพราะว่า ความสามารถของเขารับรองไว้มากกว่าที่เขายื่นเกินความจำกัดของเขาและเสี่ย งต่อการตำหนิและการเสียหน้าซึ่งก่อผลเสียหายต่อโอกาสสำหรับความสำเร็จในอนาคตในอาชีพ (เปรียบเทียบ

ลก. 14:8-11)"[555]

> "มีทางตรงกลางที่เหมาะสมระหว่างการเป็นคนอวดดีและวางมาดและคนประจบประแจง บุคคลหนึ่งต้องมีความสุขุมที่จะรู้ความสามารถของตนเอง ที่ของ ตนเอง ได้บ่งบอกว่าความสุขุมเช่นนั้นจะเป็นที่สังเกตและได้รับรางวัลอย่างเหมาะสม"[556]

มันก็เป็นชื่อเสียงสำหรับซาอูลคนหนุ่มซึ่งถ่อมใจในปีแรกๆ ของเขา และไม่ได้แสวงหาการ เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล (1 ซมอ. 10:22) หลังจากที่พระเจ้าได้ขจัดกษัตริย์ซาอูลนั้น ดาวิดได้แสวงหาพระเจ้าอย่างฉลาดเกี่ยวกับวิธีที่เขาควรดำเนินไปอย่างไร แทนที่จะเร่งรีบไปสู่การทึกทักเอาการเป็นผู้นำของประเทศ (2 ซมอ. 2:1)

25:8-10 สุภาษิตนี้แนะนำให้เราที่จะยุติความขัดแย้งนอกศาลเมื่อ ใดก็ตามที่เป็นไปได้ เป็นการไม่ฉลาดที่จะลากใครคนหนึ่งไปยังศาลอย่างเร่งรีบเพื่อที่จะโต้เถียง เราควรระมัดระวังเกี่ยวกับการแบ่งปันถึงข้อมูลเอกสิทธิ์ นี่อาจนำไปสู่ความอับอาย (ข้อ 8) เราไม่ควรเผยความลับต่างๆ เพื่อจะแก้ตัวเราเองในข้อโต้เถียง หาไม่แล้วเราอาจทำลายมิ ตรภาพได้ โจทก์ควรโต้แย้งกรณี ของเขากับเพื่อนบ้านของเขานอกศาล จากนั้นประเด็นของความขัดแย้งกันจะไม่กลายมา เป็นความรู้ที่เปิดเผย (ข้อ 9) และให้ชื่อเสียงที่เลวแก่โจทก์ (ข้อ 10; เปรียบเทียบ 1 คร. 6:1-8) กษัตริย์โยสิยาห์ได้เข้ายุ่งในเรื่องราวของเพื่อนบ้านข องเขาคือฟาโรห์เนโคแห่งอียิปต์อย่างไม่จำเป็น และก็ได้สูญเสียชีวิตของเขาไป (2 พศด. 35:20-24)

> "ที่จะวิ่งไปหากฎหมายหรือเพื่อนบ้านตามปกติแล้วก็เป็นการวิ่งหนีจา กหน้าที่ของความสัมพันธ์ส่วนตัว จงดูข้อคิดเห็นที่ ว่ากัน ว่าเป็น ที่สุดของพระเยซูใน มัทธิว 18:15 ข"[557]

> "ไม่มีความสำเร็จซึ่งได้บรรลุมา ณ ราคาของความสัตย์สุจริตของตัวคุณเองหรือความเจ็บปวดของใครคนหนึ่ง"[558]

25:11 "ทองคำ" อาจอ้างอิงถึงสี ของผลไม้หรืออาจเป็นโลหะที่มีค่า เ ดลลิสซ์ได้ถือว่า "ลูกท้อทองคำ" เป็นชื่อทางบทกวีสำหรับส้ม [559] "ล้อม" บ่งบอกถึงพื้นหลังที่ เหมาะสมอย่างเช่ น ตะกร้าหรือกรอบที่ดึงดูดใจ ภาพของผลแอปเปิ้ลถูกกล่าวถึงที่นี่ ประเด็นก็คือว่า ถ้อยคำที่ถูกต้องซึ่งได้กล่าวออกมา ณ เวลาที่เหมาะสม ในแนวทางที่เหมาะสมสามารถเป็นที่โปรด

ปรานอย่างเช่นชิ้นส่วนที่สวยงามของผลไม้ในภาชนะที่เหมาะสมได้[560]

การเปิดเผยที่ประหลาดใจของราชินีเอสเธอร์ถึงศัตรูของผู้คนของเธอมีประสิทธิภาพ เพราะว่าเธอได้ตระเตรียมสภาพแวดล้อมอย่างระมัดระวังที่ซึ่งเธอได้วางแผนที่จะเปิดโปงฮามานแก่กษัตริย์อาหสุเอรัส (อสธ. 4:16—7:6)

> ". . . วันหนึ่งผู้เขียนได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์ที่ผิดปกติมากที่สุดใน แถบที่ปลูกส้มเป็นหลักแห่งคาลิฟอร์เนียใต้ คือบางสิ่งที่ไม่มีใครจดจำว่าได้เกิดขึ้นก่อนหน้านี้การตกของหิมะอย่างหนักได้เกิดขึ้นระหว่างการเก็บเกี่ยวส้มอย่างเต็มขนาด ต้นไม้ทุกที่ถูกปกคลุมด้วยสิ่งที่ตกลงมาเป็นสีเงิน และขณะทิวทัศน์ที่สวยงามได้กระจายออกต่อหน้าข้าพเจ้าและข้าพเจ้าได้สังเกตถึงลูกกลมสีเหลืองขนาดใหญ่หลายลูกที่แขวนไว้ท่ามกลางกิ่งต้นไม้ขนาดใหญ่และใบไม้ที่เป็นสีขาวข้าพเจ้าก็ได้ร้องอุทานอย่างไม่ ได้ตั้งใจว่า 'ลูกท้อทองคำ ล้อมเงิน'"[561]

25:12 นี่เป็นสุภาษิตเชิงสัญลักษณ์อีกสุภาษิตหนึ่ง สัญลักษณ์และสิ่งของแห่งการเปรียบเทียบในกรณีนี้ก็คือ "ต่างหูทองคำ" และ "จี้ทองคำ" ประเด็นที่นี่ก็คือ ถ้อยคำที่เหมาะสม ดึงดูดใจอย่างที่ เครื่องประดับที่สวยงามดึงดูดตา ถ้อยคำ ของพวกเพื่อนของโยบไม่ได้ดึงดูดเขาเพราะ ว่าถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้ประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ของเขา ถ้อยคำเหล่านั้นไม่เหมาะในทำ- นองเดียวกัน ถ้อยคำที่ไม่จริงก็ไม่ดึงดูด ถ้าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าไม่จริงในหนึ่ง ของเหตุการณ์ที่หายากที่ซึ่งผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าได้โน้มน้าวให้คนอิ สราเอลเปลี่ยน แนวทางของพวกเขานั้น ซามูเอลก็ได้อ้อนวอนอย่างคล่องแคล่วให้พ วกเขาที่จะกลับไปสู่ พระเจ้าและพวกเขาได้ทำ (1 ซมอ. 12; เปรียบเทียบ 2 พศด. 28:9-15) ในโอกาสนั้น ถ้อยคำ ของเขาก็มีค่าเท่ากับเครื่องประดับทองคำ

> ". . . อย่างที่เครื่องประดับสองอย่างแรก [ในบรรทัด ก] ก่อรูปสัญลักษณ์ที่สวยงามดังนั้นสองอย่างหลัง [ในบรรทัด ข] คือนักเทศน์ที่ฉลาดแห่งศีลธรรมและหูที่ให้ความสนใจก่อรูปสิ่งครบถ้วนที่กลมกลืน. . ."[562]

25:13 "ความเย็นของหิมะ" ที่นี่บางทีไม่ได้อ้างอิงถึงการมีหิมะตก ณ เวลาเก็บเกี่ยว เนื่องจากว่าสิ่งนี้จะเป็นความหายนะ บางทีมันอ้างอิงถึงน้ำดื่มที่ถูกทำให้เย็นด้วยหิมะอย่า งเช่น น้ำแข็งหลอด ซึ่งจะเป็นสิ่งพึงประสงค์และสิ่งทำให้สดชื่น

> “คุณคิดว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรเมื่อเราที่เป็นผู้สื่อสารได้ส่งถ้อยคำของพระองค์ด้วยความแม่นยำที่เหมาะสม?”[563]

> ” . . . ชาวชนบทของกรุงดามัสกัสเก็บหิมะของฤดูหนาวไว้ในรอยแยกของภูเขาทั้งหลายและขนมันไปยังกรุงดามัสกัสและเมืองต่างๆ ตามชายฝั่งในเดือนทั้งหลายที่อบอุ่น“[564]

อีกทางเลือกหนึ่งคือว่า อาจเป็นการกล่าวเกินจริงที่จงใจ “หิมะ”[565] เมื่อคนโมอับ คนอัมโมน และคนเมอูนีได้โจมตีกษัตริย์เยโฮชาฟัทและประชาชนยูดาห์นั้น ข่าวสาร สัญญาถึงชัยชนะที่พระเจ้าได้ส่งมาผ่านทางยาฮาซีเอลคนเลวีได้พิสูจน์ว่าทำให้สดชื่นและทำให้ชุ่มชื่น อย่างเช่นน้ำดื่มที่เย็นในวันที่ร้อน)2 พศด. 20:14-17)

25:14 สุภาษิตนี้เปรียบเทียบกับสุภาษิตที่อยู่ในข้อก่อนหน้านี้และกับสุภาษิตที่อยู่ใน 18:16 อย่างที่น้ำดื่มที่เย็นในวันที่ร้อนทำให้สดชื่น ดังนั้นท้องฟ้าที่มีลมและเมฆบ่งชี้ถึงฝน แต่ หากฝนไม่ตกก็ทำให้ผิดหวัง นั่นเป็นบุคคลที่อ้างอย่างโอ้อวดถึงการมีความสามารถ”) ของประทาน (“ บางอย่างแต่ล้มเหลวที่จะแสดงออกถึงสิ่งเหล่านั้นเมื่อถูกเรียกให้แสดงออก ยูดาได้ใช้คำเปรียบเทียบนี้ว่า เป็นเมฆที่ไม่มี”[ที่ล้มเหลวที่จะก่อให้เกิด] ฝน เพื่อจะอธิบายถึงครูสอน “ เทียมเท็จผู้ซึ่งปล่อยลมมากแต่ไม่มีการสำแดงที่ทำให้สดชื่น)ยด. 11-13; เปรียบเทียบ 2 ปต. 2:1; 1 ยน. 4:1) ผู้เผยพระวจนะเท็จหลายคนในพันธสัญญาเดิมได้ทำสิ่งเดียวกัน โปรดจำไว้เช่นกันถึงพวกนักวิทยาคมของฟาโรห์ผู้ซึ่งล้มเหลวที่จะทำการอัศจรรย์ต่างๆ ที่ต่อมาโมเสสได้ทำ)อพย. 9:11)

25:15 สุภาษิตนี้และสุภาษิตที่ตามมาสอ งข้อสนับสนุนความรู้จักประมาณสุภาษิตนี้ เกี่ยวกับถ้อยคำ โดยการเพิ่มเติมถ้อยคำเพียงเล็กน้อยนั้นแนวคิดของข้อนี้ก็ชัดเจนมากขึ้น “โดยการหักห้าม [ถ้อยคำ] ผู้ครอบครองอาจถูกชักนำได้ ” นั่นคือ อย่าพูดยาวเกินไป ถ้อยคำที่สุภาพสามารถมีพลังอย่างมากได้

> “ถ้อยคำที่สงบและอดกลั้นสามารถทำลายการต่ อต้านซึ่งยากเกินกว่าที่จะเอาชนะได้”[566]

> “กระดูกเป็นส่วนของร่างกายที่แข็งแรงที่สุดที่อยู่ภายในของบุคคลหนึ่ง และการทำให้กระดูกหักที่นี่อ้างอิงถึงที่จะทำลายการต่อต้านที่แข็งแกร่งที่สุดและลึกที่สุดต่อแนวคิดที่บุคคลหนึ่งอาจครอบครอง”[567]

ดาวิดได้ทำให้กษัตริย์ซาอูลตระหนักถึงการปฏิบัติที่รุนแรงอันไม่เป็นธรรมของเขาที่มีต่อเขาด้วยถ้อยคำที่เรียบร้อย (1 ซมอ. 24:8-15; 26:17-25) อาบีกายิลได้เปลี่ยนแปลงท่าทีของดาวิดอย่างสิ้นเชิงโดยการอ้อนวอนต่อเขาอย่างถ่อมใจและอย่างมีเหตุผล เธอไม่ได้พยายามที่ จะบังคับสิ่งใดด้วยถ้อยคำของเธอ (1 ซมอ. 25:23-35) ภายหลังนาธันได้พิชิตการสารภาพของดาวิดด้วยเรื่องราวที่เรียบง่าย ไม่ใช่ด้วยการคุกคามหรือการเรียกร้อง (2 ซมอ. 12)

25:16 สิ่งใดก็ตามที่บริโภคมากเกินไป แม้กระทั่งสิ่งต่างๆ ที่น่าปรารถนามากที่สุดก็สามารถกลายมาเป็นสิ่งที่น่ารังเกลียดและน่าขยะแขยงได้ สิ่งนี้ประยุกต์ใช้ต่อการใช้ความคิดและท้องมาก เกินไป เปาโลได้เตือนทิโ มธีว่า “เพราะถ้าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง ทางของ พระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง ” (1 ทธ. 4:8) บางคนใช้เวลามากเกินไปในเรื่องการออก กำลังกายและเวลาไม่ เพียงพอในการออกกำลังฝ่ายวิญญาณ แซมสันรักการเล่น (เกมทายปริศนา) และเพศมากเกินไป สิ่งเหล่านั้นได้นำความหายนะมายังเขาในที่สุด

> “ตั้งแต่หลังจากสวนเอเดนนั้น มนุษย์ได้ต้องการความพึงพอใจสูงสุดจากทุกสิ่งเมื่อพระเจ้าตั้งข้อจำกัดไว้ พวกเขาได้คิดว่ามันคงจะมีความปลาบปลื้มเมื่อพวกเขา ได้ไป เกินข้อจำกัดนั้น แต่แท้จริงแล้วมันเป็นอาการคลื่นไส้”[568]

> “ภรรยาและสามีต้องเฝ้าระวังมิฉะนั้นความรักใคร่ของพวกเขาที่มีต่อซึ่งกันและกันที่หวานชื่นและน่ารักอย่างที่มันเป็นนั้นจะเบียดเสียดกัน สิ่งต่างๆ ของพระเจ้าออกไป มันก็เป็นเช่นนั้นกับความยินดีและความเพลิดเพลินต่างๆ ของชีวิต สิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสมอย่างสิ้นเชิงในที่ของมันอาจพิสูจน์ว่า าจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณทั้งหมด ถ้ามันถูกปล่อยให้มาเป็นอำนาจที่ควบคุมสูงสุดของชีวิต”[569]

25:17 อย่างที่เรากล่าวในวันนี้ “อย่าอยู่นานเกินไป ” และ “ความคุ้นเคยทำให้เกิดการดูถูก ” หรืออย่างที่นักปราชญ์คนหนึ่งกล่าวว่า “ผู้เยี่ยมเยือ นและปลาส่งกลิ่นเหม็นหลังจากสามวัน ” การอยู่นานเกินไป แม้กระทั่งต่อหน้าเพื่อนๆ ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการปล่อยตัวเกินไป

(ข้อ 16; เปรียบเทียบ 1 ทธ. 5:13) พวกเพื่อนของโยบได้ทำให้การเยี่ยมเยือนของพวกเขา อยู่นานเกินไป

> "มิตรภาพเจริญเต็มที่ผ่านทางความรู้สึกไวที่ ระมัดระวังที่จะไม่บุกรุกความเป็นส่วนตัวและที่จะปล่อยช่องว่างให้อีกบุคคลหนึ่ ง ที่จะเป็นบุคคลในสิทธิ์ของเขา ไม่ใช่ผ่าน ทางความยินดีของตนเอง ความใจร้อนหรือการเรียกร้อง ปราศจากความสุขุมเช่น นั้น แทนที่จะบำรุงชีวิต มิตรภาพก็นำมันไปเสีย"[570]

สุภาษิตเชิงสัญลักษณ์จำนวนมากขึ้นก็มีไปจนถึง 26:3

25:18 "พยานเท็จ " เป็นอาวุธที่ทำลายซึ่งสามารถทำให้อีก บุคคลหนึ่งบาดเจ็บอย่างรุนแรงได้ ดังนั้น เราควรหลีกเลี่ยงที่จะใช้มัน (เปรียบเทียบ 6:19; 14:5; 19:5, 9, 28; อพย. 20:16; ฉธบ. 5:17) "กระบองศึก" "ดาบ" และ "ลูกธนู" ทั้งหมดนี้ก็ทำการของพวกมันในหลายแนวทาง ใน ทำนองเดียวกัน การโกหกและการให้การเป็นพยานเท็จสามารถทำร้าย "เพื่อนบ้าน" ในหลายแนวทางได้ การโกหกของคาอินได้นำให้พระเจ้าที่จะสาปแช่งเขา (ปฐก. 4:9-11) การ โกหกของพวกพี่ชายของโยเซฟได้ทำให้ใจของบิดาของพวกเขาแตกสลาย (ปฐก. 37:31-35) คำพยานของพยานเท็จ ณ การไต่สวนของนาโบทได้ส่งผลต่อการถูกประหารชีวิตของเขา (1 พกษ. 21:13)

25:19 การพึ่งพาบุคคลที่ไว้ใจไม่ได้ ("คนไม่ซื่อ") ในเวลาแห่งอันตรายก็สามารถส่งผลต่อความเจ็บปวดอย่างมากสำหรับบรรดาผู้ที่ "วางใจ" ในเขาเหมือนกับ "ฟัน" ที่เสียหรือ "เท้า" ที่เคล็ด (เปรียบเทียบ 14:22; 17:17; 19:22; 20:6) พยานเท็จ (ข้อ 18) กระตือรือร้นที่จะก่อให้เกิดความเจ็บปวด แต่บุคคลที่ไว้ใจไม่ได้ทำอย่างนั้นอย่างอยู่เฉยๆ คือ เขาล้มเหลวที่จะทำมันเมื่อมีความจำเป็น ยอห์นมาระโกได้พิสูจน์ว่าไว้ใจไม่ได้ระหว่างการ เดินทางประกาศครั้งแรกของเปาโล (กจ. 13:13; 15:37- 38) ในทางตรงกันข้าม พระเยซู ไม่เคยทำให้บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ผิดหวังเลย (มธ. 20: 30-34; ฮบ. 13:5)

25:20 การถอดเอาเครื่องแต่งกายของใครคนหนึ่งออกในวันที่อากาศหนาวก็เพิ่มความไม่สะดวกแก่เขาหรือเธอ ในทำนองเ ดียวกัน การเทน้ำส้มสายชูที่เป็นกรดบนสารโซเดียมไบคาร์บอเนต ที่เป็นด่าง (หรือแผล [LXX] คำฮีบรู *เนเทอร์*) ก็รบกวนสภาพตามธรรมชาติของสิ่งต่างๆ (หรือขบวนการการรักษา) มันผิดที่จะรบกวน "ใจที่เป็นทุกข์" เมื่อต้องการความ

สงบและ การปลอบโยนโดยการพยายามที่จะทำให้ใจรื่นเริงขึ้นด้วยเพลงที่รบกวนและที่ไม่ต้องการ เหมือนกับที่จะรบกวนร่างกายโดยการแย่งความอบอุ่นหรือการรักษาไปจากมัน เพลงต่างๆ สามารถบำบัดรักษาได้ แต่เมื่อเพลงเหล่านั้นถูกร้องอย่างขาดความรู้สึก พวกมันสามารถก่อ ให้เกิดความเจ็บปวดและทำลายจิตใจได้ (เปรียบเทียบ ปญจ . 3:4) ดนตรีที่ประโลมใจของ ดาวิดได้แค่ซ้ำเติมจิตใจที่เจ็บป่วยของกษัตริย์ซาอูล (1 ซมอ. 19:9-10)

25:21-22 เป็นที่ชัดเจนว่า ประเด็นของสุภาษิตนี้ก็คือที่จะตอบสนองต่อความชั่วด้วยความดี (เปรียบเทียบ มธ . 5:40-46; รม. 12:20) การประพฤติเช่นนั้นจะนำพระพรมาจากพระเ จ้าและ นำความเสียใจไปยังคนที่ทำสิ่งชั่วร้าย แม้กระนั้น "การกองถ่าน ลุกโพลงไว้บนศีรษะ " ของผู้ทำการข่มเหง หมายถึงอะไร ? เป็นที่ชัดเจนว่า อนุประโยคนี้พาดพิงถึงธรรมเนียมโบราณ เมื่อไฟของบุคคลหนึ่งดับที่บ้าน เขาหรือเธอจะไปหาเพื่อนบ้านและเอาถ่านที่ลุก อยู่บางก้อน มาเพื่อจะทำให้ไฟลุกไหม้อีก การถือถ่านในกระทะบนหัวก็เกี่ยวข้องกับอันตราย และความ ไม่สะดวกสบายสำหรับบุคคลที่ถือ แต่ถ่านเหล่านั้นก็เป็นหลักฐานของความรักของเพื่อน บ้าน ในทำนองเดียวกัน บุคคลที่ ได้รับสิ่งดีเป็นการตอบแทน ความชั่วก็รู้สึกไม่สะดวก สบายอย่างใดอย่ างหนึ่งแม้ว่าเขาได้รับของขวัญที่ดี ความไม่สะดวกสบายของเขาเกิดขึ้นต่อ ความรู้สึกผิดของเขาต่อการ ได้ทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขาในตอนแรก ดังนั้นการตอบสนอง ต่อความชั่วด้วยความดีนั้นไม่เพียงแต่รับรองถึงพระพรของพระเจ้า (ข้อ 22ข) แต่ยังทำให้ คนที่กระทำผิดตระหนักถึงแนว ทางต่างๆ ของเขา (ข้อ 22ก) ในวิธีที่สุภาพอีกด้วย

> "วิธีที่จะเปลี่ยนศัตรูให้เป็นเพื่อนก็คือที่จะกระทำต่อเขาในแนวทางที่เป็นมิตร"[571]

โดยการอธิษฐานเผื่อบ รรดาผู้ประหารชีวิตของพวกเขานั้น พระเยซูและสเทเฟนได้พิชิตความชั่วที่ได้ทำต่อพวกเขาด้วยความดี (ลก. 23:34; กจ. 7:60)

25:23 สีหน้าที่โกรธก็เป็นของบุคคลที่เป็นเป้าของลิ้นที่ลอบกัด (ใส่ร้าย) ลิ้นที่ส่อเสียดสามารถทำให้ผู้คนโกรธอย่างที่ลมเหนือนำฝนมา สิ่งเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ต่างๆ ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

> "การกระหน่ำของฝนที่เป็นน้ำแข็งและไม่เหมาะแก่โอกาสจากทิศเหนือนั้นก็ทำให้ชาวนางงวยและทำลายพืชผลของเขา (เปรียบเทียบ 26:1; 28:3) ดังนั้นเหยื่อที่ไม่ ระวังตัว เมื่อเขาได้ยินการใส่ร้าย ก็ตระหนักว่าผลประโยชน์ที่เขาจะเก็บเกี่ยว

จากการงานของเขานั้นก็เสียหายไปในทันทีทันใดเช่นกัน"[572]

"เมื่อผู้คนมาด้วยเรื่องเล่าลือที่ น่ารังเกียจเกี่ยวกับบุคคลที่ขาดไป มันก็จะเป็นการดีที่จะเผชิญหน้ากับพวกเขาด้วยจิตใจที่ดาวิดได้สำแดงออกต่อเรคาบและบาอานาห์ เพราะว่าบุคคลเช่นนั้นเป็นผู้ที่ลอบทำลายคุณลักษณะ (2 ซมอ. 4:5-12)"[573]

25:24 แฝดเหมือนของสุภาษิตนี้อยู่ใน 21:9 แฝดพี่น้องของมันอยู่ใน 21:19 ซึ่งเห็นว่า

"'ซึ่งโต้เถียง ' ในแต่ละสุภาษิตของสุภาษิต เหล่านี้ คือถ้อยคำที่แนะนำถึงการโต้เถียง ที่ต่อเนื่องเกี่ยวกับการตัดสินใจต่างๆ เช่น ใคร อย่างไร และทำไม. . ผู้หญิงขี้ทะเลาะเป็นบุคคลที่ไม่เคยถอยกลับจากการอุทิศตนที่ยาวนานต่อการโต้เถียง"[574]

เยเซเบลคงได้ทำให้ชีวิตเป็นทุกข์สำหรับกษัตริย์อาหับ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 18:19, 21:2 พกษ. 9) เปาโลได้กระตุ้นให้บรรดาภรรยาที่จะจำนนต่อสามีของพวกเขาแทนที่จะโต้เถียง (อฟ. 5:22-24)

25:25 ในขณะที่สุภาษิตนี้ก็เป็นจริงเกี่ยวกับ "ความดี" ใดๆ มันก็เป็นจริงมากขึ้นเมื่อเราคิดเกี่ยวกับข่าวประเสริฐว่าเป็นข่าวดี หญิงสะมาเรียได้พบข่าวดีที่พระเยซูได้นำมายังการมีชีวิตใหม่ของ เธอและควรค่าแก่การแบ่งปันกับเพื่อนบ้านที่กระหายของเธอ (ยน. 4:6-29) ความตั้งใจของ สุภาษิตนี้ดูเหมือนที่จะหนุนใจให้ผู้คนที่ จะแบ่งปันข่าวดีไม่ใช่ข่าวร้าย เนื่องจากว่ามันทำให้ ร่าเริง

25:26 ถ้าผู้คนหรือสัตว์เดินไปยังน้ำที่ใสและส ะอาด พวกเขาก็ทำให้มันสกปรกโดยการก่อกวน โคลนและตะกอน ในทำนองเดียวกัน คนที่ดี ("คนชอบธรรม" สามารถทำให้สถานการณ์ที่ดีเสียหายได้โดยการยอมให้คนชั่วรบกวน ดังนั้นคนฉลาดควรต่อต้านคนชั่วร้ายเมื่ อพวกเขาพยายามที่จะรบกวนความสงบสุข อิชมาเอลได้รบกวนความสง บสุขของยูดาห์หลังจากการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยการลอบฆ่าเกดาลิยาห์ ผู้ว่าราชการผู้ซึ่งคนบาบิโลนได้แต่งตั้งไว้เหนือประชาชน เกดาลิยาห์สามารถป้องกันการลอบฆ่าเขาเองได้แต่เขา "ยอมแพ้แก่คนชั่วร้าย" (ยรม. 41:1-3)

25:27 การปฏิบัติทั้งสองอย่ างในข้อนี้เป็นที่โปรดปรานสำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องในสิ่งเหล่านั้ น แต่การปฏิบัติเหล่านั้นอาจส่งผลกระทบต่อเขาอย่างเป็นผลร้ายถ้าเขาติดตามสิ่งเหล่านั้นมากเกินไป (เปรียบเทียบ ข้อ 16) "ศักดิ์ศรีของตนเองข องบุคคลหนึ่ง " บางทีควรจะอ่านว่า "เรื่องราวที่สำคัญ " (คำฮีบรู *เคเดดิม*) เช่นสิ่งต่างๆ ที่ถูกซ่อนไว้ของพระเจ้าและกษัตริย์ (เปรียบเทียบ ข้อ 3)[575] ดังนั้นสุภาษิตนี้ก็เตือนต่อการพยายามที่จะค้นหาคำตอบต่อ คำถามที่ไม่สามารถตอบได้ บางทีด้วยความทะเยอทะยานที่เลยเถิด

พระธรรมปัญญาจารย์เป็นการบันทึกของความพยายามของซาโลมอนที่จะค้นหาคำตอบต่อความลึกลับต่างๆและความผิดหวังของเขาในการที่ไม่สามารถที่จะทำอย่างนั้นได้ ดาวิดได้เขียนว่าใจของเขาไม่ได้หยิ่งหรือตาของเขาก็ไม่ได้จองหอง หรือเขาก็ไม่ได้ทำให้ตัวเขาเองพัวพันในเรื่องราวต่างๆ ที่ใหญ่ซึ่งยากเกินไปสำหรับเขา เขาได้แนะนำอย่างเรียบง่ายถึงการ หวังในพระเจ้า (สดด. 131)

25:28 ทั้ง "เมือง. . .ที่มีกำแพงที่เสีย (ปราศจากกำแพง) และ "คนที่ไม่สามารถควบคุมตัวเขาเอง (จิตใจของเขา)ได้นั้นก็เสี่ยง ต่อการโจมตีและการพิชิตโดยศัตรู จงเปรียบเทียบ 16:32 โนอาห์ ได้ทำให้เปิดโปงต่อความอับอายโดยการขาดการควบคุมของเขา (ปฐก. 9:20-21) โมเสสไม่ สามารถเข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญาได้ เพราะเขาได้สูญเสียการควบคุมตัวเอง ณ เมรีบาห์ (กดว. 20) เมื่อความกดดันเข้ามาถูกจุด ใครก็ตามสามารถสูญเสียการควบคุม ตัวเขาเองหรือตัวเธอเองได้ ด้ วยเหตุนี้เราต้องจำนนการควบคุมตัวเราเองต่อพระวิญญาณ บริสุทธิ์ (อฟ. 5:18) ผู้ซึ่งจะผลิตผลแห่งการควบคุมตนเองภายในเรา (กท. 5:23)

2. คนโง่และความโง่เขลา บทที่ 26

การเปรียบเทียบต่างๆในบทที่ 25 ก็กล่าวถึงทั้งการประพฤติที่ฉลาดและโง่เขลา แต่การเปรียบเทียบเหล่านั้นในบทที่ 25 กล่าวถึงคนโง่และความโง่เขลาเป็นหลัก การเปรียบเทียบสามอย่างแรกก็ใช้สัญลักษณ์สำหรับการเปรียบเทียบเช่นกัน

26:1 การให้เกียรติแก่คนโง่ก็ไม่เหมาะเหมือนกับ "หิมะในฤดูร้อน" หรือเหมือนกับ "ฝน" ในฤดู "เก็บเกี่ยว" ทั้งสามอาจก่อให้เกิดความไม่สะดวกที่รุนแรงได้เช่นกัน พระเจ้าได้ขจัดเกียรติและพิพากษาความโง่เขลาของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์โดยการขจัดจิตปกติของเขาอย่างชั่ว - คราว (ดนล. 4)

26:2 ถ้าใครคนหนึ่งสาปแช่งอีกคนหนึ่งผู้ซึ่งไม่สมควรต่อการแช่งสาป คำสาปแช่งจะไม่เกิดผล (เปรียบเทียบ กดว . 23:8) พอที่จะกล่าวได้ว่า คำสาปแช่งจะไม่ทำให้ตัวของมันเองติดกับบุคคลที่ได้ถูกสาปแช่ง แน่นอนว่าพระเจ้าทรงควบคุมการสาปแช่งต่างๆ อย่างที่พระองค์ทรงควบคุมฉลากที่ทอดลงที่ตัก (16:33)

> "เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าพระพรและคำสาปแช่งมีการดำรงอยู่ที่เป็นรูปธรรม นั่นคือเมื่อถ้อยคำถูกกล่าว ถ้อยคำนั้นก็ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ พระคัมภีร์ ทำให้เห็นชัดเจน ว่าอำนาจของพระพรหรือคำสาปแช่งก็ขึ้นอยู่กับอำนาจของผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลัง มัน (ตัวอย่างเช่น บาลาอัมไม่สามารถสาปแช่งสิ่งที่พระเจ้าได้อวยพรได้ เปรียบ เทียบ กดว. 22:38; 23:8) สุภาษิตนี้เน้นถึงการแก้ไขความเชื่อถือทางไสยศาสตร์ พระวจนะของพระเจ้านั้นมีพลังเพ ราะคือพระวจนะของพระเจ้า นั่นคือพระองค์ จะทำให้มันสำเร็จ"[576]

คำสาปแช่งของโกลิอัทไม่ได้มาเกาะดาวิดเพราะมันไร้เหตุผล ดาวิดไม่ได้ทำอะไรที่สมควรจะได้รับมัน (1 ซมอ. 17:43)

26:3 สุภาษิตนี้ อธิบายถึงสิ่งที่ *เหมาะ* สำหรับคนโง่ ในความตรงกันข้ามกับสิ่งที่ไม่เหมาะ (เปรียบ เทียบ ข้อ 1) แส้และบังเหียนทำ ให้ม้าและลาอยู่ภายใต้การควบคุม แส้กระตุ้นให้พวกมัน ทำการและบังเหียนก็ยับยั้งพวกมัน ในทำนองเดียวกัน "ไม้เรียว" แห่งการตีสอนที่ใช้กับ "หลังของ [คนโง่]" ก็ทำให้เขาอยู่ภายใต้การควบคุม (เปรียบเทียบ 10:13; 19:29) คนโง่อาจ ต้องการการกระตุ้นอย่างรุนแรงเพราะว่าเขาหรือเธอดื้อดึงหรือขี้เกียจ หรืออาจต้องการการ ยับยั้งสำหรับการเตลิดเปิดเปิงเกินไป ดาวิดต้องการแรงกระตุ้นที่จะทำหน้าที่ของเขาใน ฐานะกษัตริย์เมื่อเ ขาได้อยู่ข้างหลังกรุงเยรูซาเล มและได้เห็นบัทเชบา (2 ซมอ. 11:1) และ เขาต้องการการยับยั้งเมื่อเขาได้สูญเสียความอดทนของเขากับนาบาล (1 ซมอ. 25:13) ใน ความรักของพระองค์นั้น พระเจ้าทรงประยุกต์ใช้การตีสอนสำหรับจุดประสงค์เหล่านี้ (เปรียบเทียบ ฮบ. 12:4-13)

26:4-5 ถ้อยคำแห่งการแนะนำเหล่านี้ ไม่ขัดแย้งกันและกัน เพราะว่าแต่ละถ้อยคำก็ฉลาดในแนวทางของตนเอง ข้อ 4 หมายถึงว่า ใน การตอบต่อคนโง่นั้นบุคคลหนึ่งไม่ควรลงไปสู่ระดับของเขาโดยการให้การตอบสนองที่โง่เขลาแก่เขา (ตัวอย่างเช่น 2 พกษ. 18:36) ข้อ 5

หมายถึง บุคคลหนึ่งควรแก้ไขคนโง่เพื่อว่าเขาจะไม่สรุปว่าเขาถูกต้อง (ตัวอย่างเช่น นหม. 6:8; โยบ 2:9-10) ข้อคิดเห็นบางประการของคนโง่ไม่ควรต่อการตอบสนอง (ข้อ 4) แต่ข้อคิดเห็นอื่นๆ ก็เรียกร้องการตอบสนอง (ข้อ 5) ในเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่สำคัญ บุคคลหนึ่งควรละเลยข้อคิดเห็นที่โง่เขลา แต่ใ นเรื่องราวต่างๆ ที่สำคัญ บุคคลนั้นจำเป็นที่จะต้องตอบสนองมิฉะนั้นคนอื่นๆ ก็สรุปว่าคนโง่นั้นถูกต้อง[577]

> "ในอีกนัยหนึ่ง มันขึ้นอยู่กับคนโง่ และคนฉลาดอย่างแท้จริงจะไวต่อ ธรรมชาติของ มนุษย์อย่างมากจนเขาจะรู้ว่าเมื่อไหร่ที่จะประยุกต์ใช้อย่างหนึ่งและไม่ใช้อีกอย่าง หนึ่ง"[578]

สุภาษิตเชิงสัญลักษณ์จำนวนมากขึ้นก็มีไปจนถึงข้อ 11 ซึ่งตามปกติแล้วถูกแสดงให้เห็นโดยการเปรียบเทียบ "ฉันใด. . .ฉันนั้น" (เปรียบเทียบ ข้อ 14, 17, 18-19, 21, 23)

26:6 การตัด "เท้าของตนเอง" ของบุคคลหนึ่งออกทำให้การส่งสารนั้นเป็นไปไม่ได้การส่งคนโง่ไปเพื่อส่งสารก็เป็นเช่นนั้น "คนโง่" จะท้อใจ ไขว้เขว หรือสำหรับเหตุผลบางอย่างนั้นก็พิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อต่อหน้าที่ของเขา การดื่ม "ความรุนแรง" อ้างอิงถึงการดื่มบางสิ่งที่ก็ให้เกิดความรุนแรงต่อระบบของบุคคลหนึ่งเช่นยาพิษ

> "แทนที่จะนำการรักษามา (ดู 13:17) และพบการทำให้สดชื่นโดยทางการสื่อสาร (25:13; เปรียบเทียบ 10:26) บุคคลหนึ่งก็ก่อความทุกข์ให้เขาเองด้วยความอยุติธรรมที่โอหังและความโหดร้ายทางกายภาพที่เลือดเย็น (ดู 4:17; เปรียบเทียบ กดว. 13:32; 14:1- 4; 1 พกษ. 11:26-40; 2 พกษ. 8:15)"[579]

พวกสอดแนมสิบคนที่ได้นำการรายงานที่ท้อใจมาก็ได้มีผลกระทบนี้ต่อคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (กดว. 13:32; 14:1-4)

26:7 "คนโง่สามารถใช้สุภาษิตที่ฉลาดหรือความ จริงทางศีลธรรมได้เพียงเล็กน้อย ... อย่างที่คนง่อยสามารถใช้เท้าของเขา. . ."[580]

> ". . . สุภาษิตอันสูงส่งที่อยู่ในปากของคนโง่ก็ ไม่มีน้ำหนัก (นั่นคือ สิทธิอำนาจ)

> และไม่ได้ทำให้เขาไปที่ไหนเลย .... ข่าวสารที่ดีของสุภาษิตที่อยู่ในมือของผู้สื่อสาร ที่บกพร่องก็ล้มเหลวและก็ไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบที่เล็กน้อยที่สุด"[581]

ดังนั้น เป็นการไม่ฉลาดที่จะเตรียมคนโง่ให้พร้อมด้วยคำกล่าวที่ฉลาด ที่จ ะขอให้เขาส่งคำเหล่านั้นและที่จะคาดหวังให้คนอื่นๆ ได้รับประโยชน์จากคำเหล่ านั้น โยนาห์เป็นคนโง่เช่น นั้นจนกระทั่งพระเจ้าได้นำเขาไปสู่การกลับใจ (ยนา. 1)

26:8 โดยการให้เกียรติแก่คนโง่นั้น บุคคลหนึ่งก็ติดอ าวุธให้เขาที่จะทำความเสียหาย สิ่งนี้สามารถ เกิดขึ้น ได้ ยกตัวอย่างเช่น การเลื่อนขั้นเขาไปสู่ตำแหน่งของความรับผิดช อบที่ใหญ่ขึ้น ภาพ ของการมัดก้อนหินไว้กับสลิงดูเหมือนจะบ่งบอกว่า บุคคลที่ทำการมัดไม่ได้รู้ถึงวิธีที่จะใช้ สลิง ผู้คนไม่ได้มัดก้อนหิน กับสลิง เพียงแต่ใส่พวกมันไว้ในสลิง ดังนั้น เมื่อสลิงถูกเหวี่ยง ก้อ นหินก็จะพุ่งออกไป ในทำนองเดียวกัน บุคคลหนึ่งที่คาดหวั งให้คนโง่บรรลุบางสิ่งที่มี เกียรติก็ไม่รู้ว่าสิ่งต่างๆ ทำการอย่างไร[582]

> "ก้อนหินที่ถูกมัดไว้กับสลิงก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้นเกียรติที่มอบให้แก่คนโง่ก็ถูกโยนทิ้งไป"[583]

เมื่อซีซาร์ได้แต่งตั้งปอนทัสปีลา ตไปสู่การเป็นผู้ว่าการของเขานั้น เขาไม่ได้ตระหนักว่าปีลาตจะพิสูจน์ว่าเป็น "คนโง่" เพียงใดในการรับมือกับผู้อยู่ใต้บังคับที่เป็นคนชาวยิวของเขา กษัตริย์อาหสุเอรัสได้พบว่าฮามานที่ไว้ใจได้ของเขานั้นก็เป็น "คนโง่" อีกด้วย

26:9 สุภาษิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เจ็บปวดและอันตรายเหมือนกับ "หนาม" [ที่อยู่ใน] มือของคนขี้เมา ทั้งการสอนและหนามก็เปลี่ยนเป็นเครื่องมือแห่งความเจ็บปวดและอันตรายสำหรับคนขี้เมาและคนโง่ผู้ ซึ่งได้ยินหรือมีสิ่งเหล่านั้น ความหมายโดยนัยก็คือว่า โดยการใช้ สุภาษิตนั้น คนโง่ก็น่ารังเกียจและปรา ศจากการควบคุมเหมือนคนขี้เมา พระเจ้าประกาศ ผ่านทางเยเรมีย์ว่าพระองค์ จะลงโทษ เชไมอาห์ชาวเนเฮลามสำหรับการนำ ผู้คนแห่งยูดาห์ ไปในทางที่ผิดๆ (ยรม. 29:30-32)

26:10 คนโง่ไม่เพียงแต่ไม่เหมาะที่จะสอนด้วยสุภาษิตเท่านั้น (ข้อ 9) แต่เขาไม่เหมาะสำหรับงานใดๆ อีกด้วย เขาก่อให้เกิดความเสียหายด้วยถ้อยคำและการกระทำของเขา ซาโลมอนได้เปรียบเทียบคนโง่และบรรดาผู้ที่ "ผ่านไป" (นั่นคือ ไม่เป็นที่รู้จักและไม่ได้ถูกท ดสอบ) กับ

"ปืนใหญ่ที่ไม่แน่น " การกระทำของพว กเขาก็ทำนายไม่ได้และอันตราย พระเยซูได้ห้าม ปรามผู้ที่จะมาเป็นสาวก ผู้ซึ่งได้กล่าวว่าเขาจะติดตาม พระเยซูไปที่ใดก็ตามที่พระองค์ไป โดย การย้ำเตือนเขาว่า "หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มี ที่ที่จะ วางศีรษะ" (มธ. 8:20; ลก. 9:58)

26:11 คนฉลาดก็ไม่ *ทำซ้ำ*ความโง่เขลาของเขา แต่คนโง่ก็ทำ ในทำนองเดียวกัน สุนั ขกลับไปหา สิ่ง ที่มันสำรอกออกมาแต่มนุษย์ไม่ ทำอย่างนั้น คนโง่ปฏิบัติเหมือนสุนัขแทนที่จะปฏิบัติ เหมือนมนุษย์เมื่อเขาทำซ้ำความโง่เขลาของเขา (เปรียบเทียบ 2 ปต. 2:22)

26:12 ความทะนงตัวที่โอ้อวดและ"ความรู้สึกว่าตนเหนือกว่าผู้อื่นที่ไม่จริงก็ทำให้บุคคล หนึ่งอยู่เหนือการเข้าถึงของการช่วยเหลือ [เปรียบเทียบ ข้อ 3, 11]"[584]

"แย่ยิ่งกว่าคนโง่ก็คือคนโง่ที่ถูกหลอกลวง"[585]

นาบาลเป็นคนโง่ประเภทนี้ ไม่มีใครสามารถชักชวนเขาด้วยเหตุผลได้ (1ซมอ. 25:17) เปาโลได้แนะนำว่า "อย่าถือว่าตัวฉลาด" (รม. 12:16)

ข้อ 13-16 กล่าวถึงคนโง่ประเภทพิเศษ นั่นคือ คนเกียจคร้าน ข้อ 17-19 กล่าวถึงการรักสันติภาพ ข้อ 20-21 กล่าวถึงผู้ใส่ร้ายป้ายสี และข้อ 22-28 กล่าวถึงความหน้าซื่อใจคด การเน้นอย่างหนักแน่นที่ความโง่ เขลาของความเกียจคร้านในพระธรรมสุภาษิต เป็นส่วนหนึ่งของรากฐานของ "จริยธรรมในการทำงานของ โปรเตสแตนท์"

26:13 "คนเกียจคร้าน" เป็นผู้ผัดวันประกันพรุ่ง (เปรียบเทียบ 13:4; 15:19; 19:15; 20:4; 21:25-26; 22:13; 24:30-34) แม้ว่าไม่มีความยุ่งยากหรือ เหตุผลที่แท้จริงที่จะล่าช้านั้น เขาจะจินตนา การว่ามี เพื่อว่าเขาสามารถหลีกเลี่ยงที่จะไม่ไปทำงานหรือทำการบางอย่าง เมื่อความกลัวที่ ไร้เหตุผลทำให้บุคคลหนึ่งไม่ สามารถนั้น เขาหรือเธออาจจะเป็นคนเกียจคร้านผู้ซึ่งกำลัง พยายามที่จะแก้ตัวถึงการอยู่เฉยๆ ของเขาหรือของเธอ ครั้งหนึ่ง กษัตริย์ดาวิดมีผู้บัญชาการ กองทัพที่มีชื่อว่าอามาสาผู้ซึ่งได้กระทำอย่าง เกียจคร้าน และดาวิด จึงจำเป็นต้องหาคน มา แทนที่เขา (2 ซมอ. 20:4-7)

26:14 แทนที่จะออกจากเตียงนอนและไปทำงาน คนเกียจคร้านก็ใช้พลังงานของเขาอย่างไร้ประ -

โยชน์ คือการพลิกไปพลิกมาบนเตียงนอนหรือที่นอนของเขา ประตูในสมัยของซาโลมอนก็หมุนบนเดือยที่ตั้งอยู่ในเบ้าแทนที่จะเป็นบานพับ อย่างน้อยแล้วประตูก็ทำหน้าที่ ของมันโดยการเปิดและปิด แต่คนเกียจคร้านไม่ได้ทำเพราะว่าเขาหรือเธอก็อยู่บนเตียงนอนพลิกไปพลิกมาและไม่ได้ไปที่ไหน บางทีเขาพลิกไปพลิกมาบ่อยมากเพราะจริงๆ แล้วเขาไม่ได้ต้องการการพักมากเท่ากับที่เขากำลังพักอยู่ หญิงพรหมจารีโง่เขลาสิบคนได้นอนหลับในเมื่อพวกเขาควรเฝ้าดูและรอคอยเจ้าบ่าว (มธ. 25:1-13)

26:15 การอธิบายที่เกินความจริงนี้เกี่ยวกับคนเกียจคร้านก็กล่าวซ้ำเกือบคำต่อคำของ 19:24 คนเกียจคร้านนั้นขี้เกียจอย่างมากจนเขาไม่แม้กระทั่งทำงานที่จำเป็นในการที่จะเคลื่อนอาหารจากชามของเขาไปยังปากของเขา เปาโลได้แนะนำว่าถ้าคริสเตียนคนไหนปฏิเสธที่จะทำงาน เขาไม่ควรจะกิน (2 ธส. 3:10) บางทีมีการเชื่อมโยงระหว่างการไม่เต็มใจที่จะเลี้ยงดูตนเอง ในตอนแรกและการไม่สามารถที่จะเลี้ยงดูตนเองในตอนหลัง

26:16 อย่างเหน็บแนมแล้ว ในที่สุดคนเกียจคร้านก็โน้มน้าวตัวเขาเองว่าความเกียจคร้านของเขานั้นก็มีเหตุผล เขาแน่ใจเกี่ยวกับสิ่งนี้อย่างมากจนแม้กระทั่ง “คน [ฉลาด] เจ็ดคน” (นั่นคือองค์ประกอบที่สมบูรณ์ของผู้ให้คำปรึกษาที่ฉลาด) จะไม่มีความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงความคิดของเขา ความเกียจคร้านของเขาได้นำไปสู่การไร้เหตุผล

> “เขาสามารถประดิษฐ์ข้อแก้ตัวและข้อโต้แย้งที่เป็นไปได้ในปริมาณที่ไม่จำกัดเพื่อจะแก้ตัวถึงอุปนิสัยที่เลวทรามของเขา และไม่ว่าความสะอิดสะเอียนหรือความโกรธของบุคคลที่ดีกว่าตัวเขาก็จะไม่มีผลกระทบเขาได้”[586]

กษัตริย์ซาอูลผู้ซึ่งควรได้นำกองทัพข องเขาในการต่อสู้กับคนฟี ลิสเตียก็พักอยู่ภายใต้ต้นทับทิม ในขณะที่โยนาธานได้ออ กไปต่อสู้กับศัตรูของอิสราเอล เมื่อพระเจ้าได้ให้ความสำเร็จแก่ โยนาธาน ซาอูลก็ไม่พอใจและต้องการจะประหารโยนาธาน คนอิสราเอลเท่านั้นที่สามารถ ช่วยกู้โยนาธานจากความโง่เขลาของซาอูลได้ ซึ่ง ดูเหมือนจะสืบเสาะไปถึงความเกียจคร้าน ของเขาในการต่อสู้กับศัตรู (1 ซมอ. 14:1-46)

26:17 คนที่ชอบยุ่งชอบเกี่ยวข้องอย่างไม่จำเป็นในความขัดแย้งที่ไม่เกี่ยวข้องกับ ตัวเขาก็สามารถแน่ใจได้ว่าเขาจะบาดเจ็บ

> "*ผ่านไป*' บางทีขยาย 'สุนัข' ไม่ใช่คนภายนอก ดังนั้นตัวอย่างประกอบนี้ก็ได้รับการสนับสนุนคือ ดังนั้นการฉวย *'ที่หู'* ของสุนัขที่ไม่รู้จักและกำลังผ่านไปก็เป็นทั้งการรบกวนเนื่องจากการเห่าและเป็นอันตรายเนื่องจากการกัด ไม่มีสิ่งดีใดที่สามารถออกมาจากสองสิ่งนี้ได้"[587]

โมเสสจำเป็นต้องหนีไปจากอียิปต์เพราะว่าเขาได้เกี่ยว ข้องในการสู้ระหว่างคนอิสราเอลสองคน (อพย. 2:13-14) และกษัตริย์โยสิยาห์ได้ตายไปอย่างไม่จำเป็น เพราะว่าเขาได้พยายาม ที่จะหยุดยั้งฟาโรห์นิโคจากการต่อสู้กับคนอัสซีเรีย (2 พกษ. 23:29)

26:18-19 คนแรก (ข้อ 18) คือนักรบที่ต่อสู้อย่างบ้าเลือดผู้ซึ่งมีอาวุธและอันตร าย เพราะว่าเขาเป็น "คนบ้า" ซึ่งก็คือจิตผิดปกติ เขาก็อันตรายเป็นสองเท่ า คือ เขามีอาวุธและเขาก็บ้า คนที่สอง (ข้อ 19) คือผู้ก่อปัญหาผู้ซึ่งก่อความเสียหายอย่างไม่จำเป็นต่อเพื่อนบ้านนี้ด้วยความตั้งใจ ที่มุ่งร้าย (เปรียบเทียบ 10:23) เขาแก้ตัวถึงอุปนิ สัยของเขาเพื่อจะหลีกหนีการลงโทษ เมื่อ เขาเป็นที่สงสัยหรือถูกจับโดยการอ้างว่า "มันเป็นแค่การล้อเล่นเท่านั้น !" สองคนนี้ คล้ายกันในแง่ที่ว่าพวกเขาก่อความเ สียหายในที่ใดก็ตามที่พวกเขาไป พวกเขาไม่เหมือนกันในแง่ที่ว่า คนแรกก่อความเสียหายของเขาโดยปราศจากเจตนาร้ายโดยไตร่ตรองม าก่อน แต่คนที่สอง กระทำอย่างจงใจ ประเด็นของการเปรียบเทียบ คือว่า ผู้กระทำที่ประสงค์ร้ายก็แย่กว่านักรบ ที่บ้าเพราะเขาปิดบังแรงจูงใจของเขาอย่างหลอกลวง เปโตรได้เตือนผู้อ่านของท่านว่าครู สอนเท็จ จะพยายาม แสวงหาประ โยชน์ส่วนตัวจากพวกเขาด้วยถ้อยคำเท็จ (2 ปต. 2:13)

26:20 ถ้าการนินทาจะหยุดยั้งการนินทา ความขัดแย้งระหว่างบุคคลก็จะหายไป อย่างที่เมื่อใครคนหนึ่งหยุดเพิ่มเชื้อเพลิงให้กับไฟ มันก็ดับ (เปรียบเทียบ 10:18; 11:13, 27; 16:27-28; 18:8; 20:19) "ผู้กระซิบ " ใช้การ พูดเสียดสีและความจริงครึ่งหนึ่ง และเขาหรือเธอก็บิดเบือนหรือกล่าวข้อเท็จจริงเกินจริง งูนั้นได้บิดเบือนความจริงในแนวทางนี้เพื่อล่อลวงเอวาให้ทำบาป (ปฐก. 3:1-5) เนหะมีย์ได้ปฏิเสธที่จะฟังการนินทาที่สันบาลลัทแพร่กระจาย เกี่ยวกับตัวเขา และผลลัพธ์ก็คือการต่อต้านนั้นก็ลดลง (นหม. 6:5-9)

26:21 สุภาษิตนี้กล่ าวถึงอีกด้ านหนึ่งของสุภาษิตก่อนหน้านี้ คนที่ "มักทะเลาะวิวาท " ก็กระตุ้นการวิวาท อย่างที่การเพิ่มเชื้อเพลิงให้กับไฟก็ทำให้มันเผาไหม้ต่อไป คนยิวที่ไม่เชื่อ ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ ผู้ซึ่งกระตุ้นให้ผู้ คนต่อต้านมิชชั่นนารีคริสเตียน ได้บังคับให้เปาโลออกไปจาก

เมือง และการมักทะเลาะวิวาทของพวกเขาได้นำไปสู่การถูกจับกุมของท่านในพระวิหาร (กจ. 21:27-30)

26:22 สุภาษิตนี้กล่าวซ้ำ 18:8 คำต่อคำ การโกหกต่างๆ ที่ถูกนินทาก็เข้าไปสู่หูและพักในความทรงจำของบรรดาผู้ที่รับเอาพวกมัน เหมือนกับลูกกวาด (หรือ "ชิ้นอาหารอร่อย") ที่ทำให้ริมฝีปากพึงพอใจและบรรเทาท้อง ซาโลมอนเตือนเราที่จะหลีกเลี่ยงความหวานที่ทดลองเหล่านี้ ซึ่งสามารถมีผลกระทบอันยาวนานต่อเราและบรรดาผู้ที่ให้สิ่งเหล่านั้นได้ อย่างไม่สงสัยแล้ว การนินทาอย่างมาก ในที่สุด ได้นำหน้าการกล่าวหา ผู้นำอิสราเอล 250 คนที่ว่าโมเสสได้ยกย่องตัวเขาเองเหนือผู้คน (กดว. 16:1-3)

26:23 การประจบประแจงมีค่าน้อยหรือไร้ค่าอย่างเช่นสิ่งต่างๆ ที่ดูเหมือนแพงแต่แท้จริงแล้วก็มีค่าน้อย การประจบประแจงที่หลอกลวงปกคลุมใจที่ชั่วร้าย "ริมฝีปากที่เร่าร้อน" พรรณนาถึงคนประจบประแจงที่กล่าวคำโกหกของเขาด้วยความ เร่าร้อนอย่างยิ่ง ในขณะที่บ่งบอกถึง ความจริงอย่างยิ่งของพวกเขา มากกว่าหนึ่งครั้งนั้น กษัตริย์ซาอูลได้ประจบประแจงดาวิด แต่ดาวิดก็ฉลาดพอที่จะเห็นไปไกลกว่าถ้อยคำที่ขอโทษและเสียใจไปสู่ใจที่เกลียดชังของเขา (1 ซมอ. 24:16-22; 26:17-25).

26:24-26 บ่อยครั้งแล้วผู้คนที่เกลียดชังและชั่วร้ายก็กล่าวต่อบรรดาผู้ที่พวกเขา เกลียดชังด้วยถ้อยคำที่งดงาม นั่นก็เป็นกรณีของศัตรูของคนยิวผู้ซึ่งได้กลับจากการเป็นเชลยที่บาบิโลนมายังแผ่นดินแห่งพระสัญญา "ด้วยเล่ห์เหลี่ยม" นั้นศัตรูของพวกเขาได้เสนอตัวที่จะช่วยเหลือพวกเขาในกา รสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ แต่พวกเขาได้วางแผนอย่างลับๆ ที่จะก่อความวุ่นวาย แก่บรรดาผู้สร้าง ในที่สุดแล้วแรงจูงใจของพวก เขาก็ชัดเจน (อสร. 4:1-3) "สิ่งน่าเกลียดชังทั้งเจ็ดในใจของเขา" หมายถึง คนหน้าซื่อใจคดก็ชั่วร้ายอย่างสิ้นเชิง

26:27 บุคคลที่พยายามจะวางกับดักเพื่อนบ้านของเขา ("ผู้ที่ขุดหลุม") อย่างที่บางครั้งผู้คนขุดหลุมเพื่อที่จะจับสัตว์ป่า บ่อยครั้งแล้วก็จะพบว่าตัวเขาเองก็พัวพันในปัญหาที่เขาได้วางแผนไว้ การวางก้อนหินขนาดใหญ่ให้ตกลงบนสัตว์หรือ อศัตรู ("ผู้ที่กลิ้งก้อนหิน") เป็นอีกวิธีหนึ่งของการทำความเสียหายแต่บางครั้งก้อนหินตกลงและทำให้บรรดาผู้ที่วางกับดักบาดเจ็บ

> "จากสิ่งเหล่านี้นั้น การกระทำเหล่านี้ ชี้ถึงความเป็นไปได้ คือ บุคคลหนึ่ง *สามารถ* ตกลงไปในหลุมได้และบุคคลหนึ่งสามารถ ที่จะถูกกระแทกด้วยก้อนหินที่กลิ้ง

กลับมาได้”[588]

ฮามานได้สร้างตะแลงแกงเพื่อที่จะแขวน โมรเดคัย แต่เขาได้ลงเอยด้วยการที่ตัวเขาเองถูกแขวนที่นั่น (อสธ. 7) พวกศัตรูของดาเนียลได้โยนเขาไปสู่ถ้ำของสิงห์ แต่พวกเขาได้ลงเอยด้วยการที่พวกเขาเองถูกโยนลงไปที่นั่น (ดนล. 6)

26:28 “ลิ้นที่มุสา” และ “ปากที่ป้อยอ” เป็นนามนัยสำหรับถ้อยคำที่หลอกลวง ซึ่งมี ผลกระทบสองอย่าง หนึ่ง มันก่อให้เกิดความเสียหายที่ใหญ่ต่อบุคคลที่ได้ยิน ผู้ซึ่งได้ฟังคำโกหกแล้วเอามานินทามันทำให้บุคคลที่ถูกกล่าวถึงเจ็บปวด สอง ในที่สุดมันก็ทำลายผู้พูด[589]

“ปากที่มุสาเป็นปืนที่ยิงเท้าเจ้าของมันเอง”[590]

อย่างน่าสนใจแล้ว ลิ้นของยูดาสอิสคาริโอท (“สวัสดีพระอาจารย์” มธ. 26:49) และปากของ เขา (“จูบคำนับพระองค์” มธ. 26:49) ได้นำไปสู่การถูกจับกุมของพระเยซูและการฆ่าตัวตายของยูดาส

3. คุณธรรมและความชั่ว 27:1-22

การเปรียบเทียบหลายอย่างในส่วนนี้ กล่าวถึงคุณธรรมและความชั่วที่เป็นลักษณะของคนฉลาดและคนโง่

27:1 การคุยอวด “ถึงพรุ่งนี้” เกี่ยวข้องกับการพึ่งพาอย่างมั่นใจในสิ่งที่บุคคลหนึ่งจะทำและประสบในอนาคต แม้กระทั่งอนาคตอันใกล้ (เปรียบเทียบ ลก. 12:20; ยก. 4:13)

“ถ้าสิ่งใดก็ตามนั้นแน่นอน มันก็เป็นความไม่รู้ของมนุษย์เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น นี่เป็นขอบเขตที่เป็นของพระเจ้า”[591]

คำอุปมาของพระเยซูเรื่องเศรษฐีโง่ ผู้ซึ่งได้วางแผนที่จะดำเนินชีวิตหลายๆ ปีแต่ก็ได้ตายไปในคืนถัดไป นั้นควรเป็นคำเตือนต่อผู้คนที่มั่นใจในตนเองอย่างสิ้นเชิง (ลก. 12:16-21) ความหมายโดยนัยของสุภาษิตนี้ก็คือ เราควรใช้แต่ละวันอย่างมีประโยชน์ แทนที่จะผัดวัน

ประกันพรุ่ง (เปรียบเทียบ อพย. 8:10; กจ. 24:25)

27:2 "แน่นอนว่า ในกรณีที่หายากนั้น การยกย่องตนเองซึ่งได้รับอนุญาต เพราะมันถูกเรียกร้อง (2 คร. 11:18) ซึ่งเป็นเพราะว่ามันถูกนำเสนอต่อความตั้งใจของบุคคลหนึ่งอย่างหนักแน่นนั้น ก็จะถูกวัดโดยความจริง ([2 คร.] 10:13) แต่โดยทั่วไปแล้วมันไม่เหมาะสมที่จะยกย่องตนเอง. . ."[592]

ผู้คนของเผ่าเอฟราอิมดูเหมือนว่าจะมีความคิดเห็นอันสูงส่งที่เกินควรเกี่ยวกับพวกเขาเอง จนในที่สุดแล้วได้นำไปสู่ความพ่ายแพ้ของพวกเขาในสงคราม (ยชว. 17:14-15; วนฉ. 8:1-3; 12:1-6) ยากอบและยอห์นได้รู้สึกว่าพวกเขาสมควรต่อตำแหน่งในอาณาจักรของพระคริสต์ เหนือกว่าสาวกคนอื่นๆ และองค์พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องทำให้พวกเขาถ่อมใจ (มก. 10:35-41; cf. Matt. 18:1-6; 20:20-28; ลก. 9:46- 48; 22:24-30)

27:3 ผู้ที่ต้องอดทนต่อความโกรธ ("การยั่วเย้า") ของคนโง่จะพบว่ามันยากกว่าที่จะแบกรับหินหรือทรายที่หนัก ดังนั้น ใครก็ตามควรหลีกเลี่ยงมัน

"จงปฏิบัติต่อเขาอย่างที่เฮเซคี ยาห์ได้บัญชาให้ขุนนางของเขา กระทำต่อรับชาเคห์ (อสย. 36:21)"[593]

27:4 ความเดือดดาลฉับพลัน ("ความกริ้วโกรธ") ก็ยากที่จะทนได้ และ "ความโกรธ" ที่เดือดพล่านสามารถท่วมท้นใครคนหนึ่งที่เป็นเป้าหมายของมันได้ แต่ "ความริษยา" (ความอิจฉา) ก็ยากกว่าที่จะทนได้ ดังนั้นเราควรหลีกเลี่ยงการทำให้คนอื่นๆ ริษยาและเรียนรู้ที่จะจัดการ มันด้วยตัวของเราเองอย่างมีประสิทธิภาพ อารมณ์เหล่านี้สามารถทำลายทั้งผู้ให้และผู้รับ ได้ พวกพี่ชายของโยเซฟต้องการบทเรียนในเรื่องการจัดการความริษยา (ปฐก. 37) และพวกเขาก็ได้รับมัน

". . . ความริษยาเป็นความหลงใหลที่ไม่เพียงแต่เดือดดาลเท่านั้น แต่พิจารณาอย่างสงบอีกด้วย มันหมักอย่างต่อเนื่องผ่านทางความคิดและเมื่อมันปะทุออกมาผู้ที่เป็นเป้าหมายของมันนั้นก็พินาศอย่างแก้ไขไม่ได้"[594]

27:5 มันดีกว่าที่จะได้รับการตักเตือนโดยใครก็ตามมากกว่าที่จะได้รับความรักโดยใครคนหนึ่ง ผู้ ซึ่งไม่ได้แสดงออกถึง “รัก” นั้นอย่างเปิดเผย บุคคลหนึ่งอาจกล่าวว่ารัก กระนั้นก็ไม่ได้แสดงมันออกมา ตรงกันข้าม บุคคลหนึ่งอาจวิจารณ์เราและทำให้เรารู้อย่างนั้นโดยการ ว่ากล่าวเรา (“ว่ากันต่อหน้า ”) บุคคลหลังก็เป็นประโยชน์กว่าบุคคลแรก เปาโลได้ว่ากล่าวเปโตรและบารนาบัสและคริสเตียนชาวเมืองกาลาเทีย แทนที่จะปล่อยให้ความรักของท่านที่มีต่อพวกเขานั้นครอบงำความจำเป็นของพวกเขาสำหรับการได้รับการตักเตือน (กท. 12) ความรักแท้ที่มีต่อซึ่งกันและกันจะส่งผลต่อการเผชิญ หน้าและการตักเตือนเป็นครั้งคราว ถ้ามีความจำเป็น ความรักเท็จก็เพียงแค่ปล่อยให้สิ่งต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขนั้นดำเนินไปเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งอย่างเห็นแก่ตัว (เปรียบเทียบ ลนต. 19:17- 18)

27:6 สุภาษิตนี้ก็คล้ายกับสุภาษิตก่อนหน้านี้ การวิพากวิจารณ์โดยบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งรักเราอย่างแท้จริงเป็นประโยชน์ และก็ “สัตย์ซื่อ” แม้ว่ามันอาจเจ็บปวด ดังนั้นเราไม่ควรดูถูก “บาดแผล” ของเพื่อนแท้ ในอีกด้านหนึ่ง ใครคนหนึ่งอ้างว่ารักเรา (ด้วย “การจูบ” ไม่ว่าตามตัวอักษรหรือการเปรียบเทียบก็ตาม) อาจปิดบังความผิดหรือความผิดพลาดของเรา แต่โดยการทำอย่างนั้นก็เปิดเผยว่าเขาเป็น “ศัตรู” ของเราอย่างแท้จริง เขาไม่ใส่ใจเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเราแต่ต้องการความรักใคร่สำหรับตัวเขาเองเท่านั้น

โมเสสได้ทำให้อาโรนพี่ชายของเขาบาดเจ็บโดยทางคำพูดสำหรับการสร้างโคทองคำ (อพย. 32:21) แต่ก็เพื่อประโยชน์ของเขาเอง ยูดาสอิสราคาริโอทได้จูบพระเยซูไม่ใช่ในฐานะการ กระทำแห่งความรักซึ่งเขาได้อ้างนั้น แต่เพื่อที่จะทรยศพระองค์ (มธ. 26:47-49)

27:7 ประเด็นของสุภาษิตนี้ดูเหมือนจะเป็นว่าปริมาณของทรัพย์สมบัติทางวัตถุของบุคคลหนึ่ง ก็กระทบต่อท่าทีของเขาที่มีต่อสิ่งเหล่านั้น บรรดาคนที่มีมากก็ไม่ชื่นชอบบางสิ่ง แม้ว่าบางสิ่งนั้นมีคุณค่า ในอีกด้านหนึ่ง บุคคลที่มีเล็กน้อยก็มีแนวโน้มที่จะชื่นชอบแม้กระทั่งสิ่งของต่างๆ ที่ไม่สำคัญที่เขาได้รับหรือเป็นเจ้าของเมื่อเทียบกับสิ่งอื่นๆ ตัวอย่างเช่น บุคคลหนึ่งได้ รับคำสรรเสริญมากอาจพบว่ามันน่าคลื่นเหียน แต่ใครคนหนึ่งที่ได้รับคำสรรเสริญน้อยมากอาจชอบสิ่งเล็กน้อยที่เขาได้รับนั้น[595]

“ความหิวเป็นเครื่องปรุงแต่งที่ดีที่สุด”[596]

27:8 ส่วนเล็กน้อยของปัญญานี้ไม่ได้ตำหนิบุคคลหนึ่งสำหรับการจาก “บ้านของเขา ” ไป มี

หลาย เหตุผลที่เขาอาจจำเป็นที่จะต้องทำอย่างนั้น “เจิ่น” (คำฮีบรู *โนเคด*) สามารถหมายถึง “หนี” บางทีในความคิดเขานั้น ซาโลมอนอาจกล่าวถึงใครคนหนึ่งที่จำต้องจากบ้านของเขาไปเนื่องจากวิกฤตบางอย่าง[597] ความตั้งใจของสุภาษิตนี้ดูเหมือนจะหนุนใจให้ผู้คนที่จะปกป้องและ รู้สึกขอบคุณสำหรับบ้านของพวกเขา บุตรที่หลงหายไม่ได้เรียนรู้ที่จะทำอย่างนี้เมื่อเขาได้ จากบ้านของเขาไป แต่ภายหลังเขาได้มาสู่การตระหนักถึงบ้านของบิดาของเขา (ลก. 15:11-24)

27:9 “คำปรึกษาที่เป็นห่วงและมีความรักในส่วนของเพื่อนแท้ก็กระตุ้นและทำให้จิตใจสดชื่นอย่างที่น้ำมันและน้ำหอมกระทำต่อร่างกาย”[598]

ดาวิดได้พบว่ามิตรภาพและคำปรึกษาของโยนาธานที่มีต่อเขานั้นเป็นทั้งการกระตุ้นและการทำให้สดชื่น (1 ซมอ. 20)

27:10 ประโยคแรกได้สร้างประเด็นของสุภาษิตนี้ นั่นคือ เพื่อนๆ เป็นพันธมิตรที่สำคัญ ที่เราควรรักษาไว้ถ้าเป็นไปได้ (ข้อ 10ก) ประโยคที่สองไม่ชัดเจน ดูเหมือนความคิดจะเป็น “อย่าดั้นด้นไปที่บ้านของพี่น้องตามสายโลหิตของเจ้าในวิกฤ ตถ้าเขาอาศัยอยู่ห่างจากเจ้า” ประโยคที่ สามให้เหตุผลสำหรับประโยคที่สอง เพื่อนที่อยู่ใกล้ซึ่งไม่ได้เป็นญาติทางสายโลหิตสามารถ เป็นการช่วยเหลื อที่ดีกว่าญาติที่ใกล้ชิดผู้ซึ่งอาศัยอยู่ห่างออกไป เพื่อนที่อยู่ใกล้ควรเป็น ประโยชน์มากกว่าพี่น้องที่อาศัยอยู่ห่างออกไปหลายกิโลเมตร

พวกสาวกของพระเยซูก็เป็นการช่วยเหลือต่อพระองค์มากกว่าพี่ น้องต่างบิดาทางกายภาพของพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้เดินทางไปกับพระองค์และได้สนับสนุนพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 12:46-50)

27:11 “บุตรชายที่ฉลาด” นำความโปรดปรานที่ยิ่ งใหญ่ไปสู่บิดาของเขา และบิดา เสริมสร้างเขาให้ปกป้องตัวเขาเองจากการโจมตีของผู้วิจารณ์ การวิพากษ์วิจารณ์อาจเกี่ยวข้องกับอุปนิสัยของบุตรชายหรือของบิดาไม่ว่าในกรณีใด อุปนิสัยอันฉลาดของบุตรชายสามารถขจัดการวิพากษ์วิจารณ์ได้และนำเกียรติแทนที่จะนำความอับอายมาสู่พ่อแม่ สุภาษิตนี้สนับสนุนการปลูกฝังปัญญาในบุตรชายและความขยันในพ่อแม่ ตัวอย่างเช่น ซาโ ลมอนได้นำความยินดีที่ยิ่งใหญ่ไปสู่ดาวิดที่ชราและอย่างไม่สงสัยเลยว่าได้ลดการวิพากษ์วิจารณ์ที่ดาวิดได้รับ สำหรับการเลี้ยงดูอับซาโลมอย่างที่เขาได้เลี้ยงดูนั้น (1 พกษ. 2; เปรียบเทียบเอลี

และบุตรทั้งสองของเขา 1 ซมอ. 2:22-36)

"ครูก็มีความรับผิดชอบต่อความผิดพลาดของนักเรียน"[599]

27:12 สุภาษิตนี้กล่าวซ้ำ 22:3 คนฉลาด ("สุขุม" คำฮีบรู *อารูม*) สามารถคาดหวังปัญหาและปกป้องตัวเขาเองได้ อย่าง ดาวิดได้ทำหลายครั้งเมื่อซาอูลได้ตามล่าเขา ในทางตรงกันข้าม คน เขลา ("ไม่รู้" คำฮีบรู *เพตี*) ล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้นและตกไปสู่ปัญหาอย่างที่นาบาลได้ทำเมื่อดาวิดได้เข้าใกล้บ้านของเขาพร้อมกับกองทัพของเขา (1 ซมอ. 25)

27:13 ประเด็นของสุภาษิตนี้และสุภาษิตใน 20:16 ก็เหมือนกัน "ภรรยาที่ไม่บริสุทธิ์ ผู้ซึ่งถูกกล่าวถึงเป็นส่วนใหญ่ในบทนำของพระธรรมสุภาษิต (ดู 2:16; 5:10, 20; 6:24) ทำหน้าที่เป็นเสียงโต้แย้งต่อเสียงของบิดา เสียงและคำสอนของเขามุ่งไปที่การพิชิต เสียงและการล่อลวงของเธอ ในแง่นั้น 27:13 บางทีทำหน้าที่ในชุดของสุภาษิตเชิงให้การศึกษานี้ในฐานะคำเตือนที่ชัดเจนต่อบุตรชายที่จะอยู่ห่างไกลจากเ ธอและพวกคนโง่เองที่เป็นหนี้เธอ .... ตามสุภาษิตนี้ ผู้รับประกันที่โง่เขลาได้ปฏิญาณตนว่าจะจ่ายหนี้ของคนแปลกหน้า ที่โง่เขลาผู้ซึ่งตัวเขาเองเป็นหนี้ต่อภรรยาที่ไม่บริสุทธิ์ ทั้งผู้รับประกันแ ละผู้เป็นหนี้ก็อยู่ในมือของเธอบางทีโดย การล่อลวงและการประจบประแจงของเธอนั้น เธอได้ล่อลวงผู้ชายบางคนที่จะมาเป็นหนี้ เธอ (ดู สภษ. 5 และ 7) สุภาษิตนี้แนะนำให้สาวกที่จะไม่เกี่ยวข้องกับคนโง่เหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้รับประกัน หรือผู้เป็นหนี้ หรือเจ้ าหนี้ (ภรรยาที่ไม่บริสุทธิ์) ความจงรักภักดีของเขานั้นก็เป็นของบิดาที่ฉลาดของเขา "[600] โยเซฟได้หลีกเลี่ยงความซับซ้อนที่แย่อย่างมากโดยการปฏิเสธการล่อลวงของภรรยาของโปทิฟาร์มากกว่าที่เขาได้ประสบโดยการทำอย่างนั้นอย่างแท้จริง (ปฐก. 39) การฝึกฝนของพ่อแม่ดูเหมือนจะเป็นความรับผิดชอบสำหรับกำลังแห่งคุณลักษณะของเขา อย่างน้อยก็ส่วนหนึ่ง แม้ว่าตัวบทไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนก็ตาม (เปรียบเทียบ ปฐก. 37:3)

27:14 บุคคลที่อวยพรเพื่อนบ้านของเขาอย่างหน้าซื่อใจคด ยกตัวอย่างเช่น โดยการสรรเสริญเขาอย่างดังอย่างผิดปกติ ณ เวลาเช้าตรู่ที่ผิดปกติจะได้รับคำสาปแช่งจากคนอื่นกิริยาของบุคคลหนึ่งในการอวยพรคนอื่นจะถูกแสดงออกมาเป็นการหน้าซื่อใจคดถ้าเ ขาทำมันมากเกินไป เพราะฉะนั้น บุคคลหนึ่งจำเป็นต้องระมัดระวังที่จะทำสิ่งต่างๆ ที่ดีในวิธี ที่ถูกต้องและ ณ เวลาที่เหมาะสมอย่างจริงใจแทนที่จะเป็นอย่างหน้าซื่อใจคด

หลังจากที่ “สัตว์ร้าย” ตัวที่สองแห่งพระธรรมวิวรณ์ (นั่นคือ “ผู้เผยพระวจนะเท็จ) ทำให้บรรดาผู้อาศัยของแผ่นดินโลกที่จะนมัสการ “สัตว์ร้ายตัวแรก” (นั่นคือ ปฏิปักษ์พระคริสต์) โดยทางการหลอกลวง มันก็จะชัดเจนต่อทุกคนว่าเขาได้กล่าวเกินจริงอย่างเด่นชัดถึงอำนาจและคุณความดีของ “สัตว์ร้ายตัวแรก” (วว. 13:11-18; 19:20)

> “คนอิตาลีกล่าวว่า ‘ผู้ที่สรรเสริญคุณมากกว่าที่เขามักทำ เป็นไปได้ว่าเขาได้หลอกลวงคุณหรือกำลังจะทำมัน”[601]

27:15-16 ผู้ชายที่เข้าไปในบ้านของเขาระหว่างพายุฝนก็คาดหวังที่จะพบการป้องกัน แต่เขาพบว่าหลัง คาที่รั่วของเขานั้นไม่ได้ทำให้เขาบรรเทาจากฝนตกเลย ในทำนองเดียวกัน ผู้ชายที่ได้แต่งงาน ก็คาดหวังที่จะพบว่าภรรยาของเขาจะปก ป้องเขาจากความไม่สะดวกสบายหลายอย่างของ โลก แต่ถ้าเขาแต่งงานอย่างไม่ฉลาด เขาอาจพบว่าภรรยาของเขาเป็นสิ่งระคายเคืองมากกว่า ที่จะเป็นการปลอบโยน (เปรียบเทียบ 21:9, 19)

27:19 ถ้าคุณต้องการที่จะรู้ว่าใบหน้าของคุณเป็นเช่นไรนั้น น จงมองดูในสระน้ำที่สงบนิ่ง ถ้าคุณต้องการจะรู้ว่ามนุษย์เป็นเหมือนอะไรอย่างแท้จริงนั้น จงมองดูที่ใจของเขา นั่นคือ จงค้นหาถึงสิ่งที่เขารักและให้คุณค่าและคุณจะรู้ว่าเขาเป็นบุคคลประเภทไหน ความคิดของบุคคลหนึ่งสะท้อนถึงคุณลักษณะที่แท้จริงของเขาหรือของเธอ พระเยซูได้สอนว่าสิ่งที่บุคคลหนึ่งกล่าวก็เปิดเผยถึงสิ่งที่อยู่ในใจของเขาหรือของเธอ (มธ. 12:34)

ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าเมื่อบุคคลหนึ่งเกษียณอายุจากการทำงานเต็มเวลา และตอนนี้มีเวลามากในมือของเขา การเลือกของเขาเกี่ยวกับการ ใช้เวลาของเขานั้นบ่อยครั้งแล้วบ่งบอกถึงสิ่งที่เขาให้คุณค่าอย่างแท้จริง เขาใช้เวลาที่ได้ค้นพบใหม่ของเขาเกือบทั้งหมดนั้นกับครอบ ครัวกับการตกปลาหรือกับการเล่นกอล์ฟ? หรือเขาเห็นว่าโดยพื้นฐานแล้วการเกษียณอายุเป็นโอกาสที่จะรับใช้พระเจ้าในแนวทางใหม่และเกิดผลมากขึ้น ? เขากระตือรือร้นมากขึ้นในการรับใช้ในคริสตจักรของเขาหรือในงานมิชชั่น บางอย่างมากกว่าก่อนไหม ? บ่อยครั้งแล้ว การใช้เวลาที่บุคคลหนึ่งมีเหลืออยู่นั้นก็เปิดเผยว่าชีวิตของเขาหรือของเธอมีตนเองเป็นจุดศูนย์กลางหรือมีพระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลาง

27:20 สุสานและสถานที่แห่งการทำลายก็ไม่รู้จักพอ พวกมันไม่เคยพอเลย “ชีโอล” เป็นคำเชิงบทกวีสำหรับสุสาน “อาแบดดอน ” ในเชิงโวหารแล้วก็ทำให้สุสานรุนแรงขึ้นเป็นที่แห่งการ

ทำลาย รากศัพท์คำฮีบรู *แบดดอน* หมายถึง “ที่จะพินาศ”[602] เป็นที่ชัดเจนว่า “ตา” ที่นี่แสดงถึงความโลภของมนุษย์ เนื่องจากว่าตาก็มองหามากขึ้นและมากขึ้น [603] ใจที่บาปจะไม่ทำให้ตาที่จะ “อิ่มเอม” ทั้งใจและตาก็ต้องมากขึ้นอย่างไม่รู้จักจบ “โลกก็ไม่พอ” นี่เป็นเนื้อหาของ ปัญญาจารย์

ความโลภได้นำให้เศรษฐีโง่ในคำอุปมาของพระเยซูล้มเหลวที่จะตระเตรียมเพื่อความเป็นไปได้ของความหายนะ (ลก. 12:16-21) เราต้องเรียนรู้ที่จะพึงพอใจ (1 ทธ. 6:8; ฮบ. 13:5; เปรียบเทียบ ฟป. 4:11) “เพราะว่าชีวิตของคนมิได้อยู่ในการที่มีของฟุ่มเฟือย” (ลก. 12:15) มันประกอบด้วยความสัมพันธ์ต่างๆ ของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ของเขากับ พระเจ้า

27:21 ข้อคิดเห็นที่เปิดเผย มีไว้เพื่อบุคคล อย่างที่ “เบ้ามีไว้สำหรับเงิน” และ “เตาถลุง [มีไว้] สำหรับทองคำ” ชื่อเสียงของบุคคลหนึ่งบ่งบอกถึงสิ่งที่บุคคลนั้นเป็น เหมือนอย่างที่เขาตอบสนองต่อการสรรเสริญอย่างไร ดูเหมือนว่ากิเดโอนได้ตกเป็นเหยื่อของการสรรเสริญ ที่ได้มายังเขาหลังจากความสำเร็จทางทหารที่อัศจรรย์ (วนฉ. 8:22-27) ความมั่งคั่งได้ ทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนมากกว่าความทุกข์ยาก

“ถ้าบุคคลหนึ่งถูกทำให้เย่อหยิ่งและถูกดูถูกโดยคำสรรเสริญที่ได้มอบให้แก่เขานั้น ถ้าเขารับเกียรตินั้นมาเป็นของเขาเองซึ่งเขาควรจะส่งผ่านให้กับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้มันจะปรากฏว่าเขาเป็นบุคคลโง่เขลา ไม่มีสาระและไม่มี อะไรในเขาที่น่าสรรเสริญอย่างแท้จริง ในทางตรงข้ามถ้าบุคคลหนึ่งถูกทำให้สำนึกคุณต่อพระเจ้ามากขึ้น ถูกทำให้นับถือเพื่อนๆ ของเขามากขึ้น ถูกทำให้ขยันทำสิ่งที่ดีต่อคนอื่นๆ มากขึ้น โดยการสรรเสริญของเขา โดยสิ่งนั้นมันจะปรากฏว่าเขาเป็นบุคคลที่ฉลาดและดี 2 โครินธ์ 6:8”[604]

> “[สุภาษิต] นี้เป็นการสังเกตทางจิตวิทยาที่ลึกซึ้ง”[605]

27:22 แม้กระทั่งการลงโทษที่รุนแรง (“ถูกตำด้วยสากในครก”) จะไม่ขับไล่ความโง่ (“ความโง่เขลา”) ที่ดื้อดึงของคนโง่ให้ออกไปจากเขาได้ คนโง่ที่เป็นผู้ใหญ่หลายคนเมื่อได้หลีกเลี่ยงคำแนะนำที่ถูกออกแบบมาเพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาก็ไม่สามารถแก้ไขได้ กษัตริย์ซาอูลได้ดำเนินจากแย่ไปสู่การแย่กว่า ยิ่งไปกว่านั้นเขาได้ปฏิเสธที่จะใส่ใจต่อคำเตือนของซามูเอลที่ บอกว่าเขาจะตายในวันถัดไป (1 ซมอ. 28:19; 31:1)

> “คุกได้ถูกสร้างให้เป็นสถานดัดสันดานผ่านทางการสังเกตอย่างผิดพลา ดที่ว่าการคุมขังจะนำมาซึ่งการกลับใจและก่อให้เกิดการรักษา ตรงกันข้าม นักโทษหลายคนได้กลายมาเป็นอาชญากรที่หัวแข็ง พระคุณของพระเจ้าที่ให้ชีวิตใหม่แก่คนโง่ เป็นความหวังเดียวของเขาสำหรับการถูกเปลี่ยนแปลงไปสู่การเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ (เปรียบเทียบ 26:11)”[606]

ค. การอภิปรายเรื่องความสุขุม 27:23-27

บทกวีนี้ทำให้ระลึกถึงการอภิปรายต่างๆก่อนหน้านั้นในบทที่ 1-9 ในการอภิปรายนี้ ซาโลมอนได้ให้ คำแนะนำพื้นฐาน และเป็นเชิงปฏิบัติบางอย่างที่ถูกออกแบบมาเพื่อ จะรับรองถึงความสำเร็จในบริบทของ อาชีพที่ธรรมดาที่สุดในอิสราเอล นั่นคือ การเลี้ยงสัตว์ ปัจจัยพื้นฐานต่างๆ ที่ถูกเน้นที่นี่ก็คือ การดูแลแหล่ง ที่มาของบุคคลหนึ่ง การทำงานหนัก การตระหนักและการชื่นชอบต่อการจัดเตรียมของพระเจ้า ผู้อ่านควร ประยุกต์ใช้ปัจจัยพื้นฐานเหล่านี้กับอาชีพอะ ไรก็ตามที่เขาหรือเธออาจติดตาม สิ่งเหล่านี้เป็ นพื้นฐานสำหรับ การดำเนินชีวิตที่ฉลาดในงานประจำวันที่เป็นเชิงปฏิบัติ

27:23 ในฐานะผู้จัดการของครอบครัวนั้น ผู้ชายจำเป็น ต้องรู้จักสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ และสภาพของทรัพย์สมบัติของเขาที่มีอยู่เพื่อกรนำอย่างฉลาด ยิ่งไปกว่านั้นอีก เขาจำเป็นต้องเอาใจใส่สิ่งที่เขาเป็นเจ้าของใน การสงวนการดำรงชีวิตของเขาไว้ ในเชิงบทกวีแล้ว ข้อ 24-27 ดำเนินต่อไปที่จะสนับสนุนการสงวนรายได้ของบุคคลหนึ่งไว้

27:24 “ความมั่งคั่ง” และ “มงกุฎ” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรืองก็อยู่ชั่วคราวและย่อยยับได้ และพวกมันก็เสื่อมค่าแทนที่จะรักษ าพวกมันเองไว้ (เปรียบเทียบ 23:4-5) ด้วย *ปัญญา* นั้นพวกมันสามารถถูกสงวนไว้และเพิ่มพูนขึ้นได้ แต่ โดยตัวของพวกมันเองแล้ว พวกมันมีแนวโน้มที่จะลดน้อยลง ประวัติศาสตร์ของประเทศต่างๆ แสดงให้เห็นว่ามงกุฎไม่ได้อยู่เป็นนิตย์ พวกมันละศีรษะของกษัตริย์ที่ปกครองอยู่เสมอ เพื่อที่จะหาที่ ใหม่บนหน้าผากของผู้สืบทอดหรือผู้แย่งชิงเท่านั้น ประวัติศาสตร์ของยูดาห์ เป็นข้อยกเว้น แต่นั่นก็เนื่องจากพระสัญญาของพระเจ้าที่จะทำให้ราชวงศ์ของดาวิดถาวร (2 ซมอ. 7)

27:25 ดังนั้น บุคคลหนึ่งควรเอาใจใส่ต่อที่มาของรายได้ของเขา ซึ่งในกรณีนี้คื อ “ผักหญ้า” เขาต้อง เก็บเกี่ยวและเก็บหญ้าที่ดีและพืชผลอื่นๆ ณ เวลาที่เหมาะสม อีกนัยหนึ่ง เขาต้อง

ทำงาน หนัก เพื่อจะรับรองถึงอนาคตของเขา แน่นอนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ามีความรับผิดชอบที่จะ จัดเตรียมแหล่งเหล่านี้ให้ แต่คว ามรับผิดชอบของมนุษย์ก็มีบทบาทสำคัญเช่นกัน ดูเหมือน ว่าโบอาสเป็นชาวนาที่ขยั นผู้ซึ่งได้วางใจพระเจ้าแต่ก็ต้อง ทำงาน อย่างหนัก (นรธ. 2-4)

27:26 เมื่อชาวนาสัตย์ซื่อ (พระเจ้าเป็น "ชาวนา" ที่สัตย์ซื่อเสมอ) นั่นก็จะมีลูกแกะที่เพียงพอ เพื่อว่าเสื้อผ้าสำหรับครอบครัวนั้นสามารถทำมาจากขนของพวกมัน ได้ และจะมีแพะเพียง พอเพื่อว่าพวกมั นสามารถถูกขายออกไปเป็นรายได้ พอเพียง ที่จะจ่ายแก่เจ้าของที่ดินห รือแม้กระทั่งซื้อที่ดินมากขึ้น ยาโคบได้ร่ำรวยขึ้นเพราะว่าพระเจ้าได้อวยพรเขา แต่ก็เพราะเขาได้ ทำงานหนักเพื่อลาบันด้วย (ปฐก. 31:41)

27:27 จะมีความอุดมสมบูรณ์ของ "นมแพะ" และสัตว์ที่เอาไว้ฆ่าเพื่อเป็นอาหารอีกด้วย หญิงรีดนมของชาวนา ("สาวใช้") จะไม่หิว

> "เนื้อนั้นแทบจะไม่ถูกกิน ผลิตภัณฑ์หลักของอาหารคือขนมปัง น้ำผึ้ง ผลไม้ และผลผลิตของโรงรีดนม"[607]

พระเยซูได้บัญชาให้เปโตรที่จะ "จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด" "จงดูแลแกะของเราเถิด" และ "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด" (ยน. 21:15-17) และเปโตรได้กระตุ้นให้เพื่อนผู้ใหญ่ ของท่านที่จะ "เลี้ยงดูฝูงแกะของ พระเจ้าที่อยู่ในความดูและของท่าน" (1 ปต. 5:1-4) สิ่งนี้เรียกร้องความ พยายามที่ขันแข็ง แต่รางวัลจะเป็นการจัดเตรียมที่เ พียงพอพร้อมกับพระพรของพระเจ้านี่ คือประเด็นของบทกวีอันสั้นนี้ (ข้อ 23-27)

<u>ง. การเปรียบเทียบแบบสั่งสอน บทที่ 28-29</u>

สุภาษิตส่วนใหญ่ในส่วนนี้ก็เป็นคู่เหมือน และส่วนใหญ่ของสุภาษิตเหล่านี้จัดตั้งความจริงโดยอาศัยการเปรียบเทียบ สุภาษิตหลายข้อของสุภาษิตเหล่านี้กล่าวถึงการใช้อำนาจที่ถูกต้องหรือใช้ในทางที่ผิด

28:1 อุปนิสัยที่ชั่วร้ายมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดอาการทางจิตที่หวาดระแวง แต่อุปนิสัย ชอบธรรม จะก่อให้เกิดความกล้าหาญ ยาโคบได้กลัวการพบปะกับเอซาวเมื่อพวกเขาได้อยู่

ด้วยกันเป็น ครั้งสุดท้ายเพราะว่ายาโคบได้โกงสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาว (ปฐก. 32:6-33:17)

> "ความบาปทำให้มนุษย์ขี้ขลาด"[608]

28:2 เมื่อความชั่วร้ายชุกชุมในแผ่นดิน ตามปกติแล้ว การโยกย้ายในการเป็นผู้นำก็มีอัตราที่สูง (ข้อ 2ก) อาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลก็เป็นตัวอย่างที่ดีเลิศ อย่างไรก็ตาม ผู้ครอบครองคนเดียวที่ฉลาดสามารถนำความมั่นค งไปสู่แผ่นดินได้ (ข้อ 2ข) พระเจ้าได้อวยพรอาณาจักรฝ่ายใต้แห่งยูดาห์ด้วยความมั่นคงในระดับหนึ่ง เนื่องจากการเป็นผู้นำที่อยู่ในทางธรรมของดาวิด

> "ที่จะอยู่ในตำแหน่งต่อไปนั้น บุตรชายต้องยึดถือสิ่งที่เป็นที่รู้จักกันว่าถูกต้องและไม่ฝืนทนต่อความผิดทางกฎหมายไม่ว่าในตัวเขาเองหรือในประชากรของเขา"[609]

28:3 > "คนที่ไม่เด่นเมื่อทันใดนั้นถูกยกขึ้นไปสู่ตำแหน่งของการวางใจและความมั่นใจอาจมีท่าทีรุนแรงต่อบรรดาผู้คนจากระดับเดียวกันในก่อนหน้านั้นของเขามากกว่าคนที่เกิดมาในสถานภาพที่แตกต่างของชีวิต"[610]

เยฟธาห์ผู้ซึ่งมาจาก การบังเกิดที่ต่ำต้อยก็รุนแรงอย่างมากต่อผู้นำอิสราเอลในภูมิภาคของเขา (วนฉ. 11:1-12:7) คนเก็บภาษีที่เป็นคนยิวในสมัยของพระเยซูผู้ซึ่งได้ซื้องานของพวกเขาจากพวกโรมันที่ครอบครองก็รุนแรงอย่างมากต่อคนยิวด้วยกันของพวกเขา ศักเคียสก็เป็นข้อยกเว้น (ลก. 19:8)

28:4 มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ว่าผู้คนที่ไม่ถือ "กฎหมาย" อย่างจริงจังก็สรรเสริญคนอื่นๆ ที่ทำสิ่งต่างๆ ที่ "ชั่วร้าย" แต่ผู้คนที่นับถือกฎหมายก็ต่อต้าน ("ต่อสู้") คนชั่วร้าย เมื่อบุคคลหนึ่งพยายามที่จะแก้ตัวถึงอุปนิสัยของคนชั่วร้าย คนอื่นๆก็สงสัยความซื่อตรงของเ ขาอย่างมีเหตุผล กษัตริย์ซาอูลได้แสวงหาคนทรงที่เมืองเอนโดร์ แม้ว่าก่อนหน้านั้นเขาได้ห้ามการติดต่อกับวิญญาณและการเข้าทรงในอิสราเอล (1 ซมอ. 28:8-10)

28:5 ความชั่วช้าของ "คน (ชาย) ชั่วร้าย" ทำให้พวกเขามองไม่เห็น "ความยุติธรรม" แท้สำหรับพวกเขานั้น บ่อยครั้งแล้วผิดก็คือถูก จากการที่ได้ทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง

ต่อน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น พวกเขาก็ไม่สามารถพอที่จะตระหนักถึงรูปแบบบางอย่างของอุปนิสัยที่เป็นบาปว่าเป็นบาป (อย่างเหน็บแนมแล้ว บางครั้งบุคคลเช่นนั้นก็ค่อนข้างชอบวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรูปแบบอื่นๆ ของความบาป) ดูเหมือนว่าแซมสันจะเป็นตัวอย่าง (วนฉ. 13-16) การเล่นอย่างรวดเร็วและสูญเสียกับบาปได้นำไปสู่ความบอดทางร่างกายของเขา

ในทางตรงกันข้าม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้าและติดตามน้ำพระทัยของพระองค์จะเห็นสิ่งต่างๆ อย่างเป็นจริงมากขึ้น อัครทูตยอห์นได้เขียนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้คริสเตียนที่ดำเนินกับพระเจ้ารับรู้สิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด (1 ยน. 2:20, 27)

28:6 “ปัญญา” ของโลกจะตรงกันข้ามกับสุภาษิตนี้คือ: “คนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตนก็ดีกว่าคนยากจนที่ดำเนินในความสัตย์ซื่อของเขา” แต่ซาโลมอนได้กล่าวจากมุมมองของพระเจ้าที่ซึ่งสิ่งตรงกันข้ามนั้นเป็นจริง ยิ่งไปกว่านั้นอีก คนปกติส่วนใหญ่จะจัดอันดับว่า “ความซื่อสัตย์” มีคุณค่ามากกว่าความร่ำรวยเพราะว่าความซื่อสัตย์ได้ถูกพิสูจน์ว่ามีคุณค่ามากกว่าทรัพย์สมบัติทางวัตถุในระยะยาว คนอื่นๆมีแนวโน้มที่จะวางใจบรรดาชายและหญิงแห่งความซื่อสัตย์ และการวางใจก็สร้างโอกาสมากมาย ส่วนพวกเขามีแนวโน้มที่จะไม่วางใจความร่ำรวย เศรษฐีและลาซารัสเป็นตัวอย่างของคนสองประเภทที่สุภาษิตนี้ทำการเปรียบเทียบ (ลก. 16:19-31)

28:7 “บุตรชาย” ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า (“กฎหมาย”) ก็แสดงออกถึงความฉลาดแท้ และก็ให้ความยินดีที่ยิ่งใหญ่แก่บิดาของเขา แต่บุตรชายที่แสดงออกถึงการไม่นับถือของเขาที่มีต่อกฎหมายของ พระเจ้าโดยการเข้าร่วมกับผู้คนที่ป่าเถื่อน เสเพลและปล่อยตัวปล่อยใจก็นำความอับอายมาสู่บิดา พวกบุตรชายของเอลีได้นำความอับอายอย่างมากมาสู่เขา (1 ซมอ. 2:12-17, 22-36)

28:8 เมื่อพวกเจ้าหน้าที่ค้นพบว่าบุคคลหนึ่งที่ร่ำรวยโดยการคิดดอกเบี้ยเกินขนาดและพวกเขานำไปสู่ความยุติธรรมนั้น ตามปกติแล้วพวกเขาก็มอบเงินของเขาให้แก่คนอื่นๆ ผู้ซึ่งเป็นที่ไว้วางใจได้และโลภน้อยกว่า สิ่งนี้ อธิบายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศฤงคารอย่างไม่ซื่อสัตย์บ่อยครั้งแล้วก็สูญเสียมันไปในที่สุด (เปรียบเทียบ ยรม. 17:11; ยก. 5:1-6)

เนหะมีย์ได้ค้นพบว่าคนอิสราเอลที่ได้กลับมานั้นได้ปฏิบัติ “การเก็บดอกเบี้ยเงินยืม” ต่อพี่

น้องของพวกเขา ดังนั้น เขาได้หยุดยั้งพวกเขา (นหม. 5:1-13) คนรับแลกเงินในพระวิหาร ผู้ซึ่งพระเยซูได้หยุดยั้งนั้นก็ได้เอาเปรียบคนยากจนพร้อมกับได้จัดเตรียม "การบริการ" สำหรับผู้นมัสการในพระวิหาร (ยน. 2:13-22; เปรียบเทียบ มธ. 21:12-13)

28:9 เมื่อผู้คนปฏิเสธที่จะฟัง (เอาใจใส่ เชื่อฟัง) สิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสในพระวจนะของพระองค์ พระองค์อาจไม่ฟังสิ่งที่พวกเขากล่าวต่อพระองค์ในการอธิษฐาน พระเจ้าได้หยุดให้การนำพาแก่กษัตริย์ซาอูลเพราะว่าเขาไม่ได้นับถือการนำพาก่อนหน้านั้นบ่อยครั้งมาก (1 ซมอ. 28:6) พระเจ้าได้บอกให้ เอเสเคียลที่จะบอก พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลผู้ได้มาทูลถามเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา ว่าพระองค์จะไม่ตอบสนองต่อพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังสิ่งที่พระองค์ได้บอกพวกเขาให้ทำก่อนหน้านั้น (อสค. 20:1-8)

28:10 บุคคลที่จงใจ "นำ" ใครคนหนึ่งที่ "เที่ยงธรรมให้หลงทาง ไป" นั่นคือ ไปสู่ปัญหา ความผิดพลาด หรืออันตราย ตัวเขาเองก็จะประสบกับสิ่งเหล่านั้น (เปรียบเทียบ 26:27) พระเจ้าจะทรงแก้แค้นแทนคนไร้ความผิด พระเยซูได้ประยุกต์ใช้ความจริงนี้กับการเป็นเหตุให้หนึ่งใน "ผู้เล็กน้อย" เหล่านี้ที่เชื่อในพระองค์ที่จะหลงผิด (มธ. 18:6) คุณที่เป็นครูสอนเท็จผู้ซึ่งนำคนอื่นๆไปในทางที่ผิดในหลักคำสอน จงระวังให้ดี ! บาลาอัมได้นำคนอิสราเอลไปสู่บาปและเขาได้ตายไปในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ (กดว. 31:16; เปรียบเทียบ วว. 2:14)

สภาวะที่ตรงกันข้าม (บรรทัดที่ 3) คือการนำคนอื่นๆไปในทางที่แท้จริงและปลอดภัย บุคคลเช่นนั้น ("คนที่ปราศจากตำหนิ") "จะได้รับสิ่งต่างๆที่ดี" จากพระเจ้าเป็นมรดกและบ่อยครั้งก็ได้รับคำยกย่องจากคนอื่นๆ ตัวอย่างเช่น จดหมายฝากฉบับต่างๆของอัครทูตเปาโลก็จัดเตรียมการนำพาเช่นนั้น และรางวัลของท่านก็ยิ่งใหญ่ในสวรรค์

28:11 บางครั้งคนมั่งคั่งคิดว่าพวกเขาฉลาดเพราะว่าพวกเขาได้สะสมเงินไว้มากมาย (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 6:17) อย่างไรก็ตาม คนฉลาด แม้ว่าเป็นคนฉลาดที่ยากจน ก็สามารถเห็นได้ว่านั่นไม่ใช่เหตุผลสูงสุดสำหรับการที่เขามั่งคั่ง ความมั่งคั่งให้ความรู้สึกเท็จแห่งความมั่นคงและความเป็นอิสระจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 10:15ก; 11:28ก) อย่างไรก็ตาม คนฉลาดที่ "มั่งคั่ง" หรือ คนฉลาดที่ "ยากจน" สามารถเห็นได้ว่าปัญญาของเขาไม่ใช่เหตุผลสูงสุดสำหรับจำนวนทั้งหมดของทรัพย์สมบัติที่เขาได้สะสมไว้ "ความมั่งคั่ง" เป็นพระพร *จากพระเจ้า* เศรษฐีในคำอุปมาของพระเยซูได้รังเกียจลาซารัสที่ยากจน จนกระทั่งเขาได้เห็นอีกด้านหนึ่งของความตาย (ลก. 16:19-31) อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือนาบาลที่มั่งคั่ง ผู้ซึ่งได้

ดำเนินชีวิตไปตามชื่อของเขา คือ “โง่” (1 ซมอ. 25)

28:12 สภาพของผู้คนก็ขึ้นอยู่กับว่าใครปกครองเหนือพวกเขา คือ คนชอบธร รมหรือคนอธรรม คนยิวได้ยินดีเมื่อโมรเดคัยที่ “ชอบธรรม” ได้ถูกยกขึ้นเพื่อจะปกครองเหนือพวกเขา (อสธ. 8:17) แต่พวกเขาได้หลบซ่อนในภูเขาและถ้ำเมื่อคนมีเดียนที่ “ชั่วร้าย” ได้ปกครองเหนือพวกเขา (วนฉ. 6:2) ดังนั้น ถ้าผู้คนมีสิทธิในการพูดใดๆ ในการแต่งตั้งผู้นำของ พวกเขานั้น พวกเขาควรตระหนักว่าคุณลักษณะของผู้นำของพวกเขาจะกำหนดสภาพในแผ่นดินของพวกเขา

28:13 การพยายามที่จะปกปิดบาปต่างๆ ของตนเอง แทนที่จะสารภาพและทิ้งบาปเหล่านั้น ก็จะใช้การไม่ได้ บาปเหล่านั้นจะทำลายคนบาปเหมือนกับมะเร็ง และบาปเหล่านั้นก็กระตุ้นการพิพากษาของพระเจ้า “สารภาพ” และ “ทิ้ง” ก็สรุปสิ่งที่พระคัมภีร์หมายถึงโดยการกลับใจใหม่ อาดัมและเอวาได้พยายามที่จะซ่อนตัวจากพระเจ้า (ปฐก. 3:7- 10) อย่างไรก็ตาม การกลับใจใหม่แท้ก็นำความโปรดปรานของ พระเจ้าออกมาและบ่อยครั้งก็นำการนับถือจากคนอื่นๆออกมา ชีวิตของดาวิดก็เป็นตัวอย่างประกอบของบรรทัด ก และ บรรทัด ข (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 12; สดด. 32; 51)

> “สุภาษิต ที่พิเศษนี้กล่าวถึงความเมตตาของพระเจ้าและนิยามถึงการกลับใจใหม่แท้,”[611]

28:14 การเกรงกลัวความบาปก็ถูกกล่าวถึงที่นี่ ไม่ใช่การมีอุปนิสัยที่ขี้ขลาดหรือ การเกรงกลัวพระเจ้า[612] การเปรียบเทียบถึงการทำให้ใจแข็งกระด้างก็สนับสนุนมุมมองนี้ (เปรียบ เทียบ 23:17) โยเซฟได้กลัวผลลัพธ์ต่างๆของการล่วงประเวณีกับภรรยาของโปทิฟาร์ (ปฐก. 39:8-9) ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพได้ทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง ได้ดำเนินในบาปต่อไปและได้พินาศ (อพย. 7—10)

28:15 “ผู้ปกครองที่ชั่วร้าย ” ก็อันตรายต่อประชาชนที่แร้นแค้นอย่างที่สัตว์ป่าที่ดุร้ายและแข็งแรงถูกปล่อยให้เป็นอิสระ “สิงห์” และ “หมี” เป็นสัตว์ดุร้ายที่สุดที่ท่องเที่ยวไปในคานาอัน (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 17:34) บ่อยครั้งการโจมตีของพวกมันก็ไม่ได้ถูกคาดหวังและไม่ได้ถูกกระตุ้น สัตว์สองชนิดนี้ก็เป็นสัญลักษณ์ที่พวกผู้ปกครองในสมัยของพระคัมภีร์ได้เปรียบเทียบกับพวกเขาเอง แต่แทนที่จะต่อสู้และปกป้องบรรดาผู้ที่อยู่ใต้

สิทธิอำนาจของพวกเขา คนชั่วร้ายท่ามกลางพวกเขาได้หันมาจู่โจมประชาช นของพวกเขาเอง กษัตริย์อาหับได้ทำอย่างนี้ต่อนาโบทที่ยากจน (1 พกษ. 21)

28:16 ประเด็นของสุภาษิตนี้ก็คล้ายกันอย่างมากกับประเด็นของสุภาษิตก่อนหน้านี้ ผู้นำที่กดขี่ประชาชนของพวกเขาแทนที่จะสนับสนุนพวกเขาก็ "ขาดความเข้าใจ " พวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงส่งเสริมระเบียบทางศีลธรรมและจะลงโทษพวกเขา แรงจูงใจของ "การได้รับกำไร" เป็นส่วนตัวในบรรทัดที่สองก็ให้เหตุผลสำหรับการกดขี่ที่ไม่ยุติธรรมในบรรทัดแรก ชีวิตที่ยืนยาวสำหรับคนชอบธรรมเป็นพระพรที่ได้สัญญาไว้ภายใต้พันธ - สัญญาเดิม แต่มันยังคงถือว่าเป็นจริงที่ว่าผู้ คนที่ดำเนินชีวิตโดยกฎเกณฑ์ต่างๆของพระเจ้าตามปกติแล้วก็ดำเนินชีวิตยาวนานกว่าผู้ที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น ตัวอย่างประกอบของ "ผู้กดขี่ที่ยิ่งใหญ่ " ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลก็คือกษัตริย์เยโฮยาคิม (เปรียบเทียบ 22 22:13-19)

28:17 สุภาษิตนี้ "จัดวางกรณีของผู้ฆ่าคนที่หลบหนีไปตลอดชีวิตของเขา ไม่ว่าถูกไล่ตามโดยผู้แก้แค้นหรือถูกผลักดันโดยจิตสำนึกที่แย่ คำแนะนำที่ได้ให้มาในสถานการณ์นี้ก็คือ อย่าแทรกแซง ขอให้ความยุติธรรมได้สำเร็จ" [613]

> ". . . ใครก็ตามไม่ควรให้การช่วยเหลือใดๆ แก่ผู้ฆ่าคน . . . ใครก็ตามไม่ควรช่วยเหลือเขาอย่างลับๆ และด้วยเหตุนั้นก็ทำให้ตัวเขาเองเป็นผู้มีส่วนร่วมในบาปของเขา พระคุณไม่สามารถเข้าไปในที่แห่งความยุติธรรมได้จนกว่าความยุติธรรมได้เป็นที่ตระหนักอย่างเต็มที่ การเห็นอกเห็นใจแบบมนุษย์ ความอดกลั้นแบบมนุษย์ภายใต้ชื่อเท็จแห่งพระคุณก็ไม่ยืนหยัดเมื่ อเปรียบเทียบกับความยุติธรรมนี้" [614]

การพิพากษาของพระเจ้าเหนือคาอินก็คือว่าเขาจะเป็น "คนพเนจรและคนเร่ร่อนไปในโลก" เนื่องจากการฆ่าน้องชายของเขา (ปฐก. 4:12) คาอินได้กลัวว่าใครก็ตามที่ได้พบเขาก็จะฆ่าเขาเสีย (ปฐก. 4:14)

28:18 พระเจ้าช่วยกู้บรรดาผู้ที่จัด การกับความเป็นมนุษย์ที่บาปของพวกเขา อย่างที่พระองค์ได้กำหนดไว้ แต่บุคคลที่ตลบตะแลงและมีเล่ห์กระเท่ห์ "จะตก" ไปสู่ความหายนะสุดท้ายของเขา "ทันที" "ดาวิดไม่ได้บาป แต่เขาปราศจากตำหนิ และพระเจ้าได้ช่วยกู้เขาหลาย

ครั้ง ซาอูลก็บิดเบือนในการจัดการต่างๆของเขาและการพิพากษาของพระเจ้าเหนือเขานั้น ก็รวดเร็วและสุดท้าย (1 ซมอ. 31)

28:19 การเดินย่ำ (การไถ) ก่อให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ แต่การเสียเวลา (“การติดตามที่ว่างเปล่า”) ก่อให้เกิด “ความยากจน” ความตรงกันข้ามก็คือระหว่างบุคคลที่จดจ่อที่งานของเขา และบุคคลที่ปล่อยให้ตัวเขาเองที่จะไขว้เขว และก็ใช้เวลาและพลังงานของเขาในกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เป็นประโยชน์ การพักผ่อนหย่อนใจและความเพลิดเพลินก็จำเป็น แต่ถ้ามีมากเกินไปก็สามารถนำไปสู่ความเสียหายได้ ดาวิดได้เสียเวลาเมื่ออยู่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็มเมื่อเขาได้เห็นบัทเชบา (2 ซมอ. 11:1) ผู้ติดตามของพระคริสต์ต้องไม่เหลียวหลัง “หลังจากเอามือจับคันไถแล้ว” แต่มอบตัวเขาเองให้กับงานที่พระเจ้าได้ตั้งไว้ตรงหน้าเขาเพื่อจะทำ (ลก. 9:62)

28:20 คน “สัตย์ซื่อ” ที่นี่คือผู้ที่ดำเนินการงานต่างๆของเขาในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า “ผู้ที่รีบเร่ง” คือผู้ที่ใช้ทางลัดเพื่อจะมั่งคั่ง (เปรียบเทียบ 22:1, 16; 23:4; 27:24)

> “ใครก็ตามที่มั่งคั่งอย่างรวดเร็วก็เป็นที่สงสัย”[615]

> “จงดูถึงข่าวสารของอิสยาห์ที่มีต่อบรรดาคนร่ำรวยที่ขาดจิตสำนึกในสมัยของเขา ผู้ซึ่งดูเหมือนจะรู้เกี่ยวกับผลประโยชน์ที่มีต่อพวก เขาเองเกี่ยวกับระบบของการวางใจมากเท่ากับคนรักเงินในสมัยของเรา (อสย. 5:8-10)[616]

28:21 เหตุผลหนึ่งที่ว่าการแสดง “ความลำเอียง” ต่อบางคน ด้วยการทำลายคนอื่นๆนั้นไม่ดีคือมันง่ายอย่างมากที่จะบิดเบือนความยุติธรรมด้วยสินบน บางคนจะแสดงถึงความลำเอียงแม้กระทั่ง “เพื่ออาหารชิ้นหนึ่ง” เมื่อคนหนึ่งรับเงินในการแลกเปลี่ยนกับความโปรดปราน มันก็กลายมาเป็นการทดลองมากขึ้นที่จะทำซ้ำการกระทำนั้น เงินที่ได้รับมาอย่างง่ายดายเป็นการเสพติด และในที่สุดแล้วบุคคลที่รับสินบนก็จะรับแม้กระทั่งเงินเล็กน้อยมาก สุภาษิตนี้แนะนำให้เราที่จะไม่เริ่มต้นไปยังถนนสายนั้น (เปรียบเทียบ 18:5; 24:23) พวกผู้เผยพระวจนะหญิงเทียมเท็จแห่งสมัยของเอเสเคียลได้แสดงความลำเอียงต่อผู้คน และพระเจ้าได้บัญชาให้เอเสเคียลที่จะเผยพระวจนะต่อต้านพวกเขา (อสค. 13: 13:17-19)

28:22 “นัยน์ตาชั่ว” แสดงถึงจุดประสงค์ต่างๆที่ชั่วร้ายหรือความตั้งใจของบุคคลหนึ่ง ในกรณีนี้

มันเป็นความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวที่จะมั่งคั่ง บุคคลที่มีนัยน์ตาชั่วก็เกลียดชังเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในขณะที่บุคคลที่มีนัยน์ตาดี (22:9) ก็ใจกว้างและรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน [617] บุคคลที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็ล้มเหลวที่จะมองไกลไปยังอนาคตเมื่อเขาจะมีความจำเป็นต่อหน้าพระเจ้า ถ้าไม่ใช่ต่อหน้ามนุษย์ ความโลภนำไปสู่ความยากจน ความโลภนำไปสู่ความยากจน (เปรียบเทียบ 20:21) ทาสคนแรกในคำอุปมาของพระเยซูเรื่องทาสที่ไม่ให้อภัยได้ต้องการที่จะบีบคั้นเอาทุกบาททุ กสตางค์จากเพื่อนทาสของเขา แต่เจ้านายของเขาก็จบลงด้วยการประณามเขาถึงความโลภที่ละโมบของเขา (มัทธิว 18:21-35)

28:23 นี่เป็นหนึ่งในสุภาษิตหลายข้อที่แนะนำการเผชิญหน้าด้วยความรักเหนือ การประจบสอพลอที่หน้าซื่อใจคด (เปรียบเทียบ 19:25; 20:30; 26:28; 27:6) การเน้นที่นี่ก็อยู่ที่ผลลัพธ์ต่างๆ ของการกระทำเหล่านี้ ในที่สุดแล้ว อันแรก (การว่ากล่าว) จะได้รับ “ความโปรดปราน” กับคนฉลาดมากกว่าอันหลัง (การประจบสอพลอ การเผชิญหน้าของนาธันที่มีต่อดาวิดนั้นได้เรียกร้องความกล้าหาญ (2 ซมอ. 12) ในทำนองเดียวกัน เปโตรได้รับการว่ากล่าวของเปาโลเช่นกัน (กท. 2:14; 2 Pet. 3:15)

28:24 วิธีหนึ่งของการปล้นพ่อแม่ของบุคคลหนึ่งก็คือที่จะเอาสิ่งที่เป็นของเขาและ แก้ตัวถึงการเอาสิ่งนั้นไปบนพื้นฐานที่ว่าในที่สุดแล้วเขาจะได้รับมันเป็นมรดกอยู่แล้ว ใครก็ตามที่เอาสิ่งที่เป็นของพ่อแม่ของเขาหรื อของเธอก็แย่เท่ากับขโมยโดยทั่วไป พระเยซูได้ว่ากล่าวพวกฟาริสีสำหรับการล้มเหลวที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาต่อพ่อแม่ของพวกเขา เพราะพวกเขาได้อ้างว่าสิ่งที่พวกเขาได้เป็นหนี้ต่อพ่อแม่ของพวกเขานั้นได้ถูกมอบถวายแด่พระเจ้าแล้ว (มก. 7:6-13; เปรียบเทียบ สภษ. 19:13, 26)

28:25 ความทะนงทรยศความแน่ใจในตนเองที่มากเกินไปและความหยิ่ง ซึ่งคนส่วนใหญ่ต่อต้านด้วย “การวิวาท” อยู่บ่อยๆ บุคคลเช่นนั้นจะไม่เจริญมากเท่ากับบุคคลที่มอบความมุ่งหมายของเขาแด่ (“วางใจใน”) พระเจ้า พระเจ้าจะสนับสนุนความมุ่งหมายของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ ราชินีเอสเธอร์ได้รับเอาบทบาทของคนรับใช้ที่ถ่อมใจเมื่อเธอได้วิงวอนต่อกษัตริย์อาหสุเอรัสเพื่อประชาชนของเธอและได้วางใจในพระเจ้า (อสธ. 4:16; 5-6)

28:26 สุภาษิตนี้ก็คล้ายกันอย่างมากกับสุภาษิตก่อนหน้านี้ ในบรรทัดแรกของทั้งสองสุภาษิตนั้นความมั่น ใจในตนเองมากเกินไปก็ถูกกล่าวถึง ในบรรทัดที่สองของสุภาษิตนี้ “[การดำเนิน] อย่างฉลาดก็สอดคล้องกับการวางใจในพระเจ้าในข้อที่ 25ข เป้าทั้งสองแห่งการ

วางใจก็ถูกเปรียบเทียบ คือ “พระเจ้า” (25ข) และ “ใจของตนเอง” (นั่นคือ ตนเอง 26ข) เมื่อเปาโลได้วางแผนการของท่านนั้น ท่านก็ได้จำนนแผนการเหล่านั้นต่อน้ำพระทัยสิทธิ์ขาดของพระเจ้า (กจ. 21:14; และข้ออื่นๆ) พระเยซูได้ทำสิ่งนี้เช่นกันในสวนเกทเสมนี (ลก. 22:42)

28:27 บรรดาผู้ที่ให้แก่คนยากจนจะไม่ขาดสิ่งที่พวกเขาจำเป็น ซึ่งก็คือพระพรของพระเจ้า พวกเขาอาจได้รับพรต่างๆจากคนอื่นและผลประโยชน์ทางวัตถุที่พระเจ้าได้สัญญาแก่คนอิสราเอลที่ใจกว้างอีกด้วย เราอาจบรรจุแนวคิดของพระพรแก่ประโยคแรกอย่างถูกต้องสมควร เนื่องจากว่าความตรงข้ามนั้นอยู่กับการสาปแช่งในประโยคที่สอง (เปรียบเทียบ ข้อ 8; 11:25; 14:21; 21:13) เศรษฐีหนุ่มผู้ได้ถามพระเยซูว่าเขาควรทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ ไม่เต็มใจที่จะละทิ้งความมั่งคั่งของเขาและผลลัพธ์ก็คือเขาได้สูญเสียผลประโยชน์ต่างๆ ของการมาเป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู (ลก. 18:18-27)

> “การซ่อนตาหมาย ถึงการปฏิเสธที่จะมองความยากจน เป็นความบาปของคนที่พูดว่าพวกเขาอ่อนไหวเกินไปที่จะไปเยี่ยมชุมชนสลัม”[618]

28:28 เมื่อ “[คน] ชั่วร้ายมี” อำนาจ หลายคนก็ “ซ่อนตัวของพวกเขาเอง” เพราะพวกเขารู้ว่าการฉ้อโกงและความชั่วร้ายจะตามมา แต่เมื่อคนชั่วร้ายหายไป (“พินาศ”) คนที่ดีก็รู้ว่ามันปลอดภัยที่จะแสดงตัวพวกเขาเองอีกครั้งหนึ่ง และก็กระฉับกระเฉงในชีวิตในที่สาธารณะอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 12) สุภาษิตนี้มีการประยุกต์ใช้ที่ไปไกลยังทุกด้านของชีวิต เช่น ศาสนา สังคม เศรษฐกิจ การเมืองเป็นต้น ระหว่างรัชกาลของกษัตริย์ซาอูล คนฟีลิสเตียได้ปกครองคนอิสราเอลและได้ขับไล่พวกเขาไปยังที่หลบซ่อน แต่เมื่อโยนาธานได้โจมตีพวกเขา ประชาชนก็ได้รับความกล้าหาญและกำลัง (1 ซมอ. 13:6; 14:22)

29:1 “แข็งคอของเขา” เป็นภาพที่ได้มาจากการเลี้ยงสัตว์ มันอธิบายถึงวัวที่หันเหไปอย่างดื้อดึงและต่อเนื่องและหลีกเลี่ยงแอก [619] เมื่อประยุกต์ใช้กับมนุษย์ มันพรรณนาถึงใครคนหนึ่งที่ต่อต้านอย่างดื้อดึงที่จะทำสิ่งที่อยู่ในความสนใจที่ดีที่สุดของเขาเอง ตามปกติแล้ว บุคคลประเภทนี้จะประสบกับการสิ้นสุดอันรวดเร็วแทนที่จะเป็นการเสื่อมลงทีละน้อย ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพ โคราห์ ดาธานและอาบีรัม กษัตริย์ซาอูล ราชินีเยเซเบล และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็เป็นตัวอย่างของสิ่งนี้

> “ประตูไปสู่คว ามสำนึกผิด ที่ซึ่งการตักเตือน จริงจังและตั้งใจเรียกหาคน ก็ไม่ได้เปิดไว้อยู่เสมอ”[620]

29:2 ผู้ปกครองที่ดำเนินการบนพื้นฐานของหลักการต่างๆที่ยุติธรรมก็ทำให้ผู้ที่อยู่ภาย ใต้ของพวกเขายินดี แต่ผู้นำที่เสื่อมทรามเป็นเหตุให้พวกเขาที่จะ “คร่ำครวญ” ด้วยความโศกเศร้า (เปรียบเทียบ 28:12, 28) จงเปรียบเทียบรัชกาลของเฮเซคียาห์และโยสิยาห์ที่ชอบธรรมกับการปกครองที่ชั่วร้ายของอาหับและมนัสเสห์

> “ในระบอบประชาธิปไตยนั้น บุคคลหนึ่งก็เปรียบเทียบรัฐบุรุษผู้ซึ่งเห็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะรับใช้ประชาชนกับนักการเมืองผู้ซึ่งเห็นหน้าที่ของพวกเขาเป็นรางวัลที่พวกเขาได้มาซึ่งบ่อยครั้งก็โดยการรับเงินสิบบนจากกลุ่มต่างๆ ที่หาผลประโยชน์”[621]

29:3 บรรทัดแรกของสุภาษิตนี้แสดงออกถึงประเด็นของมันเกี่ยวกับ “ปัญญา” ในเชิงบวกและโดยทั่วๆไป บรรทัดที่สองก็ให้การเปรียบเทียบในเชิงลบพร้อมกับตัวอย่างที่เจาะจงของ *ความโง่* (เปรียบเทียบ 28:7) แซมสันไม่เพียงแต่สูญเสียทรัพย์สมบัติของเขาโดยการเป็นเพื่อนกับหญิงโสเภณีเท่านั้น แต่เขาได้สูญเสียชีวิตของเขาอีกด้วย (วนฉ. 16)

> “การดำเนินชีวิตที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวก็เป็นกับดักที่ซึ่งคนหนุ่มถูกเปิดเผย อย่างเป็นพิเศษ ผู้ที่ฉลาดจะหลีกเลี่ยงมันอย่างที่เขาจะทำเมื่องูพร้อมที่จะฉก การไร้ศีลธรรมก็เป็นการทำลายร่างกายและจิตใจเช่นกัน”[622]

29:4 ผู้ปกครองสามารถทำลายประเทศผ่านทางการฉ้อโกงได้ (เปรียบเทียบ ข้อ 2) โดยทางการจัดการที่ยุติธรรมของเขานั้น กษัตริย์ที่เที่ยงธรรมก็ทำให้อาณาจักรของเขามีเสถียรภาพ แต่ผู้ปกครองที่ไม่เที่ยงธรรมสามารถนำการสิ้นสุดมายังประเทศได้ โดยการรับ “สินบิน” เป็นต้น พวกบุตรชายของซามูเอลไม่เหมาะสมที่จะปกครองเพราะว่าพวกเขาได้รั บสินบน (1 ซมอ. 8:1-3)

29:5 ถ้อยคำที่ประจบประแจงก็เป็นเหมือน “ตาข่าย” ซึ่งได้ถูกกางไว้เพื่อที่จะดักสัตว์ ถ้อยคำเหล่านั้นสามารถจับ (เสน่ห์ การล่อลวง) บุคคลที่ถูกประจบประแจงและนำเขาหรือเธอไปอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ประจบประแจง ตัวอย่างเช่น ถ้าใครคนหนึ่ ง

“ประจบประแจง ” อีกคนหนึ่งเนื่องจากรูปร่างภายนอกของเขาหรือของเธอ บุคคลที่ถูกประจบประแจงจะถูกทดลองให้ใช้เวลามากขึ้นและโน้มเอียงเข้าหาผู้ประจบประแจงอย่างชอบพอมากขึ้น แม้ว่าคุณลักษณะของบุคคลนั้นอาจเสื่อมทราม ดังนั้น คนฉลาดจะตระหนักถึงผู้ประจบประแจงและจะไม่ใช้กลยุทธ์นี้ด้วยตัวของเขาเองเพื่อที่จะได้เพื่อนและมีอิทธิพลต่อผู้คน (เปรียบเทียบ 28:23) อับซาโลได้รับการยกย่องอย่างยิ่งใหญ่ และเขาได้ล้มเหลวอย่างน่าสังเวช ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะ เขาได้ฟังผู้ประจบประแจงของเขา (2 ซมอ. 14:25)

29:6 การก้าวเลยขอบเขตที่ได้ถูกอ อกแบบไว้ก็สามารถ “ดัก” บุคคลหนึ่งได้เช่นกัน คนชอบธรรมหลีกเลี่ยงการพัวพันเนื่องจากเหตุผลนี้ และก็สามารถยินดีได้ แทนที่จะคร่ำครวญถึงชะตาของเขาเนื่องจากการละเมิด

“การตั้งเท้าบนการกระทำบาปคือลั่นไกความเป็นทาสของตัวคุณเอง”[623]

กษัตริย์อุสซียาห์ได้บุกรุกไปยั งขอบเขตความรับผิดชอบของปุโรหิตโดยการถวายเครื่องหอม และเขาได้กลายมาเป็นคนโรคเรื้อนในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ (2 พศด. 26:16-21) ในอีกด้านหนึ่ง โมเสสได้ระมัดระวังที่จะทำอย่างที่พระเจ้าได้บัญชาเขา และเขาได้จบชีวิตของเขาด้วยบทเพลง (ฉธบ. 32)

29:7 หนึ่งในเครื่องหมา ยของคน “ชอบธรรม ” ก็คือว่าเขาเอาใจใส่ “สิทธิ ” ของบรรดาผู้ที่มีแนวโน้มที่จะถูกกระทำผิดโดยคนอื่นๆ เช่น “คนยากจน” คนไร้อำนาจ และคนที่ถูกกันไว้ไม่ให้ออกเสียง ในสิ่งนี้นั้นเขาก็แบ่งปันถึงหัวใจของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 14:21; 24:12) “คนชั่วร้าย [ไม่] เข้าใจ” ความห่วงใยเช่นนั้น เพราะว่าความสนใจของพวกเขาก็คือสวัสดิภาพและความมั่งคั่งของพวกเขาเอง พวกเขามีเวลาน้อยสำหรับบรรดาผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ เปโตรและยอห์นได้ช่วยเหลือคนขอทาน (กจ. 3:1-8) แต่กล่าวโดยทั่วไปแล้ว พวกฟาริสีได้ริบเอาเรือนของหญิงม่าย (มธ. 23:14)

29:8 คนมักเยาะเย้ย (“ผู้ดูหมิ่น” ผู้ถากถาง) ก็อยู่ด้านล่างของรายชื่อของคนชั่วร้ายของนักปราชญ์ (เปรียบเทียบ 1:22; อสย. 28:14) พวกเขาทำให้ชุมชนของพวกเขาลุกเป็นไฟโดยการเยาะเย้ยสิ่งที่เป็นศีลธรรมและจริยธรรม การบิดเบือนความจริง และการกระพือใจปรารถนาที่ไม่คู่ควรด้วยถ้อยคำที่โกรธเคือง ในทางตรงกันข้าม คนฉลาดสร้างสันติสุขในชุมชนของ

พวกเขาโดยการสนับสนุนสิ่งต่างๆ ที่ดีในแนวทางที่ถูกต้อง เชบาได้ทำให้คนในเมืองอาเบล เบธมาอาคาห์ “เร่าร้อน” แต่หญิงฉลาดคนหนึ่งได้เบนความโกรธของโยอาบไปเสีย (2 ซมอ. 20:14-22) การตอบของเรโหโบอัมที่มีต่อคนอิสราเอลได้ทำให้พวกเขาโกรธจนพวกเขาได้เอาใจออกห่างจากยูดาห์ (1 พกษ. 12:13-16) ตอนต้นๆ นั้น การตอบที่ฉลาดของดาวิดที่มีต่อทหารของเขาก็ได้ป้องกันการแตกแยกหลักภายในกองทัพของเขา (1 ซมอ. 30:22-24)

29:9 การตอบสนองที่ “โง่เขลา” โดยทั่วไปต่อ การไม่เห็นด้วยบางอย่าง (“ความขัดแย้ง”) ที่เกิดขึ้นระหว่างสองคนก็คือว่าคนโง่ก็โ กรธ (“เดือดดาล”) หรือพยายาม หัวเราะต่อการไม่เห็นด้วย แทนที่จะจัดการกับเรื่องนั้นอย่างจริงจัง อย่างสงบ และพร้อมกับการคำนึงถึงคนอื่น การตอบสนองที่โง่เขลาไม่แก้ปัญหา ฟาโรห์แห่งพระธรรมอพยพไม่ได้ยอมรับโมเสสและอาโรนอย่างจริงในตอนแรก ดังนั้นการไม่เห็นด้วยของพวกเขาได้เพิ่มขึ้น (อพย. 7)

29:10 สุภาษิตนี้เปรียบเทียบท่าทีของบุคคลสองประเภทที่แตกต่างกันอย่างมากที่มี ต่อบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตที่ไร้ตำหนิ บางคน “เกลียด” พวกเขาและบางครั้งก็เกลีย ดพวกเขาอย่างมากจนได้ฆ่าพวกเขาเสีย และดังนั้นก็ได้รับชื่อเสียงว่าเป็นผู้คนที่กระหายเลือด (“คนกระหายเลือด” นั่นคือ ผู้คนที่ทำการรุนแรงอย่างไม่ถูกต้อง หรือผู้ฆ่าคน) คาอินได้ทำสิ่งนี้ต่อน้องชายของเขา (1 ยน. 3:12) ในอีกด้านหนึ่ง คน “เที่ยงธรรม” ก็ไม่เกลียดคนไร้ตำหนิ แต่หวังและทำการเพื่อการรักษาไว้และสวัสดิภาพที่ดำเนินต่อไปของพวกเขา นั่นเป็นท่าทีของโบอาสที่มีต่อนางรูธ (นรธ. 4)

29:11 แนวคิดก็คือว่า คนโง่ได้ปล่อยความรู้สึก (“ขอให้มันทั้งหมดยื่นออกไป”) ของพวกเขาโดยปกติวิสัย ในขณะที่แต่ละบุคคลที่ฉลาดก็ควบคุมพวกเขาเอง “เสมอ” เป็นการแปลที่แย่ สิ - เมโอนและเลวีได้กระทำต่อชาวเมืองเชเคมอย่างรุนแรง ซึ่งได้นำความอับอายมายังพวกเขาเองและครอบครัวของพวกเขา (ปฐก. 34) โยเซฟได้ควบคุมตัวเขาเองอย่างฉลาดและไม่ได้เปิดเผยอัตลักษณ์ของเขาต่อพวกพี่ชายของเขาจนกระทั่งเขาได้ตัดสิ นใจว่าพวกเขาได้เปลี่ยนแปลง (ปฐก. 42—45)

29:12 ถ้า “ผู้ครอบครองเอาใจใส่” และเชื่อความเท็จ เขาก็จะสนับสนุนให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขาที่จะโกหกต่อเขา ในอีกด้านหนึ่ง ถ้าเขายอมรับถ้อยคำแท้จริงเท่านั้น “ข้าราชการของเขา” ก็จะถูกสนับสนุนให้กล่าวความจริงแก่เขาเท่านั้น ผู้นำกลายมาเป็นแบบอย่างสำหรับ

ผู้ติดตามของพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาต้องการหรือไม่ก็ตาม ศาลของกษัตริย์อาหับก็เต็มไปด้วยคนชั่วร้ายอย่างมากจนครั้งหนึ่ง เอลียาห์ได้เชื่อว่าเขาเป็นคนชอบธรรมเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในอิสราเอล (1 พกษ. 19:10)

29:13 คนยากจนคือคนที่ถูกกดขี่ และคนกดขี่คือคนร่ำรวย พวกเขาเป็นคนที่แตกต่างจากคนอื่นในแง่นี้ ทั้งสองเป็นหนี้พระเจ้าในเรื่องสายตาของพวกเขาและพระพรโดยทั่วไปทั้งหมดที่พระเจ้าประทานให้แก่ทุกคน การให้ความสว่างแก่ตาของพวกเขาอาจหมายถึงการให้ชีวิตแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ โยบ 33:30; สดด. 13:3)[624] ในทำนองเดียวกัน พระเจ้า “ให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มธ. 5:45)

”. . . สติปัญญาทั้งสิ้นเป็นของขวัญจากพระเจ้า ไม่ว่ามันถูกใช้ในความชอบธรรมหรือในความอธรร ม บาปเป็นการใช้สติปัญญาหรือความสามารถไปในทางที่เสื่อมเสียอยู่ เสมอเกี่ยวกับอำนาจที่ได้ให้มาของพระเจ้าต่อจุดประสงค์ต่างๆ เป็นหลัก“[625]

พระคุณของพระเจ้าเป็นตัวปรับระดับที่ยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ ดังนั้น บุคคลหนึ่งไม่ควร “คิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิด ” (รม. 12:3) คนฟาริสีที่ได้อธิษฐาน “ต่อตัวของเขาเอง ” ได้คิดถือตัวเกินที่เขาควรจะคิดซึ่งแตกต่างจากคนเก็บภาษีที่ได้อธิษฐานอย่างถ่อมใจว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” (ลก. 18:11, 13)

29:14 หนึ่งในความรับผิดชอบหลักของผู้นำก็คือที่จะกระจายความยุติธรรมอย่างไม่มีความลำเอียง (“พร้อมกับความจริง ”) ผู้ครอบครองที่ปฏิบัติต่อคนยากจนที่ไม่มีทางป้องกันตัวเองอย่างยุติธรรม แทนที่จะละเมิดพวกเขาเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวก็จะชื่นชอบพระพรของพระเจ้าที่อยู่เหนือการปกครองของเขา ประชาชนของเขาจะสนับสนุนเขาอีกด้วย เพราะว่าพวกเขาสามารถพึ่งพาเขาที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องได้ ซาโลมอนได้เพาะปลูกชื่อเสียงในเรื่องการเป็นคนยุติธรรมตั้งแต่การเริ่มต้นรัชกาลของเขา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 3:16-28) และสิ่งนี้ได้ทำให้เขาได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าและจากมนุษย์ (เปรียบเทียบ สดด. 89:19-29)

29:15 ทั้ง (“ไม้เรียว”) ทางกายภาพ และการตีสอน (“คำตักเตือน”) ทางคำพูดสามารถใส่ “ปัญญา” ในเด็กได้ (เปรียบเทียบ 13:24; 19:18; 22:15; 23:13-14) แต่เด็กที่ถูกปล่อยให้ทำตามใจของเขาหรือของเธอเอง โดยปราศจากการนำพาและการว่ากล่าวก็จะทำให้ “แม่” ของเขา

หรือของเธอ “อับอาย”

> “ขอให้พ่อแม่ที่ปล่อยตัวเกินไปได้รับคำเตือนโดยชะตาของอาโดนียาห์ มันมีจุดประสงค์บางอย่างที่พระเจ้าได้เป็นเหตุให้ข้อเท็จจริงที่ไม่เป็นสุขที่จะถูกบันทึกไว้ที่ว่า ‘พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น?’ จึงไม่แปลกใจที่เขาได้กลายมาเป็นคนกบฏ! (1 พกษ. 1; 2:13- 25)”[626]

29:16 เราต้องรับเอามุมมองของพระเจ้าที่นี่อย่างเช่นในสุภาษิตทั้งหมด กรณีของแต่ละบุคคลบางกรณีอาจไม่เข้ากับหลักการ แต่โดยทั่วไปแล้วหลักการก็เป็นจริง ในที่สุดแล้ว คนชอบธรรมจะชนะ และคนชั่วร้ายจะล้มเหลว “เมื่อ. . .คนชั่วร้าย” มีอำนาจและสิทธิอำนาจ (“การเพิ่มพูน”) อัตราของอาชญากรรมก็เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม คนชอบธรรมจะชนะ และคนอธรรมจะล้มเหลวในที่สุด เปาโลได้เขียนว่าในยุคสุดท้าย ความอธรรมจะเพิ่มขึ้น (2 ทธ. 3:1-8) แต่ท่านยังได้เขียนอีกว่าเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะลงโทษคนอธรรมและสถาปนาการปกครองที่ชอบธรรม (2 ธส. 2:1-12)

29:17 นี่ก็เป็นการหนุนใจอีกอันหนึ่งที่มีต่อพ่อแม่ที่จะตีสอนลูกๆ ของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 15 และข้ออื่นๆ) ก่อนที่พ่อของข้าพเจ้าได้เฆี่ยนตีข้าพเจ้า บางครั้งท่านจะกล่าวว่า “สิ่งนี้ทำให้พ่อเจ็บปวดมากกว่าทำให้เจ้าเจ็บปวด” ข้าพเจ้าไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ท่านได้หมายถึงหรือได้เชื่อมัน ณ เวลานั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าเขาใจและเชื่อแล้ว พ่อแม่บางคนล้มเหลวที่จะตีสอนลูกๆ ของพวกเขาเพราะว่ามันทำให้พวกเขาเจ็บปวดเมื่อทำอย่างนั้น แต่สุภาษิตนี้ย้ำเตือนพวกเขาว่า “การปลอบโยน” และ “ความยินดี” สำหรับพวกเขา (และลูกๆ ของพวกเขา) จะเป็นผลลัพธ์ในที่สุด จงคิดดูว่าอับราฮัมคงได้รู้สึกอย่างไรเมื่อ พระเจ้าได้บอกให้เขาที่จะฆ่าอิสอัค และเขาคงได้รู้สึกอย่างไรหลังจากการทดสอบความเชื่อของเขาได้ผ่านพ้น (ปฐก. 22:1-19)!

29:18 ฉบับแปล AV ได้ส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดต่อสุภาษิตนี้ “นิมิต” (คำฮีบรู *ฮาซอน*) ไม่ได้อ้างอิงถึงการฝันถึงความสำเร็จที่บุคคลหนึ่งอาจจะมี แต่อ้างอิงถึงนิมิตแบบการเผยพระวจนะที่เป็นการเปิดเผยจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 3:1) คำกริยาฮีบรูที่แปลว่า “พินาศ” (AV; *พารา*) ไม่ได้หมายถึง “ตายในบาปต่างๆของพวกเขา” (ตัวอย่างเช่น เนื่องจากว่าใครคนหนึ่งไม่ได้เห็น “นิมิต” ของความสำคัญของการประกาศ) มันหมายถึง “ละทิ้งความยับยั้งชั่งใจ” โดยปราศจากการนำพาของการเปิดเผยของพระเจ้า ผู้คนก็ปล่อย

พวกเขาเองไปสู่วิถีต่างๆที่บาปของพวกเขาเอง พระวจนะของ พระเจ้าก็ยับยั้งความชั่วร้ายของมนุษย์ และบรรดาผู้รักษาพระวจนะของพระเจ้าก็เป็นสุข ดังนั้น สวัสดิภาพของประเทศก็ขึ้นอยู่กับการเชื่อฟังต่อการเปิดเผยของพระเจ้า "[627] มันต้องมีความรู้แห่งการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางการเทศนาเพื่อจะมีการเชื่อฟังต่อมันที่นั่น[628]

เป็นที่ชัดเจนว่า "ที่ลุ่มแห่งนิมิต " เป็นห้วยขิดโลนที่อยู่ทิศตะวันออกของพระวิหารในเยรูซาเล็ม (อสย. 22:1, 5) บางทีอิสยาห์ได้เรียกมันอย่างนี้เพราะว่าพระเจ้าได้ให้การเปิดเผยอย่างมากแก่ประชากรของพระองค์ในและรอบสถานที่นั้น เปาโลได้อธิษฐานเผื่ อชาวเมืองเอเฟซัสว่า พวกเขาจะเข้าใจอย่างแท้จริงถึงการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้มา ว่าพวกเขาจะไม่ทิ้งการเปิดเผยนั้น แต่จะจำนนและเชื่อฟังการเปิดเผยนั้น (อฟ. 1:15-23)

> ". . . [ผู้คน] เป็นสุขอย่างแท้จริงเมื่อพวกเขาจำนนพวกเขาเองอย่ างจริงจังและเต็มใจต่อ พระวจนะของพระเจ้าซึ่งพวกเขาครอบครองและมีโอกาสที่จะได้ฟัง"[629]

29:19 "ทาส" ที่โง่เขลาก็ต้องการการตีสอนมากเท่ากับบุตรที่โง่เขลา (เปรียบเทียบ ข้อ 17)

> "โดยการตอบสนองต่อการตีสอนที่เหมาะสมนั้น ทาสสามารถฉลาดและแทนที่บุตรที่น่าขายหน้าได้ (17:2) ทาสที่ดูถูกระเบียบทางศีล ธรรมจะไม่เป็นตามมันโดยถ้อยคำเท่านั้น"[630]

โยนาห์จำต้องเรียนรู้ที่จะรับใช้พระเจ้าผ่านทางความโศกเศร้าและปัญหาที่รุนแรง

คำแนะนำทางคำพูดไม่พอ

29:20 "ถ้อยคำ" ที่กล่าวออกมาด้วยความรีบเร่งบ่อยครั้งก็ผิดหวัง ถ้าไม่ใช่แย่กว่า (เปรียบเทียบ 26:12) ซาอูล เกือบได้ สูญเสียโยนาธานบุตรชายของเขาเนื่องจาก "ถ้อยคำที่รีบเร่ง " (1 ซมอ. 14) และเยฟธาห์ได้สูญเสียลูกสาวของเขาไปเนื่องจากถ้อยคำที่รีบเร่งของเขา (วนฉ. 11)

> ". . . คนที่มั่นใจในตนเองกำลังกล่าวถ้อยคำอย่างต่อเนื่องซึ่งเขาจะต้องหวนคิดเนื่องจากความไม่อดทนที่ไม่ยั้งคิดและ การกล่าวเกินจริงที่พร้อมของเขา มีความหวังที่เล็กน้อยของการว่ากล่าวคนเช่นนั้น นอกจากมีการตรวจสอบตนเองและการกลับใจแท้จริงสำหรับบาปมหันต์ แม้ว่าบ่อยครั้ง จะถูกปฏิบัติต่อแค่ใน

ฐานะความบกพร่องเท่านั้นที่ซึ่งเขาจะได้รับความสงสารมากกว่าได้รับการถูกประณาม ถ้อยคำที่รีบเร่งเป็นสัญญาณของจิตใจที่แตกสลาย"[631]

"'จงมองก่อนที่คุณกระโดด' สามารถถูกแปลว่า 'จงคิดก่อนที่คุณพูด'"[632]

29:21 โดยผิวเผินแล้ว ข้อนี้ฟังดูราวกับว่ามันเป็นสิ่งฉลาดที่จะเอาอกเอาใจทาสของบุคคลหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ประเด็นก็คือว่า การเอาอกเอาใจ อย่างที่ตรงกันข้ามกับการสร้างวินัยนั้น ก็ทำให้พวกทาสไม่เคารพ ทาสไม่ใช่บุตรชาย ที่จะนำคำอุปมานี้ไปสู่ชีวิตสมัยใหม่นั้น ตามปกติแล้วลูกจ้างไม่ควรได้รับสิทธิพิเศษต่างๆอย่างบุตรชาย ถ้าเขาได้รับแล้ว ความสัมพันธ์ที่สำคัญต่อการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพของธุรกิ จจะมีปัญหา เปาโลได้ขอให้ฟีเลโมนที่จะรับโอเนสิมัสกลับมาในฐานะ "พี่น้องอันเป็นที่รัก " ซึ่งเท่าเทียมกับตัวเขาเองในพระคริสต์ แต่เขายังคงมีความรับผิดชอบแบบคนใช้ในทางสังคม (ฟม. 16)

29:22 ที่ที่มีความโกรธ ความขัดแย้ง ("การวิวาท") จะตามมาอย่างแน่นอน และบุคค ลที่ "โกรธไว" จะละเมิดหลายขอบเขต ("เต็มไปด้วยการละเมิด" เปรียบเทียบ ข้อ 20; 28:25) พี่คนโตในคำอุปมาของพระเยซูเรื่องบุตรหลงหายได้สร้างความขัดแย้งกับบิดาของเขาและได้ละเมิดขอบเขตของความรักแบบพี่น้องเมื่อเขาได้คัดค้านพระคุณและการยกโทษของบิดาของเขาอย่างฉุนเฉียว (ลก. 15:28)

29:23 คนเย่อหยิ่งก็มุ่งไปสู่การล้มลง เพราะว่าท่าทีของเขาที่มีต่อตัวเขาเองนั้นไม่เป็นจริงและไม่เหมาะสม และคนอื่นๆ จะทำให้เขาตระหนักถึงสิ่งนี้ไม่ช้าก็เร็ว ในทางตรงกันข้าม คนที่ "ถ่อมใจ" ตามปกติแล้วจะ "ได้รับเกียรติ [มากขึ้น]" เพราะว่าความถ่อมใจของเขาทำให้เขาคู่ควรกับมัน และเพราะว่าคนอื่นๆ จะให้มันแก่เขา เนื่องจากว่าเขาปฏิเสธที่จะให้มันแก่เขาเอง (เปรียบเทียบ 11:2; 16:18) จงเปรียบเทียบฮามานและโมรเดคัยในพระธรรมเอสเธอร์

29:24 สิ่งที่แย่เกี่ยวกับการเป็นหุ้นส่วนของขโมยก็คือว่า เมื่อขโมยถู กจับ และพวกเจ้าหน้าที่ลากหุ้นส่วนของเขาไปยังศาล ผู้สมรู้ร่วมคิดพบว่าตัวเขาเองอยู่ในสถานการณ์ที่ "ไม่ชนะ " ถ้าเขาแก้ต่างหุ้นส่วนของเขา เขาก็มีส่วนร่วมในความผิดของเขา แต่ถ้าเขาไม่กล่าวสิ่งใด (หรือไม่ให้ถ้อยคำอันเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง) พวกผู้กล่าวหาของเขาก็ทึกทักเอาว่าเขามีส่วนร่วมในความผิดของเขา นักธุรกิจหลายคนได้ค้นพบว่าสิ่งนี้เป็นความโศกเศร้าของเขา มีคาห์ ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องเมื่อเขาได้คืนเงินที่เขาได้ขโมยมาจากมารดาของเขา เขาได้ยอมรับ

ถึงบาปของเขา เธอได้ยกโทษให้แก่เขา และยิ่งไปกว่านั้น เธอได้อวยพรเขาด้วยนามของพระเจ้า (วนฉ. 17:1- 3)

29:25 การเปรียบเทียบในสุภาษิตนี้ก็ระหว่างการกลัว "มนุษย์" และการกลัว "พระเจ้า" ถ้าเราวางใจในมนุษย์ เราจะผิดหวังและซาโลมอนได้กล่าวว่า ติดอยู่ในกับดัก แต่ถ้าเราวางใจในพระเจ้า พระองค์จะยกชูเราขึ้น อัครทูตเปาโลอธิบายถึงความกลัวที่เหมาะสม (กท. 1:10; เปรียบเทียบ ลก. 12:4-5; ยน. 12:43)

> "ผู้ที่กลัวพระเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์ ผู้ที่กลัวมนุษย์ก็ไม่กลัวพระเจ้าอย่างที่เขาควรกลัว"[633]

29:26 > ". . . มันไม่ใช่ผู้ครอบครองผู้ซึ่งในที่สุดแล้วตัดสินชะตาและกำหนดคุณค่าของมนุษย์ อย่างที่ดูเหมือนว่าพวกเขาจะคิดว่าด้วยการทำหน้าที่มีการเฝ้าดูเท่านั้น ใครจะแสวงความโปรดปรานของเขาและประจบประแจงเขา"[634]

พระเจ้าได้ให้ "ความยุติธรรม" แก่เอลียาห์ เมื่อเขาไม่ได้แสวงหามันจากกษัตริย์อาหับที่ชั่วร้าย (1 พกษ. 18)

29:27 คนที่ "ไม่ยุติธรรม" และคนที่ "เที่ยงธรรม" ตามปกติแล้วก็ไม่ชอบซึ่งกันและกันอย่างมาก เหตุผลก็คือว่า พวกเขาไม่นับถือความเชื่อมั่นพื้นฐานและการประพฤติของแต่ละฝ่าย เราสามารถเห็นสิ่งนี้ได้ค่อนข้างชัดเจนในการรับมือของพระเยซูกับผู้นำทางศาสนาที่ไม่เชื่อแห่งสมัยของพระองค์

นี่เป็นสุภาษิตที่เหมาะสมสำหรับการที่จะจบส่วนนี้ของพระธรรมสุภาษิต ความขัดแย้งระหว่างความถูกต้องและสิ่งผิด ความดีและความชั่วที่สุภาษิตนี้และสุภาษิตหลายข้อกล่าวถึงก็จะดำเนินต่อไปจนกว่าพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลกเพื่อจะสถาปนาอาณาจักรแห่งความชอบธรรมของพระองค์ขึ้น

VI. การรวบรวมที่ 6: ปัญญาของอากูร์ บทที่ 30

บทที่ 30 และ 31 ก็จัดตั้งส่วนที่แตกต่างในพระธรรมสุภาษิต เพราะว่าทั้งซาโลมอน (1:1-22:16; บทที่ 25-29) หรือพวกปราชญ์ที่ไม่มีชื่อ (22:17-24:34) ก็ไม่ได้เขียนบทเหล่านี้ คนฉลาดอีกสองคน ซึ่งตัวบทบันทึกชื่อของพวกเขาก็ได้เขียน นักอรรถาธิบายบางคนพิจารณาว่า เนื่องจากการอภิปรายของชายสองคนนี้เกิดขึ้น ณ ตอนปลายของพระธรรมสุภาษิต บางทีผู้เขียนอาจได้มีชีวิตอยู่หลังจากพวกคนของเฮซีคียาห์ [635] อย่างไรก็ตาม ใครที่ อากูร์ ("เนรเทศ") และ เลมูเอล ("สำหรับพระเจ้า หรือ "ได้อุทิศต่อพระเจ้า") ได้เป็นเช่นเดียวกับ เมื่อไหร่และที่ไหนที่พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ก็เป็นสิ่งลึกลับ ในแง่หนึ่ง สองบทนี้ก่อตั้งภาคผนวกสองภาคต่อการรวบรวมที่สองของสุภาษิตของซาโลมอน (บทที่ 25-29), เหมือน 22:17- 24:22 และ 24:23-34 ก่อตั้งภาคผนวกสองภาคต่อการรวบรวมอันแรกของสุภาษิตของซาโลมอน (10:1-22:16)[636]

ลักษณะต่างๆที่แตกต่างมากที่สุดของสุภาษิตของอากูร์ก็คือรูปแบบเกี่ยวกับตัวเลขของการรวมกลุ่มของสิ่งต่างๆที่คล้ายกัน ถ้อยคำที่สละสลวยของเขา และวลีพิเศษที่เขาได้ใช้ วลีนี้ "มีสามสิ่ง . . . สี่สิ่ง" ปรากฏพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยห้าครั้ง (ข้อ 15, 18, 21, 24, 29; เปรียบเทียบ ข้อ 11-14)

> "จุดประสงค์ของกลไกเช่นนั้นอาจจะเป็นการที่จะบ่งบอกว่ารายชื่อนั้นไม่ใช่ละเอียดถี่ถ้วน แม้ว่าจะเฉพาะเจาะจงก็ตาม (ดู อมส. 1:3, 6) หรือจุดประสงค์อาจจะเป็นการที่จะเน้นสิ่งที่สี่ของรายชื่อนั้น"[637]

ก. บทนำของอากูร์ 30:1

พระคัมภีร์ไม่ได้อ้างอิงถึงไม่ว่า อุตส่าห์พยายามในการ" หรือ "ผู้สะสม" " ผู้รวบรวม") "อากูร์" ("รวบรวมหรือบิดาของเขา " (หรือบรรพบุรุษ)ยาเคห์ ("คนศรัทธา" หรือ "คนเชื่อฟัง") "ในที่อื่นๆ[638] อย่างน้อยแล้วนักเขียนคนหนึ่งได้รู้สึกว่าเขาอ าจได้เป็นคนร่วมสมัยของซาโลมอน [639] เดลลิสซ์ได้เชื่อว่าทั้งอากูร์และเลมูเอลเป็นคนอิชมาเอล[640]

คำทำนาย เป็นข่าวสารที่หนักหน่วงจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ ศคย9:1) และคำฮีบรู *มัสสา* อาจอ้างอิงถึง "เผ่า" หรือ "สถานที่"[641]

(" พระเจ้าทรงอยู่กับข้าพเจ้า") "อิธีเอล"และ ("สามารถ") "อูคาล"อาจเป็นพวกบุตรชาย สาวกหรือคนร่วมสมัยของอากูร์"[642]

ข. ปัญญาของพระเจ้า 30:2-9

อากูร์ได้เริ่มต้นด้วยการประกาศสามอย่าง หัวข้อของแต่ละการประกาศคือพระเจ้า

30:2-4 เบื้องหลังส่วนที่ถากถางนี้ บางทีบุคคลหนึ่งอาจจินตนาการว่า บุตรชายขอ งอากูร์ได้อ้างว่าฉลาดกว่าบิดาของพวกเขา อากูร์ได้สารภาพถึงความเข้าใจที่จำกัดของเขาเอง ในขณะที่ ณ เวลาเดียวกันเขาก็ทำให้มันชัดเจนว่าบรรดาผู้ที่เขาได้กล่าวต่อก็ไม่ได้รู้ไปมากกว่าเขา

โดยพื้นฐานแล้ว ถ้าปัญญาเป็นการปรับตัวที่เหมาะสมต่อพระเจ้า อากูร์สามารถกล่าวว่าเขาไม่ได้เรียนรู้ปัญญาแต่เขาได้รู้จักพระเจ้า (ข้อ 3) ได้อย่างไร? ตามบริบท (ข้อ 2, 4) นั้นบางทีเขาได้หมายถึงว่าเขาไม่ได้ไปถึงระดับสูงสุดของปัญญา "ปัญญา" ในพระธรรมสุภาษิตหมายถึง ความเข้าใจ เช่นเดียวกับ การอยู่ในทางธรรม (ตัวอย่างเช่น 1:1ข; 2:2; และข้ออื่นๆ) อากูร์ได้ถือว่าการหยั่งรู้ของเขาเองนั้นจำกัดอย่างถ่อมใจ แต่เขาไม่ได้อ้างว่าเป็นคนโง่ (เปรียบเทียบ โยบ 38—39)

บุคคลเดียวที่เหมาะแก่คุณสมบัติต่างๆของอากูร์ในข้อ 4 คือพระเจ้า (เปรียบเทียบ โยบ 38-41; สภษ. 8:24-29) พระองค์เป็นผู้เดียวเท่านั้น ที่มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ "นามของผู้นั้นว่ากระไร ?" บ่งบอกถึง "คุณเข้าใจพระองค์อย่างเต็มที่ไหม ?" ในโลกสมัยโบราณนั้น ความรู้เกี่ยวกับชื่อของพระเจ้าได้บ่งบอกถึงความเข้าใจถึงคุณลักษณะของพระองค์ อำนาจเหนือเขา และความใกล้ชิดต่อเขา คำถามเกี่ยวกับ นามของบุตรชายของพระองค์เป็นที่ชัดเจนว่าหมายถึง "พระองค์ได้มอบธรรมชาติหรือพระลักษณะของพระองค์ให้แก่ใครก็ได้ ซึ่งผู้นั้นจะถูกเรียกว่าพระบุตรของพระองค์ พระองค์ได้ให้หรือยัง?"[643] เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์เพื่อจะเปิดเผยถึงพระลักษณะและธรรมชาติของพระองค์อย่างสมบูรณ์มากกว่าใครก็ตามที่ได้รู้จักสิ่งเหล่านั้นก่อนหน้านั้น (ฮีบรู 1:1-2)

30:5-6 อากูร์สงวนการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้ไว้ "พิสูจน์" หมายถึง "ถลุง" ทำให้บริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ สดด. 12:6) มันน่าไว้วางใจ อากูร์ได้ถืออย่างถูกต้อง ว่าเป้าหมายของการเปิดเผยก็คือการที่จะส่งเสริมการวางใจในพระเจ้า ไม่ใช่แค่ความรู้เท่านั้น (ข้อ 5ข) อากูร์ได้เตือนถึงการเพิ่มบางสิ่งเข้ากับการเปิดเผยของพระเจ้า เพราะว่านั่นเป็นความผิดที่รุนแรง

(ข้อ 6; เปรียบเทียบ ฉธบ. 4:2; วว. 22:18)

> "มีข้อเท็จจริงที่ยิ่งใหญ่สองประการที่ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในข้อเหล่านี้ ข้อเท็จจริงแรกก็คือความสมบูรณ์แบบ และข้อเท็จจริงที่สองก็คือ ความเพียงพอทั้งสิ้นของพระวจนะหรือคำกล่าวของพระเจ้า"[644]

30:7-9 อากูร์ได้ขอให้พระเจ้าที่จะไม่นำเขาไปสู่การทดลอง (มธ. 6:13; เปรียบเทียบ 1 พศด 4:10) เขาได้มีความเป็นห่วงสำหรับความบริสุทธิ์ของเขาต่อหน้าพระเจ้ามากกว่าตำแหน่งของเขาท่ามกลางผู้คน (เปรียบเทียบ ฟป. 4:11-12) ทั้งความยากจนและความมั่งคั่งก็นำการทดลองบางอย่างมาพร้อมกับพวกมันจนคนชั้นกลางซึ่งอย่างน้อยแล้วไม่ได้เผชิญอย่างหนักหน่วง ความอุดมสมบูรณ์ทดลองให้เรารู้สึกถึงความเพียงพอในตนเองอย่างไม่มองดูสภาพจริงๆ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 8:11-14; ยน. 15:5) ความขัดสนทดลองให้เราที่จะหยุดวางใจพระเจ้าและหันไปพึ่งการกระทำต่างๆที่ทำอันตรายต่อคนอื่น

> "คำอธิษฐานที่เป็นแบบอย่างของอากูร์ในข้อ 7-9 ซึ่งเป็นคำอธิษฐานเดียวในพระธรรมสุภาษิต ก็ดำเนินอัตชีวประวัติของเขาต่อไปและทำหน้าที่เป็นประตู [การเปลี่ยนผ่าน] ไปสู่คำกล่าวเกี่ยวกับตัวเลขของเขา"[645]

ค. ปัญญาเกี่ยวกับชีวิต 30:10-33

แม้ว่ามุมมองของอากูร์และการตระหนักของเขาเกี่ยวกับพระเจ้านั้นล้ำหลังสิ่งที่เขาได้ กล่าวในส่วนที่เหลือของบทนี้อย่างมากนั้น คำปรึกษาของเขาก็กล่าวอย่างเป็นหลักถึงความสุขุมในเชิงปฏิบัติจากจุดนี้เป็นต้นไป

30:10 เป็นการไม่ฉลาดที่จะเข้ายุ่งในเรื่องราวภายในบ้านของคนอื่น กรณีในประเด็นในคู่เหมือนนี้คือการกล่าวหาทาสต่อเจ้านายของเขาอย่างไม่ถูกต้อง ทาสอาจไม่เคยค้นพบว่าใครคนหนึ่งได้ใส่ร้ายเขา แต่มันเป็นไปได้อย่างมากว่าเจ้านายจะตรวจสอบการกล่าวหาและค้นพบว่ามันไม่จริง เปาโลได้แนะนำโอเนสิมัสแก่ฟีเลโมนเจ้านายของเขา (ฟม. 10-11)

30:11-14 อากูร์ได้ร่างภาพทางคำพูดสี่ภาพและได้วางพวกมันไว้เคียงข้างกันในข้อเหล่านี้เพื่อจะ

อธิบายถึงความโง่เขลาของความเย่อหยิ่ง เขาเองได้แสดงออกถึงความถ่อมใจ (ข้อ 2-4, 7-9) แต่ละสิ่งที่ได้ถูกกล่าวถึงก็เริ่มต้นด้วย *โดร์* ("รุ่น") ซึ่งหมายถึง ชั้นหรือกลุ่มของผู้คน (เปรียบเทียบ มธ. 11:16)[646] การเรียงลำดับเกี่ยวกับตัวเลขก็สร้างผลกระทบที่เพิ่มขึ้น นั่นคือ ความรู้สึกของความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น[647]

อับซาโลมเป็นตัวอย่างของใครคนหนึ่งที่ได้ "สาปแช่งบิดาของเขา" อย่างแท้จริง (2 ซมอ. 15) ฮามานก็บริสุทธิ์ในสายตาของเขาเอง แต่มีความผิดเนื่องจากการฆ่าที่ได้คิดล่วงหน้าไว้ก่อน (อสธ. 7) เขาก็เป็นตัวอย่างของคนเย่อหยิ่งอีกด้วย และตัวอย่างของบุคคลที่ได้แสวงหาที่จะ "ทำลายคนเป็นทุกข์เสียจากแผ่นดินโลก"

ชุดของ "สุภาษิตเชิงตัวเลข" ทั้งห้าก็ติดตามมา (ข้อ 15-31)

30:15-16 นี่เป็นคำเตือนต่อความโลภ

> "ปลิงมีที่ดูดสองที่ ณ ตอนปลายของ ลำตัวของมันที่ซึ่งมันดูดเลือดจนกระทั่งพอง สิ่งเหล่านี้เป็น 'ลูกตัวเมีย'. . ."[648]

> "'ให้! ให้!' [ข้อ 15] สามารถถูกถือได้ว่าเป็นชื่อเรียกต่างๆ พร้อมกับความหลักแหลมมากกว่าเป็นเสียงร้องต่างๆของฝาแฝดเหมือนคู่นี้ ผู้ซึ่งถูกสร้างจากสิ่งของอย่างเดียวกันกับแม่ของพวกมัน นั่นคือเลือดของผู้คน"[649]

อีกมุมมองหนึ่งของ ก็คือว่ามันอ้างอิงถึงปลิงควาย "ปลิง"

> . . ."ซึ่งถูกทึกทักเอาโดยบางคนว่าเป็นตัวดูดเลือด ว่าไม่ (สัตว์ที่ไม่น่าเป็นไปได้) รู้จักพออย่างแท้จริง แต่หัวข้ออื่นๆที่ถูกอ้างอิงถึงต้องถือว่าเป็นเช่นนี้คือ ไม่รู้จักพอเมื่อเทียบเคียงกับอื่นๆ"[650]

ความโลภไม่ใช่แค่โง่เขลาเท่านั้น (ข้อ 15) มันอันตราย ("ชีโอล" และ "ไฟ," ข้อ 16) และน่าสลดใจอีกด้วย (คือไม่มีบุตร หรือความไม่รู้จักพอทางเพศ[651] และแห้งแล้ง, ข้อ 16) ชีโอนปรารถนาทุกเวลาที่จะทำให้ชีวิตจบลง และท้องที่เป็นหมันก็ปรารถนาทุกเวลาที่จะสร้างชีวิตขึ้น[652] อากูร์ได้ทำให้ "ไฟ" เป็นบุคคลในฐานะสิ่งซึ่งมีอยู่โดยจริงจังที่แย่มากหรือการ

ที่ “ร้องตะโกน” ว่าเอาอีกและไม่เคยกล่าวว่า “นั่นพอแล้ว”

30:17 การไม่นับถือ บิดามารดาของใครคนหนึ่งก็แย่เท่ากับความเย่อหยิ่ งและความโลภ (เปรียบเทียบ ข้อ 11) การอธิบายที่เป็นรูปภาพของอากูร์ก็ทำให้จินตนาการเห็นถึงผลลัพธ์ต่างๆที่น่ากลัวของความโง่เขลานี้ ตรงกันข้าม เราควรเชื่อฟังบิดามารดาของเราตราบเท่าที่เราดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจของพวกท่าน เราควรให้เกียรติพวกท่านตลอดชีวิ ตของเรา เราควรทำอย่างนั้นก็เพราะว่าพวกท่านได้ให้ชีวิตทางกายภาพแก่เรา ถ้าไม่มีเหตุผลอย่างอื่น สุภาษิตนี้เตือนว่า การลงโทษที่รุนแรงก็รอคอยบรรดาผู้ที่ไม่นับถือบิดามารดาของพวกเขา อย่างเช่น การตายที่รุนแรงหรือการไม่ได้รับการฝัง อาโดนียาห์ได้เยาะเย้ยบิดาและมารดาของเขาเมื่อเขาได้แสวงหาที่จะครองราชสมบัติซึ่งตรงกันข้ามกับความปรารถนาของพวกเขา (1 พกษ. 1—2)

30:18-19 “ท่าทาง” ทั้งสี่เหล่านี้ (คำฮีบรู *ดีเรค*) ก็มีหลายสิ่งที่เหมือนกันซึ่งทำให้แต่ละอย่างน่าสังเกต ทั้งหมดก็ลึกลับ (ซึ่งอธิบายไม่ได้), สืบเสาะไม่ได้, มีประสิทธิภาพในองค์ประกอบของพวกมัน, และรุกราน “ท่าทางของชายต่อหญิงสาว ” อ้างอิงถึงขบวนการที่ผู้หญิงมาเพื่อที่จะรักผู้ชาย ประเด็นของรูปถ่ายทั้งสี่เหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นที่ว่า เมื่อพิจารณาถึงปรากฏการณ์ที่น่าสังเกตอย่างเช่นสิ่งเหล่านี้นั้น ความเย่ อหยิ่งก็ไร้สาระและความถ่อมใจก็มีเหตุผล (เปรียบเทียบ โยบ 38—41 ; 42:3; สดด. 139:6) การที่ ซาโลมอนได้เกี้ยวพาราสีหญิงชาวชูเลมก็อธิบายถึงท่าทีของชายกับหญิงสาว (พซม.)

30:20 การอ้างอิงถึงผู้หญิงในข้อที่ 19 ดูเหมือนจะได้กระตุ้นข้อคิดเห็นแบบหางเปียนี้เกี่ ยวกับปรากฏการณ์ซึ่งไม่สามารถอธิบายได้อีกปรากฏการณ์หนึ่ง นั่นคือ ผู้หญิงบางคนสามารถทำการล่วงประเวณีอย่างง่ายดายเท่ากับการที่พวกเขาสามารถทานอาหารและปราศจากการเสียใจมากขึ้นได้อย่างไร ปราชญ์คงได้กล่าวถึงสิ่งเดียวกันกับผู้ชายบางคน

30:21-23 สิ่งเหล่า นี้เป็นสี่ภาพที่มากขึ้นของความโง่เขลาที่จองหอง พวกมันพรรณนาถึงสถานการณ์ต่างๆ ทางสังคมที่กลับหัวเป็นหาง นักเขียนคนหนึ่งได้เห็นว่าอดอล์ฟ ฮิ ตเลอร์เป็นตัวอย่างของประเภทคนใช้ผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นกษัตริย์ที่ผู้เขียนได้แลเห็น (ข้อ 22ก)[653]

> “มันไม่ใช่ ปรากฏ การที่ไม่บ่อยในโลกตะวันออกสำหรับทาสหรือคนใช้ที่จะถูกยกขึ้นทันทีทันใดไปสู่อำนาจที่ยิ่งใหญ่โดยทางการเปลี่ยนแปลงที่ไม่ธรรมดาของ

เหตุการณ์บางอย่าง บางครั้งก็โดยทางการทรยศอย่างเช่นในกรณีของศิมรี (1 พกษ. 16:1-20) หรือโดยทางความลำเอียงอย่างเช่นในกรณีของ [โยเซฟและ] ฮามานที่ไม่สมควร"[654]

ตัวอย่างของคนโง่ที่ "พึงพอใจด้วยอาหาร" ก็คือนาบาล (1 ซมอ. 25) เลอาห์เป็นผู้หญิงที่ "ไม่เป็นที่รัก" โดยสามีของเธอ (ปฐก. 29:31) และฮาการ์ได้ "เข้าแทนที่" ซาราห์นายหญิงของเธอ (ปฐก. 16:4)

30:24-28 ในความตรงกันข้ามกับสิ่งเย่อหยิ่ง นี่คือสี่ตัวอย่างของสัตว์ที่ถ่อมใจซึ่งทำหน้าที่ ตามที่พระเจ้าได้สร้างให้พวก มัน ทำ ซึ่งแต่ละตัวนั้นก็มีประสิทธิภาพและสำเร็จอย่างน่าสังเกต บางครั้ง สัตว์ (ข้อ 24-28) ก็ฉลาดกว่ามนุษย์ (ข้อ 21-23) บ่อยครั้งแล้ว สิ่งเล็กน้อยก็มีประสิทธิภาพมากกว่าสิ่งที่ใหญ่ โต อย่างไรก็ตาม ความตรงกันข้ามพื้นฐานคือระหว่างความถ่อมใจและความเย่อหยิ่ง

30:29-31 ในการที่จะกันเราไว้จากการสรุปว่าสิ่งเล็กน้อยก็ดีกว่าสิ่งใหญ่อยู่เสมอนั้น (เมื่อพิจารณาถึงข้อ 24-28) อากูร์ได้สร้างตัวอย่างประกอบอีกสี่ตัวอย่างของอุปนิสัยที่สูงส่ง อย่างสง่าผ่าเผย เขาได้แสดงให้เห็นถึงความสมดุลระหว่างความหยิ่งลอยๆ (เปรียบเทียบ ข้อ 21-23) และความถ่อมใจปลอม (เปรียบเทียบ ข้อ 24-28) สิ่งที่สง่าผ่าเผยเหล่านี้ก็แสดงว่าการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมในชีวิตไม่ได้มาจากการยกย่องตนเองหรือจากการลดความสำคัญของตนเอง มันมาจากการทำหน้าที่อย่างที่พระเจ้าได้สร้างให้ผู้หนึ่งที่จะทำหน้าที่ (นั่นคือ ที่จะเป็นตัวของตนเองอย่างจริงใจ) ดาวิดในฐานะกษัตริย์ที่เป็นนักรบแห่งอิสราเอลที่ได้เดินเข้าไปยังสนามรบเพื่อต่อสู้พวกศัตรูของอิสราเอลนั้นก็ให้ภาพของ "กษัตริย์" ที่สง่าผ่าเผยแก่เรา

30:32-33 สองข้อนี้ก็เรียกร้องการประยุกต์ใช้ส่วนตัวของคำปรึกษานี้ตามที่จำเป็น อุปนิสัยที่สงบสุขก็แสดงออกถึงความถ่อมใจ ซึ่งเป็นความดีงามหลักในบทนี้

"การเตือนนี้มีต่อการทำการใดๆ ก็ตามที่จะนำไปสู่ความยุ่งยากมากขึ้นเท่านั้น"[655]

". . . ความตั้งใจของคำแนะนำที่เป็นแบบสรุปนี้ก็เพื่อที่จะต่อสู้เพื่อสันติสุขและความสามัคคีผ่านทางความถ่อมใจและความชอบธรรม"[656]

> “แนวคิดก็คือว่าถ้าคุณอยู่ในท่ามกลางการสร้างปัญหาและทันใดนั้นก็ตระหนักถึงความโง่เขลาของคุณ จงหยุดตรงนั้นก่อนที่สิ่งต่างๆ จะแย่ลง”[657]

VII. การรวบรวมที่ 7: ปัญญาของเลมูเอล บทที่ 31

นักอรรถาธิบายบางคนได้ถือว่าเก้าข้อแรกของบทนี้เท่านั้นที่เป็นงานเขียนของเลมูเอล เหตุผลหนึ่งข้อสำหรับสิ่งนี้คือบรรดาผู้แปลของฉบับเซปทัวจินต์ได้แยกข้อ 1-9 จากข้อ 10-31 โดยห้าบท (บทที่ 25-29) อย่างไรก็ตาม ตัวบทฮีบรูบ่งบอกว่า เลมูเอลได้เขียนทั้งบทเนื่องจากว่ามันเชื่อมโยงสองส่วนนี้

ก. บทนำของเลมูเอล 31:1

เป็นที่ชัดเจนว่ากษัตริย์เลมูเอลไม่ใช่กษัตริย์ของอิสราเอลหรือยูดาห์ ไม่มีกษัตริย์องค์ใดโดยชื่อนี้ที่ปรากฏในพงศ์กษัตริย์และพงศาวดาร นักวิชาการบางคนได้แนะนำว่า “เลมูเอล” (ตามตัวอักษรหมายถึง “อุทิศแด่พระเจ้า”) อาจได้เป็นนามปากกาสำหรับซาโลมอน มันไม่มีหลักฐานสำหรับสิ่งนี้ กระนั้น สิ่งนี้ก็เป็นการอ้างอิงเดียวถึงกษัตริย์โดยชื่อในสุภาษิต ซึ่งเป็นลักษณะที่ผิดปกติในวรรณกรรมทางปัญญาจากโลกตะวันออกใกล้โบราณ[658]

> “เนื่องจากว่ากษัตริย์เช่นนั้นไม่ได้ถูกยืนยันว่าเป็นจริงในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล บางทีเขาเป็นผู้เปลี่ยนศาสนาไปสู่ความเชื่อของอิสราเอล”[659]

> “เราทึกทักเอาว่า ‘เลมูเอล’ เป็นชื่อที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ‘ยาเรบ’ ใน ‘กษัตริย์ยาเรบ’ ฮชย. 5:13; 10:6. . .”[660]

การใช้คำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศในบทกวีนี้ก็สนับสนุนมุมมองนี้ โดยทั่วไปแล้ว สุภาษิตก็ประกอบด้วยคำปรึกษาของบรรดาข้าราชสำนักแก่ที่มีต่อพวกบุตรชาย ผู้ซึ่งอยู่ในเส้นทางที่จะสืบทอดพวกเขาในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านั้น เรายังได้สังเกตอีก กว่าตามปกติแล้ว พ่อแม่ทั้งสองได้มีส่วนร่วมในการฝึกอบรมของชายหนุ่มเหล่านี้ [661] ในบทที่ 31 เราก็มีการรวบรวมคำแนะนำของเลมูเอลที่เขาได้รับจากมารดาของเขาตั้งแต่ตอนต้นในชีวิต บางทีบิดาของเขาได้ตายไป หรือไม่สามารถที่จะแนะนำเขาได้ หรือให้คำสอนอย่างอื่นแก่เขาซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้ที่นี่ ตามตำนานของคนยิว

นั้น เลมูเอลเป็นซาโลมอนและมารดาของเขาคือบัทเชบา[662] อย่างไรก็ตาม มันไม่มีหลักฐานตามข้อเท็จจริงสำหรับธรรมเนียมนี้

ข. กษัตริย์ที่ฉลาด 31:2-9

31:2 การกล่าวถึงที่ผิดปกตินี้ “อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย?” ก็ “เต็มไปด้วยคำตำหนิอย่างรักใคร่ ”[663] เธอกำลังได้รับความสนใจจากเขาและได้เรียกร้องเขาอย่างเต็มที่ที่จะเอาใจใส่ต่อถ้อยคำของเธอด้วยสองเหตุผล เธอได้ให้กำเนิดเขาใน “ท้อง” ของเธอ และประการที่สอง เลมูเอลได้มีการเชื่อมโยงบางอย่างกับ “คำปฏิญาณ” ที่เธอได้ทำต่อพระเจ้า บางทีเธอได้มอบถวายเขาแด่พระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 1:11, 28)

> “คำถามซึ่งในขณะเดียวกันก็เป็นการเรียกก็เป็นเหมือนการถอนหายใจที่ลึกจากหัวใจของมารดาที่เป็นห่วงสวัสดิภาพของบุตรชายของเธอ ผู้ซึ่งจะกล่าวสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อเขา และกล่าวมันด้วยถ้อยคำที่ทุบตีและคงไว้ซึ่งการรักษา”[664]

> “เหมือนกับฮันนาห์ อย่างไม่สงสัยว่าเธอได้อธิษฐานอย่างมากสำหรับลูกของเธอทั้งก่อนและหลังการเกิดของเขา”[665]

31:3-9 คำปรึกษาของเธอก็คือ มันไม่ฉลาดสำหรับกษัตริย์ที่จะทำให้ตัวเขาเองพึ่งพาผู้หญิง (ข้อ 3) หรือเหล้า (ข้อ 4-7)

> “ตัณหาของดาวิดที่มีต่อบัทเชบาได้ทำให้เขาแข็งกระด้างต่อความยุติธรรมและทำให้อุรียาห์ได้สูญเสียชีวิตของเขา และผู้ร่วมในความสัมพันธ์ทางเพศหลายคนของซาโลมอนได้ทำให้เขาแข็งกระด้างต่อศาสนาที่บริสุทธิ์และไม่ด้างพร้อยและได้ทำให้เขาไม่สามารถมีความรักแท้ได้ ในอีกนัยหนึ่ง การ ถูกครอบงำด้วยผู้หญิงก็มีผลกระทบอย่างเดียวกันกับการถูกครอบงำด้วยเหล้า (ข้อ 5)”[666]

เราสามารถเห็นความโง่เขลาของกษัตริย์ที่ดื่มเหล้ามากเกินไปในเรื่องราวของงานเลี้ยงของเบลชัสซาร์ (ดนล. 5)

> "ผู้ที่จะปกครองเหนือประเทศได้อย่างดี ต้องเป็นเจ้านายของ ตัวเขาเองก่อน ที่นี่นั่นเองที่โนอาห์ได้ล้มเหลวเมื่อเขาถูกวางไว้บนโลกที่ได้รับการฟื้นฟูใหม่ [ปฐก. 9]"[667]

คำแนะนำในข้อ 6 และ 7 บางทีเป็นการถากถางเพื่อจะชี้ให้เห็นถึงการไร้ประโยชน์ของของมึนเมา[668] ในทางบวกนั้น กษัตริย์ควรค้ำจุนความยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับบรรดาผู้ที่คนอื่นอาจเอาเปรียบ (ข้อ 8-9)

> "มันเป็นความรับผิดชอบของกษัตริย์ที่จะปกป้องสิทธิของคนยากจนและคนขัดสน ซึ่งก็คือบรรดาผู้ที่ถูกทิ้งไว้ให้โดดเดี่ยวโดยความโหดร้ายต่างๆของชีวิต (ดู 2 ซมอ. 14:4-11; 1 พกษ. 3:16-28; สดด. 45:3-5; 72:4; อสย. 9:6-7)"[669]

> "ข้าพเจ้าคิด ว่าข้อ 6-7 ถูกกล่าวในฐานะถ้อยคำถากถางไม่ใช่ในฐานะคำสั่ง เพราะว่าปัญหาต่างๆ ของใครก็ตามก็ไม่ได้ถูกแก้ไขโดยการลืมสิ่งเหล่านั้น และใครที่ต้องการที่จะใช้เวลาไม่กี่นาทีสุดท้ายของชีวิตของเขาหรือของเธอบนโลกนี้ด้วยการเมาเหล้า? [เปรียบเทียบ มธ. 27:33-34]"[670]

<u>ค. ผู้หญิงที่ฉลาด 31:10-31</u>

มีการกล่าวถึงผู้หญิงที่ไม่ฉลาดในสุภาษิตอย่างมาก ซาโลมอนได้ทำให้ปัญญาและความโง่เขลาเป็นบุคคลเช่นผู้หญิงในตอนต้น (บทที่ 8—9) บางทีพระเจ้าได้ต้องการให้ที่จะจบการอ่านพระธรรมนี้ด้วยการแน่ใจว่าผู้หญิงไม่ใช่ชั่วร้ายหรือโง่เขลาอย่างแท้จริง แต่ที่ว่าพวกเขาสามารถดี ฉลาด และน่ายกย่องอย่างมากได้ ตามธรรมเนียมแล้ว สามีและลูกที่เป็นคนยิวได้ท่องบทกวีนี้ ณ โต๊ะสะบาโตในตอนเย็นศุกร์[671]

รูปแบบของการอภิปรายนี้เป็นบทกวีโคลงกระทู้ แต่ละ 22 ข้อเหล่านี้ในพระคัมภีร์ฮีบรูนั้นก็เริ่มต้นด้วยพยัญชนะถัดไปของตัวอักษรฮีบรู กลไกเช่นนั้นไม่ได้ถูกทำเพื่อการอ่านที่น่าสนใจและไพเราะมากขึ้นเท่านั้น แต่ได้ช่วยผู้อ่านคนฮีบรูในการท่องจำพระคัมภีร์ตอนนี้อีกด้วย ประเภทของส่วนนี้บางทีเป็นบทกวีที่พรรณนาถึงวีรกรรมแต่ก่อน[672]

บางทีผู้หญิงที่ถูกกล่าวถึงในพระคัม ภีร์ตอนนี้ไม่ใช่บุคคลเดียวในประวัติศาสตร์ สิ่งนี้ดูเหมือน

ชัดเจนจากข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้เขียนได้อธิบายถึงเธออย่างไม่ได้หมายถึงใครในข้อที่ 10 ว่า “ภรรยาที่ดีเลิศ” แทนที่จะเป็นมารดาของเลมูเอล หรือผู้หญิงคนอื่นที่เฉพาะเจาะจง ยิ่งไปกว่านั้นอีก ตลอดสุภาษิต นั้น บรรดาผู้เขียนได้อธิบายถึงผู้คนโดยทั่วไป พวกเขาไม่ได้ใช้แต่ละบุคคลที่เฉพาะเจาะจงในฐานะตัวอย่างในทางบวกหรือในทางลบ

นักวิชาการบางคนเชื่อว่าบทนี้ไม่ได้อธิบายถึงผู้หญิงเลย แต่กล่าวถึงปัญญาที่ได้ถูกทำให้เป็นบุคคลเช่นผู้หญิง[673] อย่างไรก็ตาม มันน่าสนใจที่ ว่า แม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ถือมุมมองเชิงสัญลักษณ์นี้บ่อยครั้งแล้วก็กล่าวถึงผู้หญิงในบทกวีนี้ว่าเป็นผู้หญิงจริง ข้าพเจ้าเชื่อว่ามุมมองนี้สุดขีดเกินไป ที่ใดก็ตามที่ผู้เขียนได้ทำให้ปัญญาเป็นบุคคลในที่อื่นๆในพระธรรมเล่มนี้ มันก็ชัดเจนต่อผู้อ่านอยู่เสมอว่า เขากำลังใช้การทำให้เป็นบุคคลในฐานะกลไกทางวรรณกรรม (เปรียบเทียบ 8:1; 9:1, 13) นั่นไม่ใช่กรณีที่นี่ ดูเหมือนว่ามารดาของเลมูเอลได้ถูกอธิบายว่าเป็นผู้หญิงที่ฉลาดอย่างเห็นได้ชัด ไม่ใช่แค่ปัญญาในฐานะผู้หญิง ผู้หญิงที่ถูกกล่าวถึงดูเหมือนจะเป็นผู้ซึ่งมี ลักษณะควรค่าแก่การเป็นแบบอย่างให้กับผู้อื่น ผู้ซึ่งตัวอย่างที่ชัดเจนของปัญญา[674]

ในบทนี้ ภรรยาที่ถูกกล่าวถึงก็ทำสิ่งต่างๆที่ภรรยาของเจ้าชายหรือข้าราชสำนักในโลกตะวันออกใกล้โบราณจะทำ

> “ผู้หญิงที่ถูกนำเสนอที่นี่ เป็นผู้ดีที่มั่งคั่ง ผู้ซึ่งจัดการทรัพย์สินของครอบครัวร่วมกับคนใช้และดำเนินการเรื่องราวทางธุรกิจ คือ อหังสาริมทรัพย์ สวนองุ่น และสินค้า เรื่องราวภายในครอบครัวและการกุศล มันจะเป็นงานหนักสำหรับผู้หญิงคนใดก็ตามที่จะเลียนรูปแบบนี้”[675]

เลมูเอลไม่ได้กล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับความสนใจทางความรู้หรือการติดตามทางความรู้ของเธอ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นไม่สำคัญสำหรับจุดประสงค์ของเขา ซึ่งก็คือที่จะเน้นถึงปัญญาของเธอ เขาไม่ได้อ้างอิงถึงความสัมพันธ์ของเธอกับพระเจ้าหรือกับสามีของเธอ การขาดหายไปของการเกี่ยวข้องของสามีของเธอในเรื่องราวภายในครอบครัวก็เหมาะกับสถานะของเธอในชีวิตในฐานะผู้ดี เขาคงได้ยุ่งอยู่กับเรื่องราวของประชาชนในโลกตะวันออกใกล้โบราณ

บางทีมารดาของเลมูเอลได้ตั้งใจให้คุณสมบัติและคุณลักษณะที่ตามมาที่จะเป็นการนำพาแก่เขาขณะที่เขาพิจารณาที่จะแต่งงาน สิ่งเหล่านั้นก็ตระเตรียมมาตรฐานของปัญญาในทางธรรมสำหรับผู้หญิง อย่างไรก็ตาม มาตรฐานนี้ก็ไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่จะไปถึงได้สำหรับผู้หญิงทุกคน เนื่องจากว่ามันทึกทักเอาถึงคุณสมบัติส่วนตัวและทรัพยากรที่ไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคน มันเป็นอุดมการณ์

บทกวีนำเสนอจุดที่สูงสุดของประสิทธิภาพของผู้หญิง ภายในขอบเขตของครอบครัวนั้น เราก็เห็นว่าภรรยามีโอกาสสำหรับอิทธิพลและความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่แค่ทำให้เธอเองสำเร็จเท่านั้น แต่ยังช่วยให้สามีของเธอที่จะสำเร็จเช่นกัน

ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราไม่ควรตีความบทกวีนี้ในฐานะที่เป็นการวิพากวิจารณ์งานของผู้หญิงที่อยู่นอกบ้าน มันเพียงแค่กล่าวถึงผู้หญิงประเภทหนึ่งในบริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ที่เจาะจง ผู้ซึ่งบริเวณแห่งกิจกรรมของเขานั้นคือภายในบ้านโดยเฉพาะในแง่ที่ใหญ่ที่สุด มันยังสนับสนุนคุณลักษณะที่ผู้หญิงสามารถแสดงออกได้ในบริบทที่แตกต่างกันหลายอย่างในชีวิตอีกด้วย ผู้หญิงสา มารถแสดงออกถึงสิ่งเหล่านั้นในระยะเวลาใดๆของประวัติศาสตร์และในวัฒนธรรมใดๆก็ได้

31:10 คำฮีบรูที่แปลว่า “ดีเลิศ” (ข้อ 10, *ฮายิล*) หมายถึง สูงส่ง มีคุณงามความดีและดี มันแสดงถึง กำลัง ทรัพย์สมบัติ ความสามารถ ความกล้าหาญ และความน่าเชื่อถือ แง่ของข้อ 10 คือ “ภรรยาที่ดีหาได้ไม่ง่าย แต่เมื่อพบแล้ว เธอก็มีค่าซึ่งจะประเมินไม่ได้ ”[676] เธอจะไม่นำสามีไปสู่ความหายนะโดยการใช้จ่ายมากเกินไป (ข้อ 11ข) ยิ่งไปกว่านั้นอีกเธอจะไม่ชอบโต้เถียง (ข้อ 12; เปรียบเทียบ 27:15)

> “ผู้หญิงที่เลิศประเสริฐ . . . ไม่ได้พบโดยทุกคน เธ อถูกพบโดยไม่กี่คนเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ . . . . ที่นี่นักกวีหมายถึงที่จะกล่าวว่าภรรยาเช่นนั้นเป็นทรัพย์สมบัติที่มีคุณค่ามากกว่าสิ่งต่างๆ ในโลกทั้งหมดที่มีค่า และที่ว่าผู้ที่พบคนเช่นนั้นจำต้องกล่าวถึงโอกาสที่หายากของเขา”[677]

31:11 “. . . ภรรยาที่ [ดีเลิศ] ก็รักษาทรัพย์สมบัติของครอบครัวไว้ด้วยกันอย่างพิถีพิถัน และเพิ่มพูนสิ่งเหล่านั้นโดยการจัดการที่ใช้ความอุตสาหะและสุขุมของเธอ เพื่อว่าเขา [สามีของเธอ] จะไม่ขาดกำไร. . .”[678]

เธอจะไม่นำสามีของเธอไปสู่ความหายนะโดยการใช้จ่ายมากเกินไป อับรามได้วางใจในซารายเพราะว่าเธอได้จงรักภักดีต่อเขา (ปฐก. 16)

31:12 เนื่องจากว่า “เธอทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้ายตลอดชีวิตของเธอ ” เธอต้องไม่ชอบทะเลาะ (เปรียบเทียบ. 27:15) มณีเช่นนั้นก็คือฮันนาห์ (1 ซมอ. 2)

31:13-15 “ขนแกะและป่าน” สะท้อนถึงเศรษฐกิจทางตะวันออก เธอเป็นคนที่ขยัน ขันแข็ง (ข้อ 13 ก) “ด้วยความยิน” เปิดเผยถึงแรงจูงใจในแง่บวกของเธอ แทนที่จะใช้อะไรก็ตามที่สะดวก เธอใช้จ่ายอย่างฉลาดสำหรับสิ่งที่ดีที่สุดที่เธอสามารถซื้อได้ (ข้อ 14) เธอทำให้ความจำเป็นต่างๆ ของคนอื่นในครอบครัวของเธอมาก่อนความสะดวกและความสบายของเธอเอง เธอเสียสละตนเอง (ข้อ 15) รูธเป็นตัวอย่างที่ดี (นรธ. 2—3)

31:16-18 อีกครั้งหนึ่ง วัฒนธรรมทางตะวันออกก็ชัดเจนในข้อเหล่านี้ เธอประหยัด และเธอเพิ่มรายได้ของสามีของเธอ (ข้อ 16) ทุกวันนี้ การเสริมรายได้ของครอบครัวของเธออาจเป็นความเป็นไปได้สำหรับเธอ (เปรียบเทียบ ข้อ 34) อย่างไรก็ตาม สามีและภรรยาควรตกลงว่านี่เป็นสิ่งดีที่สุดสำหรับครอบครัว เธอควรทำให้แน่ใจว่าว่าแรงจูงใจและลำดับความสำคัญของเธออยู่ในระบบระเบียบก่อนที่จะอุทิศตัวเธอเองต่องานเช่นนั้น รายได้นั้นจำเป็นต่อการตอบสนองต่อความจำเป็นหรือความต้องการ ? เธอกำลังทำงานเพื่อจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบที่เป็นลำดับความสำคัญอื่นๆ ที่สูงกว่าไหม? เธอกำลังคาดหวังว่างานหรืออาชีพของเธอ แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ของเธอกับพระเจ้าและกับสมาชิกในครอบครัวของเธอ จะตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของเธอไหม?

เธอขยันขันแข็ง (ไม่ใช่หญิงร่างกายกำยำ, ข้อ 17)

> “. . . เธอเข้าหางานของเธอด้วยความตั้งใจ ด้วยความพร้อมและด้วยกำลัง”[679]

เธอมีความรู้สึกที่ถูกต้องของการนับถือตนเองและเธอทำงานอย่างหนัก พร้อมกับผลลัพธ์ที่ว่าเธอก็มั่งคั่ง (ข้อ 8; เปรียบเทียบ 13:9; 20:20; 24:20) เอสเธอร์ได้ทำงานหนักในวิธีที่สร้างสรรค์ของเธอเองเพื่อที่จะจัดเตรียมความจำเป็นต่างๆให้แก่ประชาชนของเธอ

31:19-22 “ไน” เป็นไม้ยาวสำหรับพันขนแกะดิบเมื่อเวลากรอ “กระสวย” เป็นด้ามที่เครื่องปั่นฝ้ายตวัดระหว่างนิ้วมือของเธอที่ได้ยกขนแกะที่ปั่นแล้ว ขึ้นมา (ข้อ 19) เธอใจกว้างขวางแทนที่จะเห็นแก่ตัว (ข้อ 20)

> “มือที่จับเพื่อจะผลิตก็เปิดออกกว้างเพื่อจะตระเตรียม”[680]

เธอตระเตรียมความมั่นคงเพื่อครอบครัวของเธอโดยการตระเตรียมเสื้อผ้าให้แก่พวกเขาซึ่งอบอุ่นและดึงดูดใจ (ข้อ 21) เธอดูแลภาพลักษณ์ของเธอเองเช่ นกัน เธอแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่มีคุณภาพ (ข้อ 22) นี่ทำให้นึกถึงโดรคัสผู้ซึ่งได้ทำเสื้อผ้าต่างๆ สำหรับบรรดาผู้ที่ขัดสน (กจ. 9:36-39)

31:23-24 ความหมายโดยนัยของข้อ 23 ก็คือว่า เธอช่วยให้สามีของเธอที่จะก้าวหน้า เธอเป็นชื่อเสียงเกียรติยศและเครื่องประ ดับสำหรับเขา (เปรียบเทียบ 12:4) เธอทั้งประหยัดและขยันขันแข็ง (ข้อ 24)

> "พ่อค้าตามตัวอักษรคือ 'คนคานาอัน' ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ถูกเข้าใจว่าเป็นพ่อค้าเชิงพานิชย์"[681]

จงระลึกถึงลิเดียผู้ขายผ้าสีม่วง (กจ. 16:14)

31:25-27 "กำลังและความสง่าผ่าเผย" เป็นคุณ สมบัติที่โดดเด่นซึ่งผู้คนเห็นเมื่อพวกเขาสังเกตเธอซึ่งได้สวมใส่ด้วยเสื้อผ้าที่มีคุณภาพสูงที่เธอได้ออกแบบด้วยฝีมือที่มีทักษะของเธอเอง (ข้อ 25 ก) เธอมองในแง่ดีเกี่ยวกับอนาคตอีกด้วยเพราะว่าเธอได้เตรียมพร้อมสำหรับมัน (ข้อ 25 ข) เธอสามารถที่จะกล่าวถึงปัญญาเพ ราะว่าเธอได้เรียนรู้มัน (ข้อ 26ก) เธอเป็นบุคคลที่มีใจกรุณาเพราะว่าเธอตระหนักอย่างฉลาดถึงความสำคัญของคุณความดีนั้น (ข้อ 26ข) ยิ่งไปกว่านั้นอีก เธอจัดการบ้านของเธออย่างดี (ข้อ 27) เธอให้ลำดับความสำคัญที่สูงส่งแก่ครอบครัวของเธอ (กจ. 18:26)

"ผู้หญิงที่เลิศประเสริฐ" เป็นบุคคลที่กรุณา เพราะว่าเธอตระหนักอย่างฉลาดถึงความสำคัญของคุณความดีนั้น (ข้อ 26ข) ยิ่งไปกว่านั้นอีก เธอจัดการบ้านเรือนของเธออย่างดี (ข้อ 27) เธอให้ลำดับความสำคัญอันสูงส่งแก่ครัวเรือนของเธอ แน่นอนว่า อาบีกายิลได้ทำอย่างนี้ (1 ซมอ. 25)

31:28-29 สามีและลูกๆ ของเธอ ซึ่งก็คือบรรด าผู้ที่รู้จักเธออย่างดีที่สุด ชื่นชมและสรรเสริญเธอสำหรับคุณสมบัติที่ยอดเยี่ยมมากมายของเธอ บทกวีนี้พรรณนาถึงการที่เธอเอาใจใส่คนอื่นๆ แต่ข้อ 27 และ 28 แสดงให้เห็นว่า คนอื่นๆ ก็เอาใส่ใจเธอในฐานะที่เป็นผลลัพธ์

(นรธ. 2:11)

31:30-31 นี่คือกุญแจสู่ความยิ่งใหญ่ของเธอ (ข้อ 30) เสน่ห์สามารถนำไปอย่างผิดๆได้ เพราะว่ามันสัญญาถึงความสุขตลอดชีพแต่ไม่สามารถนำมาให้ได้ และความสวยงามทางกายภาพก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น แต่ความยำเ กรงพระยาเวห์นั้นเป็นแก่นที่ขาดไม่ได้ของผู้ หญิงเช่นนี้ แม้ว่าเธอไม่กลัวสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ (ข้อ 21) เธอก็เกรงกลัวพระเจ้า ผู้หญิงเช่นนั้นสมควรที่จะมีส่วนร่วมในผลต่างๆ ของการทำงานของเธอและที่จะได้รับการเป็นที่รู้จักต่อสาธารณชนสำหรับความยิ่งใหญ่ของเธอ (ข้อ 31)

"การสรรเสริญที่ดีที่สุดของเธอก็คือการงานต่างๆ ของเธอ"[682]

การอ้างอิงถึง "ความยำเกรงพระเจ้า" ในข้อที่ 30 ก็ทำให้ระลึกถึง 1:7 ว่า "ความยำเกรงพระเจ้าเป็นบ่อเกิดของความรู้" ดังนั้นการอ้างอิงทั้งสองนี้ก็กำหนดพระธรรมทั้งเล่ม

ผู้หญิงฉลาดจะชื่นชมกับผลประโยชน์หลายอย่าง สามีของเธอ ซึ่งก็ฉลาดนั้นจะเห็นคุณค่า อวยพรและสรรเสริญเธอ (ข้อ 10, 28ข, 31) เธอจะมั่นคง (ข้อ 25) ยิ่งไปกว่านั้นอีก สามีของเธอจะทะนุถนอมและให้เกียรติเธออีกด้วย (อฟ. 5:28-29; 1 ปต. 3:7ข) นอกจากว่าเขาเป็นคนโง่

บทสรุป

คุณสมบัติของปัญญาที่สุภาษิตนำเสนอก็เป็นมากกว่าความ สามารถที่จะประยุกต์ใช้ความรู้กับสถานการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายในชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ มันเกี่ยวข้องกับการยอมจำนนต่อวิถีทางของพระเจ้าซึ่ง คือระเบียบแห่งชีวิตที่พระเจ้าได้เปิดเผยว่าดีที่สุดสำหรับบรรดาผู้ชายและผู้หญิงอีกด้วย มันเป็นไปได้สำหรับผู้คนที่จะคิด อย่างถูกต้องและที่จะกล่าวและกระทำอย่างฉลาดด้วยการที่ไม่มีความรู้โดยตรงของการเปิดเผยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ผู้คนประเภทนี้ก็ครอบครองแค่ปัญญาที่จำกัดเท่านั้น

คนฉลาดคือผู้หนึ่งที่คำนึงถึงพระเจ้า เขาตระหนักถึงความจำกัดต่างๆ ของเขาเองและความจำเป็นของเขาที่มีต่อการนำพาของพระเจ้า เขาฟังและประยุกต์ใช้สิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยแก่ชีวิตของเขาเอง คนโง่เชื่อว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีการช่วยเหลือของพระเจ้า เขาปิดหูและความคิดของเขาต่อการเปิดเผยของพระเจ้า เขาไปตามทางของเขาเอง คนฉลาดก็กลายมาเป็นคนสำเร็จในที่สุด ในขณะที่คนโง่ประสบกับการถูกทำลาย

สุภาษิตเริ่มต้นด้วยการเรียกร้ องให้ฟังและยอมจำนนต่อปัญญาที่ เปิดเผยของพระเจ้า (บทที่ 1-9) จากนั้นบรรดาผู้เขียนก็อ้างอิงถึงกรณีต่างๆ ที่เฉพาะเจาะจงของอุปนิสัยที่ฉลาดและโง่เขลาเพื่อจะช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างฉลาด (บทที่ 10—31)

พระธรรมสุภาษิตสมควรต่อการอรรถาธิบายมากขึ้นโดยนักเทศน์และอาจารย์สอนพระคัมภีร์มากกว่าที่พระธรรมนี้จะได้รับเสียอีก

> “ด้วยข้อยกเว้นของเลวีนิตินั้ น มันน่าสงสัยว่าพระธรรมใด ถูกพิจารณาด้วยความกระตือรือร้นน้อยโดยนักเทศน์”[683]

นักเขียนคนหนึ่งได้แนะนำแน วทางการตีความหมายและการเทศนาเหล่านี้สำหรับการตีความและการประกาศสุภาษิต[684]

แนวทางการการตีความหมาย

1. ตีความพระคัมภีร์แต่ละตอนตามโครงสร้าง จุดประสงค์ และ “คำขวัญ” โดยรวมของพระธรรมสุภาษิต
2. ตระหนักถึงรูปแบบและกลไกทางวรรณกรรมที่หลากหลาย (“หน่วยโครงสร้าง ” ของพระคัมภีร์หรือสุภาษิตแต่ละตอน) ว่าเป็นร่องรอยสู่บริบท
3. ระมัดระวังเกี่ยวกับการทึกทักเอาอย่างผิดๆ ว่าสุภาษิตเป็นพระสัญญาต่างๆ ที่ไม่มีเงื่อนไข
4. ตระหนักว่าสุภาษิตบางข้อก็เป็นจริงอย่างไม่มีเงื่อนไข
5. ตีความพระธรรมสุภาษิตตามบริบททางวัฒนธรรมและประวัติศา สตร์ของวรรณกรรมทางปัญญา ที่อยู่นอกพระคัมภีร์

แนวทางการเทศนา

1. ในการแสวงหาที่จะประยุกต์ใช้สุภาษิตนั้น จงแน่ใจที่จะทำให้การประยุก ต์ใช้มีเหตุผลโดยทางบริบทของ+พระคัมภีร์
2. ใช้ลักษณะและธรรมชาติของปัญญาเชิงสุภาษิตให้เป็นรากฐานสำหรับการสื่อสารที่แสดงด้วยภาพของหลักการต่างๆ ที่ไร้กาลเวลา
3. เสาะหาการใช้ที่สร้างสรรค์ของบุคคลในสุภาษิต

Bibliography

Aitken, Kenneth T. *Proverbs*. Philadelphia: Westminster Press, 1986.

Alden, Robert L. *Proverbs: A Commentary on an Ancient Book of Timeless Advice*. Grand Rapids: Baker Book House, 1984.

Archer, Gleason L., Jr. *Encyclopedia of Bible Difficulties*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1982.

Barr, J. "b'rs—molis: Prov. 11:31 and 1 Pet. 4:18 ." *Journal of Semitic Studies* 20 (1975):149-64.

Baxter, J. Sidlow. *Explore the Book*. 6 vols. London: Marshall, Morgan, and Scott, 1965.

Bouffier, R. J. "The Heart in the Proverbs of Solomon." *The Bible Today* 52 (1971):249-51.

Bricker, Daniel P. "The Doctrine of the 'Two Ways' in Proverbs." *Journal of the Evangelical Theological Society* 38:4 (December 1995):501-17.

Bridges, Charles. *An Exposition of Proverbs*. 1846; reprint ed., London: Banner of Truth, 1960.

Brunner, Leah Leila. "King and Commoner in Proverbs and Near Eastern Sources." *Dor le Dor* 10 (1982):210-19.

Bullock, C. Hassell. *An Introduction to the Poetic Books of the Old Testament*. Chicago: Moody Press, 1979.

Buzzell, Sid S. "Proverbs." In *The Bible Knowledge Commentary: Old Testament*, pp. 901-74. Edited by John F. Walvoord and Roy B. Zuck. Wheaton: Scripture Press Publications, Victor Books, 1985.

Byargeon, Rick W. "Echoes of Wisdom in the Lord's Prayer." *Journal of the Evangelical Theological Society* 41:3 (September 1998):353-65.

_____. "The Structure and Significance of Prov 9:7-12 ." *Journal of the Evangelical Theological Society* 40:3 (September 1997):367-75.

Caquot, Andre. "Israelite Perceptions of Wisdom and Strength in the Light of the Ras Shamra Texts." In *Israelite Wisdom: Theological and Literary Essays in Honor of Samuel Terrien*, pp. 25-33. Edited by John G. Gammie, Walter A. Brueggemann, W. Lee Humphreys, and John M. Ward. New York: Union Theological Semianry, 1978.

Cohen, A. *Proverbs*. London: Soncino Press, 1946.

Collins, John J. *Proverbs, Ecclesiastes*. Atlanta: John Knox Press, 1980.

Crenshaw, James L. The Acquisition of Knowledge in Israelite Wisdom Literature." *Word & World* 7:3 (Sumemr 1987):245-52.

_____. *Old Testament Wisdom*. Atlanta: John Knox Press, 1981.

Dahood, M. "Honey That Drips. Notes on Proverbs 5:2-3." *Biblica* 54 (1973):65-66.

_____. "To Pawn One's Cloak." *Biblica* 42 (1961):359-66.

Darby, John Nelson. *Synopsis of the Books of the Bible*. 5 vols. Revised ed. New York: Loizeaux Brothers Publishers, 1942.

Davies, E. W. "The Meaning of *qesem* in Prv 16:10." *Biblica* 61 (1980):554-56.

Delitzsch, Franz. *Biblical Commentary on the Proverbs of Solomon*. 2 vols. Translated by M. G. Eason. Biblical Commentary on the Old Testament. Reprint ed., Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., n.d.

Dyer, Charles H., and Eugene H. Merrill. *The Old Testament Explorer*. Nashville: Word Publishing, 2001. Reissued as *Nelson's Old Testament Survey*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 2001.

Edersheim, Alfred. *Sketches of Jewish Social Life in the Days of Christ*. Reprint ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974.

Eliot, T. S. *Collected Poems 1909-1962*. New York: Harcourt Brace and World, 1963.

Emerton, J. A. "A Note in Proverbs 12:26." *Zeitschrift für die Alttestamentliche Wissenschaft* 76 (1964):191-93.

Fields, Lee M. "Proverbs 11:30: Soul-Winning or Wise Living?" *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):517-35.

Finegan, Jack. *Light from the Ancient Past: The Archeological Background of Judaism and Christianity*. 2nd edition. Princeton University Press. London: Oxford University Press, 1959.

Frankfort, Henri. *Ancient Egyptian Religion*. New York: Columbia University Press, 1948; reprint ed. New York: Harper and Row, Harper Torchbooks, 1961.

Gaebelein, Arno C. *The Annotated Bible*. 4 vols. Reprint ed. Chicago: Moody Press, and New York: Loizeaux Brothers, Inc., 1970.

Garrett, Duane A. *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Songs*. New American Commentary series. Nashville: Broadman, 1993.

Glück, J. J. "Proverbs xxx 15a." *Vetus Testamentum* 14 (1964):368.

Glueck, Nelson. *Hesed in the Bible*. Translated by Alfred Gottschalk. Cincinnati: Hebrew Union College Press, 1967.

Godbey, Allen H. "The Hebrew *Masal*." *American Journal of Semitic Languages* 39:2 (January 1923):89-108.

Gordon, Edmund I. *Sumerian Proverbs: Glimpses of Everyday Life in Ancient Mesopotamia*. Westport, Conn.: Greenwood press, 1969.

Gray, George Buchanan. *The Forms of Hebrew Poetry*. Library of Biblical Studies series. 1915; reprint ed. New York: KTAV Publishing House, 1972.

Greenstone, Julius H. *Proverbs with Commentary*. Philadelphia: Jewish Publication Society of America, 1950.

Habel, Norman C. "The Symbolism of Wisdom in Proverbs 1—9." *Interpretation* 26:2 (April 1972):131-57.

Harris, Monford. "Pre-Marital Sexual Experience: A Covenantal Critique." *Judaism* 19 (1970):134-44.

Harris, R. Laird. "Proverbs." In *The Wycliffe Bible Commentary*, pp. 553-83. Edited by Charles F. Pfeiffer and Everett F. Harrison. Chicago: Moody Press, 1962.

Hawkins, Tom R. "The Wife of Noble Character in Proverbs 31:10-31." *Bibliotheca Sacra* 153:609 (January-March 1996):12-23.

Henry, Matthew. *Commentary on the Whole Bible*. One volume ed. Edited by Leslie F. Church. Grand Rapids: Zondervan Publishing Co., 1961.

Herbert, A. S. "The 'Parable' (*Masal*) in the Old Testament." *Scottish Journal of Theology* 7 (1954):180-96.

Hermission, Hans-Jurgen. "Observations on the Creation Theology in Wisdom." In *Israelite Wisdom: Theological and Literary Essays in Honor of Samuel Terrien*, pp. 43-57. Edited by John G. Gammie, Walter A. Brueggemann, W. Lee Humphreys, and John M. Ward. New York: Union Theological Seminary, 1978.

Hilber, John W. "Old Testament Wisdom and the Integration Debate in Christian Counseling." *Bibliotheca Sacra* 155:620 (October-December 1998):411-22.

Holladay, William L. *A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*. Grand Rapids: Eerdmans Publishing House, 1971.

Hubbard, David A. *Proverbs*. The Preacher's Commentary series. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1989.

Humphreys, W. Lee. "The Motif of the Wise Courtier in the Book of Proverbs." In *Israelite Wisdom: Theological and Literary Essays in Honor of Samuel Terrien*, pp. 177-90. Edited by John G. Gammie, Walter A. Brueggemann, W. Lee Humphreys, and John M. Ward. New York: Union Theological Seminary, 1978.

Ironside, Harry A. *Notes on the Book of Proverbs*. New York: Loizeaux Brothers, n.d.

Irwin, William A. "Where Shall Wisdom Be Found?" *Journal of Biblical Literature* 80 (1961):133-42.

Jamieson, Robert; A. R. Fausset; and David Brown. *Commentary Practical and Explanatory on the Whole Bible*. Reprint ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1961.

Jensen, Irving L. *Proverbs*. Everyman's Bible Commentary series. Chicago: Moody Press, 1982.

Johnson, A. R. *The Vitality of the Individual in the Thought of Ancient Israel*. Cardiff: University of Wales Press, 1949.

Johnson, John E. "An Analysis of Proverbs 1:1-7." *Bibliotheca Sacra* 144:576 (October-December 1987):419-32.

Kidner, Derek, *The Proverbs*. Tyndale Old Testament Commentaries series. Leicester, Eng.: Tyndale Press, 1964; reprint ed., Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1978.

Lambert, W. G. *Babylonian Wisdom Literature*. 3rd ed. Oxford: Clarendon Press, 1975.

Lange, John Peter, ed. *Commentary on the Holy Scriptures*. 12 vols. Reprint ed., Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1960. Vol. 4: *Psalms—Song of Solomon*, by Carl Bernhard Moll and Otto Zockler. Translated and edited by Charles A. Briggs, John Forsyth, James B. Hammond, J. Fred McCurdy, Charles A Aiken, Tayler Lewis, William Wells, and W. Henry Green.

Larsen, Paul E. *Wise Up and Live*. Bible Commentary for Laymen Series. Ventura, Calif.: Gospel Light Publications, Regal Books, 1974.

Levin, Y. "'The Woman of Valor' in Jewish Ritual [Prov. 31:10-31]." *Beth Mikra* 31 (1985-86):339-47.

Lindenberger, James M. "The Aramaic Proverbs of Ahiqar." Ph.D. dissertation, Johns Hopkins University, 1974.

Long, Thomas G. *Preaching and the Literary Forms of the Bible*. Philadelphia: Fortress Press, 1989.

Longman, Tremper, III and Raymond B. Dillard. *An Introduction to the Old Testament*. 2nd ed. Grand Rapids: Zondervan, 2006.

Malbim, Meir Leibush. *The Book of Proverbs*. Abridged and adapted in English by Rabbi Charles Wengrov; based on an original draft by Avivah Gottlieb Zornberg. Jerusalem and New York: Feldheim, 1973.

Marcus, Ralph. "The Tree of Life in Proverbs." *Journal of Biblical Literature* 62 (1943):117-20.

McKane, William. *Proverbs: A New Approach*. Old Testament Library series. Philadelphia: Westminster Press, 1970.

Morgan, G. Campbell. *An Exposition of the Whole Bible*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1959.

_____. *Living Messages of the Books of the Bible*. 2 vols. New York: Fleming H. Revell Co., 1912.

Murphy, Roland E. *Proverbs*. Word Biblical Commentary series. Nashville: Thomas Nelson, 1998.

_____. "Wisdom—Theses and Mypothesis." In *Israelite Wisdom: Theological and Literary Essays in Honor of Samuel Terrien*, pp. 35-42. Edited by John G. Gammie, Walter A. Brueggemann, W. Lee Humphreys, and John M. Ward. New York: Union Theological Seminary, 1978.

The Nelson Study Bible. Edited by Earl D. Radmacher. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1997.

The NET (New English Translation) Bible. First beta printing. Spokane, Wash.: Biblical Studies Press, 2001.

The New Bible Dictionary. 1962 ed. S.v. "Wine and Strong Drink," by F. S. Fitzsimmonds.

_____. S.v. "Wisdom Literature," by D. A. Hubbard.

The New Dictionary of Thoughts: A Cyclopedia of Quotations. Compiled by Tryon Edwards. Revised and enlarged by C. N. Catrevas and Jonathan Edwards. New York: Standard Book Company, 1954.

North, F. S. "The Four Insatiables." *Vetus Testamentum* 15 (1965):281-82.

Oesterley, W. O. E. *The Book of Proverbs*. London: Methuen and Co., 1929.

Parsons, Greg W. "Guidelines of Understanding and Proclaiming the Book of Proverbs." *Bibliotheca Sacra* 150:598 (April-June 1993):151-70.

Perdue, Leo G. *Wisdom and Cult*. Missoula, Mont: Scholars Press, 1977.

Perowne, T. T. *The Proverbs*. Cambridge, Eng.: Cambridge University Press, 1916.

Peterson, Eugene H. *The Message: The Bible in Contemporary Language*. 2002. Version 2. Numbered ed. Colorado Springs: NavPress, 2005.

Pettinato, Giovanni. "The Royal Archives of Tell Mardikh-Ebla." *Biblical Archaeologist* 39 (May 1976):44-52.

Plaut, W. Gunther. *Book of Proverbs*. Jewish Commentary for Bible Readers series. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1961.

Pritchard, James B., ed. *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament*. 2nd ed. Princeton: Princeton University Press, 1955.

Robinson, Theodore H. *The Poetry of the Old Testament*. London: Duckworth, 1947.

Ross, Allen P. "Proverbs." In *Psalms-Song of Songs*. Vol. 5 of *The Expositor's Bible Commentary*. Edited by Frank E. Gaebelein. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1991.

Sailhamer, John H. "The Mosaic Law and the Theology of the Pentateuch." *Westminster Theological Journal* 53 (Fall 1991):241-61.

Sarles, Ken L. "A Theological Evaluation of the Prosperity Gospel." *Bibliotheca Sacra* 143:572 (October-December 1986):329-52.

Scott, Robert Balgarnie Young. *Proverbs—Ecclesiastes*. Anchor Bible series. Garden City, N.Y.: Doubleday and Co., 1965.

_____. "Wisdom in Creation: The 'AMON of Proverbs VII 30." *Vetus Testamentum* 10 (1960):211-23.

Shaw, Jean. *Second Cup of Coffee*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1981.

Simpson, William Kelly, ed. *The Literature of Egypt*. New Haven, Conn.: Yale University Press, 1972.

Skehan, Patrick W. *Studies in Israelite Poetry and Wisdom*. Vol I of The Catholic Biblical Quarterly Monograph series. Washington: Catholic Biblical Association of America, 1971.

Snell, Daniel C. "'Taking Souls' in Proverbs 11:30." *Vetus Testamentum* 33 (1983):362-65.

Steinmann, Andrew E. "Proverbs 1—9 as a Solomonic Composition." *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:4 (December 2000):659-74.

Story, Cullen I. K. "The Book of Proverbs and Northwest Semitic Literature." *Journal of Biblical Literature* 64 (1945):319-37.

Stuart, Douglas K. "'The Cool of the Day' (Gen. 3:8) and 'the Way He Should Go' (Prov. 22:6)." *Bibliotheca Sacra* 171:683 (July-September 2014):259-73.

Stuart, Moses. *A Commentary on the Book of Proverbs*. Andover, Mass.: Warren F. Draper, 1852.

Swindoll, Charles R. *Living Beyond the Daily Grind*. 2 vols. Dallas: Word Publishing, 1988. Vol. 1.

Thiele, Edwin R. *A Chronology of the Hebrew Kings*. Contemporary Evangelical Perspectives series. Reprint ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1981.

Torcszyner, Harry. "The Riddle in the Bible." *Hebrew Union College Annual* 1 (1924):125-49.

Toy, Crawford H. *A Critical and Exegetical Commentary on the Book of Proverbs*. International Critical Commentary series. 1899; reprint ed., Edinburgh: T. & T. Clark, 1970.

Tozer, A. W. *The Knowledge of the Holy*. New York: Harper and Brothers, 1961.

Trench, Richard Chenevix. *On the Lessons in Proverbs*. New York: Redfield, 1853.

Trible, Phyllis. "Wisdom Builds a Poem: The Architecture of Proverbs 1:20-33." *Journal of Biblical Literature* 94 (1975):509-18.

Van Leeuwen, Raymond C. "The Book of Proverbs." In the *New Interpreter's Bible*, 5:19-264. Nashville: Abingdon, 1997.

_____. "Proverbs 30:21-23 and the Biblical World Upside Down." *Journal of Biblical Literature* 105:4 (December 1986):599-610.

Verhoef, Pieter A. *The Books of Haggai and Malachi*. New International Commentary on the Old Testament series. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1987.

von Rad, Gerhard. *Wisdom in Israel*. New York: Abingdon, 1974.

Waltke, Bruce K. *The Book of Proverbs: Chapters 1—15*. New International Commentary on the Old Testament series. Grand Rapids, Mich. and Cambridge, U.K.: William B. Eerdmans Publishing Co., 2004.

_____. *The Book of Proverbs: Chapters 15—31*. New International Commentary on the Old Testament series. Grand Rapids, Mich. and Cambridge, U.K.: William B. Eerdmans Publishing Co., 2005.

_____. "The Book of Proverbs and Ancient Wisdom Literature." *Bibliotheca Sacra* 136:543 (July-September 1979):221-38.

_____. "The Book of Proverbs and Old Testament Theology." *Bibliotheca Sacra* 136:544 (October-December 1979):302-17.

_____. "Fundamentals for Preaching the Book of Proverbs." *Bibliotheca Sacra* 165:657 (January-March 2008):3-12; 165:658 (April-June 2008):131-44; 165:659 (July-September 2008):259-67; 165:660 (October-December 2008):387-96.

Wegner, Paul D. "Discipline in the Book of Proverbs: 'To Spank or Not To Spank?'" *Journal of the Evangelical Theological Society* 48:4 (December 2005):715-32.

Whybray, Roger Norman. *The Book of Proverbs*. Cambridge Bible Commentary on the New English Bible series. Cambridge, Eng.: Cambridge University Press, 1972.

_____. *Wealth and Poverty in the Book of Proverbs*. JSOT Supplement 99. Sheffield, U.K.: Journal for the Study of the Old Testament, 1990.

_____. *Wisdom in Proverbs*. Naperville, Ill.: A. R. Allenson, 1965.

Wiersbe, Warren W. *Be Skillful*. Wheaton: Scripture Press, Victor Books, 1995.

Wolters, A. "Proverbs XXI 10-31 as Heroic Hymn: A Form-Critical Analysis." *Vetus Testamentum* 38 (1988):446-57.

Yoder, Sanford Calvin. *Poetry of the Old Testament*. Scottdale, Pa: Herald Press, 1973.

Young, Edward J. *An Introduction to the Old Testament*. Revised ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1960.

Zuck, Roy B. "A Theology of the Wisdom Books and the Song of Songs." In *A Biblical Theology of the Old Testament*, pp. 207-55. Edited by Roy B. Zuck. Chicago: Moody Press, 1991.

---

[1]See Derek Kidner, *The Proverbs*, p. 22.
[2]See Edward J. Young, *An Introduction to the Old Testament*, p. 328, who believed that 22:17 also contains a heading.
[3]See Andrew E. Steinmann, "Proverbs 1—9 as a Solomonic Composition," *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:4 (December 2000):659-74.
[4]See my comments on 31:1.
[5]See Jack Finegan, *Light from the Ancient Past*, pp. 123-25; Allen P. Ross, "Proverbs," in *Psalms-Song of Songs*, vol. 5 of *The Expositor's Bible Commentary*, pp. 883-86; and Roland E. Murphy, *Proverbs*, pp. 290-94.
[6]Ibid., pp. 885-86.
[7]Franz Delitzsch, *Biblical Commentary on the Proverbs of Solomon*, 1:1-2.
[8]Edwin R. Thiele, *A Chronology of the Hebrew Kings*, pp, 75, 78.
[9]Delitzsch, 1:1.
[10]Hubbard, p. 45.
[11]For word studies of *masal*, see Allen H. Godbey, "The Hebrew *Masal*," *American Journal of Semitic Languages* 39:2 (January 1923):89-108; and A. S. Herbert, "The 'Parable' (*Masal*) in the Old Testament," *Scottish Journal of Theology* 7 (1954):180-96.
[12]C. Hassell Bullock, *An Introduction to the Poetic Books of the Old Testament*, pp. 155, 156.
[13]Delitzsch usually identified these links In his commentary where this phenomenon occurs.
[14]Ibid., 1:24.
[15]John J. Collins, *Proverbs, Ecclesiastes*, p. 13.
[16]Gerhard von Rad, *Wisdom in Israel*, p. 74.
[17]Richard Trench, *On the Lessons in Proverbs*, pp. 15-16.
[18]Warren W. Wiersbe, *Be Skillful*, p. 7.
[19]T. S. Eliot, *Collected Poems 1909-1962*, p. 147.
[20]Bruce K. Waltke, *The Book of Proverbs: Chapters 1—15*, p. 38.
[21]See ibid., pp. 39-41, for definitions and examples of each of these.
[22]Delitzsch, 1:7-8.

[23]David A. Hubbard, *Proverbs*, pp. 16-21.
[24]For more information on introductory matters, including title, text and versions, structure, ancient Near Eastern wisdom literature, authorship, forms of proverbs, theology, and bibliography, see Waltke, 1-170.
[25]See also Hubbard, pp. 16-28, for six helpful guidelines to the interpretation and proclamation of the proverbs.
[26]See also Delitzsch, 1:6.
[27]Adapted from G. Campbell Morgan, *Living Messages of the Books of the Bible*, 1:2:41-55.
[28]Hubbard, p. 44.
[29]Matthew Henry, *Commentary on the Whole Bible*, p. 734.
[30]A. T. Pearson, quoted in J. Sidlow Baxter, *Explore the Book*, 3:130.
[31]Ross, p. 904.
[32]Crawford H. Toy, *A Critical and Exegetical Commentary on the Book of Proverbs*, p. vii.
[33]Bruce K. Waltke, "The Book of Proverbs and Ancient Wisdom Literature," *Bibliotheca Sacra* 136:543 (July-September 1979):234, 238.
[34]Ross, p. 904.
[35]Roy B. Zuck, "A Theology of the Wisdom Books and the Song of Songs," in *A Biblical Theology of the Old Testament*, p. 232.
[36]Wiersbe, pp. 10-11, 12.
[37]Paul E. Larsen, *Wise Up and Live*, p. 4.
[38]For a study of the subject of wisdom as Proverbs uses it, including the shades of meaning the various Hebrew synonyms provide, see Kidner, pp. 36-38; and Zuck, pp. 209-19, 232-38. Several commentaries contain helpful topical indexes to the proverbs (e.g., Ross, pp. 897-903; W. G. Plaut, *Book of Proverbs*, pp. 333-36; and Kidner, pp. 31-56).
[39]Ross, p. 883. Cf. *The New Bible Dictionary*, s.v. "Wisdom Literature," by D. A. Hubbard.
[40]H. A. Ironside, *Notes on the Book of Proverbs*, p. 15.
[41]Murphy, p. 4.
[42]See Harry Torczyner, "The Riddle in the Bible," *Hebrew Union College Annual* 1 (1924):125-49.
[43]John E. Johnson, "An Analysis of Proverbs 1:1-7," *Bibliotheca Sacra* 144:576 (October-December 1987):425-28.
[44]John H. Sailhamer, "The Mosaic Law and the Theology of the Pentateuch," *Westminster Theological Journal* 53 (Fall 1991):247.
[45]Delitzsch, 1:58. See Murphy, pp. 254-68, for an extended excursus on the fear of the Lord.
[46]Waltke, *The Book . . .*, p. 181.
[47]Murphy, p. 5.
[48]See, for example, Cullen I. K. Story, "The Book of Proverbs and Northwest Semitic Literature," *Journal of Biblical Literature* 64 (1945):319-37; Giovanni Pettinato, "The Royal Archives of Tell Mardikh-Ebla," *Biblical Archaeologist* 39 (May 1976):45; Edmund J. Gordon, *Sumerian Proverbs: Glimpses of Everyday Life in Ancient Mesopotamia*, pp. 24, 152; W. G. Lambert, *Babylonian Wisdom Literature*, pp. 92, 97, 222; James M. Lindenberger, "The Aramaic Proverbs of Ahiqar" (Ph.D. dissertation, Johns Hopkins University, 1974); Leo G. Perdue, *Wisdom and Cult*, pp. 28-61; and Waltke, *The Book . . .*, pp. 28-31.
[49]James L. Crenshaw, "The Acquisition of Knowledge in Israelite Wisdom Literature," *Word & World* 7:3 (Summer 1986):247-52.
[50]Murphy, p. 5.
[51]Ross, p. 907.
[52]Alfred Edersheim, *Sketches of Jewish Social Life in the Days of Christ*, p 112.
[53]William Kelly Simpson, ed., *The Literature of Egypt*, p. 54; cf. pp. 178-79.
[54]Henri Frankfort, *Ancient Egyptian Religion*, p. 60. Cf. James B. Pritchard, ed., *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament*, p. 12.
[55]Lambert, p. 96.
[56]Wiersbe, p. 172, n. 1.
[57]Kidner did a subject study on the family in Proverbs. See pp. 49-52.
[58]R. N. Whybray, *Wisdom in Proverbs*, p. 42.
[59]Eugene H. Merrill, in *The Old Testament Explorer*, p. 482.
[60]Hubbard, p. 49.
[61]Murphy, p. 12.
[62]Delitzsch, 1:66.
[63]Robert Jamieson, A. R. Fausset, and David Brown, *Commentary Practical and Explanatory on the Whole Bible*, p. 460.
[64]Wiersbe, p. 104.
[65]Hubbard, p. 50.

[66]Delitzsch, 1:67.
[67]Murphy, p. 278.
[68]See Phyllis Trible, "Wisdom Builds a Poem: The Architecture of Proverbs 1:20-33," *Journal of Biblical Literature* 94 (1975):509-18.
[69]Wiersbe, p. 26.
[70]Hubbard, p. 319.
[71]Kidner, p. 60.
[72]Ross, p. 910.
[73]Delitzsch, 1:71.
[74]Ibid., 1:75.
[75]Hubbard, p. 60.
[76]Murphy, p. 15.
[77]See Julius H. Greenstone, *Proverbs with Commentary*, p. 17.
[78]For a synthesis of what the Book of Proverbs reveals about God, see Zuck, pp. 238-39.
[79]Wiersbe, p. 36.
[80]Murphy, pp. 15-16.
[81]Toy, p. 46.
[82]William McKane, *Proverbs: A New Approach*, p. 285.
[83]Delitzsch, 1:81.
[84]Wiersbe, p. 37.
[85]Ross, p. 914.
[86]Delitzsch, 1:83.
[87]Henry, p. 737.
[88]Kidner, p. 63.
[89]Ross, p. 916. Cf. Nelson Glueck, *Hesed in the Bible*, p. 55.
[90]Moses Stuart, *A Commentary on the Book of Proverbs*, p. 167.
[91]Hubbard, p. 71.
[92]Delitzsch, 1:87.
[93]Larsen, p. 12.
[94]Ibid., p. 14.
[95]Tremper Longman III and Raymond B. Dillard, *An Introduction to the Old Testament*, p. 276.
[96]Larsen, p. 25.
[97]Ross, p. 917. Cf. A. R. Johnson, *The Vitality of the Individual in the Thought of Ancient Israel*, pp. 67-68.
[98]Kidner, p. 64.
[99]Larsen, p. 31.
[100]Murphy, p. 21.
[101]Hubbard, p. 74.
[102]Delitzsch, 1:90.
[103]Waltke, *The Book . . .*, p. 256.
[104]Delitzsch, 1:92.
[105]See Ralph Marcus, "The Tree of Life in Proverbs," *Journal of Biblical Literature* 62 (1943):117-20.
[106]Wiersbe, p. 40.
[107]Ironside, p. 44.
[108]Kidner also included a subject study on the friend (vv. 29-30), pp. 44-46.
[109]Hubbard, p. 78.
[110]McKane, p. 300.
[111]Hubbard, p. 79.
[112]Wiersbe, p. 97.
[113]Delitzsch, 1:102.
[114]Hubbard, p. 80.
[115]Ross, p. 922.
[116]Hubbard, pp. 81, 82.
[117]R. B. Y. Scott, *Proverbs-Ecclesiastes*, p. 52.
[118]Ibid., p. 67.
[119]See Norman C. Habel, "The Symbolism of Wisdom in Proverbs 1—9," *Interpretation* 26:2 (April 1972):131-57, for a study of "the way" as a nuclear symbol in this section of Proverbs; and Daniel P. Bricker, "The Doctrine of the 'Two Ways' in Proverbs," *Journal of the Evangelical Theological Society* 38:4 (December 1995):501-17.
[120]Delitzsch, 1:109.
[121]Waltke, *The Book . . .*, p. 289.

[122]Plaut, p. 69.
[123]Ironside, p. 51.
[124]Robert L. Alden, *Proverbs: A Commentary on an Ancient Book of Timeless Advice*, p. 47.
[125]Delitzsch, 1:113.
[126]A. W. Tozer, *The Knowledge of the Holy*, p. 70.
[127]For a critique of this movement, see Ken L. Sarles, "A Theological Evaluation of the Prosperity Gospel," *Bibliotheca Sacra* 143:572 (October-December 1986):329-52.
[128]Ross, p. 925.
[129]Hubbard, p. 88.
[130]Ironside, p. 53. Cf. Ps. 119:2.
[131]See. R. J. Bouffier, "The Heart in the Proverbs of Solomon," *The Bible Today* 52 (1971):249-51.
[132]Delitzsch, 1:117.
[133]Murphy, p. 29.
[134]Wiersbe, p. 48.
[135]M. Dahood, "Honey That Drips. Notes on Proverbs 5:2-3," *Biblica* 54 (1973):65-66.
[136]Kenneth T. Aitken, *Proverbs*, p. 63.
[137]Wiersbe, p. 48.
[138]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 462.
[139]Waltke, *The Book* . . ., p. 313.
[140]Ross, p. 928.
[141]Delitzsch, 1:124.
[142]Hubbard, p. 94.
[143]Delitzsch, 1:127.
[144]Kidner, p. 70.
[145]Ross, 929.
[146]Toy, p. 114.
[147]E.g., Delitzsch, 1:130.
[148]Ibid., 1:131.
[149]Murphy, p. 33.
[150]Larsen, p. 39.
[151]See Zuck, pp. 239-43, for a summary of the revelation concerning man in Proverbs.
[152]Hubbard, p. 94.
[153]Ross, p. 931.
[154]G. Campbell Morgan, *An Exposition of the Whole Bible*, p. 281.
[155]Larsen, p. 45.
[156]See Kidner's subject study on the sluggard, pp. 42-43.
[157]Ironside, p. 64.
[158]Hubbard, p. 101.
[159]Toy, p. 125.
[160]R. Whybray, *Wealth and Poverty in the Book of Proverbs*, p. 31.
[161]Toy, p. 127.
[162]Hubbard, p. 103.
[163]Larsen, p. 67.
[164]Ross, p. 937.
[165]Ironside, p. 69.
[166]Hubbard, p. 107.
[167]Toy, p. 137. Cf. Murphy, p. 39.
[168]Wiersbe, p. 54.
[169]Delitzsch, 1:154.
[170]Kidner, pp. 74-75.
[171]Hubbard, pp. 109-10.
[172]Waltke, The *Book* . . ., p. 371.
[173]Larsen, p. 50.
[174]Plaut, p. 102.
[175]R. Laird Harris, "Proverbs," in *The Wycliffe Bible Commentary*, p. 563.
[176]Waltke, *The Book* . . ., p. 384.
[177]Henry, pp. 744-45.
[178]Ross, p. 942.
[179]Hubbard, p. 118.
[180]Merrill, p. 490.

[181]Toy, p. 163.
[182]Larsen, p. 73.
[183]Delitzsch, 1:183.
[184]John W. Hilber, "Old Testament Wisdom and the Integration Debate in Christian Counseling," *Bibliotheca Sacra* 155:620 (October-December 1998):422.
[185]See Hans-Jurgen Hermission, "Observations on the Creation Theology in Wisdom," in *Israelite Wisdom: Theological and Literary Essays in Honor of Samuel Terrien*, pp. 43-47, 54-55.
[186]William A. Irwin, "Where Shall Wisdom Be Found?" *Journal of Biblical Literature* 80 (1961):142.
[187]R. B. Y. Scott, "Wisdom in Creation: The 'AMON of Proverbs VII 30," *Vetus Testamentum* 10 (1960):211-23.
[188]Hubbard, p. 126.
[189]Murphy, p. 54.
[190]Ross, p. 943.
[191]Hubbard, p. 131.
[192]Delitzsch, 1:197-98.
[193]Patrick W. Skehan, *Studies in Israelite Poetry and Wisdom*, pp. 9-14.
[194]Murphy, p. 59.
[195]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 464.
[196]Ironside, p. 89.
[197]Larsen, p. 93.
[198]See Rick W. Byargeon, "The Structure and Significance of Prov 9:7-12," *Journal of the Evangelical Theological Society* 40:3 (September 1997):367-75.
[199]Wiersbe, p. 32.
[200]See Murphy, pp. 277-87, for an excursus on Woman Wisdom and Woman Folly.
[201]Kidner, p. 22.
[202]Hubbard, p. 43.
[203]Ibid., p. 141.
[204]Irving L. Jensen, *Proverbs*, p. 64.
[205]Toy, p. 196.
[206]Jensen, p. 65.
[207]Waltke, *The Book . . .*, p. xxi.
[208]For further discussion, see R. N. Whybray, *The Book of Proverbs*, pp. 57-59.
[209]Murphy, p. 68.
[210]Frankfort, p. 61.
[211]Waltke, "The Book . . .," p. 226.
[212]Kidner, p. 22.
[213]Wiersbe, p. 16. See also p. 59.
[214]Hubbard, pp. 141-356.
[215]Ibid., p. 143.
[216]Murphy, p. 72.
[217]Ibid., p. 73.
[218]McKane, p. 426.
[219]Ironside, p. 95.
[220]Words by Annie L. Coghill (1836-1907) and tune by Lowell Mason (1792-1872).
[221]Delitzsch, 1:214.
[222]Ironside, p. 98.
[223]Henry, p. 749.
[224]Ross, p. 954.
[225]Hubbard, p. 181.
[226]Delitzsch, 1:217.
[227]Hubbard, p. 265
[228]Murphy, p. 74.
[229]Hubbard, p. 222.
[230]Ibid., p. 218.
[231]Ironside, p. 104.
[232]Hubbard, p. 230.
[233]Delitzsch, 1:223; Murphy, p. 75.
[234]Ironside, pp. 106-7.
[235]See "Forms" in the Introduction to the exposition, above.
[236]Hubbard, p. 160

[237]Delitzsch, 1:228.
[238]Ironside, pp. 108-9.
[239]Hubbard, p. 229.
[240]Murphy, p. 77.
[241]Delitzsch, 1:229.
[242]Ironside, p. 110.
[243]See Plaut, p. 136.
[244]Waltke, *The Book . . .*, p. 483.
[245]Whybray, *The Book . . .*, p. 67.
[246]Delitzsch, 1:235.
[247]Larsen, p. 113.
[248]Delitzsch, 1:237-38.
[249]Ironside, p. 119.
[250]Hubbard, p. 147.
[251]*The Nelson Study Bible*, p. 1046.
[252]Ross, p. 963.
[253]Eugene H. Peterson, *The Message*, p. 845.
[254]Murphy, p. 83.
[255]Morgan, *An Exposition . . .*, p. 283.
[256]Delitzsch, 1:245.
[257]Hubbard, p. 167.
[258]Ironside, p. 127.
[259]Murphy, p. 84.
[260]See Daniel C. Snell, "'Taking Souls' in Proverbs 11:30," *Vetus Testamentum* 33 (1983):362-65.
[261]See also Lee M. Fields, "Proverbs 11:30: Soul-Winning or Wise Living?" *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):517-35.
[262]See J. Barr, "b'rs—molis: Prov. 11:31 and 1 Pet. 4:18," *Journal of Semitic Studies* 20 (1975):149-64.
[263]Murphy, p. 89.
[264]Delitzsch, 1:252.
[265]Cf. Whybray, *The Book . . .*, p. 73.
[266]Ironside, p. 133.
[267]Ross, p. 969.
[268]Cf. Toy, pp. 249-50; and Ross, p. 970.
[269]Murphy, p. 258.
[270]Hubbard, p. 228.
[271]Murphy, p. 91.
[272]McKane, p. 442.
[273]Delitzsch, 1:260.
[274]McKane, p. 446.
[275]See my comments on 10:19.
[276]Hubbard, p. 184.
[277]Ross, p. 972.
[278]Kidner, p. 98.
[279]Wiersbe, p. 118.
[280]Hubbard, p. 188.
[281]Ibid., pp. 220-21.
[282]Delitzsch, 1:264-65.
[283]Henry, p. 755.
[284]Hubbard, p. 230.
[285]Cf. J. A. Emerton, "A Note in Proverbs 12:26," *Zeitschrift für die Alttestamentliche Wissenschaft* 76 (1964):191-93.
[286]Murphy, p. 92.
[287]Wiersbe, pp. 64-65.
[288]Delitzsch, 1:269.
[289]Ironside, p. 143.
[290]Hubbard, p. 191.
[291]Delitzsch, 1:272.
[292]Toy, p. 262.
[293]Hubbard, p. 303.
[294]E.g., McKane, p. 458.

[295]Waltke, *The Book* . . ., p. 559.
[296]Delitzsch, 1:275.
[297]Henry, p. 756.
[298]Ross, p. 977.
[299]Ironside, p. 148.
[300]Delitzsch, 1:281.
[301]Murphy, p. 97.
[302]T. T. Perowne, *The Proverbs*, p. 103.
[303]Seneca, Socrates, and Goethe agreed. See "Inheritance" in *The New Dictionary of Thoughts*, p. 293, for their comments on this subject.
[304]Paul D. Wegner, "Discipline in the Book of Proverbs: 'To Spank or Not To Spank?'" *Journal of the Evangelical Theological Society* 48:4 (December 2005):715-32. See also Waltke, *The Book* . . ., p. 574.
[305]Toy, p. 278.
[306]Delitzsch, 1:288.
[307]Ibid., 1:289.
[308]Ironside, p. 156.
[309]Hubbard, p. 200.
[310]Kidner, p. 106.
[311]Ross, p. 983.
[312]Waltke, *The Book* . . ., p. 586.
[313]Ironside, p. 158.
[314]Ibid., p. 161.
[315]Henry, p. 757.
[316]Murphy, p. 104.
[317]Ironside, p. 162.
[318]Toy, p. 290.
[319]Henry, p. 758.
[320]Delitzsch, 1:304.
[321]See Toy, p. 293.
[322]Murphy, p. 105.
[323]Delitzsch, 1:304-5.
[324]Hubbard, p. 165.
[325]Delitzsch, 1:306.
[326]Sid S. Buzzell, "Proverbs," in *The Bible Knowledge Commentary: Old Testament*, p. 936. Cf. Toy, p. 296; and McKane, p. 466.
[327]Hubbard, p. 170.
[328]Ironside, p. 172.
[329]Larsen, p. 174.
[330]Kidner, pp. 111-12.
[331]Ironside, p. 173.
[332]Hubbard, p. 253.
[333]Murphy, p. 108.
[334]Ibid., p. 111.
[335]Hubbard, p. 225.
[336]Henry, p. 759.
[337]Ironside, p. 175.
[338]Wiersbe, p. 111.
[339]Delitzsch, 1:317.
[340]Hubbard, p. 218.
[341]Ibid., p. 258.
[342]Delitzsch, 1:320.
[343]Murphy, p. 112.
[344]Ironside, p. 181.
[345]*The Nelson* . . ., p. 1053.
[346]Ironside, p. 182.
[347]Murphy, p. 113.
[348]Ironside, p. 183.
[349]Ibid., p. 184.
[350]Toy, p. 311.
[351]Kidner, p. 116.

[352]Delitzsch, 1:326.
[353]Hubbard, p. 292.
[354]Ross, p. 999.
[355]*The Nelson* . . ., p. 1053.
[356]Hubbard, p. 200.
[357]Ibid., p. 201.
[358]Murphy, p. 124.
[359]Ross, p. 1002.
[360]Murphy, pp. 119-20.
[361]Waltke, *The Book of Proverbs: Chapters 15—31*, p. 11.
[362]Hubbard, p. 240.
[363]Delitzsch, 1:337.
[364]Ibid., 1:339.
[365]Ironside, p. 196.
[366]For the meaning of "divine decision" or "oracle," see E. W. Davies, "The Meaning of *qesem* in Prv 16:10," *Biblica* 61 (1980):554-56.
[367]See W. Lee Humphreys, "The Motif of the Wise Courtier in the Book of Proverbs," in *Israelite Wisdom: Theological and Literary Essays in Honor of Samuel Terrien*, pp. 177-90.
[368]Delitzsch, 1:343.
[369]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 25.
[370]Ironside, p. 199.
[371]McKane, p. 499.
[372]Alden, p. 129.
[373]*The Nelson* . . ., p. 1055.
[374]Ironside, p. 201.
[375]Delitzsch, 1:350.
[376]Ironside, p. 203.
[377]Henry, p. 763.
[378]Ibid., p. 204.
[379]Morgan, *An Exposition* . . ., p. 284.
[380]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 37.
[381]Hubbard, p. 241.
[382]Ibid., p. 270.
[383]Delitzsch, 1:355.
[384]Hubbard, p. 253.
[385]Toy, p. 341.
[386]Hubbard, p. 265.
[387]Ironside, p. 213.
[388]Delitzsch, 1:360.
[389]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 52.
[390]Hubbard, p. 247.
[391]McKane, p. 505.
[392]Larsen, p. 189.
[393]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 57.
[394]Hubbard, p. 267.
[395]Ross, p. 1019.
[396]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 61.
[397]McKane, p. 504.
[398]Delitzsch, 1:372.
[399]Hubbard, p. 219.
[400]Toy, p. 354.
[401]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 69.
[402]Ironside, p. 223.
[403]*The Nelson* . . ., p. 1057.
[404]Delitzsch, 2:4.
[405]Murphy, p. 135.
[406]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 74.
[407]Ironside, p. 230.
[408]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 77.
[409]Delitzsch, 2:10.

[410]Murphy, p. 137.
[411]Hubbard, p. 254.
[412]Waltke, *The Book . . .31*, p. 81.
[413]Delitzsch, 2:11.
[414]Henry, p. 766.
[415]Ironside, p. 236.
[416]Ross, p. 1028.
[417]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 85.
[418]Henry, p. 766.
[419]Ironside, p. 238.
[420]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 93.
[421]Kidner, p. 130. Cf. Gen. 2:18.
[422]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 97.
[423]E.g., Jamieson, Fausset, and Brown, p. 468.
[424]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 98.
[425]Ibid., pp. 99-100.
[426]Ironside, pp. 245-46.
[427]Waltke, *The Book . . . 31*, pp. 107-8.
[428]Ironside, p. 249.
[429]Whybray, *The Book . . .*, p. 110.
[430]Wiersbe, p. 105.
[431]Delitzsch, 2:30.
[432]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 113.
[433]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 468.
[434]Henry, p. 768.
[435]Whybray, *The Book . . .*, p. 111.
[436]Murphy, p. 146.
[437]Delitzsch, 2:35-36.
[438]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 124.
[439]Delitzsch, 2:38.
[440]*The New Bible Dictionary*, s.v. "Wine and Strong Drink," by F. S. Fitzsimmonds.
[441]Hubbard, p. 252.
[442]Ibid., p. 213.
[443]Ironside, p. 261.
[444]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 131.
[445]Ibid., p. 142.
[446]Delitzsch, 2:49.
[447]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 144.
[448]M. Dahood, "To Pawn One's Cloak," *Biblica* 42 (1961):359-66, argued for this limited meaning.
[449]Hubbard, p. 174.
[450]Murphy, p. 152.
[451]Ironside, p. 267.
[452]Buzzell, p. 949.
[453]Ironside, p. 269.
[454]Murphy, p. 153.
[455]Whybray, *The Book . . .*, p. 116.
[456]Ross, p. 1047.
[457]R. C. Van Leeuwen, "The Book of Proverbs," in the *New Interpreter's Bible*, 5:188.
[458]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 158.
[459]Ibid., p. 159.
[460]Toy, p. 397.
[461]Delitzsch, 2:62.
[462]Ironside, p. 281.
[463]Murphy, p. 159.
[464]Ironside, p. 285.
[465]Delitzsch, 2:70.
[466]Toy, p. 404.
[467]Murphy, p. 160.
[468]Ironside, p. 290.
[469]Hubbard, p. 207.

[470]Delitzsch, 2:80.
[471]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 189.
[472]Kidner, p. 146.
[473]Hubbard, p. 185.
[474]Ross, p. 1058. Cf. McKane, p. 556.
[475]Plaut, p. 224.
[476]Merrill, p. 495.
[477]Hubbard, p. 204.
[478]Gleason L. Archer, *Encyclopedia of Bible Difficulties*, p. 252.
[479]Murphy, p. 224.
[480]William L. Holladay, *A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, p. 241.
[481]Pieter A. Verhoef, *The Books of Haggai and Malachi*, p. 274.
[482]Delitzsch, 2:86-87.
[483]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 470.
[484]Ross, pp. 1061-62; Toy, p. 415; McKane, p. 564; Kidner, p. 147; and Greenstone, p. 234.
[485]See Douglas K. Stuart, "'The Cool of the Day' (Gen. 3:8) and 'the Way He Should Go' (Prov. 22:6)," *Bibliotheca Sacra* 171:683 (July-September 2014):266-73.
[486]Buzzell, p. 953.
[487]See Hubbard, p. 310; *The Nelson . . .*, p. 1064.
[488]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 206.
[489]Wiersbe, p. 93.
[490]Ross, p. 1062.
[491]Ironside, p. 306.
[492]Hubbard, p. 273.
[493]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 213.
[494]Henry, p. 773.
[495]Delitzsch, 2:95, 140.
[496]Hubbard, p. 361.
[497]Toy, p. 451.
[498]E.g., McKane, pp. 369-74. For an introduction to other similar ancient Near Eastern wisdom literature, see Harris, pp. 555-57; or Waltke, *The Book . . .*, pp. 28-31, who cited eight other similar pre-Solomonic Egyptian texts.
[499]For an introduction to the study of comparative ancient Near Eastern wisdom literature, see ibid., pp. 221-38.
[500]Ross, p. 1065.
[501]Kidner, p. 149.
[502]Toy, pp. 424-25.
[503]Henry, p. 773.
[504]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 223.
[505]Ibid., p. 225.
[506]Ironside, p. 314.
[507]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 235.
[508]Kidner, p. 150.
[509]Ironside, p. 316.
[510]Delitzsch, 2:104.
[511]Harris, p. 575.
[512]Waltke, "The Book . . .," pp. 237-38.
[513]Delitzsch, 2:106.
[514]Kidner, p. 151.
[515]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 237.
[516]Toy, pp. 432-33.
[517]Ironside, p. 321.
[518]Hubbard, p. 370.
[519]Ross, p. 1070.
[520]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 252.
[521]Delitzsch, 2:112.
[522]Hubbard, p. 371.
[523]Kidner, p. 152.
[524]Hubbard, p. 372.
[525]Plaut, pp. 241-42.

[526]Toy, p. 436.
[527]Delitzsch, 2:119.
[528]Hubbard, p. 378.
[529]Ross, p. 1072.
[530]Hubbard, p. 378.
[531]Delitzsch, 2:126.
[532]Plaut, p. 247.
[533]See Kidner's subject study on the fool, pp. 39-42.
[534]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 273.
[535]McKane, p. 399.
[536]Kidner, p. 154.
[537]Toy, p. 445.
[538]Waltke, "The Book . . .," p. 237.
[539]M. L. Malbim, *The Book of Proverbs*, p. 248.
[540]Whybray, *The Book . . .*, p. 140.
[541]Waltke, *The Book . . . 31*, p. p. 285.
[542]Toy, p. 449.
[543]Delitzsch, 2:137.
[544]Hubbard, p. 389.
[545]Knox cited by Kidner, p. 156. See Waltke, *The Book . . . 31*, p. 293, for information about kissing customs in the ancient Near East.
[546]Buzzell, p. 959.
[547]Delitzsch, 2:143.
[548]Whybray, *The Book . . .*, p. 153.
[549]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 471.
[550]Hubbard, p. 393.
[551]Ross, p. 1078.
[552]Henry, p. 776.
[553]Delitzsch, 2:151.
[554]Ironside, p. 346.
[555]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 315.
[556]Murphy, p. 191.
[557]Kidner, p. 157.
[558]Plaut, p. 258.
[559]Delitzsch, 2:158.
[560]Cf. Whybray, *The Book . . .*, p. 148.
[561]Ironside, pp. 349-50.
[562]Delitzsch, 2:159.
[563]Hubbard, p. 408.
[564]Delitzsch, 2:160.
[565]Murphy, p. 192.
[566]Ross, p. 1082.
[567]D. A. Garrett, *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Songs*, p. 207.
[568]Kidner, p. 159.
[569]Ironside, p. 353.
[570]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 327.
[571]Henry, p. 778.
[572]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 333.
[573]Ironside, p. 358.
[574]Hubbard, p. 439.
[575]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 336.
[576]Ross, p. 1087.
[577]Plaut, p. 266. Cf. 2 Cor. 11:16-17; 12:11.
[578]Longman and Dillard, p. 276.
[579]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 351.
[580]Delitzsch, 2:179-80.
[581]Waltke, *The Book . . . 31*, pp. 351, 352.
[582]Whybray, *The Book . . .*, p. 152.
[583]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 471.
[584]Ironside, p. 369.

[585]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 355.
[586]Ironside, p. 371.
[587]Hubbard, p. 418.
[588]Murphy, p. 202.
[589]Waltke, *The Book . . .31*, p. 366.
[590]Hubbard, p. 421.
[591]Murphy, p. 206.
[592]Delitzsch, 2:199.
[593]Ironside, p. 381.
[594]Delitzsch, 2:200.
[595]Whybray, *The Book . . .*, p. 152.
[596]Toy, p. 483; Henry, p. 780.
[597]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 378.
[598]Ironside, p. 384.
[599]Toy, p. 487.
[600]Waltke, *The Book . . . 31*, pp. 381-82.
[601]Ironside, pp. 386-87.
[602]Waltke, *The Book . . .*, pp. 622-23.
[603]Delitzsch, 2:216.
[604]Henry, p. 781.
[605]Murphy, p. 209.
[606]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 388.
[607]Toy, p. 494.
[608]Henry, p. 782.
[609]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 408.
[610]Ironside, p. 395.
[611]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 417.
[612]Ross, p. 1106.
[613]Murphy, p. 216.
[614]Delitzsch, 2:234.
[615]Murphy, p. 217.
[616]Ironside, pp. 408-9.
[617]McKane, p. 627.
[618]Morgan, *An Exposition . . .*, p. 288.
[619]Ironside, p. 414.
[620]Delitzsch, 2:241.
[621]Waltke, The Book . . . 31, p. 431.
[622]Ironside, p. 416.
[623]Hubbard, p. 455.
[624]Ross, p. 1114.
[625]Morgan, *An Exposition . . .*, p. 288.
[626]Ironside, p. 422.
[627]Ross, p. 1116.
[628]Cf. Alden, p. 202.
[629]Delitzsch, 2:252.
[630]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 447.
[631]Ironside, p. 427.
[632]Hubbard, p. 411.
[633]Ironside, p. 430.
[634]Delitzsch, 2:239.
[635]E.g., Toy, p. 517.
[636]Delitzsch, 2:95, 140, 260, 314.
[637]Jensen, p. 105. See also Delitzsch, 2:281.
[638]Ibid., 2:260-61, for the meaning of these names.
[639]Kidner, p. 178.
[640]Delitzsch, 2:266.
[641]Ross, p. 1119; Delitzsch, 2:267.
[642]Ibid., 2:268.
[643]Perowne, p. 180.
[644]Ironside, p. 439.

[645]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 478. R. W. Byargeon, "Echoes of Wisdom in the Lord's Prayer," *Journal of the Evangelical Theological Society* 41:3 (September 1998):353-65, noted similar structure and theology in the Lord's Prayer.
[646]Ross, p. 1121.
[647]J. J. Glück, "Proverbs xxx 15a," *Vetus Testamentum* 14 (1964):368.
[648]Murphy, p. 234.
[649]Kidner, p. 180. Cf. Ironside, p. 447. F. S. North, "The Four Insatiables," *Vetus Testamentum* 15 (1965):281-82, argued that the two daughters are the two suckers on the leach.
[650]Jamieson, Fausset, and Brown, p. 473.
[651]Delitzsch, 2:293.
[652]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 487.
[653]Greenstone, p. 324.
[654]Ironside, p. 450.
[655]Murphy, p. 237.
[656]Ross, p. 1126.
[657]*The Nelson . . .*, p. 1076.
[658]Leah L. Brunner, "King and Commoner in Proverbs and Near Eastern Sources," *Dor le Dor* 10 (1982):210-19.
[659]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 503.
[660]Delitzsch, 2:315.
[661]See my comments on 1:8-19.
[662]Greenstone, p. 329.
[663]Kidner, p. 182.
[664]Delitzsch, 2:317.
[665]Ironside, pp. 467-68.
[666]Waltke, *The Book . . . 31*, p. 507.
[667]Ironside, p. 471.
[668]Waltke, *The Book . . .*, pp. 508-9.
[669]Ross, p. 1128.
[670]Wiersbe, p. 149.
[671]Y. Levin, "'The Woman of Valor' in Jewish Ritual [Prov. 31:10-31], " *Beth Mikra* 31 (1985-86):339-47.
[672]A. Wolters, "Proverbs XXI 10-31 as Heroic Hymn: A Form-Critical Analysis," *Vetus Testamentum* 38 (1988):446-57.
[673]E.g., Ross, pp. 1128-30; and Aitken, p. 158.
[674]Tom R. Hawkins, "The Wife of Noble Character in Proverbs 31:10-31," *Bibliotheca Sacra* 153:609 (January-March 1996):12-23.
[675]Ross, p. 1128.
[676]Toy, p. 543.
[677]Delitzsch, 2:327.
[678]Ibid., 2:327-28.
[679]Murphy, p. 247.
[680]Van Leeuwen, p. 262. Cf. Eph. 4:28.
[681]Murphy, p. 247.
[682]Delitzsch, 2:342.
[683]Collins, p. 1. Cf. Thomas G. Long, *Preaching and the Literary Forms of the Bible*, p. 53.
[684]Greg W. Parsons, "Guidelines of Understanding and Proclaiming the Book of Proverbs," *Bibliotheca Sacra* 150:598 (April-June 1993):151-70. See also Bruce K. Waltke, "Fundamentals for Preaching the Book of Proverbs," *Bibliotheca Sacra* 165:657 (January-March 2008):3-12; 165:658 (April-June 2008):131-44; 165:659 (July-September 2008):259-67; 165:660 (October-December 2008):387-96.

Dr. Constable's Expository Notes are copyright protected in all their formats. For more information on the author's background, his credentials as scholar and Bible teacher, or his expository notes, go online to www.soniclight.com and click on the menu tab "Study Notes."

COPYRIGHT © 2015 THOMAS L. CONSTABLE
HTML EDITION
PUBLISHED BY SONIC LIGHT
WWW.SONICLIGHT.COM